Leviticul - Comentarii C. H. Mackintosh

Înainte de a intra în amănunţimi, vom privi mai întâi locul pe care-l are Domnul în cartea Leviticului, şi apoi şirul în care sunt aşezate jertfele care se găsesc în partea întâi a cărţii.

„Şi Domnul a chemat pe Moise şi i-a vorbit din cortul întâlnirii”. Când i-a vorbit din muntele Sinai, chiar muntele acela arăta felul legii pe care a primit-o Moise atunci. Din muntele în flăcări, Dumnezeu a dat o lege de foc; dar în Levitic, Domnul vorbeşte din mijlocul cortului întâlnirii. „Apoi a ridicat curtea împrejurul cortului şi altarul, şi a pus perdeaua la partea curţii. Astfel a isprăvit Moise lucrarea. Atunci norul a acoperit cortul întâlnirii şi slava Domnului a umplut cortul căci norul Domnului era deasupra cortului ziua; iar noaptea, era un foc, înaintea întregii case a lui Israel în timpul tuturor călătoriilor lor” (Exod 40.33-38). Din mijlocul acestui cort a vorbit Domnul lui Moise. Cortul era locuinţa lui Dumnezeu în har. Domnul putea să locuiască aici, pentru că era înconjurat din toate părţile de ceea ce îi arata lămurit temelia legăturilor Lui cu poporul Său. Daca ar fi venit în mijlocul lui Israel în slava înfricoşătoare, în care S-a arătat pe muntele Sinai, l-ar fi mistuit într-o clipă, ca pe un neam încăpăţânat. Dar Domnul s-a ascuns sub o perdea, care înfăţişa trupul lui Cristos (Evrei 10.20), şi s-a aşezat acolo unde sângele ispăşirii, nu al răzvrătirii şi al încăpăţânării, era înaintea ochilor Săi şi împăca sfinţenia Sa. Acest sânge, adus în locul prea sfânt de marele preot, înfăţişa cel mai scump sânge, sângele lui Isus, care curăţeşte de orice păcat; şi deşi Israelul după trup nu deosebeşte şi nu înţelegea nimic, totuşi acest sânge îndreptăţea pe Dumnezeu să locuiască în mijlocul poporului Său; el sfinţea şi făcea curăţirea trupului (Evrei 9.13).

Iată locul pe care-l are Domnul în Levitic, loc pe care nu trebuie să-l uităm, dacă vrem să înţelegem bine ce cuprinde cartea aceasta. Aici se vede sfinţenia desăvârşită a lui Dumnezeu unită cu harul deplin. Dumnezeu este sfânt, din orice loc ar vorbi. El era sfânt şi pe muntele Sinai şi pe capacul ispăşirii din Cortul întâlnirii; dar, în locul dintâi, sfinţenia Sa era legata de „un foc mistuitor”, pe când în al doilea loc era unita cu harul. Însă unirea sfinţeniei desăvârşite cu harul desăvârşit o găsim îndeosebi în mântuirea care se afla în Cristos Isus. Mântuirea aceasta este arătată în multe feluri în Levitic. Dumnezeu trebuie să fie sfânt, chiar dacă prin asta trebuie să osândească în veci pe păcătoşii care nu se întorc la El. Plinătatea descoperirii sfinţeniei Sale, în mântuirea păcătoşilor, face să izbucnească în ceruri o ploaie de laude:„Slava lui Dumnezeu în locurile prea înalte, pace pe pământ între oamenii plăcuţi Lui” (Luca 2.14).Această cântare de slavă, sau acest imn de laudă, n-ar fi putut să răsune când a fost dată legea de foc; căci, cu toate că de legea dată pe Sinai se lega slava lui Dumnezeu în locurile prea înalte, această lege nu aducea deloc pacea pe pământ, ţinând seama că ea arăta ceea ce trebuiau să fie oamenii, înainte ca Dumnezeu să-şi găsească plăcere în ei. Dar când a venit Fiul ca om pe pământ, Cerul a putut să-şi arate deplina mulţumire în El, ca în Acela în care se putea uni slava dumnezeiască şi binecuvântarea omului. Şi acum o vorbă despre şirul în care sunt aşezate jertfele din cele dintâi capitole al cărţii noastre. Dumnezeu pune întâi arderea de tot şi sfârşeşte cu jertfa pentru vină. El sfârşeşte acolo unde începem noi. Felul în care sunt aşezate jertfele este foarte însemnat. Când sabia încredinţării intră, întâia dată, în suflet, cugetul caută păcatele din trecut care apasă asupra lui; el priveşte peste viata care s-a scurs şi o vede întunecată de multe păcate împotriva lui Dumnezeu şi împotriva oamenilor. În această vreme, sufletul se gândeşte mai puţin la izvorul din care ies toate păcatele decât la faptul împovărător şi vădit că o faptă sau alta e făcuta de el. De aceea are nevoie să ştie că Dumnezeu, în harul Său, a dat o jertfă prin care orice păcat poate fi iertat fără bani şi fără plată (Coloseni 2.14); şi această jertfă ne-o arată Dumnezeu în darul pentru vină.

Dar, cu cât cineva înaintează în viata dumnezeiască, înţelege că păcatele pe care le-a făcut nu sunt decât lăstarele unei rădăcini, vinele unui izvor şi, mai mult, că păcatul din firea pământească este rădăcina sau izvorul acesta. Această descoperire îl duce la o lucrare mult mai lăuntrica şi, atunci, nimic nu-l poate linişti, dacă nu înţelege mai adânc lucrarea crucii, în care Dumnezeu a osândit păcatul în firea pământească (Romani 8.3). Cititorul va băga de seamă ca, în acest loc din epistola către Romani, nu este vorba de păcatele din viaţă, ci de rădăcina lor, adică păcatul din firea pământească. Acesta este un adevăr de mare însemnătate. Cristos nu numai „a murit pentru păcatele noastre” (1Corinteni 15.3); ci „a fost făcut păcat pentru noi” (2Corinteni 5.21). Aceasta este învăţătura jertfei pentru păcat.

Când a intrat pacea în inimă, prin cunoaşterea lucrării lui Cristos, putem să ne hrănim cu Cristos, care este temelia păcii şi bucuriei noastre înaintea lui Dumnezeu. Până nu vom vedea toate păcatele noastre iertate şi păcatul nostru judecat, nu putem să gustăm nici pace, nici bucurie. Trebuie să cunoaştem jertfa pentru vină şi jertfa pentru păcat, înainte de a înţelege jertfa de mulţumire sau de bucurie. De aceea şi vine la urmă.

Acelaşi lucru îl vedem şi la jertfa de mâncare. Când un suflet a gustat din dulceaţa legăturii duhovniceşti cu Cristos, când ştie să se hrănească cu El, în pace şi în recunoştinţă, înaintea lui Dumnezeu, atunci caută, cu o dorinţă arzătoare, să cunoască mai mult tainele sfinţeniei Lui; şi Dumnezeu îi răspunde la aceasta dorinţă prin jertfa de mâncare, care înfăţişează jertfa omenească desăvârşită a lui Cristos.

După toate jertfele vine „arderea de tot”, dincolo de care nu se poate trece. Ea înfăţişează lucrarea crucii, făcută chiar sub ochiul lui Dumnezeu şi în ea se vede supunerea desăvârşită a inimii lui Cristos. Mai departe, vom cerceta toate aceste jertfe în amănunţime; deocamdată, privim şirul în care sunt aşezate, şir cu adevărat minunat, ori dincotro l-am privi, şi care începe şi sfârşeşte la cruce. Dacă ne coborâm de la Dumnezeu la noi, urmărind şirul de afară, începem prin arderea de tot. În această jertfă, vedem pe Cristos pe cruce, împlinind voia lui Dumnezeu, făcând ispăşire, dându-Se pe Sine însuşi pentru slava lui Dumnezeu. Dacă, dimpotrivă, urmărind şirul dinăuntru, ne suim de la noi la Dumnezeu şi începem prin jertfa pentru vină, vedem, în acest dar, pe Cristos pe cruce, purtând păcatele noastre şi ştergându-le prin jertfa Sa de ispăşire: în totul şi pretutindeni, străluceşte frumuseţea şi desăvârşirea fiinţei Mântuitorului. Totul este făcut ca să trezească în inimile noastre o dorinţă adâncă pentru cercetarea jertfelor scumpe, care sunt umbra lui Cristos.

Această carte se deschide cu arderea de tot: jertfa aceasta înfăţişează pe Cristos „S-a adus pe Sine însuşi jertfă fără pată lui Dumnezeu” (Evrei 9.14); de aceea Duhul lui Dumnezeu îi dă locul dintâi. Ţinta de căpetenie pe care o urmărea cu înfocare Isus în lucrarea de ispăşire, era slava lui Dumnezeu. „Iată, vin să fac voia Ta, Dumnezeule” (Psalmul 40.6-8). Cuvintele acestea arată care era gândul lui Isus în fiecare lucrare, în fiecare împrejurare din viata Sa. Dar, în chipul cel mai vădit, Domnul a împlinit aceste cuvinte pe cruce. Oricare ar fi fost voia lui Dumnezeu, Cristos a venit să o împlinească. Dumnezeu să fie binecuvântat, noi ştim ce avem din împlinirea voii acesteia; căci prin ea noi am fost sfinţiţi „prin jertfa trupului lui Isus Cristos, făcută odată pentru totdeauna”. (Evrei 10.10).Totuşi, lucrarea lui Cristos a fost făcută, înainte de toate, pentru Dumnezeu. Fericirea Domnului Isus era să împlinească voia lui Dumnezeu pe pământul acesta. Aşa ceva nici un om nu făcuse înaintea Lui; prin har, unii oameni făcuseră „ce este drept în faţa Domnului” (1Împăraţi14.8;15.5,11); dar nimeni nu făcuse voia lui Dumnezeu întotdeauna, pe deplin, fără şovăire. Domnul Isus a fost ascultător, „ascultător până la moarte şi încă moarte de cruce” (Filipeni 2.8). „El şi-a

îndreptat faţa hotărât să meargă la Ierusalim” (Luca 9.51); şi, mai târziu, mergând din grădina Ghetsimani la cruce, îşi arată supunerea deplină a inimii prin aceste cuvinte: „Nu voi bea paharul pe care Mi l-a dat Tatăl să-l beau?” (Ioan 18.11)

Aşa dar, în această supunere deplină faţă de Dumnezeu, era o mireasmă de un miros plăcut. Un om desăvârşit pe pământ, împlinind voia lui Dumnezeu, chiar în moarte, era pentru cer un lucru de cea mai mare însemnătate. Cine putea să pătrundă adâncimile acestei inimi supuse, care se dezvăluia sub privirile lui Dumnezeu, la cruce? Fără îndoială, nimeni altul, decât numai Dumnezeu. Căci, aici ca şi în tot ce priveşte tainele firii Sale slăvite, nimeni nu cunoaşte pe Fiul decât numai Tatăl (Matei 11.27); şi nimeni nu poate să cunoască oricât de puţin pe Fiul, decât atât cât îi descoperă Tatăl. Mintea omului poate să înţeleagă, într-o măsura oarecare, orice lucru al vreunei ştiinţe de sub soare. Ştiinţa omenească o poate pricepe omul; dar nimeni nu cunoaşte pe Fiul decât atât cât îi descopere Tatăl, prin puterea Duhului Sfânt, prin Cuvântul scris. Duhului Sfânt îi place să descopere pe Fiul, să ia lucrurile lui Isus şi să ni le arate noua; şi tot ce ia de la Isus se găseşte în toata strălucirea în Scriptură. Nu poate să mai fie nici o descoperire nouă, căci Duhul Sfânt a adus aminte apostolilor „toate lucrurile”, şi i-a călăuzit în „tot adevărul” (Ioan 14.26; 16.13). Nu mai poate fi nimic în afară de „tot adevărul” aşa că toate părerile despre o nouă descoperire, despre un nou adevăr, care nu este în cărţile scrise prin Duhul Sfânt, adică în Scriptură, nu sunt decât zadarnice opintiri ale omului, care vrea să adauge ceva la ceea ce numeşte Dumnezeu „tot adevărul”. Duhul Sfânt, fără îndoială, poate să descopere şi să aducă, la vreme potrivită, cu o putere nouă şi ne-bănuită, adevărul care se găseşte în Scriptură; dar oamenii fără Duhul lui Dumnezeu părăsesc acest câmp al descoperirii dumnezeieşti ca să găsească aiurea păreri, gânduri sau vreo temelie de credinţă.

În Evanghelii, Cristos este arătat în mai multe feţe ale firii, fiinţei şi lucrării Sale; şi, de când sunt aceste scrieri de preţ, copiii lui Dumnezeu au alergat cu plăcere la ele ca să se adape din descoperirile Aceluia pe care îl iubesc şi în care se încred. Dar foarte puţini au alergat la Levitic să vadă că jertfele şi orânduirile de aici sunt pline de învăţămintele cele mai amănunţite despre acelaşi Prea iubit al lor. Jertfele Leviticului, în deosebi, sunt socotite fără preţ pentru noi şi că ele erau pentru vremurile dinainte de a veni Domnul Isus Cristos. Trebuie să recunoaştem totuşi că cele spuse în Levitic, atât de puţin atrăgătoare dar atât de încărcate de amănunte de preţ, îşi au, ca şi măreţele proorocii din Isaia, locul lor în ceea „ce a fost scris mai înainte, a fost scris pentru învăţătura noastră” (Rom. 15.4). Fără îndoială, trebuie să cercetăm cartea aceasta, ca de altfel toată Scriptura, cu un duh umilit şi dezbrăcaţi de eul nostru, în strânsă legătură cu ceea ce învaţă Cel ce vorbeşte acolo, şi ne-lăsând ca închipuirea noastră să rătăcească într-un câmp străin. Dacă, prin harul lui Dumnezeu, vom străbate astfel Leviticul, vom găsi în el o bogăţie nemărginită.

Să vedem acum arderea de tot care, după cum am spus, arată pe Cristos dându-se pe Sine însuşi, fără pată, lui Dumnezeu.

„Dacă darul lui va fi o ardere de tot din cireada, să-l aducă din partea bărbătească fără cusur”(Lev 1.3). Slava fiinţei lui Cristos este temelia creştinismului. Nimic nu se poate adăuga la slava Aceluia „care este mai pe sus de toate lucrurile, Dumnezeu binecuvântat în veci” (Rom. 9.5). „Cel ce a fost arătat în trup” (1Tim. 3.16), „Emanuel, Dumnezeu cu noi”(Matei 1.23). Cuvântul, Cel care a făcut şi ţine cerurile. Cristos, întrupându-se, S-a coborât de la această slavă pe care o avea la Tatăl înainte de întemeierea lumii. S-a coborât astfel într-un loc potrivnic Lui ca să slăvească pe Dumnezeu pe deplin. A venit aici pe pământ ca să fie mistuit de o dorinţă sfântă pentru slava lui Dumnezeu, ca să îndeplinească planurile veşnice.

Dobitocul de parte bărbătească, fără cusur, de un an, înfăţişează pe Domnul Isus, dându-se pe Sine însuşi ca să împlinească în totul voia lui Dumnezeu. Darul acesta nu trebuia să aibă nimic care să arate slăbiciune sau nedesăvârşire. Trebuia pentru arderea de tot un animal de parte bărbătească de un an. După ce vom vedea celelalte daruri, vom băga de seamă că era îngăduit în anumite împrejurări, să se aducă şi de parte femeiască; nu pentru că Dumnezeu putea să îngăduie vreodată un cusur în darul adus, căci jertfa trebuia să fie „fără cusur”, dar Dumnezeu lăsa pe om, în unele împrejurări, ca să aleagă, pentru că în această alegere să se vadă neputinţa lui de a înţelege. Arderea de tot era o jertfa foarte însemnată, pentru că arăta pe Cristos dându-se pe Sine însuşi lui Dumnezeu, Cristos în totul şi numai pentru ochiul şi inima lui Dumnezeu. Aici este ceva de seamă pe care este bine să-l înţelegem. Numai Dumnezeu putea să preţuiască în totul fiinţa şi lucrarea lui Cristos; numai El putea să înţeleagă pe deplin crucea şi supunerea desăvârşită a lui Cristos. Crucea, arătată prin arderea de tot, numai Dumnezeu ştia ce preţ are; ea avea adâncimi pe care nici un muritor, nici un înger nu putea să le pătrundă, şi ea vorbea cu un glas care nu era decât pentru urechile Tatălui, glas care era îndreptat numai spre Tatăl. Între crucea de pe Golgota şi între scaunul de domnie al lui Dumnezeu erau legături care nu se puteau şi nu se pot înţelege de nici o făptură.

„Să-l aducă la uşa cortului întâlnirii, înaintea Domnului, ca să fie plăcut Domnului” (Lev 1.3). Aici vedem crucea într-un fel în care nu este înţeleasă de-ajuns. Suntem atât de aplecaţi să vedem în cruce numai locul unde a fost osândit păcatul, locul unde Satana a fost biruit; prea vedem la cruce numai dreptatea veşnică, jertfa fără cusur a Domnului Isus Cristos şi locul unde a fost ridicată osânda noastră. Crucea, într-adevăr, este toate astea, dar e mai mult decât atât. Ea este locul, unde iubirea Domnului Isus pentru Tatăl a fost arătată într-o limbă pe care numai Tatăl o putea înţelege, şi în felul acesta este arătata în darul pentru arderea de tot, care este adus de bună voie. Dacă ar fi fost vorba numai de osândirea păcatului şi de suferirea mâniei lui Dumnezeu din pricina păcatului, darul n-ar fi fost lăsat la bunăvoia aceluia care îi aduce. Domnul Isus nu putea să dorească să fie păcat (2Cor. 5.21), nu putea să dorească să sufere mânia lui Dumnezeu şi să nu mai vadă, pentru oricât de puţin timp, strălucirea feţii Lui; aceasta ne face să vedem lămurit că darul arderii de tot nu arată pe Cristos pe cruce, purtând păcatul, ci pe Cristos pe cruce, împlinind voia lui Dumnezeu.

Chiar cuvintele Domnului Isus ne arată că El vedea crucea în două feluri deosebite. Când o vedea ca locul de ispăşire al păcatului şi când îşi arunca privirile asupra suferinţelor Sale pentru ispăşirea păcatului, strigă: „Tată, dacă voieşti, depărtează paharul acesta de la Mine” (Luca 22.42). Se cutremura în faţa lucrării pe care avea să o facă. Sufletul Său sfânt şi curat şovăia să fie făcut păcat, şi inima Sa iubitoare se dă înapoi la gândul că va pierde, pentru o vreme, lumina Feţii lui Dumnezeu.

Dar crucea avea şi o altă înfăţişare pentru Cristos. Ea i se arăta ca locul unde putea să dezvăluie tainele adânci ale iubirii Sale pentru Tatăl; ca locul unde, de bunăvoie, putea să ia paharul pe care i-l dăduse Tatăl să-l bea şi să-l golească până la fund. Fără îndoială, întreaga viaţă a lui Cristos răspândea o mireasmă de bun miros, care se ridica fără încetare către scaunul de domnie al Tatălui; El lucra mereu cum îi plăcea Tatălui; îndeplinea întotdeauna voia lui Dumnezeu; însă arderea de tot nu arăta pe Cristos în viaţa Sa, oricât de însemnată era ea, ci pe Cristos în moartea Sa; şi în această moarte, nu ca pe Acela care a fost făcut blestem pentru noi, ci ca pe Acela care aducea inimii Tatălui o mireasmă nespus de plăcută.

Adevărul acesta îmbracă crucea cu un farmec deosebit pentru omul duhovnicesc şi dă suferinţelor prea iubitului nostru Mântuitor o mare însemnătate. Păcătosul vinovat găseşte la cruce răspunsul lui Dumnezeu la nevoia cea mai mare şi dorinţele cele mai arzătoare ale inimii şi

cugetului sau. Îngerii găsesc la cruce o pricină de uimire nesfârşită şi doresc să-şi adâncească în ea tot mai mult privirile(1Petru 1.11-12). Toate acestea sunt adevărate; dar în cruce e ceva care trece peste priceperea sfinţilor sau îngerilor, şi anume adâncă supunere a inimii Fiului, supunere înţeleasă numai de Tatăl, şi tocmai aşa este arătată crucea aşa de bine în darul arderii de tot.

Dacă am crede, ca unii, că Cristos a purtat păcatul în tot timpul vieţii Sale, frumuseţea deosebită a arderii de tot s-ar pierde. Însuşirea „de bunăvoie" a darului n-ar mai fi, căci cum ar fi de bunăvoie lepădarea vieţii la unul cate este silit să şi-o dea? Dacă Cristos ar fi purtat păcatul în timpul vieţii Sale, fără îndoială, moartea Sa era o faptă care trebuia să se întâmple şi n-ar mai fi fost, ceea ce este, o lucrare de bunăvoie. Darul acesta şi-ar pierde toată frumuseţea, dacă ar fi adevărată învăţătura că Cristos a purtat păcatul în tot timpul vieţii Sale. Arderea de tot, o spunem iarăşi, nu ne arată pe Cristos purtând păcatul sau suferind mânia lui Dumnezeu, ci pe Cristos în supunerea Sa de bunăvoie, arătată în moartea de pe cruce. Fiul lui Dumnezeu a împlinit, prin Duhul Sfânt, voia Tatălui. El a făcut-o cu bucurie, după cum El însuşi zice: „Tatăl Mă iubeşte, pentru că îmi dau viaţa, ca iarăşi s-o iau. Nimeni nu Mi-o ia cu sila, ci o dau Eu de la Mine. Am putere s-o dau şi am putere s-o iau iarăşi" (Ioan 10.17-18). Isaia, privind pe Cristos ca jertfă pentru păcat, a zis: „Viaţa Sa a fost luată de pe pământ" (Fapte 8.33;Isa. 53.8). Dar putea oare Cristos să vorbească despre păcat în clipa când spunea despre viata Sa: „Nimeni nu Mi-o ia cu sila, ci o dau Eu de la Mine? „ Nimeni nu Mi-o ia cu sila, nici vreun om, nici vreun înger, nici vreun drac, într-un cuvânt, nimeni. A-şi da viata, era, din partea Sa, o lucrare de bunăvoie: El a dat-o ca s-o ia iarăşi. „Vreau să fac voia Ta, Dumnezeule" (Ps. 40.8). Aşa vorbea Acela care, înfăţişat mai dinainte în arderea de tot, S-a dat de bunăvoie lui Dumnezeu, prin Duhul Sfânt.

Este de cea mai mare însemnătate să înţelegem ce urmărea, mai întâi de toate, Cristos în lucrarea de mântuire; căci, prin asta, pacea credinciosului nu poate fi decât întărită. Să împlinească voia lui Dumnezeu şi planurile Lui, să arate slava lui Dumnezeu, iată gândul inimii supuse a Mântuitorului. Niciodată nu s-a oprit să vadă dacă îi plăcea Lui o lucrare sau o împrejurare oarecare. „S-a dezbrăcat pe Sine însuşi şi S-a smerit" (Filip 2. 7-8). De aceea, la sfârşitul vieţii Sale, putea să ridice ochii spre cer şi să zică: „Eu Te-am proslăvit pe pământ, am sfârşit lucrarea, pe care Mi-ai dat-o s-o fac" (Ioan 17.4). Este cu neputinţă să vezi latura aceasta a lucrării lui Cristos, despre care vorbim acum, fără ca inima să fie atrasă spre El şi să fie umpluta de simţămintele cele mai dulci pentru Fiinţa Sa. A înţelege ca Cristos a făcut lucrarea de pe cruce mai întâi de toate pentru Dumnezeu, nu atinge deloc simţămintele pe care le avem despre iubirea Lui pentru noi. Dimpotrivă, iubirea aceasta şi mântuirea noastră nu puteau să fie întemeiate decât pe slava lui Dumnezeu pe care El o arată în moartea Sa. Slava lui Dumnezeu trebuia să fie temelia trainica la toate: „Dar cât este de adevărat ca Eu sunt viu şi că slava Domnului va umplea tot pământul" (Numeri 14.21). Şi noi ştim că această slavă veşnica a lui Dumnezeu şi fericirea veşnică a făpturii sunt nedespărţit legate în planurile dumnezeieşti, aşa că daca cea dintâi este sigură, fericirea făpturii trebuie să fie neapărat la fel.

Punerea mâinilor arată unirea desăvârşită. Darul şi acela care îl aducea, prin punerea mâinilor, se făceau una; făcându-se una, cel care aducea darul căpăta acelaşi preţ ca şi darul însuşi. Dacă punem lucrul acesta în legătură cu Cristos şi cu credinciosul, vedem unul din adevărurile cele mai de seama, descoperit pe larg în Noul Testament, anume că cel credincios se face una cu Cristos pentru veşnicie: „Cum este El, aşa suntem şi noi în lumea aceasta" (1Ioan 4.17;5.20). Pentru fericirea noastră veşnica nu putea fi de ajuns nimic mai puţin de cât aceasta. Acela care nu este în Cristos, este în păcate. Nu este cale de mijloc. Sau eşti în Cristos sau eşti în afară de El, în păcatele tale. Nu poţi fi în parte în Cristos. Chiar dacă între tine şi Cristos este o depărtare numai cât grosimea unui fir de păr, eşti sub osândă şi sub mânie. Dar dacă eşti în El, dimpotrivă, cum este El înaintea lui Dumnezeu, aşa eşti şi tu. „Voi aveţi totul deplin în El" (Colos. 2.10), „plăcuţi în Prea Iubitul Lui" (Efes. 1.6); „mădulare ele trupului Lui, carne din carnea Lui şi os din oasele Lui" (Efes. 5.30). „Cine se face una cu Domnul este un singur duh cu El" (1Cor 6.17). Aceasta este învăţătura simplă şi lămurită a Cuvântului lui Dumnezeu. Şi nu este cu putinţă să fie Capul mai plăcut lui Dumnezeu decât mădularele. Capul şi mădularele sunt una. Dumnezeu le socoteşte ca una; aşa dar sunt una. Acest adevăr este în acelaşi timp temelia celei mai mari încrederi şi a celei mai adânci smerenii; ea dă deplina încredere în ziua judecăţii (1Ioan 4.17), ţinând seama că este cu neputinţă să fie ceva de osândit în Acela cu care noi suntem făcuţi una; ea ne face să ne simţim adânc nimicnicia noastră, dat fiind că legătura noastră cu Cristos este întemeiată pe moartea firii omeneşti şi pe nimicirea desăvârşită a tuturor drepturilor şi năzuinţelor ei.

Dacă capul şi mădularele sunt plăcute împreună şi sunt privite ca având aceeaşi stare înaintea lui Dumnezeu, este lămurit că toate mădularele au parte de aceeaşi mântuire, de aceeaşi viaţă, de aceeaşi neprihănire. Nu sunt grade în îndreptăţire şi în înfiere. Copilaşul în Cristos are parte de aceeaşi îndreptăţire ca şi cel care cunoaşte mai mult puterea lui Dumnezeu în viaţa sa. Şi unul şi altul sunt în Cristos; şi după cum este numai o temelie pe care sta viaţa, de-asemenea nu este decât o singură temelie pe care se sprijineşte neprihănirea omului înaintea lui Dumnezeu. Nu sunt nici două vieţi, nici două feluri de neprihăniri înaintea lui Dumnezeu, deşi sunt, fără îndoială, felurite grade de bucurie pentru această neprihănire, felurite grade de cunoaştere a plinătăţii şi a întinderii ei. Adesea, creştinii nu deosebesc bucuria pentru neprihănire de neprihănirea însăşi, care, fiind dumnezeiască, este veşnică, desăvârşită, neschimbată, la adăpost de valurile simţirilor omeneşti.

Mai mult, ceea ce se numeşte înaintare în neprihănire, nu este decât în mintea acelora care nu ştiu ce însemnează a fi făcut neprihănit. Nici unul nu este astăzi mai neprihănit înaintea lui Dumnezeu decât ieri, şi mâine nu va fi mai mult decât azi. Cine este în Cristos, este tot atât de neprihănit aici pe pământ ca şi înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu: este ca Cristos; este curat de tot, după mărturia Domnului Isus însuşi (Ioan 13.10). Ce ar putea să facă el mai mult înainte ca să intre în slava? Va putea să facă şi, dacă merge călăuzit de Duhul, va face mulţi paşi înainte în cunoaşterea şi în bucuria de acest măreţ adevăr; dar cu privire la neprihănire, din clipa în care, prin Duhul Sfânt, cineva a crezut Evanghelie, a trecut de la o stare de nelegiuire şi de osândire la o stare după voia lui Dumnezeu şi de primire înaintea Lui, întemeiată pe lucrarea desăvârşita a lui Cristos, întocmai cum în arderea de tot, primirea celui ce aducea darul era întemeiată pe darul lui însuşi. Nu era vorba de ceea ce era el, ci de ceea ce era jertfa lui. „Dobitocul va fi primit de Domnul, ca să facă ispăşire pentru el".

Căutând să înţelegem ce ne spune arderea de tot, nu trebuie să uităm de loc că marele adevăr, pe care îl pune în lumină această jertfă, nu este ispăşirea pe care a făcut-o Cristos pentru păcătos, ci darul de bunăvoie, pe care l-a făcut Cristos Tatălui şi care era o nouă pricină pentru iubirea lui Dumnezeu (Ioan 10.17). Moartea lui Cristos, aşa cum este arătata în arderea de tot, nu ne spune nimic despre firea urâtă a păcatului, ci ni se înfăţişează ca supunerea nezdruncinată a lui Cristos faţă de Tatăl. Nu vedem aici pe Cristos purtând păcatul, sub lovitura mâniei lui Dumnezeu; ci pricina de mulţumire deplină a Tatălui în darul de bunăvoie şi de un miros plăcut. Ispăşirea, în arderea de tot, nu este făcută numai pentru cerinţele cugetului omului, ci este făcută din dorinţa arzătoare a inimii lui Cristos, care cu preţul jertfei vieţii Sale, a vrut să împlinească voia şi planurile lui Dumnezeu.

Nici o putere, nici omul, nici Satana, n-au putut să clatine pe Domnul Isus din stăruinţa în aceasta dorinţă. Când Petru, în neştiinţa lui şi cu o iubire rea, căuta să-L oprească să primească ruşinea şi ocara crucii, Domnul i-a zis: „înapoia Mea, Satano: tu eşti o piatră de poticnire pentru Mine! Căci gândurile tale nu sunt gândurile lui Dumnezeu, ci gânduri de ale oamenilor" (Matei 16. 22-23). Iar într-o altă împrejurare a spus

ucenicilor Lui: „Nu voi mai vorbi mult cu voi; căci vine stăpânitorul lumii acesteia. El n-are nimic în Mine; dar vine, pentru că să cunoască lumea ca Eu iubesc pe Tatăl şi că fac aşa cum Mi-a poruncit Tatăl” (Ioan 14. 30-31).

Locul lor şi lucrul pe care aveau să-l facă fiii lui Aaron la arderea de tot, sunt în strânsă legătură cu însemnarea deosebită a darului pentru arderea de tot.„Să aducă sângele şi să-l stropească”, „să facă foc pe altar”, „să aşeze bucăţile, capul şi grăsimea, pe lemnele puse pe focul de pe altar”. Acestea sunt lucrări vrednice de luat în seamă şi care dau o însuşire izbitoare darului pentru arderea de tot, dacă o punem în legătură cu darul pentru păcat, la care nu se vorbeşte nimic despre fiii lui Aaron. Fiii lui Aaron înfăţişează Biserica, nu ca trupul lui Cristos, ci ca o casă duhovnicească sau ca o familie de preoţi. Lucrul acesta este uşor de înţeles, pentru că dacă Aaron înfăţişează pe Cristos, casa lui Aaron înfăţişează deci casa lui Cristos. În capitolul 3 al epistolei către Evrei, vers. 6 se spune: „Dar Cristos este credincios ca Fiu, peste casa lui Dumnezeu. Şi noi suntem casa Lui”. Şi în altă parte: „Iată-mă, Eu şi copiii, pe care Mi i-a dat Dumnezeu” (Evr.2.13 şi Isaia 8. 18). Numai Bisericii i s-a dat harul de a vedea pe Cristos în felul acesta, arătat în cea dintâi jertfă a Leviticului, şi să se bucure de ea. „Părtăşia noastră este cu Tatăl” (1Ioan 1. 3), care, în bunătatea Sa, ne-a chemat să-i împărtăşim gândurile Lui cu privire la Cristos. Este adevărat că nu putem să ne ridicăm la toată înălţimea acestor gânduri, dar putem să avem aici pe pământ partea noastră, prin Duhul Sfânt, care locuieşte în noi.

„Şi preoţii, fiii lui Aaron, să aducă sângele, şi să-l stropească de jur împrejur pe altarul de la uşa cortului întâlnirii”. Aici Biserica este privită iarăşi ca o familie de preoţi, care aduc înaintea lui Dumnezeu ceva ce închipuie aducerea aminte de o jertfa împlinită. Şi o aduc acolo unde era primit numai cel care aducea darul. Dar sângele pe care îl aduc aici preoţii, nu trebuie să uităm, este sângele de la arderea de tot şi nu acela de la darul pentru păcat. Aici Biserica este înfăţişată ca intrând prin puterea Duhului Sfânt în gândul supunerii desăvârşite pe care a arătat-o Cristos faţă de Tatăl; nu este arătat păcătosul osândit, căutând să înţeleagă preţul sângelui Aceluia care a purtat păcatul. Abia este nevoie să spunem ca Biserica este alcătuită din păcătoşi, din păcătoşi încredinţaţi de păcat; dar fiii lui Aaron nu înfăţişează păcătoşi încredinţaţi de păcat, ci sfinţi aducând jertfe: ca preoţi, ei au loc la arderea de tot.

Mulţi se amăgesc în privinţa aceasta: ei îşi închipuie că un om, când intră, prin harul lui Dumnezeu şi prin Duhul Sfânt care îl face în stare să slujească, în slujba lui Dumnezeu, nu vrea să se mai recunoască un sărman şi nevrednic păcătos. Aceasta este o mare greşeală. În el însuşi, credinciosul nu este nimic; dar în Cristos este un slujitor curăţit. El a intrat în locul sfânt nu ca un păcătos vinovat, ci ca un preot în haine de slavă şi frumuseţe. A mă gândi şi a vorbi mereu de vina mea înaintea lui Dumnezeu nu este smerenie cu privire la mine însumi, ci necredinţă faţă de jertfa lui Isus.

Cititorul a putut să înţeleagă, oricât de puţin, că învinuirea de păcat nu intră în orânduirea arderii de tot, şi că Cristos nu se arată în acest dar ca purtând păcatul şi sub loviturile mâniei lui Dumnezeu. E adevărat că este scris: „va fi primit de Domnul ca să facă ispăşire pentru el”. Arderea de tot nu este o jertfă pentru păcat, nu este făcută în legătură cu adâncimile grozave ale vinii omului. Ispăşirea despre care se vorbeşte aici nu se face în urma unei jertfe pentru vină, pentru că arderea de tot nu este o asemenea jertfă. Împăcarea omului cu Dumnezeu, despre care se vorbeşte aici se face prin faptul că Dumnezeu îşi găseşte mulţumirea în Acela care S-a supus în totul, care S-a dat pe sine însuşi, în Acela care este arătat astfel în arderea de tot. Aceasta ne dă un gând mai înalt despre ispăşire. Dacă privesc pe Cristos ca dar pentru păcat, văd ispăşirea făcută după cerinţele dreptăţii dumnezeieşti cu privire la păcat; dar dacă privesc arderea de tot, lucrarea de împăcare mi se arată îmbrăcată cu toată desăvârşirea bună voinţei lui Cristos de a împlini voia lui Dumnezeu. Cât de desăvârşită trebuie să fie o ispăşire care este roadă supunerii lui Cristos faţă de Dumnezeu! Poate să întreacă ceva această supunere a Fiului şi această mulţumire a Tatălui? Nu, fără îndoială. Trebuie să se gândească la jertfa acesta, când se adună în curtea Domnului.

Jupuirea aceasta este foarte izbitoare. Se ridică partea din afară a dobitocului, pentru ca să se descopere ce era înăuntru. Nu era de ajuns ca darul să fie fără cusur pe dinafară, trebuia să fie la fel şi pe dinăuntru. Lucrarea aceasta a fost orânduită numai pentru arderea de tot. Şi aceasta stă în legătură cu supunerea lui Cristos faţă de Tatăl. Lucrarea Sa ieşea din adâncimile fiinţei Sale; şi cu cât adâncimile acestea erau cercetate, cu atât tainele vieţii Sale dinăuntru erau descoperite şi cu atât mai mult se vedea că o supunere ne-amestecată faţa de voia Tatălui şi o urmărire ne-prefăcută a slavei lui Dumnezeu îl făceau să lucreze pe Acela care era înfăţişat, mai dinainte în arderea de tot.

Într-adevăr, El era în totul o ardere de tot. „Să-l taie în bucăţi.” Lucrarea aceasta ne arată un adevăr puţin asemănător cu acela pe care îl arată tămâia pisată (Ex. 30.34-38;Lev. 16.12). Duhului Sfânt îi place să se oprească mult asupra mirosului plăcut al jertfei lui Cristos, ţinând seama de toate: atât în amănunţimi, cât şi în întregime, arderea de tot este fără cusur; şi aşa era Cristos.

Acesta era un drept foarte mare şi era dat familiei preoţeşti. Arderea de tot era în întregime pentru Dumnezeu; toată era arsă (poate că este de folos să arătăm aici cititorului că în evreieşte, cuvântul tradus prin „a arde”, la arderea de tot, este cu totul deosebit de cuvântul tradus tot cu „a arde” la jertfa pentru păcat. Fiindcă lucrul acesta este de o însemnătate deosebită, voi aduce unele locuri din Scriptură, în care se găseşte acest cuvânt. Cuvântul evreiesc întrebuinţat, când este vorba de arderea de tot. Înseamnează „a tămâia” sau „a arde tămâie” şi se găseşte în următoarele locuri din Scriptură, cu una sau cu cealaltă însemnare: Lev. 6.15: „şi s-o „ardă” pe altar” Deut. 33.10: „Ei pun tămâie sub nările Tale, şi arderea de tot pe altarul tău” Exod 30.1: „Să faci apoi un altar pentru arderea tămâiei” Psalm. 66.15: „Cu grăsimea berbecilor va arde” Ier. 44.21: „Tămâia pe care aţi ars-o în cetăţile lui Iuda; Cântarea Cânt. 3.6: „aburi de mir şi de tămâie”. S-ar putea aduce multe locuri din Scriptura; dar acestea sunt de-ajuns ca să se înţeleagă, care este întrebuinţarea cuvântului, despre care vorbim, în rânduiala arderii de tot. Cuvântul evreiesc, tradus prin „a arde”, în legătură cu darul pentru păcat, înseamnează, de obicei, a arde, şi se găseşte în locurile următoare: Gen. 11.3: „Şi facem cărămizi şi să le ardem bine în foc”. – Lev. 10.16: „Moise a căutat ţapul adus ca jertfa pentru păcat; şi iată că fusese ars”. – 2Cronici 16.4: „şi au ars in cinstea lui foarte multe mirodenii”. În acest verb îşi are începutul cuvântul „Serafimi”, care însemnează cuvânt cu cuvânt; arzători”, (înfocaţi) (Isaia6); cu acelaşi cuvânt sunt numiţi şi „şerpii înfocaţi” (Num. 21).

Astfel, nu numai că darul pentru păcat era ars într-un loc deosebit de locul arderii de tot; dar Duhul Sfânt întrebuinţează şi un cuvânt cu totul deosebit ca să arate lucrarea prin care darul era mistuit. Deosebirea aceasta nu este fără însemnătate; şi cred că înţelepciunea lui Dumnezeu se vede şi în întrebuinţarea acestor două cuvinte, care ne fac să vedem mai bine cele două daruri) pe altar; omul n-avea acolo nici o parte; dar fiii preotului Aaron, fiind şi ei preoţi, erau adunaţi împrejurul altarului lui Dumnezeu. Aceasta era o stare măreaţă, o părtăşie măreaţă, o slujbă măreaţă pentru preoţie, o înfăţişare izbitoare a ceea ce este Biserica. Ea are părtăşie cu Dumnezeu. Când privim crucea Domnului Isus, că păcătoşi încredinţaţi de păcat, vedem că ea răspunde la toate nevoile noastre: în această privinţă, ea da cugetului o pace deplină. Dar noi putem, ca preoţi, ca slujitori curăţiţi, să privim crucea într-alt fel, anume ca locul unde Domnul Isus Şi-a împlinit dorinţa de a se supune Tatălui, chiar până la moarte. Ca păcătoşi încredinţaţi de păcat, suntem în faţa altarului de arama şi găsim pacea prin sângele de ispăşire, răspândit pe acest altar; dar, ca preoţi, ne aflăm aici ca să privim măreaţa desăvârşire a arderii de tot, darul desăvârşit pe care Cristos, Omul fără cusur, l-a făcut lui Dumnezeu.

Am cunoaşte prea puţin din tainele crucii, dacă nu am vedea în ea decât ceea ce răspunde nevoilor omului ca păcătos. În moartea lui Cristos sunt adâncimi, care trec peste putinţa omului de a le pătrunde. Este bine să luăm seama că Duhul Sfânt, atunci când ne arată crucea, ne-o arată mai întâi în latura care priveşte pe Tatăl. Acelaşi lucru face Duhul Sfânt, când pune în Levitic, înaintea tuturor jertfelor, jertfa arderii de tot. Omul poate să vină la acest izvor; poate să găsească aici mulţumirea tuturor dorinţelor celor mai înalte ale sufletului său şi a tuturor pornirilor fiinţei lui noi; dar, în afară de toate acestea, mai este ceva pe care numai Tatăl îl cunoaşte şi preţuieşte. Iată pentru ce darul arderii de tot are întâiul loc în şirul jertfelor.

Nici un om, nici un înger, nu poate să pătrundă până la fund taina morţii lui Cristos; dar putem să deosebim câteva însuşiri, care fac această moarte scumpă inimii lui Dumnezeu. De la cruce, Dumnezeu culege roadele cele mai bogate ale slavei. N-ar fi putut, în nici un fel, să fie slăvit cum a fost prin moartea lui Cristos. Prin lepădarea de sine a lui Cristos, slava dumnezeiască a strălucit în toată lumina ei; în darul de sine însuşi pe care l-a făcut Cristos au fost puse temeliile planurilor lui Dumnezeu: facerea lumii n-ar fi fost de ajuns pentru aceasta. De asemenea, prin cruce, Dumnezeu a putut să-şi verse dragostea faţă de oameni, fără ca dreptatea Sa să fie atinsă cu ceva; şi prin ea Satana este ruşinat pentru totdeauna, „domniile şi stăpânirile sunt făcute de ocară înaintea lumii, după ce Isus a ieşit biruitor asupra lor prin cruce” (Colos. 2.15).

„Să spele cu apă măruntaiele şi picioarele; şi preotul să le ardă pe toate pe altar. Aceasta este o ardere de tot, o jertfă mistuită de foc, de un miros plăcut Domnului”. Spălarea aceasta făcea jertfa aşa cum era şi Cristos: curat şi pe dinafară şi pe dinăuntru. Totul era în El pentru un singur gând, anume pentru slava lui Dumnezeu. Mădularele trupului Său ascultau în totul de inima Sa supusă şi împlineau în totul planurile inimii acesteia, care nu bătea decât pentru Dumnezeu şi pentru slava Sa în mântuirea oamenilor. Preoţii deci ardeau tot ce era pe altar. Totul era curat şi totul era hotărât să fie adus pe altar înaintea lui Dumnezeu. Erau şt jertfe din care preotul îşi avea partea sa, şi din altele chiar mânca şi cel care le aducea; dar din arderea de tot nu rămânea nimic pe altar care sa nu fie ars. Ea era numai pentru Dumnezeu. Preoţii puteau să pună lemne pe foc şi să facă să ardă; acesta era un drept mare pe care îl aveau ei; dar nu mâncau nimic din jertfa. Cristos privea numai pe Dumnezeu în partea aceasta a morţii Sale, care era înfăţişată în arderea de tot; şi noi nu putem să înţelegem uşor faptul acesta, daca cunoaştem prea puţin pe Domnul Isus. De când era adus dobitocul fără cusur la uşa cortului întâlnirii şi până când focul îl făcea cenuşă pe altar, putem să vedem pe Cristos dându-se pe Sine însuşi, fără pată lui Dumnezeu. Dumnezeu îşi are în lucrarea pe care a făcut-o Cristos, bucuria Sa, o bucurie pe care nu poate să o înţeleagă nici o făptură. Lucrul acesta este arătat în „legea arderii de tot”, despre care vom vorbi îndată.

„Domnul a vorbit lui Moise, şi a zis: „Dă următoarea poruncă lui Aaron şi fiilor săi, şi zi:” „Iată legea arderii de tot. Arderea de tot să rămână pe vatra altarului toată noaptea până dimineaţa, şi în felul acesta focul să ardă pe altar. Preotul să se îmbrace cu tunica de in, să-şi acopere goliciunea cu izmenele, să ia cenuşa făcută de focul, care va mistui arderea de tot de pe altar, şi s-o verse lângă altar. Apoi să se dezbrace de vesmintele lui şi să se îmbrace cu altele, ca să scoată cenuşa afară din tabără, într-un loc curat. Focul să ardă pe altar şi să nu se stingă deloc: în fiecare dimineaţă, preotul să aprindă lemnele pe altar, să aşeze arderea de tot pe ele, şi să ardă deasupra grăsimea jertfelor de mulţumire. Focul să ardă necurmat pe altar şi să nu se stingă deloc” (Lev. 6.8-13). Focul pe altar mistuia arderea de tot şi grăsimile darurilor de mulţumire. Aceasta era adevărata înfăţişare a sfinţeniei dumnezeieşti care găsea, în Cristos şi în jertfa Sa, o hrană plăcută. Focul nu trebuia să se stingă deloc; ceea ce înfăţişa că sfinţenia dumnezeiască, în judecata împotriva păcatului trebuia, să nu se stingă deloc.

Focul pâlpâia pe altarul lui Dumnezeu, în timpul vegherilor întunecoase şi tăcute ale nopţii.

„Şi preotul să se îmbrace cu tunica lui de in”. Aici, preotul înfăţişează pe Cristos, a cărui neprihănire sau sfinţenie personală este arătata prin tunica alba de in. Cristos, dându-se pe Sine însuşi morţii, ca să împlinească voia lui Dumnezeu, s-a înălţat la ceruri, ducând cu Sine semnele de aducere aminte a lucrării pe care o împlinise. Cenuşa arăta că jertfa era mistuită şi că fusese primită de Dumnezeu: ea era aşezata lângă altar, drept mărturie ca focul mistuise jertfa, şi nu numai că era mistuită, dar şi că fusese primită. Cenuşa arderii de tot arăta primirea jertfei; cenuşa darului pentru păcat arăta judecata asupra păcatului. Multe din locurile asupra cărora ne-am oprit, le vom mai aminti în trecerea noastră prin această carte, le vom vedea într-o lumină mai mare şi vor căpăta pentru noi un preţ si putere mult mai mare. Le vom deosebi mai bine când le vom pune în legătură unele cu altele. Toate la un loc ne fac să înţelegem mai bine pe Domnul Isus. Toate sunt ca nişte oglinzi aşezate ca să se vadă în ele, în mai multe feluri, chipul singurei şi adevăratei jertfe: jertfa de pe Cruce. O jertfă singură nu putea să-L arate în toată plinătatea Sa. Trebuia să-L vedem în viată şi în moarte, ca om şi ca jertfă, în legătură cu Dumnezeu şi în legătură cu noi; astfel îl arată darurile din Levitic. Dumnezeu a răspuns cu îndurare nevoilor sufletelor noastre; să ne dea El putere să înţelegem şi să ne bucurăm de ceea ce a gătit pentru noi.

Să căutăm să pătrundem acum „darul de mâncare” care arată, într-un fel foarte lămurit, pe „Omul Cristos Isus”. Arderea de tot arată pe Cristos în moartea Sa, darul de mâncare îl arată în viaţa Sa. Nici într-unul, nici într-altul nu este arătat ca purtând păcatul. În arderea de tot se vorbeşte de împăcarea cu Dumnezeu, dar nu vedem nici un păcat purtat, nici o învinuire de păcat, nici o vărsare de mânie din pricina păcatului. Aceasta se vede din faptul că totul era ars pe altar. Dacă ar fi fost cel mai mic păcat de ispăşit, jertfa trebuia arsă afară din tabără (Levitic 4.11-12;Evrei 13.11).

În darul de mâncare nici nu este vorba de stropirea cu sânge. Vedem aici pe Cristos, trăind, mergând şi slujind aici, pe pământ. Numai faptul acesta singur este de ajuns ca să facă pe orice creştin duhovnicesc să privească darul acesta cu luare aminte şi cu rugăciune. Este de mare folos să cunoaştem firea omenească, desăvârşită şi curată a Domnului nostru.

Este foarte însemnată învăţătura despre firea omenească a lui Cristos: ea stă la temelia creştinismului şi, din pricina aceasta, Satana, de la început, a căutat să rătăcească sufletele în această privinţa. Aproape toate rătăcirile mai de seamă au gândul să sape adevărul despre firea omenească a lui Cristos. Mulţi oameni credincioşi, luptându-se împotriva acestor rătăciri, au căzut ei înşişi în alte rătăciri. De aceea avem nevoie să nu ne depărtăm deloc de însăşi cuvintele pe care le întrebuinţează Duhul Sfânt când descoperă o taină atât de sfântă şi atât de nepătruns. Într-adevăr, sub călăuzirea Duhului Sfânt, vom fi feriţi de atâtea feluri de rătăciri. Pentru aceasta nu este nevoie de cunoştinţe teologice; dacă Cuvântul lui Dumnezeu locuieşte din belşug în mine, şi dacă Duhul Sfânt lucrează în mine, Satana nu va găsi nici un loc pe unde să facă să pătrundă gândurile lui întunecate şi îngrozitoare. Dacă inima îşi găseşte plăcerea în Cristosul pe care îl descopere Scriptura, ea va înlătura pe toţi Cristoşii ne-adevăraţi ai Satanei. Acesta este cel mai bun mijloc de a scăpa de cursele rătăcirilor, în orice fel s-ar arăta ele. „Oile ascultă glasul Lui, şi merg după El; căci ele cunosc glasul Lui; dar nu merg deloc după un străin, ci fug de el, pentru că nu cunosc glasul străinilor” (Ioan 10.4,5,27). Nu este nevoie să cunoască glasul străinilor ca să fugă de ei, ci este de ajuns să cunoască glasul „Bunului Păstor”. Aceasta ne va păzi de momelile oricărui glas străin. Astfel, căutând să feresc pe cititorii mei de glasurile străine, cu privire la taina dumnezeiască a firii omeneşti a Iui Cristos, nu este nevoie să vorbesc despre părerile îndrăzneţe sau greşite; îmi place să dau fraţilor, cu

ajutorul harului lui Dumnezeu, arme împotriva lor, arătând ce învaţă Scriptura în privinţa aceasta.

Una din părţile cele mai slabe ale creştinismului nostru este că nu stăm în legătură cu firea omenească, desăvârşită, a Domnului nostru Isus Cristos. Din pricina aceasta avem atâtea lipsuri, atâta uscăciune, şi atâtea rătăciri, în mersul nostru. Ah! dacă am fi pătrunşi, printr-o credinţă mai simplă, de adevărul acesta, că, la dreapta lui Dumnezeu, în ceruri, stă un Om adevărat, un Om a cărui iubire este de necuprins, a cărui putere este fără margini, a cărui înţelepciune este nesfârşită, a cărui bogăţie este nemăsurată, a cărui ureche este deschisă la toate nevoile noastre, a cărui inimă este plină de o gingăşie nespusă – cum n-am fi mai fericiţi şi mai înălţaţi deasupra lucrurilor văzute, cum n-am fi mai dezlegaţi de tot ce vine de la făptură! Tot ce poate dori inima, avem în Cristos. Suspină ea după o iubire ne-prefăcută? Unde ar putea s-o găsească în alta parte decât la Acela, care unea lacrimile Sale cu lacrimile surorilor în jalea din Betania? Picăturile de sânge din Gheţimani, nu ne spun ele, câtă iubire, a avut Domnul Isus pentru noi! Caută cineva apărare sigură? Nu o găseşte decât la Acela, care a făcut lumea. Are nevoie de o înţelepciune care să nu dea greş? Să se apropie de Acela, care este înţelepciunea întrupată, şi care a fost făcut înţelepciune pentru noi. Într-un cuvânt, în Cristos avem totul.

Domnul Isus Cristos a fost singurul om desăvârşit, care a călcat vreodată pe pământul acesta. El era desăvârşit în totul; desăvârşit în gânduri; desăvârşit în cuvinte, desăvârşit în lucrări. Toate erau deopotrivă de desăvârşite. Nici o trăsătură a Sa nu ieşea mai în afara în paguba alteia. În El, toate se uneau cu o măiestrie care îţi insuflă o teamă plina de umilinţă şi cu o blândeţe, care te făcea să fii la larg în faţa Lui. Cărturarii şi Fariseii au auzit de la El învinuiri care îi supărau, pe când sărmana Samariteancă şi femeia care era „o păcătoasă” au simţit cum o putere le atrăgea spre El. Aceste trăsături se pot vedea în toată viaţa Sa pământească. El putea să spună, de pildă, ucenicilor Săi, în faţa a cinci mii de oameni înfometaţi: „Daţi-le să mănânce;” şi după ce s-au săturat: „Strângeţi fărâmiturile care au rămas, pentru ca să nu se piardă nimic” (Ioan 6.12). Dărnicia şi economia sunt desăvârşite. Nu este una mai mare decât cealaltă. Nu putea să lase să rabde de foame mulţimea care venea după El, şi de altă parte n-a lăsat să se piardă o singură fărâmitură. Aceeaşi mână care era larg deschisă la orice nevoie a omului, era strâns închisă la orice risipă.

Aceasta este o lecţie pentru noi, la care dărnicia adesea se preface într-o risipă fără noimă. Şi, pe de altă parte, de câte ori economia noastră nu se preface în zgârcenie! Uneori inimile noastre nu se deschid la nevoile pe care le întâlnim, în timp ce alte ori risipim pe deşertăciuni, în loc să alinăm pe atâţia nevoiaşi. Iubite cititor, să căutăm cu grijă să înţelegem darul acesta, care ne arată viaţa „Omului Cristos Isus.” Omul dinăuntru se înnoieşte şi se întăreşte tot mai mult când se gândeşte mereu la Acela care a fost desăvârşit în toate căile Lui, şi care trebuie să aibă locul dintâi în toate.

Priviţi-L în Gheţimani. Se învăluie cu o smerenie adâncă, de care numai El singur putea să dea pildă. Înaintea lui Dumnezeu, El se arată slab şi smerit, dar înaintea judecătorilor Săi şi înaintea celor ce Îl învinuiau se arata cu o vrednicie de nezdruncinat. Şi aici totul este desăvârşit, totul este dumnezeiesc.

Acelaşi desăvârşire se vede şi în felul cum se unesc în El legăturile Lui cu oamenii. El putea sa spună: „Pentru ce mă căutaţi? Nu ştiaţi că trebuie să fiu în casa Tatălui Meu?” – şi totdeodată putea să se coboare cu ei în Nazaret, unde a fost pildă de supunere faţă de părinţi (Luca 2.49,51). El putea să spună mamei Sale: „Femeie, ce am a face Eu cu tine?” şi totuşi pe cruce, în mijlocul suferinţelor de nespus, arăta simţământul de iubire pe care îl avea faţă de ea, dând-o în grija ucenicului Său iubit. În întâiul rând Cristos era despărţit de orice, ca să împlinească voia Tatălui; pe când, în al doilea rând, îşi arăta simţămintele desăvârşite ale firii omeneşti. Supunerea faţă de Tatăl nu era împotriva firii omeneşti, şi firea omenească nu era împotriva supunerii fată de Tatăl. Totul era desăvârşit.

Dar umbra acestui Om desăvârşit o vedem în „floarea de făină” care era temelia darului de mâncare. Nu se găsea în ea nimic zgrunţuros, nimic aspru, în ea nu se vedea nimic mai mare sau mai mic, toată era la fel. Cristos nu era niciodată turburat de împrejurări, niciodată nu şovăia, niciodată nu era în frământare, în nelinişte, niciodată nu era amăgit în ceea ce aştepta. Oricare ar fi fost împrejurările, El le întâmpina la fel, aşa cum era floarea de fainã.

În toate, Cristos ne arată deosebirea dintre El şi slujitorii Săi cei mai mari şi cei mai supuşi. Moise, de pildă, era foarte blând, mai blând decât toţi oamenii care erau pe faţa pământului (Numeri 12.3); totuşi, într-o pornire mânioasă, a vorbit în chip uşuratic cu buzele (Ps. 106.33). În Petru vedem o râvnă şi o hotărâre care trece măsura câteodată; altădată însă găsim în el o lipsă de curaj care îl făcea să se lepede de Domnul Isus. Era gata să se împotrivească la orice, cu o râvnă care, atunci când venea timpul să se împotrivească, îl părăsea. Ioan, care era cel mai apropiat de lărgimea iubirii lui Cristos, de mai multe ori îşi arată duhul său de sectă, ne-îngăduitor, ambiţios (Luca 9.49,52-55;Marcu 10.35,37). În Pavel, care era cel mai hotărât pentru Domnul, descoperim mari nepotriviri. El spune marelui preot nişte cuvinte de care apoi se căieşte (Fapte 23). Scrie o scrisoare Corintenilor, de care îi pare rău întâi şi după aceea nu-i mai pare rău (2Cor.7.8). În toţi găsim lipsuri, greşeli, dar nu şi în Acela, care este „cel mai plăcut din zecile de mii”

Ca să înţelegem mai bine, să vedem mai întâi din ce era făcut darul de mâncare; în al doilea, feluritele chipuri sub care ni se înfăţişează; şi în sfârşit, pe cei care luau parte la jertfă.

Floarea de făina poate fi privită ca temelia darului de mâncare şi în ea găsim, cum am văzut, înfăţişarea firii omeneşti a lui Cristos, în care se întâlneau toate desăvârşirile. Duhului Sfânt îi place să dezvăluie slava firii omeneşti a lui Cristos, s-o pună în legătura cu firea celorlalţi oameni, ca să se vadă deosebirea. El o deosebeşte chiar de firea lui Adam, în starea de nevinovăţie şi de cinstea pe care o avea în rai, căci este scris: „Omul dintâi este din pământ, pământesc; omul al doilea este din cer” (1Cor 15. 47). Întâiul Adam, chiar înainte de cădere, era din pământ, dar al doilea Om a venit din cer.

În darul de mâncare, untdelemnul înfăţişează pe Duhul Sfânt. Dar untdelemnul luat de două ori, arată pe Duhul Sfânt în două feluri, în legătura cu întruparea Fiului. Floarea făinii era „frământată” cu untdelemn, şi se vărsa untdelemn pe ea. Pe Domnul Isus Cristos, pe care îl înfăţişează darul acesta. Îl vedem mai întâi „născut” prin Duhul Sfânt şi apoi „uns” cu Duhul Sfânt (Matei 1.18,23; 3.16). Este atât de izbitoare legătura aceasta! Acelaşi Duh, pe care l-a avut Domnul Isus, a scris şi a dat trăsăturile jertfelor acestea din Levitic. Acelaşi Duh care suflă pe filele Noului Testament, a avut sub călăuzire scrierea Vechiului Testament, şi tot El ne dă puterea să vedem cât de bine se potriveşte unul cu celalalt.

Zămislirea în Fecioară, prin Duhul Sfânt, a trupului lui Cristos, este una din tainele cele mai adânci. Ea este arătată în chip luminos în Evanghelia după Luca, în care se vede cum Duhul Sfânt a vrut sa ne arate, în toate feţele, pe „Omul Cristos Isus”. În Matei, avem pe „Fiul lui Avraam, Fiul lui David”. În Marcu, avem pe Slujitorul dumnezeiesc Lucrătorul ceresc. În Ioan, avem pe „Fiul lui Dumnezeu” – Cuvântul veşnic –

Viaţa – Lumina, Acela prin care au fost făcute toate. În Luca însă Duhul Sfânt vrea să ne arate pe „Fiul Omului”.

Când îngerul Gavril a vestit Măriei cinstea pe care a căpătat-o ea, cu privire la întruparea lui Cristos, Maria, într-un duh de neştiinţă cuviincioasă, şi cinstită, întreabă: „Cum se va întâmpla aceasta, pentru că nu ştiu de bărbat?” Într-adevăr, ea credea că fiinţa slăvită, Cel făgăduit de Dumnezeu, trebuia sa se nască în chip firesc, ca toţi ceilalţi oameni; şi gândul acesta, în marea bunătate a lui Dumnezeu, a dat prilej îngerului să adauge câteva cuvinte, care arunca o lumina scumpă asupra adevărului de temelie al întrupării. Astfel răspunsul îngerului la întrebarea Fecioarei este de cea mai mare însemnătate şi nu se poate adânci uşor. „Şi îngerul, răspunzând, i-a zis: „Duhul Sfânt se va pogorî peste tine, şi puterea Celui Prea Înalt te va umbri; de aceea Sfântul, care se va naşte din tine, va fi chemat Fiul lui Dumnezeu” (Luca 1.35).

În versetul acesta, vedem că trupul omenesc, pe care l-a îmbrăcat Fiul lui Dumnezeu, a fost făcut prin puterea Celui Prea Înalt. „Tu Mi-ai pregătit un trup” (Evr. 10.5). Trupul acesta era cu adevărat „carne şi sânge”. De ce aveau nevoie inimile noastre, aceea ne-a dat Dumnezeu. Cea mai veche făgăduinţă spunea că sămânţa femeii va zdrobi capul şarpelui, şi aceasta nu putea să fie împlinită decât de un om adevărat. „Vei rămânea însărcinată şi vei naşte un fiu”, a zis îngerul Gavril. Şi, ca să nu se înţeleagă greşit, el adaugă câteva cuvinte, care arată lămurit că trupul şi sângele Fiului, care erau în totul adevărate, nu puteau să fie cu nici un chip pătate sau mânjite. Firea omenească a Domnului Isus era sfântă, în toată puterea cuvântului, cum a zis îngerul: „Sfântul care se va naşte din tine.” Şi fiind fără nici un cusur, nu era supus nici morţii. Nu putem să înţelegem altfel moartea decât ca urmarea păcatului, şi firea omenească a lui Cristos n-avea nici o legătură cu păcatul. A fost osândit pentru păcat numai pe cruce, unde a fost făcut păcat pentru noi. Dar darul de mâncare nu înfăţişează pe Cristos purtând păcatul. Îl înfăţişează însă în viaţa Sa desăvârşită de aici, de pe pământ, viaţă în care a suferit fără îndoială, dar nu purtând păcatul, nu ca un locţiitor, nu suferind mânia, din partea lui Dumnezeu. Este bine să lămurim mai mult gândul acesta. Nici arderea de tot, nici darul de mâncare nu ne arată pe Cristos încărcat cu păcatele noastre. În cel dintâi Îl vedem murind; în a doilea Îl vedem trăind; dar în nici una din aceste doua jertfe nu este vorba de purtarea păcatului, nici de atragerea mâniei lui Dumnezeu asupra Lui, din pricina păcatului. Într-un cuvânt, a arăta pe Cristos ca locţiitorul păcătoşilor în altă parte decât pe cruce, înseamnă să dezbraci viaţa Sa de toată frumuseţea, pe care o are, înseamnă sa iei crucii însemnătatea şi locul ei. Şi mai mult, s-ar face o încurcătură mare în jertfele din Levitic.

Aş vrea să se lămurească, în privinţa aceasta, cititorii mei, care nu ştiu să aibă o gelozie sfântă pentru adevărul de căpetenie al firii omeneşti a Domnului Isus Cristos. Dacă creştinul nu înţelege învăţătura aceasta, este în primejdie să nu înţeleagă nimic bine. Starea de faţă a lui Dumnezeu nu foloseşte la nimic aceluia, care n-are lămurit acest adevăr de temelie. Omul Isus Cristos este punctul din mijloc, împrejurul căruia îşi împlineşte Duhul Sfânt toate lucrările. Dacă părăseşti adevărul cu privire la Cristos, eşti ca un vas care îşi târăşte ancora după sine, fără cârmă, fără busolă pe oceanul nesfârşit şi furios, în primejdie să se zdrobească de stâncile ascunse în apă ale arianismului, şi de necredinţă. Pune la îndoială veşnicia lui Cristos ca Fiu al lui Dumnezeu, pune la îndoială firea Sa dumnezeiască, pune la îndoială firea Sa omeneasca, nepătata, şi vei deschide stavilele talazurilor nimicitoare şi ale rătăcirilor care aduc moartea. Să nu creadă cineva că este vorba aici despre lucruri bune pentru teologii învăţaţi, ca să se certe asupra lor, despre lucruri ciudate, sau despre lucruri asupra cărora ne este îngăduit să fim de altă părere.

Nu, acesta este un adevăr de temelie pe care trebuie să-1 păstrăm prin puterea Duhului Sfânt, pe care trebuie să-l mărturisim oricând este nevoie, oricare ar fi urmările acestei mărturisiri.

Trebuie să primim în chip simplu în inimile noastre, prin harul Duhului Sfânt descoperirea pe care ne-o face Tatăl despre Fiul; atunci sufletele noastre vor fi păzite de cursele vrăjmaşului, sub orice chip s-ar ivi ele. Amăgirile arianismului sau ale socinianismului pot să fie ascunse în iarba şi frunzele unui sistem de interpretare care să pară adevărat, lăudabil şi fermecător; dar inima cu adevărat credincioasă descopere îndată că acest sistem caută să înjosească pe Mântuitorul, şi îl înlătură, fără şovăire, fiindcă ştie izvorul necurat de unde porneşte. Putem să ne lipsim de părerile oamenilor: dar nu putem deloc să ne lipsim de Cristos – de Cristosul lui Dumnezeu – de Cristosul planurilor lui Dumnezeu – de Cristosul cuvântului lui Dumnezeu.

Domnul Isus Cristos, Fiul lui Dumnezeu, Dumnezeu arătat în trup, Dumnezeu binecuvântat în veci, a luat trup omenesc care era în totul curat, fără cusur, nesupus păcatului şi morţii. Firea omenească a lui Cristos, dacă ar fi fost cu putinţă să caute numai folosul ei, (ceea ce nu s-ar fi putut), dacă ar fi fost cu putinţă să lucreze numai după dorinţa ei, s-ar fi întors mereu spre cer, de unde venise. Spun aceasta fără să mai ţin seama de iubirea neschimbătoare a inimii lui Cristos de iubirea Sa faţă de Dumnezeu – faţă de aleşii lui Dumnezeu, sau de lucrarea prin care se întărea legământul lui Dumnezeu cu sămânţa lui Avraam şi cu toată făptura. Chiar Domnul Isus ne spune că trebuia să sufere şi să învieze din morţi (Luca 24. 46). Trebuia să sufere pentru ca să împlinească taina cea mare a mântuirii. Acest Mântuitor milos vrea „să aducă pe mai mulţi copii la slavă.” Nu vrea să fie singur, de aceea a vrut să cadă pe pământ, „ca un grăunte de grâu”, şi sa moară. Cu cât înţelegem mai bine adevărul cu privire la firea omenească a lui Cristos, cu atât pătrundem mai mult lucrarea Sa.

Când apostolul spune despre Cristos că a fost făcut desăvârşit prin suferinţă, îi numeşte „Căpetenia mântuirii noastre”, nu-L numeşte Fiul lui Dumnezeu. La fel şi Isus Cristos, când spune: „Iată că scot draci, şi săvârşesc vindecări astăzi şi mâne, iar a treia zi voi isprăvi” (Luca 13. 32), vorbea despre învierea Sa, prin care sfârşea lucrarea de mântuire. Cât despre El, putea să spună, chiar atunci când ieşea din grădina Gheţimani: „Crezi că n-aş putea să rog pe Tatăl Meu, care Mi-ar pune îndată la îndemână mai mult de douăsprezece legiuni de îngeri? Dar cum se vor împlini Scripturile, care zic că aşa trebuie să se întâmple” (Matei 26.53-54).

Este de folos să înţelegem aceste două laturi deosebite ale Domnului Isus. Uneori le găsim în acelaşi loc al Scripturii şi strâns legate una de alta. De pildă în Evrei 5.8-9: „Cu toate că era Fiu, a învăţat să asculte prin lucrurile pe care le-a suferit. Şi după ce a fost făcut desăvârşit, S-a făcut pentru toţi cei ce-L ascultă, urzitorul unei mântuiri veşnice”. Totuşi să nu pierdem din vedere că nici una din aceste legături, în care Cristos intră de bunăvoie – fie ca să arate iubirea lui Dumnezeu faţă de lumea pierdută, fie ca slujitor al planurilor lui Dumnezeu nu, nici una nu putea, oricât de puţin, să aibă a face cu curăţia şi slava Fiinţei Sale. Duhul Sfânt vine asupra Fecioarei, şi puterea Celui Prea Înalt o acopere cu umbra Sa; de aceea Sfântul care S-a născut din ea a fost numit Fiul lui Dumnezeu. Ce măreaţă descoperire a tainei firii omeneşti, curată şi desăvârşită, a lui Cristos – Acela pe care îl înfăţişa „floarea făinii frământată cu undelemn!”

Vedem aici că nu este cu putinţă să fie vreo legătură între firea omenească, aşa cum se vede la Domnul Isus Cristos, şi firea omenească, aşa cum este în noi. Ceea ce este curat nu poate niciodată să se alăture de ceea ce este necurat. Este o mare deosebire între ceea ce este ne-stricăcios şi ceea ce este stricăcios. Ceea ce este duhovnicesc şi ceea ce este firesc, ceea ce este ceresc şi ceea ce este pământesc. Niciodată n-ar putea să locuiască împreună. Aşa dar, însemnează că Cristos n-a avut alături de firea Lui însuşi şi o fire căzută, ca a noastră, cum îndrăznesc să spună unii. Dacă ar fi avut şi o fire căzută, n-ar mai fi fost nevoie de moartea Lui pe cruce, – atunci n-am înţelege de ce

Mântuitorul simţea fiori când se gândea la botezul Său cu sânge, – n-am înţelege de ce grăuntele de grâu a trebuit să cadă pe pământ şi să moară. Este de mare folos ca orice creştin duhovnicesc să înţeleagă bine că era în totul cu neputinţă ca Cristos să se fi unit cu firea noastră păcătoasă. Ascultaţi ce spune îngerul lui Iosif în capitolul întâi din Evanghelia după Matei: „Iosife, fiul lui David, nu te teme să iei la tine pe Maria, nevasta ta, căci ce s-a zămislit în ea, este de la Duhul Sfânt". Astfel, teama aceasta firească a lui Iosif, ca şi neştiinţa smerită a Mariei, au dat loc la o descoperire mai mare a tainei firii omeneşti a lui Cristos, împotriva tuturor celor care îşi răscolesc mintea stricată ca să vadă ce fire a avut Mântuitorul nostru.

Dar cum se face că cei credincioşi sunt uniţi, făcuţi una cu Cristos? Sunt una cu El în întruparea Lui, sau în învierea Lui? În învierea Lui, fără îndoială, cum arată versetul acesta: „Dacă grăuntele de grâu, care a căzut pe pământ, nu moare, rămâne singur" (Ioan 12.24). Înainte de moartea lui Cristos, nu era nici o putinţă de unire între El şi între cei credincioşi. În puterea unei vieţi noi credinciosul este unit cu Domnul. Ei erau morţi în păcat, dar El S-a coborât din cer, şi, cu toate că era curat şi fără de păcat, a fost „făcut păcat", – l-a nimicit – a înviat biruind păcatul, şi S-a făcut Căpetenia unui neam nou. Adam era căpetenia făpturii vechi, care a căzut odată cu el. Cristos, murind, S-a aşezat El însuşi sub povara care apăsa pe ai Săi, şi întâmpinând tot ce era împotriva lor, biruind totul, a înviat şi ia luat cu El în noua zidire acolo unde El este punctul din mijloc şi Căpetenia plină de slavă. De aceea se spune: „Dar cine se lipeşte de Domnul, este un singur duh cu El" (1Cor. 6.17). „Dar Dumnezeu, care este bogat în îndurare, pentru dragostea cea mare cu care ne-a iubit, măcar că eram morţi în greşelile noastre, ne-a adus la viaţa împreună cu Cristos (prin har sunteţi mântuiţi). El ne-a înviat împreună, şi ne-a pus să şedem împreună în locurile cereşti, în Cristos Isus" (Efes. 2.4-6). „Căci noi suntem mădularele trupului Său, carne din carnea Sa şi os din oasele Sale" (Efes.5.30). „Pe voi, care eraţi morţi în greşelile voastre şi în firea voastră pământească ne-tăiată împrejur, Dumnezeu v-a adus la viaţă împreună cu El, după ce ne-a iertat toate greşelile" (Col. 2.13).

Am putea să aducem mai multe locuri din Scriptură, dar acestea sunt de ajuns ca să se vadă că nu în întrupare, ci în moarte Cristos şi-a luat locul ca să aducă la viaţă pe cei ce aveau să creadă. Cititorului meu poate că i se pare de puţină însemnătate lucrul acesta. De aceea, să caute să cerceteze bine la lumina Scripturii: firea omenească a lui Cristos, viaţa Sa, moartea Sa, starea noastră fireasca în vechea zidire, şi locul nostru, prin har, în noua zidire. Să cântărească bine toate aceste adevăruri, şi cred ca nu va mai gândi aşa. Poate, cel puţin, să fie încredinţat de un singur lucru, că cel care scrie rândurile acestea, n-ar mai spune un singur cuvânt în sprijinul acestei învăţături, daca n-ar şti ce mare însemnătate are. Descoperirea dumnezeiască este un tot, aşa de bine lucrat de mâna lui Dumnezeu că, dacă un singur adevăr ar fi schimbat din locul lui, sufere toată partea cealaltă a descoperirii. De aceea cititorul ar şti lucrul acesta, s-ar feri să strice această clădire măreaţă, unde fiecare piatră trebuie sa fie lăsată în locul în care a pus-o Dumnezeu: şi fără îndoială, adevărul cu privire la firea lui Cristos este piatră cea mai însemnată.

Încercând astfel să arătăm adevărul pe care ni-l înfăţişează „floarea de făină frământată cu untdelemn", am ajuns la un punct de mare însemnătate care se leagă de cuvintele acestea: „să toarne untdelemn peste ea". În aceasta se vede ungerea Domnului Isus Cristos cu Duhul Sfânt. Nu numai că trupul Domnului Isus a fost făcut, în chip tainic, prin Duhul Sfânt, dar mai mult, vasul acesta curat şi sfânt a fost uns pentru slujbă, prin aceeaşi putere. După ce a fost botezat tot norodul, a fost botezat şi Isus; şi pe când Se ruga, s-a deschis cerul, şi Duhul Sfânt S-a pogorât peste El, în chip trupesc, ca un porumbel. Şi din cer s-a auzit un glas, care zicea: „Tu eşti Fiul Meu prea iubit: în Tine îmi găsesc toată plăcerea Mea" (Luca 3.21-22)

Ungerea Domnului Isus cu Duhul Sfânt, înainte ca să intre în slujba Sa, este de mare însemnătate pentru aceea care au o dorinţă ne-prefăcută ca să fie slugi credincioase şi binecuvântate ale lui Dumnezeu. Cu toate ca El, cu privire la firea Sa omenească, a fost născut prin Duhul Sfânt, cu toate că a fost „Dumnezeu arătat în trup", cu toate că plinătatea lui Dumnezeu locuia în El, totuşi trebuie să băgăm de seamă că, atunci când se arata, ca om, ca să facă voia lui Dumnezeu, oricare ar fi fost ea: fie să aducă vestea bună, fie să înveţe în sinagogi, fie să tămăduiască bolnavi, fie să vindece leproşi, să scoată draci, să învieze morţi – făcea totul prin Duhul Sfânt. Această corabie sfântă şi cerească, în care S-a arătat Fiul lui Dumnezeu aici jos, era făcută, umplută, unsă şi cârmuită de Duhul Sfânt.

Aceasta este o lecţie de mare folos pentru noi. Noi pornim să alergăm fără să fim trimeşi, să lucram numai prin puterea trupului nostru. Adesea o slujbă nu este decât lucrarea ne-sfinţită a unei firi care n-a fost niciodată corectata şi judecată înaintea lui Dumnezeu. De aceea, avem nevoie să cercetăm cu grijă darul de mâncare, ca să înţelegem mai bine „floarea de făină unsa cu untdelemn". Avem nevoie să ne adâncim mai mult gândurile în Cristos, care deşi avea în El însuşi puterea dumnezeiască, totuşi a făcut toate lucrările Sale, toate minunile Sale, şi în sfârşit s-a dat pe Sine însuşi jertfă fără pată lui Dumnezeu, prin Duhul Sfânt. El putea să spună: „Eu scot afară dracii cu Duhul lui Dumnezeu" (Matei 12. 28).

Nimic n-are preţ dacă nu este făcut prin puterea Duhului Sfânt. Un om poate să scrie, dar, dacă peniţa lui nu este călăuzită de Duhul Sfânt, lucrările lui nu vor avea nici o urmare care să rămână în veşnicie. Un om poate să vorbească cu iscusinţă, dar, dacă buzele lui n-au primit ungerea Duhului Sfânt, cuvântul lui nu va prinde rădăcină în inimi şi să dea rod în veşnicie.

Dacă am înţelege mai bine ce însemnează aceasta am veghea mai mult asupra noastră şi am fi călăuziţi mai mult de Duhul Sfânt. Trebuie să fim în totul goliţi de noi înşine, pentru ca locul să fie lăsat Duhului Sfânt ca să lucreze în noi şi prin noi. Este cu neputinţă ca un om plin de el însuşi să fie vasul Duhului Sfânt. Când ne uităm la slujba Domnului Isus, vedem că, în toate împrejurările, El lucra prin puterea Duhului Sfânt. Venind ca om, pe pământ, a arătat că omul trebuie nu numai să trăiască cu Cuvântul, dar şi să lucreze prin Duhul lui Dumnezeu. Cu toate că voinţa Sa era desăvârşită, gândurile, cuvintele, lucrările Sale, într-un cuvânt, totul era desăvârşit în El, totuşi, niciodată, n-a lucrat fără puterea Duhului Sfânt. Oh! dacă am lucra mai mult în felul acesta! Atunci, fără îndoială, slujba noastră ar fi de mai mult folos, mărturia ar fi cu mai multă putere şi umbletul nostru ar fi mult mai mult spre slava lui Dumnezeu.

Acum altceva din darul de mâncare ne atrage atenţia, anume „tămâia".

Am văzut că „floarea de făină" era temelia darului; untdelemnul şi tămâia veneau după făina. Legătura dintre aceste două părţi din urmă ale darului de mâncare ne dă multă învăţătură. „Untdelemnul" înfăţişează puterea pe care o avea în slujbă Domnul Isus; tămâia ne arată pentru cine lucra El. Untdelemnul ne spune că El făcea totul prin Duhul lui Dumnezeu; tămâia ne spune că El făcea totul spre slava lui Dumnezeu. Aceasta ne-o arată lămurit versetul al doilea: „S-o aducă preoţilor, fiilor lui Aaron; preotul să ia un pumn din această floare a făinii, stropită cu untdelemn, împreună cu toată tămâia, şi s-o ardă pe altar ca jertfă de aducere aminte. Acesta este un dar de mâncare de un miros plăcut Domnului". Aşa a fost adevăratul dar de mâncare: Omul Isus Cristos. Viaţa Sa toată a fost numai pentru Dumnezeu. Toate gândurile, toate cuvintele, toate privirile şi toate lucrările Sale dădeau un miros, care se ridica direct la Dumnezeu. Şi după cum focul făcea să iasă mirosul

foarte plăcut al tămâiei, tot aşa, cu cât Cristos trecea prin mai multe încercări, în viata Sa, cu atât se vedea mai bine că în firea Sa omenească nu era nimic care să nu fi scos un miros plăcut Tatălui. Dacă în arderea de tot vedem pe Cristos dându-se pe Sine însuşi Tatălui ca jertfă fără pată, în jertfa de mâncare îl vedem punând înaintea lui Dumnezeu întreaga Sa fire omenească şi lucrările Sale. Un om desăvârşit şi ascultător, pe pământ, făcând voia Tatălui, lucrând prin puterea Duhului, iată că avea un miros foarte plăcut pentru Dumnezeu.

Faptul că toată tămâia era arsă pe altar, arată bine înţelesul şi întinderea acestui miros.

După ce am cercetat darul de mâncare, vom spune câteva cuvinte despre ceea ce era înlăturat de la acest dar.

Întâi de toate, darul trebuia să nu aibă aluat". De la un capăt la altul al cărţilor insuflate de Duhul lui Dumnezeu, „aluatul" întotdeauna înfăţişează răul. În capitolul 7.13, al acestei cărţi, pâinea ridicată face parte din darul, care însoţeşte jertfa de mulţumire; apoi în cap. 23. găsim iar aluatul în cele două pâini aduse în ziua Cinzecimii; dar de la darul de mâncare era înlăturat cu desăvârşire. Nu trebuia să fie nimic acru, nimic care face să se umfle, nimic care să înfăţişeze răul în darul care arăta pe omul Cristos Isus. În El nu era nimic rău; totul era curat, trainic şi ne-prefăcut. Uneori cuvintele Lui erau aspre, dar nu erau niciodată cu asprime. Purtarea Lui arăta întotdeauna că El umbla înaintea lui Dumnezeu.

La acei cari, prin credinţă, sunt al lui Cristos, ştim prea bine, vai, de câte ori se arată aluatul în toată răutatea lui. N-a fost niciodată, pe pământ, decât o singură Fiinţă în felul darului de mâncare, în totul „fără aluat" şi, slavă lui Dumnezeu, Fiinţa aceasta, pe care o înfăţişează darul de mâncare, este a noastră – ca să ne hrănească în locul prea sfânt, în faţa lui Dumnezeu. Nimic nu este mai întăritor, mai înviorător pentru noi, decât adâncirea gândurilor noastre în desăvârşirea fără aluat o fiinţei omeneşti a lui Cristos, în viaţa şi slujba Aceluia care a fost în totul fără aluat, în gândurile, şi în dorinţele Sale. El a fost în tot timpul Omul desăvârşit, fără păcat. Cu cât suntem mai în stare, prin puterea Duhului, să înţelegem acestea, cu atât mai adânc şi mai binecuvântat va fi mersul nostru în harul care a făcut pe această Fiinţă să primească toate urmările păcatelor poporului Său, pe crucea de pe Golgota. Dar, privită din acest punct de vedere, crucea este înfăţişată în altă jertfă, anume în jertfa pentru păcat. În darul de mâncare nu este vorba de păcat. El nu înfăţişează o jertfă pentru păcat, ci un Om adevărat, desăvârşit fără pată, născut şi uns cu Duhul Sfânt, având o fire fără aluat, în viata căruia nu s-a găsit aluat; făcând să se suie spre Dumnezeu, în tot timpul, un miros plăcut, şi având, printre oameni, o purtare plină de har, dreasă cu sare.

Mai era ceva care trebuia înlăturat din darul de mâncare; anume „mierea". „Căci nu trebuie să ardeţi nimic cu aluat şi cu miere, ca jertfă de mâncare mistuită de foc înaintea Domnului" (11). Pe când aluatul arată ceea ce este păcătos, mierea arată ceea ce este dulce şt atrăgător. Nici aluatul şi nici mierea nu sunt plăcute lui Dumnezeu; şi erau înlăturate din darul de mâncare. Oamenii, ca de pildă Saul, fac deosebire între ceea ce este, după părerea lor, prost şi fără însemnătate şi între ceea ce este de preţ; dar judecata lui Dumnezeu pune pe voiosul Agag cel plin de farmec, în rând cu cel din urmă copil al lui Amalec. Fără îndoială, unii oameni au însuşiri frumoase, de care trebuie să ţinem seama. „Dacă ai dat peste miere, mănâncă atât cât îţi trebuie" (Prov. 25.16); dar adu-ţi aminte că nu este loc pentru ea în darul de mâncare, nici în Acela pe care îl înfăţişează acest dar. În El este plinătatea Duhului Sfânt, este mirosul plăcut al tămâiei, este lucrarea sării legământului, care înlătură stricăciunea. Toate acestea însoţeau floarea de făină în Acela pe care îl înfăţişa darul de mâncare, însă miere nu era în dar.

Ce lecţie bună este aceasta pentru noi. Domnul Isus ştia să dea firii şi legăturilor firii locul care li se cuvine. El ştia câtă miere era de ajuns. El putea să zică mamei Sale: „Nu ştiai că trebuie să fiu în casa Tatălui Meu? „ şi totuşi putea să zică şi ucenicului Său prea iubit: „Iată mama ta." Cu alte cuvinte, drepturile firii nu trebuiau să împiedece supunerea Sa faţă de Dumnezeu. Maria, ca şi alţii, puteau să creadă că legăturile lor omeneşti cu Mântuitorul le-ar da vreun drept oarecare, vreo înrâurire asupra Lui. Fraţii Săi şi mama Sa, au venit, şi, stând afară, au trimes să-L cheme. Mulţimea şedea în jurul Lui, când I-au spus: „Iată că mama Ta şi fraţii Tăi sunt afară şi Te caută". Care a fost răspunsul Aceluia pe care Îl înfăţişează darul de mâncare? A curmat lucrarea din pricina chemărilor firii? Nicidecum. Dacă ar fi făcut aşa, ar fi amestecat „miere" în darul de mâncare, ceea ce nu se putea întâmpla. În împrejurarea aceasta, ca şi în toate împrejurările, mierea a fost cu totul înlăturată, şi, în schimb, puterea Duhului Sfânt, mirosul plăcut al tămâiei şi însuşirea puternică a sării au ieşit la iveala într-un chip binecuvântat. Şi El le-a răspuns, zicând: „Cine este mama Mea şi cine sunt fraţii Mei" Apoi, aruncându-şi primirile peste cei ce şedeau împrejurul Lui: „Iată", a zis El „mama Mea şi fraţi Mei! Căci oricine face voia lui Dumnezeu, acela îmi este frate, soră şi mamă" Este de folos să înţelegem că facerea voii lui Dumnezeu pune pe om într-o astfel de legătură cu Cristos pe care nici fraţii Domnului n-o înţelegeau; ei nu veneau la El decât din pricini fireşti. Cuvintele: „Dacă cineva nu este născut din nou nu poate să vadă împărăţia lui Dumnezeu", erau adevărate şi pentru fraţii Săi, şi pentru oricare altul. Numai faptul că era mama lui Isus, n-o mântuia. Îi trebuia o credinţă personală în Cristos, la fel cu toţi care fac parte din familia căzută a lui Adam. Trebuia, născându-se din nou, să treacă din zidirea veche în zidirea nouă. Păstrând cuvintele Lui în inima ei, a fost mântuită fericita femeie. Fără îndoială, i s-a făcut un mare har, fiind aleasă ca un vas din care avea „să iasă Domnul Isus Cristos; dar, ca o păcătoasă pierdută, trebuia să se bucure în Dumnezeu, Mântuitorul său", ca oricare alt suflet. Ea stă pe aceeaşi temelie, spălată în acelaşi sânge, îmbrăcată cu acelaşi neprihănire şi va cânta acelaşi cântec de dezrobire ca toţi ceilalţi răscumpăraţi ai Domnului

Numai faptul acesta lămureşte destul de bine ce am spus mai înainte, anume că, întrupându-se, Cristos n-a luat firea noastră alături de firea Lui desăvârşită, că adică El a avut o fire stricată şi una desăvârşită, ci numai firea Sa desăvârşită cum se vede atât de bine în Levitic. Adevărul acesta se vede lămurit şi în 2Cor. 5.14-17: „Căci dragostea lui Cristos ne strânge, fiindcă socotim că, daca Unul singur a murit pentru toţi, toţi deci au murit Şi El a murit pentru toţi, pentru ca cei ce trăiesc să nu mai trăiască pentru ei înşişi, ci pentru Cel ce a murit şi a Înviat pentru ei. Aşa că, de acum încolo nu mai cunoaştem pe nimeni în felul lumii; şi chiar dacă am cunoscut pe Cristos în felul lumii, totuşi acum nu-l mai cunoaştem aşa. Căci dacă este cineva la Cristos, este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus. Iată că toate s-au făcut noi" (Marcu 3.31-35).

Cei ce sunt în slujba Domnului, adesea uită să se ferească de legăturile fireşti ca să nu împiedece desfăşurarea planurilor Stăpânului. La Domnul nostru legăturile fireşti şi voia Tatălui se împleteau în chip dumnezeiesc. Noi adesea lăsăm la o parte multe din câte vrea Dumnezeu să facem, ca să ne îndeletnicim cu ceea ce ne închipuim noi că este slujba lui Cristos. Învăţătura lui Dumnezeu este trecută cu vederea de multe ori, pentru o lucrare, care ni se pare că ar fi pentru Evanghelie. Nu trebuie să pierdem niciodată din vedere că punctul de plecare al adevăratei supuneri faţă de Dumnezeu este în totdeauna aşezat în aşa fel că planurile lui Dumnezeu nu sunt stingherite de nimic. Dacă am o slujbă la care trebuie să fiu de la zece dimineaţa până la patru după amiaza, n-am dreptul, în acest timp să ies de acolo să mă duc să predic Evanghelia sau să fac orice alt lucru, socotind că prin aceasta lucrez pentru Dumnezeu; dacă sunt negustor nu trebuie să las negustoria încurcată şi să plec; dacă sunt la birou, trebuie să-mi văd de lucru; altfel, fac de ruşine învăţătura sfântă a Dumnezeului meu. „Eu mă simt, spunea cineva, chemat să predic Evanghelia, şi găsesc că slujba mea sau negoţul meu este o sarcină şi o piedecă". Ei bine, dacă te simţi chemat de Dumnezeu pentru lucrarea Evangheliei, şi nu poţi să împaci aceste două lucrări, atunci lasă-te de slujbă, micşorează-ţi sau lasă-te de negustorie, şi mergi in numele Domnului. Iată supunerea, iată râvna după Dumnezeu. Altfel, chiar dacă ai gânduri bune, nu faci decât

încurcături. Slavă Domnului, avem o pildă desăvârşită înaintea noastră în viaţa Domnului Isus, pentru omul nostru cel nou; astfel că putem să mergem fără să ne rătăcim, ori unde ne cheamă Dumnezeu.

Ne mai rămâne să vedem cea din urmă parte a darului de mâncare, anume „sarea”. „Toate darurile tale de mâncare să le sărezi cu sare; să nu laşi să lipsească niciodată de pe darurile tale de mâncare sarea legământului Dumnezeului tău; la toate darurile tale de mâncare să aduci sare”. Cuvintele: „sarea legământului”, arată felul legământului. Dumnezeu însuşi l-a făcut în aşa fel încât cu nici un chip să nu se poată schimba – nici o înrâurire să nu-l poată strica vreodată. „Vorbirea voastră să fie totdeauna cu har, dreasă cu sare” (Col. 4. 6). Cuvintele Omului desăvârşit nu erau numai pline de har, dar şi pătrundeau, erau cuvinte dumnezeieşti. El n-a spus niciodată vreun cuvânt, care să nu fi fost pătruns de mirosul de tămâie, şi, în acelaşi timp, dres cu sare. Întâi era plăcut lui Dumnezeu, şi, în al doilea rând, era de cel mai mare folos omului.

Adesea, vai, inima stricată şi gustul rău al omului nu pot să sufere darul de mâncare, sărat de Dumnezeu. Dovadă, de pildă, ceea ce s-a întâmplat la Nazaret (Luca 4.16-29). Acolo, toţi mărturiseau despre El, se mirau de cuvintele pline de har, care ieşeau din gura Lui; dar, când drege aceste cuvinte cu sarea atât de trebuincioasă ca săi păzească de înrâurirea mândriei lor, s-au umplut de mânie şi au vrut să-L arunce de pe sprânceana muntelui, pe care era zidita cetatea lor.

La fel, în Luca 14, cuvintele Sale pline de har atrăseseră mulţimea după El; atunci amestecă sarea. „Veniţi, căci totul este gata” iată ce era harul. Dar, adaugă: „Oricine nu lasă tot ce are, nu poate să fie ucenicul Meu”, iată „sarea”. Harul atrage, dar sarea este bună. Predicile, care arată „harul”, atrag mulţimea, dar acelea pline de sare, nu atrag. În unele timpuri şi în unele împrejurări, evanghelia curată a harului lui Dumnezeu este căutată de mulţime; dar, când se vede lămurit sarea, scaunule rămân goale îndată, ne mai rămânând decât acel care au fost atinşi de puterea Cuvântului.

Al doilea punct pe care îl vom cerceta acum, este felul în care era pregătit darul de mâncare. Această pregătire se făcea prin lucrarea focului. Mâncarea era „coaptă în cuptor – pe grătar – sau în tigaie”. Coacerea darului de mâncare ne duce cu gândul la suferinţe. Dar, pentru ca darul acesta este numit „miros plăcut”, cuvinte pe care nu le întâlnim în jertfa pentru păcat sau pentru vină, este lămurit că aici nu este vorba deloc de suferinţele pentru păcat – de suferinţa primită sub mânia lui Dumnezeu din pricina păcatului – de suferinţa din partea dreptăţii dumnezeieşti, ca locţiitor al păcătoşilor. Aceste două gânduri, „miros plăcut” şi suferinţă pentru păcat, nu pot sta deloc laolaltă, după orânduiala Leviticului. Dacă am crede ca aici este vorba şi de suferinţa pentru păcat, n-am mai înţelege nimic, şi întocmirea făcută cu atâta măiestrie, a darului de mâncare s-ar strica cu totul.

Adâncindu-ne privirile asupra vieţii Domnului Isus, Acela pe care îl înfăţişează darul de mâncare, putem să vedem la El trei feluri de suferinţe, bine deosebite, şi anume: suferinţa pentru neprihănire, suferinţă din pricina milei faţă de cei ce sufereau şi suferinţă la gândul că avea să fie răstignit.

Ca Dreptul Slujitor al lui Dumnezeu, El suferea într-o lume care îi era cu totul potrivnică. Aceasta însă nu era suferinţa pentru păcat. Trebuie să înţelegem bine aceste două feluri de suferinţe; mari încurcături vin din amestecarea lor. A suferi ca un om după voia lui Dumnezeu, trăind în mijlocul oamenilor, din pricina iubirii faţă de Dumnezeu, este una; şi a suferi în locul oamenilor din partea lui Dumnezeu, este cu totul altceva. Domnul Isus a suferit din pricina neprihănirii, în timpul vieţii Sale; iar pentru păcat a suferit la moartea Sa. În timpul vieţii, oamenii şi Satana i s-au împotrivit cu toată puterea lor; şi chiar la cruce, şi-au desfăşurat toată vrăjmăşia împotriva Lui; dar când au făcut tot ce le sta în putinţă – când, în vrăjmăşia lor de moarte, au atins culmea împotrivirii omeneşti şi drăceşti – Cel ce purta păcatele, în afară de toate acestea, mai avea de trecut încă un tunel, plin de întuneric şi de groază, pentru împlinirea lucrării Sale. În timpul vieţii, mergea în lumina feţii lui Dumnezeu şi nici un nor nu împiedeca aceasta lumină; dar pe lemnul blestemat, întunecimile adânci ale păcatului venind asupra Lui i-au ascuns această lumină şi au făcut să iasă din gura Lui strigătul: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?” Este aici un punct, cu totul neobişnuit în istoria veşniciei. Din când în când, în timpul vieţii lui Cristos de pe pământ, cerul se deschide ca să-i arate plăcerea pe care o găseşte Dumnezeu în El; dar pe cruce Dumnezeu îl părăseşte, pentru că îşi dăduse sufletul Său jertfă pentru păcat. Dacă Cristos ar fi purtat păcatul în tot timpul vieţii Sale, atunci n-ar mai fi nici o deosebire între cruce şi viaţa Sa de mai înainte. Pentru ce n-a fost părăsit de Dumnezeu înainte de cruce?

Câtă deosebire nu era între Cristos pe cruce şi Cristos pe munte în timpul schimbării la faţă! Era părăsit de Dumnezeu pe munte? Purta atunci păcatele?

Acestea sunt întrebări foarte simple, dar care ar trebui să răspundă cei care spun că, în tot timpul vieţii Sale, Cristos a purtat păcatele noastre.

E foarte uşor de înţeles că nimic nu putea să pună în legătură pe Cristos cu păcatul, sau cu mânia lui Dumnezeu, sau cu moartea, fie în firea omenească a Lui, fie în celelalte legături ale Sale. El a fost făcut păcat, pe cruce, unde a suferit mânia lui Dumnezeu, dându-Şi viaţa ca o ispăşire deplină pentru păcat; dar nu este vorba despre aceasta în jertfă de mâncare. Vedem aici, este adevărat, ca darul de mâncare trebuia copt în cuptor – vedem adică lucrarea focului; dar aceasta nu este mânia lui Dumnezeu. Darul de mâncare nu era o jertfa pentru păcat, ci un dar „de un miros plăcut”. Astfel însemnarea lui este bine arătată. A face din Domnul Isus, numai din pricina naşterii Sale, un purtător al păcatului, care, din pricina aceasta, ar fi fost în tot timpul sub blestemul legii şi sub mânia lui Dumnezeu, înseamnă a sta împotriva adevărului dumnezeiesc, cu privire la întrupare, – adevăr vestit mai dinainte de înger. În afară de aceasta, înseamnă să strici însuşirea şi scopul vieţii lui Cristos, înseamnă să dezbraci crucea de slava Sa; înseamnă să micşorezi greutatea păcatului şi a ispăşirii. Într-un cuvânt, înseamnă să răstorni piatra cea mai însemnată a descoperirii şi să laşi totul într-o dărâmătură şi într-o învălmăşeală, ce nu se poate descurca.

Apoi, Domnul Isus a suferit din pricina milei pentru cei ce sufereau; şi felul acesta de suferinţe ne face să pătrundem în adâncimile inimii Sale pline de gingăşie. Durerile şi suferinţele oamenilor făceau să răsune coarda adâncimilor iubirii Sale. Era cu neputinţă ca o inima omenească desăvârşită să nu simtă nenorocirile, pe care le adusese păcatul fiilor lui Adam. Deşi El era slobod de păcat, – deşi era din cer şi trăia o viaţa cerească pe pământ, totuşi El s-a coborât, prin puterea unei vieţi pline de mila pentru cei ce sufăr, în adâncul cel mai mare al suferinţei omeneşti; da, El simţea suferinţa mult mai mult decât cei ce o sufereau, şi aceasta pentru că firea Sa omenească era desăvârşită. Mai mult, El putea să înţeleagă suferinţa, pricina şi mărimea ei, în faţa lui Dumnezeu. El simţea cum nimeni altul n-a simţit. Simţămintele şi întreaga Lui fiinţă, erau desăvârşite; astfel, nimeni nu poate să spună, nici chiar să înţeleagă ce trebuie să fi suferit o astfel de Fiinţă, trecând printr-o lume ca a noastră. El vedea pe oameni sub loviturile grele ale vinei şi ale ticăloşiei; El vedea toată făptura gemând sub jug; strigatul celor robiţi ajungea la urechile Sale; lacrimile văduvelor curgeau înaintea ochilor Săi; sărăcia atingea inima Sa simţitoare; boala şi moartea îl făceau „să

Se cutremure în duhul Său" suferinţele din aceste pricini nu pot fi înţelese de nici o minte omenească.

Iată de unde se poate vedea însuşirea aceasta a suferinţelor, de care vorbim: „Seara, au adus la Isus pe mulţi îndrăciţi. El, prin cuvântul Lui, a scos din ei duhurile necurate, şi a tămăduit pe toţi bolnavii, ca să se împlinească ce fusese vestit prin proorocul Isaia, care zice: „El a luat asupra Lui neputinţele noastre şi a purtat bolile noastre" (Matei 8.16-17). Se vede aici mila ne-prefăcută, pe care o avea El. El Însuşi nu era nici bolnav, nici slăbănog. Dar din pricina milei – milă desăvârşită – „El Însuşi a luat asupra Lui neputinţele noastre şi a purtat bolile noastre". Aceasta, nici un alt om n-a putut s-o facă. Noi putem să ne înduioşăm de suferinţele altora; dar numai Isus Cristos a putut să-Şi însuşească neputinţele şi necazurile oamenilor.

Dar, dacă ar fi purtat durerile acestea din pricina naşterii Sale sau a legăturilor pe care le avea cu Israel şi cu oamenii, s-ar pierde toată frumuseţea şi preţul unei astfel de lucrări de bunăvoie. N-ar mai fi fost o lucrare de bunăvoie dacă ea trebuia să aibă loc. Dar, de altă parte, când vedem ca El este ferit de orice suferinţă omenească, cum şi de pricina acestor suferinţe, putem să înţelegem, cât de puţin, harul şi mila Domnului Isus faţă de cei ce sufereau. Aşa dar este o deosebire vădită între Cristos care suferea, de bunăvoie, fiindu-i milă de lumea plină de necazuri, şi Cristos, care a suferit ca locţiitor al păcătoşilor. Suferinţele de felul întâi, le găsim în toata viaţa Mântuitorului; suferinţe de felul al doilea, n-a avut Domnul Isus decât la moartea Sa.

Să vedem acum suferinţele lui Cristos la gândul că avea să fie răstignit. Crucea îşi arunca mereu umbra peste toată lucrarea Domnului şi îi aducea suferinţe pe care le simţea destul de bine. Totuşi, suferinţele acestea nu sunt nici pentru ispăşirea păcatului, nici pentru neprihănire, nici din pricina necazurilor oamenilor. Se vede bine aceasta în Evanghelia după Luca 22.39-44: „După ce a ieşit afară, S-a dus, ca de obicei, în muntele Măslinilor. Ucenicii Lui au mers după El. Când a ajuns la locul acela, le-a zis: Rugaţi-vă, ca să nu cadeţi în ispita. Apoi S-a depărtat de ei ca la o aruncătură de piatră, a îngenuncheat, şi a început să Se roage, zicând: Tată, dacă voieşti, depărtează paharul acesta de la Mine. Totuşi, facă-se nu voia Mea, ci a Ta. Atunci I s-a arătat un înger din cer, ca să-L întărească. A ajuns într-un chin ca de moarte, şi a început să se roage şi mai fierbinte; şi sudoarea I se făcuse ca nişte picături mari de sânge, care cădeau pe pământ". În altă parte este scris iarăşi: „A luat cu El pe Petru şi pe cei doi fii ai lui Zebedei şi a început să Se întristeze şi să Se mâhnească foarte tare. Isus le-a zis atunci: „Sufletul Meu este cuprins de o întristare de moarte; rămâneţi aici, şi vegheaţi împreună cu Mine". S-a depărtat a doua oară, şi S-a rugat, zicând: „Tata, dacă nu se poate să se depărteze de Mine paharul acesta, fără să-l beau, facă-se voia Ta" (Matei 26.37-42).

Se vede lămurit, dar, că Domnul avea în faţa Sa, atunci, în muntele Măslinilor, ceva ce nu întâlnise mai înainte. Era pentru El un „pahar" plin, din care încă nu băuse. Dacă ar fi fost încărcat cu păcatele noastre în tot timpul vieţii Sale, de unde ar fi venit acum suferinţele acestea şi întristarea de moarte, pe care le avea, fără îndoială, la gândul că avea să fie pus în legătură cu păcatul, să fie făcut păcat şi să îndure mânia lui Dumnezeu, din pricina păcatului? Ce deosebire ar fi fost între Cristos în Gheţimani şi Cristos pe Golgota, dacă a purtat păcatul în toată viata Sa? Între aceste doua stări, era, într-adevăr, o deosebire vădită care venea de acolo că Cristos n-a purtat păcatul în tot timpul vieţii Sale. Deosebirea aceasta, iată-o; În Gheţimani, vedea mai dinainte crucea; pe Golgota, suferea, cu adevărat, crucea. În Gheţimani, „s-a arătat un înger din cer, ca să-L întărească;" pe Golgota, a fost părăsit de toţi. Acolo nu era nici un înger care săi slujească. În Gheţimani, El se îndreaptă spre Dumnezeu ca spre „Tatăl Său, bucurându-Se astfel cu o părtăşie deplină de legătura aceasta de nespus; dar, pe Golgota, striga: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?" Aici, Acela care purta păcatele noastre, priveşte în sus, şi vede scaunul Dreptăţii veşnice acoperit de întunecimi adânci, şi Faţa Sfinţeniei veşnice întoarsă de la El, pentru că fusese „făcut păcat pentru noi".

Nădăjduiesc că cititorii vor înţelege, fără greutate, ce spunem acum, dacă vor cerceta ei singuri. Vor putea să urmărească, în amănunţit, cele trei feluri de suferinţe din viaţa Domnului, şi să le deosebească de suferinţele morţii sau de suferinţele pentru păcat. Ei se vor încredinţa că, chiar după ce oamenii şi Satana şi-au dezlănţuit toată furia împotriva Sa, Cristos a mai îndurat încă un fel de suferinţă; cu mult mai grea pentru El, anume suferinţa din partea lui Dumnezeu, din pricina păcatului; pentru că era locţiitorul păcătoşilor. Înainte de cruce, putea să privească mereu spre cer şi să se bucure de lumina feţei Tatălui. Şi în ceasurile cele mai întunecate, găsea întărire şi mângâiere în sus. Drumul Său pe pământ era aspru şi anevoios. Cum putea să fie altfel, într-o lume în care totul era împotriva firii Sale curate şi sfinte? El a avut de suferit o astfel de împotrivire din partea păcătoşilor, a văzut cum cad asupra Lui batjocurile celor cari-L batjocoreau. Cât de multe au fost suferinţele Lui! Nu era înţeles; cuvintele şi faptele Sale îi erau răstălmăcite, era socotit nebun, că are drac, a fost vândut, s-au lepădat de El, a fost părăsit, batjocorit, dispreţuit, încununat cu spini, osândit şi pironit pe lemnul crucii între doi tâlhari. Toate acestea, le-a suferit din partea oamenilor. Pe de altă parte, Satana căuta să-i doboare sufletul năpustindu-se asupra Lui cu toată furia; dar, o spunem încă odată, pe când omul şi Satana au făcut tot ce le sta în putinţă, Domnul şi Mântuitorul nostru trecea printr-o suferinţă, pe lângă care celelalte erau foarte neînsemnate – anume suferinţa că faţa lui Dumnezeu se ascunsese de El, în aşa fel că, în timpul celor trei ceasuri de întuneric beznă, a suferit ceea ce nimeni altul, afară de Dumnezeu, nu poate şti şi pricepe.

Aşadar, când Scriptura vorbeşte despre părtăşia noastră cu suferinţele lui Cristos, vorbeşte numai despre părtăşia cu suferinţele Sale pentru neprihănire – cu suferinţele din partea oamenilor, din pricina vieţii Lui sfinte. Cristos a suferit pentru păcat, pentru că noi să nu mai suferim pentru păcat. Mânia lui Dumnezeu s-a vărsat asupra Lui, pentru că să nu se mai verse asupra noastră. Aceasta este temelia păcii noastre. Dar cu privire la suferinţele din partea oamenilor, vedem că şi noi, cu cât mergem mai mult pe urmele Domnului, cu atât suferim mai mult; dar aceasta este, pentru creştin, un dar, un privilegiu, un semn de bunăvoinţa, o vrednicie, o cinste (Filip.1.29 – 30). A urma pe calea lui Cristos – a avea parte de ceea ce a avut El, a avea milă ca El, acestea sunt privilegiile cele mai înalte. Dar, vai, suntem prea uşor mulţumiţi „să urmăm de departe", ca Petru pe Domnul, pe Cristos cel dispreţuit şi batjocorit. Această stare căldicică ne este foarte păgubitoare. Dacă am avea mai multă părtăşie cu suferinţele lui Cristos, cununa s-ar arăta cu o strălucire mult mai mare înaintea ochilor sufletului nostru. Când ne ferim de această părtăşie cu suferinţele lui Cristos, ne lipsim de bucuria vie şi adâncă, partea celor ce-L urmează, cât şi de puterea duhovnicească a nădejdii în slava Sa viitoare.

După ce am văzut din ce era făcut darul de mâncare şi chipurile felurite în care se putea aduce, nu ne va rămâne să vedem decât oamenii, care luau parte la darul adus pentru jertfă, şi anume: căpetenia şi mădularele familiei preoţeşti. „Ce va rămânea din darul acesta de mâncare, să fie al lui Aaron şi al fiilor lui; acesta este un lucru prea sfânt între darurile mistuite de foc înaintea Domnului" (10). Am văzut, în arderea de tot, că fiii lui Aaron înfăţişează pe toţi credincioşii adevăraţi, nu ca păcătoşi, ci ca preoţi; tot aşa, în darul de mâncare, îi vedem hrănindu-se cu ce rămânea din ce se adusese, ca să zicem aşa, la masa Dumnezeului lui Israel (Maleahi 1.7). Acesta era un privilegiu de care numai preoţii se puteau bucura după cum se spune lămurit în „legea darului de mâncare". „Iată legea darului adus ca jertfă de mâncare. Fiii lui Aaron s-o aducă înaintea Domnului, înaintea altarului. Preotul să ia un pumn din floarea făinii şi din untdelemn, cu toata tămâia adăugată la darul de mâncare şi s-o ardă pe altar ca aducere aminte de un miros plăcut Domnului. Aaron şi fiii lui să mănânce ce va mai rămânea din darul de mâncare; s-o mănânce fără aluat, într-un loc sfânt, în curtea cortului întâlnirii. Să n-o coacă cu aluat. Aceasta este partea pe care le-am dat-o

Eu din darurile Mele de mâncare mistuite de foc. Ea este un lucru prea sfânt, ca şi jertfa de ispăşire, ca şi jertfa pentru vină. Toată partea bărbătească dintre copiii lui Aaron să mănânce din ea. Aceasta este o lege veşnică pentru urmaşii voştri, cu privire la darurile de mâncare mistuite de foc înaintea Domnului. Oricine se va atinge de ele va fi sfinţit" (Lev. 6.14-18).

Aici este zugrăvită o frumoasa înfăţişare a Bisericii, hrănindu-se, „în locul sfânt", cu omul Cristos Isus. Aceasta e partea noastră prin harul lui Dumnezeu; dar, încă odată, darul trebuie mâncat „fără aluat". Nu putem să ne hrănim cu Cristos, dacă ne place să stăm în vreun păcat oarecare: „Oricine se va atinge de ele va fi sfinţit". Apoi, aceasta trebuia să se facă „în locul sfânt". Starea, mersul, purtarea, legăturile şi gândurile noastre, trebuie să fie sfinţite, dacă vrem să ne hrănim din darul de mâncare. În sfârşit „toată partea bărbătească dintre copiii lui Aaron avea sa mănânce din darul de mâncare", ceea ce însemnează că trebuie o adevărată tărie preoţească, pentru ca să te bucuri de această parte sfântă. Fiii lui Aaron înfăţişează tăria în lucrarea preoţească; pe când fiicele înfăţişează slăbiciunea (Num 18.8-13). Erau acolo lucruri pe care fiii puteau să le mănânce, pe când fiicele nu puteau. Inimile noastre ar trebui să dorească cu înfocare cea mai mare tărie preoţească, pentru ca să fim în stare sa îndeplinim slujbele preoţeşti cele mai înalte, şi să luăm parte la hrana preoţească cea mai de sus.

Voi mai adăuga că, după cum, prin har, suntem făcuţi „părtaşi ai firii dumnezeieşti", putem, dacă trăim în tăria acestei firi, să mergem pe urmele Aceluia care este înfăţişat în darul de mâncare. Numai dacă ne lepădăm de noi înşine, dacă ne dezbrăcăm de eul nostru, orice lucrare a noastră va da un miros plăcut Domnului. În felul acesta priveşte Pavel dărnicia filipenilor faţa de el (Filip 4.18). Cele mai obişnuite ca şi cele mai mari lucrări pot, prin puterea Duhului Sfânt, să dea mirosul plăcut al lui Cristos. A vedea pe cineva, a scrie o scrisoare, a vesti Cuvântul Domnului, a da un pahar cu apă rece unui ucenic sau un ban unui sărac, chiar faptele cu totul obişnuite, a mânca şi a bea, pot să dea mirosul plăcut al Numelui şi al harului lui Isus Cristos.

Dacă ţinem moartă firea veche, putem să trăim în firea nouă. Dar prin purtarea noastră întristăm pe Duhul Sfânt. Suntem porniţi să umblăm după dorinţele noastre, căutăm să ne laude oamenii pentru tot ce facem şi uităm să dregem cu sare vorbirea noastră. De aceea ne lipseşte untdelemnul, tămâia şi sarea. În acelaşi timp se vede, cum lăsăm să iasă la iveală şi să lucreze aluatul şi mierea firii noastre. N-a fost desăvârşit decât un singur „dar de mâncare": dar, slavă Domnului, suntem primiţi şi în Acela care a fost în totul cum ne arată darul de mâncare. Suntem familia adevăratului Aaron; suntem aşezaţi în locul prea sfânt, unde putem să ne bucurăm de partea noastră. Minunat loc! Minunată parte! De-a Dumnezeu să ne folosim de el mai mult decât oricând, să avem o inima întoarsă cu totul de la lume şi legată de Cristos, să ţinem în tot timpul privirile aţintite asupra Lui şi deşertăciunile din jurul nostru să nu ne mai atragă şi mulţimea împrejurărilor, prin care trecem în fiecare zi, să nu ne mai absoarbă. Să facă Dumnezeu să ne bucurăm în Domnul în orice timp, fie în zilele cu soare, fie în zilele posomorâte; când adierile plăcute ale verii vin să ne învioreze, şi când vijeliile iernii se dezlănţuie în jurul nostru; când plutim pe faţa liniştită a lacului şi când suntem aruncaţi de colo până colo pe faţa unei mări înfuriate. Slava Domnului, am găsit pe Acela care este şi care va fi în veci de ajuns pentru toate nevoile. Ne vom petrece veşnicia privind desăvârşirile dumnezeieşti ale Domnului Isus. Ochii noştri nu se vor mai întoarce niciodată de la El, după ce Îl vom vedea aşa cum este.

Duhul lui Dumnezeu să lucreze puternic în noi, ca să ne întărească în „omul dinăuntru". Să ne facă să ne hrănim din acest „dar de mâncare" desăvârşit, care a mulţumit pe deplin pe Dumnezeu! Aceasta este cinstea noastră sfântă şi minunată. Să ne folosim de ea tot mai mult, şi tot mai bine!

Cu cât citim mai cu luare aminte darurile, cu atât ne încredinţam că, fiecare dar în parte, nu ne arată pe Cristos în totul. Numai unindu-le pe toate, ne putem lămuri mai bine despre Domnului Isus. Fiecare dar are trăsături care îl deosebesc de celelalte. Jertfa de mulţumire, în multe privinţe, se deosebeşte de arderea de tot; dacă vom înţelege lămurit părţile prin care un dar se deosebeşte de celelalte, uşor vom vedea însuşirea lui anumită.

Astfel, punând faţă în fată jertfa de mulţumire cu arderea de tot, vedem că întreita lucrare: „să junghie" jertfa, „să o taie în bucăţi" şi „să-i spele cu apa partea dinăuntru şi picioarele", nu se găseşte aici la darul de mulţumire, şi se înţelege de ce. În arderea de tot, după cum am văzut, găsim pe Cristos dându-se pe Sine însuşi lui Dumnezeu. Prin urmare, darul trebuia să înfăţişeze pe Cristos dându-se în totul lui Dumnezeu, lăsându-se să fie cercetat până în adâncimile sufletului prin focul dreptăţii dumnezeieşti. În jertfa de mulţumire, gândul de căpetenie este părtăşia celui ce aduce darul. Nu este vorba aici despre bucuria pe care o are Dumnezeu de Cristos, ci de bucuria pe care o are credinciosul de Cristos. De aceea lucrarea de aici nu este aşa de întinsă. Nici un suflet, oricât de mare ar fi iubirea lui, n-ar putea să se ridice la înălţimea gândului lui Cristos de a face voia lui Dumnezeu, şi nici lucrările credinciosului nu vor scoate toate un miros plăcut lui Dumnezeu. Numai Dumnezeu putea să numere bătăile inimii lui Isus şi de acolo trebuia să fie ars de tot darul care înfăţişa pe Cristos în felul acesta, trebuia să fie o ardere de tot, singura jertfă în care vedem întreita lucrare, pe care am pomenit-o.

În arderea de tot trebuia să fie „un dobitoc de parte bărbătească, fără cusur", pe când la jertfa de mulţumire putea să fie „sau de parte bărbătească sau de parte femeiască", dar tot „fără cusur". Firea lui Cristos trebuia să fie întotdeauna aceeaşi, fie că Dumnezeu singur se bucură de ea, fie ca se bucură credinciosul, în părtăşie şi cu Dumnezeu. Singura pricină pentru care se putea lua un dobitoc „de parte femeiască", la jertfa de mulţumire, era ca să se arate în ce măsură poate credinciosul să se bucure de Fiinţa aceasta binecuvântată, care, în Ea însăşi, este „aceeaşi ieri, azi şi în veci" (Evrei 13).

Mai mult, la arderea de tot, citim: „Preotul va arde tot", pe când la jertfa de mulţumire, numai o parte era arsă, anume „grăsimea, rărunchii şi prapurul de pe ficat". Cea mai bună parte a jertfei era pusă pe altarul Domnului. Partea dinlăuntru puterile ascunse ale lui Isus, nu erau decât pentru Dumnezeu, căci numai El putea să se bucure deplin de ele. Aaron şi fiii lui mâncau „pieptul, care era legănat într-o parte şi într-alta, şi spata de ridicare (Pieptul şi spata înfăţişează iubirea şi puterea, tăria şi gingăşia) (Citiţi cu luare aminte Lev. 7. 28-36).

Toţi cei ce făceau parte din familia preoţească, împreună cu căpetenia lor, îşi aveau fiecare partea lor din jertfa de mulţumire. Şi acum toţi adevăraţii credincioşi, făcuţi, prin har, preoţi ai lui Dumnezeu, pot să se hrănească din gingăşiile şi tăria adevăratei jertfe de mulţumire, pot să se bucure de fericirea şi siguranţă că au inima Lui iubitoare şi umărul Său puternic ca să-i mângâie şi să-i sprijine mereu (Este multă putere şi frumuseţe in stihul 31: „Pieptul va fi pentru Aaron şi pentru fiii lui". Toţi credincioşii au dreptul să se hrănească cu gingăşiile şi cu iubirea acestei inimi, care bate pentru ei cu o iubire ne-amestecată şi veşnică). „Acesta este dreptul, pe care-l va da ungerea lui Aaron şi a fiilor lui, asupra jertfelor mistuite de foc înaintea Domnului din ziua când vor fi înfăţişaţi ca să fie în slujba Mea ca preoţi.

Iată ce porunceşte Domnul să le dea copiii lui Israel în ziua ungerii lor; aceasta va fi o lege veşnică printre urmaşii lor"(Cap. 7. 35-36).

Punctele acestea alcătuiesc o deosebire însemnată între arderea de tot şi jertfa de mulţumire. Dar, dacă le unim, ne arată cele doua daruri, înaintea ochilor duhului, într-o lumină foarte mare. În jertfa de mulţumire se vede ceva mai mult decât supunerea desăvârşită a lui Cristos faţa de Dumnezeu. Credinciosul este adus aici nu numai ca să privească, dar şi ca să mănânce. Aceasta face ca darul să aibă o însuşire foarte însemnată. Când privesc pe Domnul Isus în arderea de tot, văd în El o Fiinţă a cărei inimă n-avea în vedere decât slava lui Dumnezeu şi împlinirea voii Sale. Dar, dacă Îl privesc în jertfa de mulţumire, găsesc un Prieten, care are un loc, în inima Sa iubitoare şi pe umărul Lui puternic, pentru păcătosul nevrednic. În arderea de tot, pieptul şi spata, picioarele şi măruntaiele, capul şi grăsimea, totul era ars pe altar, totul se ridica spre Domnul ca un miros plăcut. Dar în jertfa de mulţumire, chiar partea care îmi place mai mult mi-este lăsată. Şi nu mănânc singuratec din hrana de care am nevoie, ci în părtăşie cu Dumnezeu şi cu cei ce sunt preoţi împreuna cu mine. Mănânc cunoscând bine că aceeaşi jertfă, care îmi hrăneşte sufletul meu, hrăneşte de asemenea pe cei care sunt credincioşi ca şi mine, şi că, mai ales, ea a înviorat inima lui Dumnezeu.

Acelaşi Isus, care este bucuria cerului, este un izvor de bucurie, de tărie şi de mângâiere pentru orice inimă credincioasă; şi nu numai pentru fiecare inimă în parte, ci pentru toată Biserica lui Dumnezeu. Dumnezeu, în harul Său, a dat poporului Lui ceea ce are El însuşi. „Dar părtăşia noastră este cu Tatăl şi cu Fiul Său Isus Cristos” (1 Ioan 1). Este adevărat ca gândurile noastre cu privire la Cristos nu pot niciodată să se ridice la înălţimea gândurilor lui Dumnezeu. Preţuirea noastră va fi întotdeauna nespus mai mică decât preţuirea Sa. De aceea familia lui Aaron nu trebuia să mănânce grăsimea. Dar, cu toate că nu ne putem ridica niciodată la puterea lui Dumnezeu de a înţelege, de a preţui Fiinţa şi jertfa lui Cristos, totuşi avem aceeaşi pricină de bucurie pe care o are El, şi de aceea fiii lui Aaron aveau „pieptul legănat şi spata ridicată”. Amândouă erau pentru mângâierea şi bucuria inimii. Domnul Isus, Acela „care a fost mort, dar care este viu în vecii vecilor”, este acum singura ţintă a ochilor şi gândurilor lui Dumnezeu; şi, în harul Său desăvârşit, ne-a făcut parte de acest Mântuitor slăvit. Cristos este ţinta şi a noastră, ţinta inimii noastre şi pricina noastră de cântare. „Făcând pace prin sângele crucii Lui”, S-a înălţat la cer şi a trimes pe Duhul Sfânt, acest „alt Mângâietor”, prin care ne putem hrăni din pieptul şi spata „Jertfei noastre de mulţumire”. Cristos este pacea noastră, într-adevăr, şi este spre bucuria noastră; ştim că Dumnezeu îşi găseşte plăcere în temelia păcii noastre şi că mirosul plăcut al jertfei păcii noastre înveseleşte inima Sa. Aceasta dă un farmec deosebit jertfei de mulţumire.

Cristos, în jertfa de mulţumire, pune temelia păcii cugetului şi răspunde la nevoile sufletului, oricât de mari şi oricât de multe ar fi ele. Fiii lui Aaron puteau să stea împrejurul altarului arderilor de tot, puteau să vadă, cum se suie spre Dumnezeul lui Israel, flacăra de la darul de mâncare. Puteau să vadă cum jertfa se preface în cenuşă. Văzând toate acestea, puteau să şi plece capetele şi să slăvească pe Dumnezeu, dar pentru ei înşişi nu aduceau nimic aici. La jertfa de mulţumire însă, nu era aşa. Acolo, ei vedeau un dar, care era nu numai de un miros plăcut Domnului, dar din care şi ei aveau o parte cu care puteau să se hrănească.

Şi, fără îndoială, este o mare bucurie pentru orice preot a lui Dumnezeu, să ştie (ca să spunem cu cuvinte care se întrebuinţează când este vorba despre dar) că înainte de a primi pieptul şi spata, Dumnezeu Şi-a avut partea Sa. Gândul acesta ne dezvăluie harul minunat al lui Dumnezeu, care ne-a făcut să luăm parte la aceeaşi fericire, la aceeaşi bucurie, pe care o are El însuşi. Nimeni altul şi nimic mai puţin decât aceasta nu putea să-i împlinească dorinţa. Tatăl vrea ca fiul risipitor să mănânce viţelul cel îngrăşat, în părtăşie cu El însuşi. Nu vrea ca fiul Său să stea în alt loc decât la masa Sa, nici să se hrănească cu altă parte cu care nu se hrăneşte El însuşi. Jertfa de mulţumire este tălmăcirea acestor cuvinte: „trebuia să mâncăm şi să ne veselim”. Aşa este harul lui Dumnezeu. Fără îndoiala, avem de ce să fim voioşi, când avem parte de un astfel de har; dar când auzim pe Dumnezeu zicând: „Să mâncăm şi să ne veselim”, inimile noastre ar trebui să salte de bucurie şi să aducă laude lui Dumnezeu. Bucuria Tatălui pentru mântuirea păcătoşilor şi pentru părtăşia, pe care o au sfinţii, adică adevăraţii credincioşi, face pe oameni şi pe îngeri să se uimească în toată veşnicia.

După ce am pus faţă în faţa jertfa de mulţumire cu arderea de tot, să vedem acum jertfa aceasta în legătura cu darul de mâncare. Aici, deosebirea de căpetenie stă în faptul că, în jertfa de mulţumire, este vărsare de sânge, iar în jertfa de mâncare nu este. Totuşi, amândouă erau daruri de un miros plăcut Domnului şi sunt strâns legate între ele, după cum se vede în stihul 22 al capitolului 7. Deosebirile şi legăturile dintre ele sunt foarte însemnate şi cu multă învăţătură.

Numai în părtăşie cu Dumnezeu, sufletul se poate bucura privind firea omenească desăvârşită a Domnului Isus Cristos. Duhul Sfânt ne dă putere şi în acelaşi timp ne îndreaptă privirile prin Cuvânt ca să vedem pe „Omul Cristos Isus”. Mântuitorul ar fi putut să ia trup omenesc; ar fi putut să trăiască şi să lucreze pe pământul acesta; ar fi putut să strălucească în mijlocul întunericului lumii acesteia, în toată lumina cereasca; ar fi putut să treacă repede ca un luceafăr strălucitor în zarea acestei lumi, şi, cu toate acestea, n-ar fi putut fi atins sau ajuns de un păcătos.

Omul nu putea să guste bucuria adâncă, pe care o dă părtăşia cu Dumnezeu, daca n-ar fi avut temelia pe care stă această părtăşie. În jertfa de mulţumire, această temelie atât de scumpă este aşezată bine şi lămurit. „Să pună mâna pe capul dobitocului, să-1 junghie la uşa cortului întâlnirii; şi preoţii, fiii lui Aaron, să stropească sângele pe altar de jur împrejur” (Lev. 3.2).

Stând pe temelia pe care ne-o dă sângele scump al lui Cristos, putem să străbatem, cu inimile liniştite, tărâmurile cele mai minunate ale firii omeneşti a lui Cristos. Dacă n-am avea pe Cristos, înfăţişat decât prin darul de mâncare, ne-ar lipsi dreptul şi temelia de pe care putem s-o vedem şi să ne bucurăm de ea. Dacă n-ar fi vărsare de sânge, temelia aceasta n-ar avea-o păcătosul. Dar Lev 7:12 leagă darul de mâncare de jertfa de mulţumire, şi, prin aceasta, ne spune că, atunci când sufletele noastre au găsit fericirea, putem să ne bucurăm de Acela care „a făcut pacea” şi care este „pacea noastră”. Dar să se înţeleagă bine că jertfa de mulţumire, vărsarea şi stropirea sângelui nu arată de loc pe Cristos purtând păcatul, jertfa de mulţumire nu ne arată pe Cristos purtând păcatul, ca jertfa pentru păcat şi pentru vină; ci (după ce le-a purtat) ni-L înfăţişează ca temelia fericirii şi părtăşiei noastre cu Dumnezeu. Dacă ar fi vorba să poarte păcatul, n-ar fi scris: „Aceasta este o jertfa mistuită de foc, de un miros plăcut Domnului” (Lev. 3.5; 4. 10-12). Cu toate că nu este vorba aici de păcatul purtat, totuşi, aici e o hrană bogata pentru acela care se vede păcătos, lucru fără de care nici un om nu poate să aibă parte de această jertfă. Ca să avem părtăşie cu Dumnezeu, trebuie să fim „în lumină” şi cum am putea să fim în lumină altfel decât prin acest adevăr de preţ: „Sângele lui Isus Cristos, Fiul Său, ne curăţeşte de orice păcat” (1 Ioan 1). Cu cât trăim mai mult în lumină, înţelegem şi simţim mai bine ce este potrivnic acestei lumini şi preţuim mai mult sângele prin care putem să avem părtăşie cu Dumnezeu. Cu cât ne apropiem de Dumnezeu, cu atât cunoaştem bogăţiile fără sfârşit ale lui Cristos.

Trebuie să fim bine lămuriţi în privinţa acestui adevăr: nu suntem în faţa lui Dumnezeu decât ca părtaşi ai vieţii şi ai sfinţeniei dumnezeieşti. Tatăl nu putea să primească pe fiul risipitor, la masa sa, decât îmbrăcat în „cea mai frumoasă haină” şi cu toate legăturile, pe care le are fiul faţă de tatăl său. Dacă fiul risipitor şi-ar fi păstrat zdrenţele lui sau dacă ar fi fost primit în casă ca un argat, n-ar fi auzit niciodată cuvintele acestea dulci: „Să mâncăm şi să ne veselim, căci acest fiu al meu era mort şi a înviat; era pierdut, şi a fost găsit”. La fel este cu orice adevărat

credincios. Firea lui veche nu mai este ţinuta în seamă înaintea lui Dumnezeu, ci este socotită ca moartă, şi la fel trebuie să facă şi credinciosul. Ea este moartă pentru Dumnezeu, moartă pentru credinţă. Şi trebuie s-o socotim aşa, şi s-o ţinem acolo unde stau morţii. Nu putem să ajungem în faţa lui Dumnezeu îmbunătăţind firea veche, ci numai având una nouă. Fiul risipitor n-a fost primit la masa tatălui său, pentru că şi-ar fi îndreptat zdrenţele din starea sa de mai înainte, ci după ce a fost îmbrăcat cu o haină pe care el n-o mai văzuse şi la care nici nu se gândise mai înainte. El n-a adus haina aceasta din „ţări depărtate", nici n-a cumpărat-o venind pe drum, ci tatăl o avea pentru el, în casa sa. N-a făcut-o fiul, nici n-a ajutat s-o facă, ci tatăl i-a dat-o. Şi astfel ei s-au aşezat la masă, ca sa mănânce „viţelul cel gras" într-o părtăşie fericită.

Vin acum la „legea jertfei de mulţumire", în care găsim câteva părţi de mare interes. „Iată legea jertfei de mulţumire, care se va aduce Domnului. Dacă cineva o aduce ca jertfă de laudă, să aducă, împreună cu jertfa de mulţumire, nişte turte nedospite, frământate cu untdelemn, nişte plăcinte nedospite, stropite cu untdelemn, şi nişte turte din floare de făină, prăjite şi frământate cu untdelemn. Pe lângă aceste turte, să aducă şi pâine dospită pentru darul lui de mâncare, împreună cu jertfa lui de laudă şi de mulţumire. Din toate acele daruri să aducă Domnului câte o bucata, ca dar ridicat; ea sa fie a preotului care stropeşte sângele jertfei de mulţumire. Carnea jertfei de laudă şi de mulţumire să fie mâncata chiar în ziua în care este adusă; să nu se lase nimic din ea până dimineaţa. Dacă aduce cineva o jertfa pentru împlinirea unei juruinţe, sau ca dar de buna voie, jertfa să fie mâncata chiar în ziua când o va aduce; iar ce va rămânea din ea, să se mănânce a doua zi. Ce va mai rămânea din carnea vitei până a treia zi, să fie ars în foc. Dacă s-ar întâmpla să mănânce cineva a treia zi din carnea jertfei lui de mulţumire, jertfa lui nu va fi primită, şi nu se va ţinea în seamă celui ce a adus-o: ci va fi un lucru urâcios, şi oricine va mânca din ea îşi va purta vina. Nici carnea care s-a atins de ceva necurat nu trebuie mâncată: ci trebuie arsă în foc. Orice om curat poate să mănânce carne; dar acela care, găsindu-se în stare

de necurăţenie, va mânca din carnea jertfei de mulţumire care este a Domnului, să fie nimicit din poporul său. Şi cine se va atinge de ceva necurat, fie de vreo spurcăciune omenească, fie de un dobitoc necurat, fie de o altă spurcăciune, şi va mânca din carnea jertfei de mulţumire, care este a Domnului, să fie nimicit din poporul său" (Lev 7:11-21)

Este de cel mai mare folos să lămurim deosebirea dintre păcatul în firea veche şi păcatul în cuget. Dacă nu deosebim pe unul de celălalt, sufletele noastre vor fi zdruncinate. O cercetare mai cu luare aminte în 1Ioan 1. 8-10 ne va lumina mult în privinţa aceasta, şi va face să cunoaştem mai adânc însemnătatea învăţăturii jertfei de mulţumire, şi îndeosebi partea la care am ajuns noi aici. Numai omul care merge în lumină ştie că păcatul locuieşte în el. „Dacă zicem că n-avem păcat, ne înşelăm pe noi înşine, şi adevărul nu este în noi". În stihul de mai sus citim: „Sângele lui Isus Cristos Fiul Său, ne curăţeşte de orice păcat". Aici, deosebirea dintre păcatul în noi şi păcatul asupra noastră este bine arătată. Dacă socotim că păcatul este încă asupra credinciosului, când se află în faţa lui Dumnezeu, înseamnă că te îndoieşti de puterea sângelui lui Isus şi că nu crezi adevărul Cuvântului dumnezeiesc. Daca sângele lui Isus Cristos curăţeşte pe deplin, atunci cugetul credinciosului este pe deplin curăţit. Aşa spune Dumnezeu, şi noi trebuie să ne aducem aminte întotdeauna că de la Dumnezeu avem să învăţam care este, în ochii Lui, adevărata stare a credinciosului. Prea suntem porniţi să spunem lui Dumnezeu ce suntem noi în noi înşine, în loc să lăsăm pe El să spună ce suntem în Cristos. Cu alte cuvinte, ne îndeletnicim mai mult cu simţirile noastre decât cu descoperirea pe care o face Dumnezeu despre El. Dumnezeu ne vorbeşte pentru ceea ce a împlinit El în Cristos, şi din pricina firii Lui. Aşa este felul descoperirii pe care o înţelege credinţa, şi care umple sufletul de o pace adâncă. Descoperirea lui Dumnezeu este ceva cu totul deosebit de simţirile mele.

Dar acelaşi cuvânt care spune că n-avem păcat asupra noastră, ne spune, cu toată tăria şi destul de lămurit, că avem păcat în noi „Dacă spunem că n-avem păcat, ne înşelăm pe noi înşine şi adevărul nu este în noi". Orice om care are adevărul în el va şti şi că are „păcatul" în el; căci adevărul descoperă totul aşa cum este. Aşa dar ce trebuie să facem? În puterea firii noi, avem dreptul să mergem în aşa fel ca „păcatul", care locuieşte în noi, să nu se arate în chip de „păcate". Starea creştinului este o stare de biruinţă şi de slobozenie. El este dezlegat nu numai de vina păcatului, dar şi de păcatul care-i stăpânea viaţa. „Ştiind că omul nostru vechi a fost răstignit împreună cu El, pentru ca trupul păcatului să fie dezbrăcat de puterea lui, în aşa fel ca să nu mai fim robi ai păcatului; căci cine a murit, de drept este izbăvit de păcat. Păcatul să nu mai stăpânească în trupul vostru muritor, şi să nu mai ascultaţi de poftele lui… Căci păcatul nu va mai stăpâni asupra voastră, pentru ca nu sunteţi sub lege, ci sub har" (Rom. 6. 14). Păcatul este în om în toată urâciunea lui firească, dar cel credincios este „mort faţă de păcat". Cum? El este în Cristos. Din fire, el era mort în păcat. Prin har, este mort faţă de păcat. Ce drepturi ar putea să aibă el asupra unui om mort? Nici unul. Cristos a murit odată pentru totdeauna pentru păcat. „Dacă am murit împreună cu Cristos, credem că vom şi trăi împreună cu El, ştiind că Cristos odată ce a fost înviat dintre cei morţi, nu mai moare; moartea nu mai stăpâneşte asupra Lui. Fiindcă, prin moartea de care a murit, El a murit pentru păcat; iar prin viata pe care o trăieşte, trăieşte pentru Dumnezeu". Ce urmează de aici pentru cel credincios? „Tot aşa, şi voi înşivă, socotiţi-vă morţi faţa de păcat, şi vii pentru Dumnezeu în Isus Cristos, Domnul nostru". Aşa este, înaintea lui Dumnezeu, starea neschimbată a credinciosului, aşa că el are dreptul să se bucure că e dezrobit de păcat, ca stăpân, cu toate că păcatul locuieşte în el.

Dar, dacă „cineva a păcătuit", ce să facă? La întrebarea aceasta, apostolul insuflat de Duhul Sfânt, da un răspuns lămurit şi binecuvântat: „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios şi drept, ca să ne ierte păcatele şi să ne curăţească de orice nelegiuire" (1 Ioan 1:9). Prin mărturisire, cugetul este slobozit. Apostolul nu spune: „Dacă cerem iertare, Dumnezeu este destul de bun şi de milos ca să ne ierte". Fără îndoială, este o mare gingăşie pentru un copil să încredinţeze tatălui său, nevoile sale, să-i spună slăbiciunea sa, să-i mărturisească nebuniile lui, lipsurile şi cususrurile lui. Aceasta este foarte adevărat, şi tot aşa de adevărat este că Tatăl este destul de milos ca sa răspundă la orice slăbiciune şi neştiinţă a copiilor Săi; dar, cu toate că lucrul acesta este adevărat, Duhul Sfânt spune, prin gura apostolului, că „dacă ne mărturisim, El este credincios şi drept ca să ne ierte". Aşa dar, Dumnezeu cere mărturisire. Un creştin, care a păcătuit în gând, în vorbă sau în lucrare, ar putea să se roage oricât de mult, oricâte zile şi oricâte luni vrea, ca să ceară iertarea, şi totuşi nu poate să aibă încredinţarea că a primit iertarea întemeiată pe 1 Ioan 1:9; pe când, îndată ce îşi mărturiseşte păcatul său înaintea lui Dumnezeu, n-are decât să creadă ca să ştie că este iertat pe deplin şi curăţit pe deplin.

Este o deosebire fără margini între rugăciunea în care ceri iertare şi între mărturisirea păcatelor, dacă privim aceasta în legătură cu firea lui Dumnezeu, cu jertfa lui Cristos sau cu starea în care este credinciosul înaintea lui Dumnezeu.

Se poate însă ca rugăciunea unui creştin să aibă în sine mărturisirea vreunui păcat, oricare ar fi, chiar dacă n-o spune prin cuvinte. Totuşi este mai bine să gândim şi să facem aşa cum ne spune Scriptura. Este lămurit că atunci când Duhul Sfânt vorbeşte despre mărturisire, nu înţelege prin acest cuvânt rugăciunea. Şi este tot aşa de lămurit că El ştie că în mărturisire sunt lucruri duhovniceşti şi urmări pentru viaţă, care nu se cuprind şi nici nu ţin de rugăciune. De fapt, se întâmplă adesea că obişnuinţa de a plictisi pe Dumnezeu cu cererea pentru iertare, dă dovadă de neştiinţa despre felul în care s-a descoperit Dumnezeu în Fiinţa şi lucrarea lui Cristos, despre locul în care a aşezat jertfa lui Cristos pe credincios, despre mijlocul prin care poate să-şi aibă cugetul uşurat de povară şi spălat de orice mânjire a păcatului.

Dumnezeu a fost împăcat pe deplin prin crucea lui Cristos, cu privire la toate păcatele credinciosului. Pe această cruce, s-a făcut o ispăşire deplina pentru păcatul din firea celui credincios şi pentru păcatul din cugetul lui, pentru păcatele făcute până acum şi viitoare. Dumnezeu n-are nevoie de o altă împăcare. Nu trebuia nimic mai mult ca inima Lui să fie atrasa spre cel credincios. Noi n-avem nevoie să-L rugăm să fie „credincios şi drept”, odată ce credincioşia şi dreptatea Sa au fost atât de măreţ arătate, dezvăluite şi împăcate în moartea lui Cristos. Păcatele noastre niciodată nu vor fi aduse înaintea lui Dumnezeu, pentru ca Cristos le-a ridicat şi le-a purtat pe toate. Dar, dacă păcătuim, cugetul nostru va simţi, el începe să simtă; da, Duhul Sfânt îi face să simtă. Duhul Sfânt nu lasă nici chiar un singur gând uşuratic să treacă în inimile noastre fără ca să fie judecat. Păcatul nostru şi-a croit el vreun drum până în faţa lui Dumnezeu? Şi a găsit el loc în lumina curată a locului prea sfânt? Nicidecum! Avem acolo „mijlocitor” pe „Isus Cristos, care este drept”, ca să păstreze legăturile pe care le avem cu Tatăl. Dar, cu toate că păcatul nu va atinge gândurile lui Dumnezeu, cu privire la noi, atinge însă gândurile noastre cu privire la Dumnezeu.(Cititorul îşi va aduce aminte că ceea ce am spus mai sus nu strică însemnătatea adevărului arătat la Ioan 14:21-23 anume iubirea deosebită a Tatălui pentru un copil ascultător, şi părtăşia deosebită a unui astfel de copil cu Tatăl şi cu Fiul. Dea Dumnezeu ca acest adevăr să fie săpat în toate inimile prin Duhul Sfânt) Deşi nu ajunge până în faţa Sa, ajunge însă până la noi în chipul cel mai trist şi mai umilitor. Se face ca un nor gros şi întunecos în zarea noastră duhovnicească, în aşa fel că sufletele noastre nu pot să se bucure de strălucirea binecuvântată a Feţei Tatălui nostru. Nu poate să schimbe starea noastră înaintea lui Dumnezeu, dar poate să schimbe bucuria pe care o avem în El.

Aşa dar, ce să facem? Cuvântul răspunde: „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios şi drept ca să ne ierte păcatele şi să ne curăţească de orice nelegiuire”. Prin mărturisire, cugetul nostru este uşurat, simţimântul dulce al legăturilor noastre vine din nou; norul întunecat, risipit; înrâurirea de gheaţă şi de uscăciune, izgonită; gândurile noastre despre Dumnezeu, îndreptate. Aşa lucrează Dumnezeu, şi putem să spunem, cu toată dreptatea, că inima care ştie ce înseamnă să-ţi mărturiseşti păcatele lui Dumnezeu, va simţi cu atât mai bine puterea dumnezeiască a cuvintelor apostolului: „Copilaşilor, vă scriu aceste lucruri, ca să nu păcătuiţi” (1 Ioan 2.1),

Mai mult, este un fel de a ne ruga pentru iertare, care face să se piardă din vedere temelia desăvârşita a iertării, pusă în jertfa crucii. Dacă Dumnezeu iartă păcatele, trebuie să fie „credincios şi drept”, când le iartă. Dar este lămurit că rugăciunile noastre, oricât de fierbinţi ar fi ele, nu sunt pricina pentru care ne iartă Dumnezeu. Credincioşia şi dreptatea lui Dumnezeu au fost bine statornicite şi cu privire la păcatele noastre şi cu privire la rădăcina păcatului din firea noastră. Dumnezeu a judecat păcatele noastre în Acela care a fost judecat în locul nostru, „pe lemn” şi, prin mărturisire, ne judecăm noi înşine. Ea este de nevoie ca să ne putem bucura de iertarea dumnezeiască şi pentru liniştirea noastră. Cel mai mic păcat care stă, fără sa fie mărturisit şi fără să fie judecat, în cugetul nostru, va rupe cu totul legătura cu Dumnezeu. Păcatul care este în noi n-are urmarea aceasta, dar, dacă îngăduim ca păcatul să rămână asupra noastră, nu putem să avem părtăşie cu Dumnezeu. El a ridicat păcatele noastre în aşa fel ca poate să ne aibă în faţa Sa; şi câtă vreme rămânem în faţa Sa, păcatul nu ne tulbură. Dar, dacă ne depărtăm de El, şi păcătuim, chiar numai în gând, legătura cu Dumnezeu este ruptă până când, prin mărturisire, am scăpat de păcatul nostru. Lucrarea aceasta, abia mai este nevoie s-o spun, se întemeiază în totul pe jertfa desăvârşita şi pe mijlocirea dreaptă a Domnului Isus Cristos.

În sfârşit, deosebirea dintre rugăciune şi mărturisire, cu privire la starea inimii înaintea lui Dumnezeu, nu prea este preţuita, pentru că cere ceva mai greu. Este mult mai uşor să ceri, intr-un fel obişnuit, iertarea păcatelor, decât să mărturiseşti aceste păcate. De mărturisire se leagă şi judecata de sine-însuşi. Cererile de iertare nu cuprind întotdeauna judecarea de sine. Aceasta ar fi de ajuns ca să arătăm deosebirea. Judecata de sine însuşi este una dintre deprinderile cele mai de preţ pentru viaţa creştinească, de aceea ar trebui să fie scumpă pentru orice creştin serios.

Deosebirea dintre cererea de iertare şi mărturisire se vede mereu în legăturile noastre cu copiii. Dacă un copil a făcut ceva rău, îi este mult mai uşor să ceară tatălui său să-l ierte, decât sa mărturisească deschis ce a făcut. Cerând iertare, copilul poate să aibă multe lucruri care caută să micşoreze simţământul greşelii; poate că, în sine, crede că nu este aşa de vinovat, şi îi este uşor să ceară iertare; pe când, mărturisindu-şi greşeala, are loc judecata de sine însuşi. În afară de aceasta, cerând iertare, poate să fie înrâurit mai ales de dorinţa ca să scape de urmările răului pe care l-a făcut, pe când părinţii cu judecată vor căuta să facă pe copil să înţeleagă de ce este rea fapta lui, şi pentru aceasta este nevoie de o mărturisire deplină a greşelii şi de o osândire de sine însuşi.

Din pricina aceasta, Dumnezeu vrea ca orice păcat să fie adus înaintea Lui şi judecat în întregime. El vrea ca, nu numai să ne temem de urmările păcatului cari sunt nesfârşite dar să urâm păcatul însuşi, pentru că este urât în ochii Săi. Dacă am fi iertaţi de păcatul pe care îl facem, oricare ar fi el. numai pentru că cerem iertare, n-am mai avea ură faţă de păcat, şi preţuirea legăturii cu Dumnezeu, de care ne bucurăm, n-ar mai fi aşa de mare. Urmările asupra întregii noastre stări, ca şi asupra purtării şi mersului nostru în viaţă, sunt bine cunoscute de orice creştin încercat.(împrejurarea cu Simon Magul din Fapte 8, poate că aduce vre-o nedumerire pentru cetitor. Dar este lămurit că un om care era „plin de fiere amară şi în lanţurile fărădelegii”, n-ar putea fi luat ca pildă pentru copiii lui Dumnezeu. Împrejurarea aceasta n-are a fac cu ce scrie 1 Ioan 1:9. El nu era în starea de copil al lui Dumnezeu şi, prin urmare, nu era unul din aceea pentru care mijloceşte Cristos. Voi mai adăuga că pricina de rugăciune a Domnului nu este înlăturată în ceea ce am spus mai sus. Vreau să rămân la marginile locului din Scriptură unde ne aflăm acum. Nu punem hotare de fier. Un suflet poate să strige către Dumnezeu oricând, ca să ceară ceea ce are nevoie. Dumnezeu este gata întotdeauna să asculte şi să împlinească)

Toată înlănţuirea aceasta de gânduri este strâns legată de cele două adevăruri mari din legea jertfei de mulţumire.

În versetul 13 al capitolului 7 din Levitic, citim: „să aducă pâine dospită împreună cu jertfa lui” şi totuşi în stihul 20, este scris: „Dar acela care, găsindu-se în starea de necurăţie, va mânca din carnea jertfei de mulţumire, care este a Domnului, sa fie nimicit din poporul său”. Aici se vede lămurit păcatul în noi şi păcatul asupra noastră. „Aluatul” era îngăduit, pentru că era păcat în firea celui ce lua parte la jertfă. „Necurăţia” nu era îngăduită, pentru că nu trebuia să fie nici un păcat în cugetul celui ce lua parte la jertfa de mulţumire. Dacă este vorba de păcat nu poate să mai fie vorba de părtăşie. Dumnezeu a îngrijit în ce priveşte păcatul, pe care îl ştie că este în noi, prin sângele de ispăşire; şi de aceea se spune despre pâinea dospită a jertfei de mulţumire: „Din toate aceste daruri să aducă Domnului câte o bucată, ca dar ridicat; ea să fie a preotului care stropeşte sângele jertfei de mulţumire” (vers 14). Cu alte cuvinte, pentru „aluatul”, din firea celui ce lua parte la jertfă era de ajuns „sângele” jertfei. Preotul care lua pâinea dospită, trebuia să fie acela care stropea cu sânge. Dumnezeu a îndepărtat, pentru totdeauna, păcatul din faţa Lui. Cu toate că păcatul este în noi, ochii Săi nu se opresc asupra lui. El nu vede decât sângele, şi de aceea ne îngăduie cea mai mare părtăşie cu El. Dar, dacă lăsăm păcatul, care este în noi, să se arate şi să dea naştere la „păcate”, atunci trebuie să aibă loc mărturisirea, iertarea şi curăţirea, înainte ca să mâncăm din nou din carnea jertfei de mulţumire. Înlăturarea celui necurat înfăţişează înlăturarea celui credincios de la legătura cu Dumnezeu din pricina păcatelor nemărturisite. Căutând să am părtăşie cu Dumnezeu, fără să mă depărtez de păcate, înseamnă că îmi închipui că Dumnezeu are părtăşie cu păcatul. „Dacă zicem că avem părtăşie cu El, şi umblăm în

întuneric, minţim, şi nu trăim adevărul” (1 Ioan 1:6).

În lumina acestui adevăr, uşor putem să înţelegem cât de mult ne înşelăm, când socotim că cel care se tot uită la firea lui rea şi la păcatele sale, ar face, prin aceasta, o lucrare duhovnicească, sau că aceasta ar fi o urmare a legăturii lui cu Dumnezeu. Oare Dumnezeu ne-a chemat să avem legătură cu El cu gând ca să vedem cât de mare este grozăvia păcatului? Păcatul sau păcatele ar putea să fie ele temelia şi pricina părtăşiei noastre cu Dumnezeu? Nicidecum. Dimpotrivă, vedem că, atâta timp cât păcatul este înaintea noastră, legătura noastră cu Dumnezeu este ruptă. Nu poate să fie părtăşie decât „în lumină”, şi, fără îndoială, în lumină nu găsim păcat. Acolo vedem sângele care ne-a spălat, şi pe Mijlocitorul, care ne ţine aproape de Dumnezeu. Păcatul a fost şters pentru totdeauna din locurile de sus, unde Dumnezeu şi credinciosul stau într-o părtăşie sfântă. Care era pricina părtăşiei tatălui cu fiul risipitor? Erau zdrenţele fiului?

Erau roşcovele din „ţara depărtată”? Nu. Nimic din ceea ce aducea cu el fiul risipitor. Temelia părtăşiei era ceea ce pregătise tatăl, în iubirea sa, era „viţelul cel gras”. La fel este şi cu privire la Dumnezeu şi adevăratul credincios. Ei mănâncă împreuna, într-o părtăşie sfântă, din Acela al cărui sânge a spălat şi a curăţit pe cel credincios, şi l-a dus în faţa Tatălui, pentru totdeauna, în lumină, acolo unde păcatul nu poate să se apropie niciodată. Să nu credem că adevărata smerenie se arată atunci când vedem cât de mari sunt păcatele noastre. Prin aceasta, vom avea doar un simţământ de durere şi o înfăţişare posomorâtă; dar smerenia cea mai adâncă porneşte din alt izvor. Când era fiul risipitor mai smerit? Când „şi-a venit în fire” în ţara depărtată, sau când tatăl a căzut pe grumazul lui, şi când a intrat în casa tatălui? Nu este lămurit oare că Cel, care ne-a ridicat până la cele mai mari înălţimi ale părtăşiei cu Dumnezeu, numai El este în stare să ne coboare până la cele mai mari adâncimi ale adevăratei smerenii? Fără nici o îndoială că da. Smerenia, care porneşte din faptul că suntem iertaţi de păcatele noastre, va fi întotdeauna mult mai adânca decât aceea pe care o avem când descoperim aceste păcate. Cea dintâi mă pune în legătură cu Dumnezeu; a doua are a face cu eul. El ne-a făcut copiii Săi; numai să umblăm ca nişte copii ai Lui şi vom fi smeriţi.

Înainte de a trece de la această parte a jertfei de mulţumire, vreau să atrag puţin luarea aminte asupra cinei Domnului, care, fiind una dintre cele mai însemnate clipe ale părtăşiei Bisericii, este în legătură cu ceea ce ne spune jertfa de mulţumire. Cina este un praznic numai de mulţumire, de mulţumire pentru o mântuire împlinită. Cine n-a înţeles acest rost al Cinei Domnului nu se poate să serbeze, aşa cum trebuie, această clipă din viata creştinului. „Paharul binecuvântat, pe care îl binecuvântăm, nu este el împărtăşirea cu sângele lui Cristos? Pâinea, pe care o frângem, nu este împărtăşirea cu trupul lui Cristos” (1 Cor:10.16). De aceea, un suflet, încovoiat sub sarcina greoaie a păcatului, nu poate să guste din bucuria acestei serbări, pentru că Cina înfăţişează îndepărtarea cu totul de păcat prin moartea lui Cristos: „Voi vestiţi moartea Domnului, până va veni El”(1 Cor. 11). Moartea lui Cristos este, pentru credinţă, sfârşitul a tot ce ţine de starea noastră în vechea zidire; iar Cina „vesteşte” această moarte, vesteşte că sarcina păcatului celui credincios a fost purtată de Acela care a ridicat-o pentru totdeauna; că lanţul păcatelor noastre, care ne ţinea legaţi altă dată, a fost rupt prin moartea lui Cristos şi niciodată nu va putea să ne lege iarăşi. Ne adunăm împrejurul mesei Domnului cu toată bucuria de biruitori. Privim în urmă la cruce, unde s-a dat bătălia şi unde biruinţa a fost câştigată; privim înainte spre slavă, acolo, unde vom intra, pentru că Domnul Isus ne-a adus o biruinţă deplină şi veşnică.

Este adevărat că avem „aluat” în noi, dar n-avem nimic „necurat” asupra noastră. Nu trebuie să ne îndreptăm privirile spre păcatele noastre, ci spre Acela care le-a purtat pe cruce şi care ni le-a ridicat pentru totdeauna. Nu trebuie să „ne amăgim pe noi înşine” cu gândul că n-avem păcat în noi; dar să nu tăgăduim nici adevărul Cuvântului lui Dumnezeu şi însemnătatea sângelui lui Cristos, şi să nu vrem să ne bucurăm de adevărul de preţ că n-avem păcate asupra noastră, căci „sângele lui Isus Cristos, Fiul Său, ne curăţeşte de orice păcat”. Este cu adevărat de plâns să vezi ce nor întunecos acopere masa Domnului pentru mintea atâtor creştini fără Cristos. Faptul acesta, ca şi multe alte fapte, ne arată până la ce adâncime de neştiinţă poate să cadă cineva cu privire la adevărurile cele mai simple ale Evangheliei. Ştim, în adevăr, că atunci când Cina este luată pe altă temelie decât aceea că ştim că suntem mântuiţi, ne bucurăm că avem iertarea, ştim că suntem izbăviţi de păcat, sufletul se afundă în norii cei mai groşi. Amintirea lui Cristos este dată la o parte. În loc să fie luată pentru că mântuirea a fost împlinită, Cina este luată pentru ca să se ajungă la mântuire. Aşa de rău sunt folosite aceste orânduiri, iar sufletele sunt cufundate în întuneric, în neînţelegere şi în rătăcire.

Jertfa de mulţumire ne arată că, după ce sângele era stropit, Dumnezeu şi cel ce lua parte la jertfă, puteau să mănânce împreună, într-o împărtăşire fericită şi liniştită. Pentru aceasta nu trebuia nimic mai mult. Pacea era făcută prin sânge şi pe temelia aceasta se sprijinea părtăşia cu Dumnezeu. O singură îndoială cu privire la temelia păcii este o lovitura de moarte pentru părtăşia cu Dumnezeu. Dacă ne silim cu opintirile noastre zadarnice, să facem pace cu Dumnezeu, suntem cu totul străini de părtăşia cu El. Dacă sângele jertfei de mulţumire n-a fost stropit, este cu neputinţă să mâncăm din „pieptul legănat” sau din „spata ridicată”. Dar, de altă parte, dacă sângele a fost stropit, şi pacea a fost făcută, Dumnezeu însuşi a făcut-o; pentru credinţă aceasta este de ajuns; şi, prin urmare, prin credinţă, avem părtăşie cu Dumnezeu, înţelegând şi bucurându-ne de o mântuire împlinită. Gustăm dulceaţa bucuriei lui Dumnezeu. Ne hrănim cu Cristos în toata plinătatea şi în toată fericirea stării de faţă a lui Dumnezeu.

Punctul acesta din urmă stă în legătură cu un alt adevăr de preţ, arătat în legea jertfei de mulţumire. „Carnea jertfei de laudă şi de mulţumire să fie mâncată chiar în ziua în care este adusă; să nu se lase nimic din ea până dimineaţa”. Aceasta însemnează ca părtăşia celui ce ia parte la jertfă, nu trebuie să fie despărţită de jertfa pe care este întemeiată această părtăşie.

Trebuie să ţinem lângă jertfă, simţămintele inimii şi orice încercare a sufletului nostru. Aceasta va face ca slujba noastră pentru Dumnezeu să fie cu putere şi neîmpiedecată de nimic. Se poate să începem o lucrare pentru Dumnezeu, având inimile îndreptate numai spre Cristos, şi, totuşi, spre sfârşitul acestei lucrări, să ne pomenim că inimile noastre au fost îndreptate spre ceea ce facem sau spunem noi, sau spre cei care ne asculta. Se întâmplă adesea că lucrarea pe care o începem în Duhul o sfârşim în firea pământească. Ar trebui să luăm seama să nu facem un singur pas mai departe fără Duhul lui Dumnezeu şi să ne oprim îndată acolo, unde încetează lucrarea începută în Duhul Sfânt. Dacă Duhul Sfânt ne dă „cinci cuvinte” de lauda şi de mulţumire, să spunem aceste „cinci cuvinte” şi să tăcem. Dacă spunem mai mult, „mâncăm carnea jertfei noastre” înainte de timpul hotărât, şi, în loc ca lucrarea aceasta să fie „primită”, este „o urâciune” pentru Dumnezeu. Să ne aducem aminte de aceasta şi să luăm seama. Totuşi să nu fim neliniştiţi. Dumnezeu vrea să fim cârmuiţi de Duhul Sfânt. El nu poate să primească decât ceea ce este dumnezeiesc, de aceea vrea să nu-i aducem decât ce este dumnezeiesc.

„Dacă aduce cineva o jertfă pentru împlinirea unei juruinţe, sau ca dar de bună voie, jertfa sa fie mâncată chiar în ziua când o va aduce; iar ce va rămânea din ea, să se mănânce a doua zi” (Cap. 7. 16). Când cineva primeşte un dar oarecare de la Dumnezeu, îndată sufletul aduce mulţumiri. În această împrejurare, slujba este urmarea acestui dar şi este legată de acest dar, oricare ar fi ea, şi nu merge mai departe. Dar când inima, prin Duhul Sfânt, aduce de bunăvoie o lauda lui Dumnezeu, atunci slujba va fi mai lungă. Totuşi, slujba duhovnicească întotdeauna este în strânsă legătură cu jertfa de preţ a lui Cristos. „Ce va mai rămânea din carnea vitei până a treia zi, să fie ars în foc. Dacă

s-ar întâmpla să mănânce cineva a treia zi din carnea jertfei lui de mulţumire, jertfa lui nu va fi primită, şi nu se va ţinea în seama celui ce a adus-o: ci va fi un lucru urâcios, şi oricine va mânca din ea îşi va purta vina". Nimic n-are preţ în ochii lui Dumnezeu decât ceea ce ţine de Cristos. Poate să fie cineva care să aibă înfăţişarea de om foarte evlavios, totuşi evlavia acestui om poate să stea numai în nişte simţăminte fireşti, nişte simţăminte religioase ale firii vechi. Firea veche poate fi înrâurită de felurite lucruri, ca măreţia şi strălucirea slujbelor religioase, de cântări, de veşminte şi bogăţia hainelor, de o liturghie mişcătoare; şi, cu toate acestea, lipseşte cu totul închinarea duhovnicească. Aceeaşi oameni, care au fost mişcaţi de înfăţişările măreţe ale unei slujbe aşa zise religioase, se simt tot aşa de bine la „operă", sau la „concert", sau la „teatru" sau la „cinema", sau la „bal", etc.

Cei ce vor să-şi aducă aminte că „Dumnezeu este duh, şi cine se închina Lui, trebuie să I se închine în duh şi în adevăr" (Ioan 4), trebuie să se păzească de astfel de înfăţişări ale evlaviei. Ceea ce numesc oamenii „religie", se îmbracă, în zilele noastre, cu farmecele cele mai puternice. Aruncând grosolăniile Evului Mediu, ea cheamă în ajutorul său mijloacele unui gust ales, ale unui veac cu o cultură înaintată.

Sculptura, muzica şi pictura îşi toarnă comorile lor bogate în sânul acestei „religii", pentru că, prin ele, să poată pregăti un leac de adormire ca să legene mulţimea necunoscătoare, într-un somn care nu va fi întrerupt decât de grozăviile morţii înspăimântătoare, de judecată şi de iazul de foc. Şi ea poate să zică: „am la mine jertfe de mulţumire, azi am împlinit juruinţele mele... Mi-am împodobit patul cu învelitori, cu aşternut de pânzeturi din Egipt; mi-am stropit aşternutul cu smirna, aloe şi scorţişoară" (Proverbe 7). In felul acesta, „religiunea" stricată atrage, prin înrâurirea ei puternica, pe cei ce nu vor să asculte „glasul ceresc al Înţelepciunii".

Cititorule, păzeşte-te de toate acestea. Ia seama ca închinarea ta să nu fie despărţită de lucrarea de la cruce, ia seama ca Cristos să fie temelia, şi Duhul Sfânt puterea în slujba ta de închinare în faţa lui Dumnezeu, iar nu sculptura, muzica, pictura şi orice ar fi în lume, lucruri care se găsesc în bisericile lumii. Trebuie multă băgare de seamă ca să înlături răul acesta. Uneltirile ascunse ale ei sunt anevoie de descoperit şi greu de înlăturat, pentru că sunt adâncimi ale Satanei. Putem să începem o cântare în Duhul lui Dumnezeu şi, din pricina slăbiciunii duhovniceşti, înainte de a o isprăvi, putem să cădem în răul de care se spune în Levitic că trebuie să ne ferim, când opreşte să se mănânce a treia zi din carnea jertfei de mulţumire. Singura noastră scăpare este să stăm lângă Isus. Dacă aducem mulţumiri pentru vreun har oarecare, s-o facem pe temelia Numelui şi jertfei lui Cristos. Dacă sufletele noastre se varsă în jertfe de laudă şi de mulţumire „de bună voie" s-o facă prin puterea Duhului Sfânt. În felul acesta, închinarea noastră va avea frumuseţea, mirosul, adâncimea şi înălţimea aceea, care vin din faptul că avem pe Tatăl ca ţintă, pe Fiul ca temelie şi pe Duhul Sfânt ca putere.

N.B. – jertfa de mulţumire este aşezată în al treilea rând; totuşi „legea jertfei de mulţumire este aşezată în urma celorlalte. Amănuntul acesta este însemnat. În nici unul din daruri, partăşia credinciosului cu Dumnezeu nu este arătată aşa de bine ca în jertfa de mulţumire. În arderea de tot, este înfăţişat Cristos dându-se pe Sine însuşi lui Dumnezeu. În darul de mâncare, avem firea omenească desăvârşită a lui Cristos. Apoi, trecând la jertfa pentru vină, vedem că loveşte cu totul în păcat, în rădăcina lui. In darul pentru vina, se găseşte un răspuns deplin pentru păcatele din viaţa. Dar învăţătura părtăşiei credinciosului nu este dezvăluită în nici unul din aceste daruri. Se găseşte însă în „jertfa de mulţumire", şi, de aceea cred, are acest loc legea acestei jertfe. Locul din urmă, pe care îl are jertfa de mulţumire ne spune că Cristosul din care ne hrănim trebuie să fie privit cât este cu putinţă, în toate înfăţişările vieţii, firii, vredniciei fiinţei şi lucrării Lui. În afară de aceasta, când vom sfârşi pentru totdeauna cu păcatul şi cu păcatele ne vom hrăni cu Cristos de-lungul veşniciei. Îmi pare că cercetarea noastră asupra jertfelor n-ar fi deplină, dacă am trece cu vederea un amănunt vrednic de luat în seamă, ca acesta. Dacă „legea jertfei de mulţumire" ar fi dată în şirul în care este aşezată jertfa însăşi, ar veni îndată după legea darului de mâncare; dar după darul de mâncare vin: „legea jertfei de ispăşire", „legea jertfei pentru vină", apoi, cu „legea jertfei de mulţumire" se isprăveşte totul.

După ce am văzut darurile „de un miros plăcut", ajungem acum la „jertfele pentru păcat". Ele erau împărţite în două şi anume: jertfele pentru ispăşire şi jertfele pentru vină. Jertfele dintâi erau împărţite în: jertfa pentru „preotul uns" şi jertfa pentru „toată adunarea". Aceste doua jertfe se asemănau (vers 3-12: 13-21). Urmarea era aceeaşi, fie că păcătuise căpetenia adunării, fie că păcătuise adunarea însăşi. În amândouă jertfele, vedem trei lucruri: altarul Domnului în mijlocul adunării, adunarea slăvind pe Dumnezeu, şi cugetul fiecăruia. Aceste trei lucruri erau în strânsă legătură cu sângele şi de aceea, în întâia parte a jertfelor pentru o vină, sângele era întrebuinţat de trei ori. Se stropea „de şapte ori înaintea Domnului, în faţa perdelei din lăuntrul locului sfânt". Aceasta statornicea legăturile Domnului cu poporul, şi locuirea Sa în mijlocul lor. După aceea, citim: „Preotul să ungă cu sânge coarnele altarului pentru tămâia mirositoare, care este înaintea Domnului în cortul întâlnirii". Aceasta asigură slujba de laudă a adunării. Punând sângele pe altarul „de aur", adevărata temelie a slujbei de lauda sau preamărire era apărata, astfel că flacăra şi mirosul plăcut al tămâiei puteau să se ridice mereu în sus. În sfârşit: „Celălalt sânge al viţelului să-l verse la picioarele altarului pentru arderile de tot, care este la uşa cortului întâlnirii". Aici avem un răspuns deplin la cerinţele cugetului fiecăruia în parte, căci altarul de aramă era locul unde erau primiţi toţi. Aici întâlnea Dumnezeu pe păcătos.

În celelalte două: pentru „o căpetenie", sau pentru „vreunul din poporul de rând", nu era vorba de cugetul fiecăruia; de-aceea nu se făcea decât un singur lucru cu sângele: era vărsat „la picioarele altarului pentru arderile de tot" (vers 7, 25,30). Sunt aici lămuriri, care cer toată luarea aminte a cititorului, dacă doreşte să înţeleagă bine minunatele amănunţimi ale acestei jertfe.(.Deosebirea dintre jertfa pentru „o căpetenie" şi jertfa pentru „vreunul din poporul de rând", era că, in cea dintâi, era „un dobitoc de parte bărbătească fără cusur" În a doua era „de parte femeiască fără cusur". Păcatul unei căpetenii avea mult mai mare înrâurire decât al omului de rând; de aceea era nevoie de o întrebuinţare mai mare a sângelui scump. În capitolul 5. stih 13, găsim împrejurări care cereau o întrebuinţare mai mică a jertfei pentru vină. Pentru jurăminte sau pentru atingerea de ceva necurat, se putea aduce, ca dar, a zecea parte dintr-o efă din floarea făinii, şi anume ca dar de ispăşire (cap. 5, 11-13). Ce deosebire între ispăşirea dată de iedul unei căpetenii şi pumnul de făină al unui om sărac. Şi totuşi, şi în una, ca şi în cealaltă, se spune: „şi i se va ierta". Cititorul va băga de seama că până la stihul 13, capitolul 5 face parte din capitolul 4. Amândouă ne arată învăţătura jertfei pentru păcat în toate întrebuinţările ei, de la ied şi până la pumnul de făină. Fiecare jertfă începe cu cuvintele: „Domnul a vorbit lui Moise". Astfel, de pildă, jertfele de bun miros (cap. 1-3) încep cu cuvintele: „Domnul a vorbit lui Moise". De aici nu mai găsim cuvintele acestea până la cap. 4:1, unde aduc jertfa pentru păcat. Le găsim iarăşi în cap. 5.14 la începutul jertfelor pentru vină faţă de lucrurile sfinte ale Domnului; le mai găsim iarăşi in cap. 6.1, unde încep jertfele pentru vină faţă de aproapele, împărţirea aceasta se vede cu uşurinţă, şi ea va ajuta cititorului să înţeleagă mai bine feluritele jertfe.

Urmarea păcatului nu se întindea dincolo de cugetul omului. Păcatul unei „căpetenii" sau „al unui om din poporul de rând", nu putea să înrâurească asupra „altarului tămâiei" – locul de închinare al preotului. El nu putea să ajungă până la perdeaua dinăuntru a „locului sfânt", marginea locuinţei lui Dumnezeu în mijlocul poporului Său. Trebuie să înţelegem bine aceasta. Cu păcatele noastre sau cu căderile noastre trebuie să ne ducem acolo, unde se poate apropia fiecare de Dumnezeu. Mulţi se înşeală în privinţa aceasta. Ei vin la adunare cu cugetul întinat şi în felul acesta, slăbesc toata adunarea de laudă şi preamărire. Ar trebui să se ia bine seama la acest lucru şi să se păzească cu multă

grijă de el. Avem mare nevoie să veghem ca întotdeauna cugetul nostru să fie în lumină. Şi când greşim, cum, vai, facem în atâtea împrejurări, să avem a face mai întâi cu Dumnezeu, în taină, cu privire la căderea noastră.

După ce am arătat cele trei trepte ale jertfei pentru păcat, să vedem, cu de-amănuntul, ce cuprinde cea dintâi. De aici vom putea înţelege mai uşor pe celelalte. Totuşi, înainte ca să începem, doresc să atrag luarea aminte a cititorilor mei asupra unui lucru foarte însemnat, arătat în stihul al doilea din acest capitol: „Când va păcătui cineva fără voie (din neştiinţă)". Aceasta ne arată unul din adevărurile cele mai de preţ, în legătură cu ispăşirea făcută de Domnul Isus Cristos. Adâncindu-ne mai mult în această ispăşire, vedem nespus mai mult decât împăcarea cerinţelor cugetului nostru. Putem să vedem aici ceea ce a împăcat pe deplin cerinţele sfinţeniei dumnezeieşti, ale dreptăţii dumnezeieşti şi ale măririi dumnezeieşti. Sfinţenia locuinţei lui Dumnezeu şi temelia legăturii cu poporul Său, niciodată nu s-ar fi putut statornicii după măsura cugetului omului, oricât de mare ar fi această măsură. Sunt multe lucruri pe care cugetul omului le-ar trece cu vederea, multe lucruri pe care nu le înţelege mintea omenească, multe lucruri pe care inima omului le-ar crede îngăduite, dar pe care Dumnezeu n-ar putea să le îngăduie, şi, prin urmare, Dumnezeu n-ar putea să stea în legătură cu omul. De aceea, dacă ispăşirea lui Cristos n-ar fi decât pentru păcatele pe care le ştie omul, am pierde temelia adevărată a păcii. Avem nevoie să ştim că păcatul a fost ispăşit după dreptatea lui Dumnezeu, că cerinţele scaunului Lui de domnie au fost pe deplin împăcate, că păcatul, privit în lumina sfinţeniei Sale, a fost judecat în totul. Aceasta dă sufletului o pace trainică. O ispăşire deplină a fost făcută pentru păcatele pe care credinciosul nu le cunoaşte, ca şi pentru păcatele pe care le cunoaşte, jertfa lui Cristos pune temelia legăturilor şi părtăşiei celui credincios cu Dumnezeu, după preţuirea pe care o face Dumnezeu jertfei.

Dacă înţelegem bine adevărul acesta, ne foloseşte nespus de mult. Dacă nu înţelegem bine această măsură a ispăşirii, nu putem să avem o pace sigură şi nici nu putem pricepe întinderea şi plinătatea lucrării lui Cristos. Dumnezeu ştia ce trebuie făcut ca omul să stea fără teamă înaintea Sa. Aceasta se vede la cruce. N-ar fi fost niciodată părtăşie între Dumnezeu şi om, dacă Dumnezeu n-ar fi sfârşit-o cu păcatul aşa cum a ştiut El; căci, chiar atunci când cugetul omului ar fi fost împăcat, ar mai fi fost întotdeauna loc să se pună întrebarea: este Dumnezeu împăcat? Şi dacă nu s-ar fi răspuns că Dumnezeu este împăcat, n-ar mai fi fost părtăşie cu El.(Doresc să se ştie bine că ceea ce se spune in text, este numai ispăşirea. Cititorul creştin ştie bine, nu mă îndoiesc de aceasta, că „firea dumnezeiască" este aceea prin care am părtăşie cu Dumnezeu. Am nevoie nu numai de un drept ca să mă apropii de Dumnezeu, ci şi de o fire prin care să mă bucur de părtăşie. „Cel care crede în numele singurului Fiu al lui Dumnezeu" are şi una şi alta. (Vezi Ioan 1, 12, 13; 3. 36; 5. 24. 2a 31; l Ioan 5. 11-13).

Inima şi-ar spune fără încetare că, în amănunţimile vieţii, sunt lucruri pe care Dumnezeu nu le-ar putea îngădui. Este adevărat că se poate să facem câte ceva din greşeală, „fără voie", dar aceasta n-ar schimba întru nimic grozăvia păcatului, pentru că Dumnezeu cunoaşte totul. Ar fi deci, îndoieli şi temeri neîncetat. La toate însă răspundem că păcatul a fost ispăşit, nu după ne-cunoştinţa noastră, ci după înţelepciunea lui Dumnezeu. Această siguranţa dă o odihnă deplină sufletului şi cugetului. Dumnezeu a fost împăcat pe deplin cu privire la noi, prin lucrarea Lui însuşi. El însuşi a găsit putinţa noastră de scăpare, şi, prin urmare, cu cât cugetul poate să prindă mult mai multe, prin lucrarea Cuvântului şi a Duhului Sfânt, cu cât înţelege ceea ce este urât înaintea lui Dumnezeu, cu atât înţelege mai lămurit, mai adânc şi cu mai multă putere, preţul nespus de mare al jertfei pentru păcat, care nu numai că trece peste marginile cugetului omenesc, dar răspunde, pe deplin, şi la toate cerinţele sfinţeniei dumnezeieşti.

Nimic nu arată mai bine neputinţa omului să scape de păcat, decât faptul că sunt „păcate făcute din neştiinţă". Cum ar putea să judece el ceea ce nu cunoaşte? Cum ar putea să rânduiască el, după voia sa, ceea ce niciodată n-a intrat în marginile cugetului său.

Cu neputinţă. Neştiinţa în care este omul, cu privire la păcat, arată că el nici nu poate să scape de păcat. Dacă nu-l cunoaşte, ce ar putea sa facă? Nimic. Este aşa de slab, pe cât este de neştiutor. Şi asta nu este totul. Faptul că este un „păcat din neştiinţa" arată, foarte lămurit, nesiguranţa care trebuie să însoţească orice încercare de lecuire de păcat, care niciodată n-ar trece marginile cerute de cugetul omenesc cel mai înalt şi mai pătrunzător. Nu poate să fie niciodată pace trainică pe această temelie. Dacă inima n-ar fi adusă la o stare de odihnă ne-tulburată prin mărturia Scripturii, că adică cerinţele dreptăţii dumnezeieşti au fost împăcate, va fi fără îndoială, neliniştită, şi simţămintele de felul acesta sunt o piedică pentru părtăşia cu Dumnezeu şi pentru mărturia noastră. Dacă sunt neliniştit în ce priveşte ştergerea păcatului, nu pot să mă bucur de părtăşia cu Dumnezeu, nici cu copiii Lui, şi nici nu pot să fiu un martor ai lui Cristos. Inima noastră trebuie să se odihnească în faţa lui Dumnezeu, în ce priveşte iertarea desăvârşită a păcatelor, înainte ca „să ne putem închina în duh şi în adevăr". Dacă simţământul vinii apasă asupra cugetului, trebuie să fie groază în inimă, şi, fără îndoială, o inima plină de spaima nu poate să fie fericită. Numai inima plină de odihna dulce şi sfântă dată de sângele lui Cristos, poate să aducă mulţumiri şi laude care să se înalţe până la Tatăl. Acelaşi lucru este şi cu privire la părtăşia noastră cu copiii lui Dumnezeu, cu privire la mărturia noastră în mijlocul oamenilor. Totul trebuie să se sprijine pe o pace sigură, şi pacea aceasta se sprijine pe un cuget pe deplin curăţit. Şi cugetul acesta curăţit se sprijină pe temelia unei iertări depline a tuturor păcatelor noastre, cunoscute sau necunoscute.

Acum, punând faţă în faţă jertfa pentru păcat şi. arderea de tot, vom avea două înfăţişări ale lui Cristos, foarte deosebite una de alta. Dar, cu toată deosebirea aceasta, este unul şi acelaşi Cristos; de aceea, şi în jertfa dintâi şi în cealaltă, darul era „fără cusur". Şi este uşor de înţeles. Sub orice înfăţişare am privi pe Domnul Isus, întotdeauna vedem că Fiinţa Sa este desăvârşită, curată, sfântă şi fără cusur. Este adevărat că, în harul Său, El a voit să se împovăreze cu păcatul oamenilor, dar chiar atunci Cristos era desăvârşit şi fără cusur. Măreţ lucru; curăţenia de nestricat şi slava dumnezeiască a prea iubitului nostru Domn, se văd tot aşa de desăvârşite în jertfa pentru păcat ca şi în arderea de tot. În orice împrejurare ne este înfăţişat, orice lucrare împlineşte, oricare este locul pe care îl are, slava Sa străluceşte cu toată puterea dumnezeiască.

Acest adevăr, anume că este unul şi acelaşi Cristos, fie în darul pentru arderea de tot, fie în jertfa pentru păcat, se vede nu numai din faptul că în amândouă jertfele darul era „fără cusur", dar şi în „legea jertfei pentru păcat", unde citim: „Iată legea jertfei pentru păcat: Vita pentru jertfa pentru păcat, să fie înjunghiată înaintea Domnului în locul unde se junghie arderea de tot; căci este un lucru prea sfânt" (Lev. 6. 18). Amândouă aceste jertfe înfăţişează pe unul şi acelaşi Cristos, deşi îl înfăţişează în doua feluri cu totul deosebite. În arderea de tot, Cristos răspunde iubirii lui Dumnezeu; în jertfa pentru păcat, răspunde nevoilor celor mai adânci ale omului. Una îl arată ca pe Acela care împlineşte voia lui Dumnezeu, cealaltă, ca pe Acela care poartă păcatul omului. În cea dintâi, aflăm care este preţul jertfei; în cea de-a doua, care este urâciunea păcatului. O cercetare mai amănunţită va face să se vadă mai lămurit ce am spus până acum despre jertfa pentru păcat.

La arderea de tot, am văzut că era un dar de bună voie.„Îl va aduce de bună voie".(Poate că unii găsesc vreo greutate în faptul că „de bună voie" priveşte pe cei ce aduceau darul, fie însăşi jertfa; dar aceasta nu strică învăţătura arătată mai sus, care se întemeiază pe faptul că acest cuvânt întrebuinţat în arderea de tot, nu, este întrebuinţat în jertfa pentru păcat. Deosebirea rămâne, fie că acest cuvânt este întrebuinţat pentru cel care aduce darul) În jertfa pentru păcat nu este vorba „de bună voie". Şi era de aşteptat. „De buna voie", lămureşte mai bine

scopul Duhului în arderea de tot, de a o înfăţişa ca un dar de bună voie. Mâncarea şi băutura lui Cristos era să facă voia iui Dumnezeu, ori care ar fi fost. Niciodată nu se gândea să întrebe ce anume era în paharul pe care Tatăl i-L punea în mâini. Îi era de ajuns să ştie că Tatăl i l-a pregătit. Domnul Isus era aşa cum Îl înfăţişa arderea de tot. Dar în jertfa pentru păcat se dezvăluie o altă latură a lui Cristos. Jertfa aceasta nu-L arată ca pe Acela care a împlinit „de bună voie" voia lui Dumnezeu, ci ca pe Acela care poartă lucrul acesta grozav, numit „păcatul", ca pe Acela care a suferit toate urmările înspăimântătoare, din care cea mai grozavă pentru El era că Dumnezeu Îi ascundea faţa Sa. Astfel că „de bună voie" n-ar fi aici în legătură cu scopul Duhului Sfânt. Cuvintele acelea n-ar fi la locul lor în jertfa pentru păcat, pe când în arderea de tot, numai Dumnezeu putea să le pună într-un loc aşa de potrivit. Faptul că într-un loc sunt puse, iar în celălalt nu sunt puse dă dovadă de măiestria şi de înţelepciunea dumnezeiască cu care s-a scris Levitic.

Deosebirea, pe care o vom vedea acum lămureşte mai de grabă legătura a doua feluri de vorbire ale Domnului nostru. Într-o împrejurare, spune: „Paharul pe care Mi l-a dat Tatăl nu-1 voi bea?" şi în altă parte: „Tată, dacă este cu putinţă, depărtează de la Mine paharul acesta!" Cuvintele dintâi sunt în legătură cu ceea ce a spus când a început slujba Sa: „Iată, vin Doamne, să fac voia Ta," şi, în afară de aceasta, sunt împlinirea a ceea ce înfăţişa darul pentru arderea de tot. Al doilea fel de vorbire, dimpotrivă, este strigătul lui Cristos când priveşte ceea ce are să fie făcut prin El, ca jertfă pentru păcat. Vom vedea mai târziu ce însemna starea aceea, ce aşteptă pe Domnul Isus când avea să fie făcut păcat. Dar să vedem toată învăţătura care iese din faptul că vorbele „de bună voie", pe care le găsim la arderea de tot nu le găsim la jertfa pentru păcat.

Dacă, în arderea de tot vedem voioşia inimii cu care S-a dat pe Sine însuşi ca să împlinească voia lui Dumnezeu, în jertfa pentru păcat, vedem cu ce supunere deplină a luat asupra Lui toate urmările păcatului omului. El găsea plăcere să facă voia lui Dumnezeu; se îngrozea la gândul că va pierde, chiar numai pentru puţina vreme, lumina Feţei binecuvântate a lui Dumnezeu. Nici un dar, singur, n-ar fi putut să-L înfăţişeze sub aceste două feţe. Trebuia un dar care să-L înfăţişeze ca pe Acela care găsea plăcere să facă Voia lui Dumnezeu, şi altă jertfă care să-L înfăţişeze ca pe Acela a cărui fire sfântă se dă înapoi în faţa urmărilor păcatului. Bine dar că le avem pe amândouă. De aceea, cu cât adâncim mai mult supunerea inimii lui Cristos faţa de Dumnezeu, cu atât înţelegem groaza Lui de păcat. Fiecare din aceste daruri lămureşte pe celălalt, şi întrebuinţarea cuvântului „de bună voie", numai la unul, nu şi la celălalt, ne arată mai bine rostul de căpetenie al fiecăruia.

Dar poate va spune cineva:„Nu era voia lui Dumnezeu ca Cristos să se dea pe Sine însuşi ca jertfă pentru păcat? Şi dacă este aşa, cum putea să aibă cea mai mică şovăială ca să împlinească această voie?" Fără îndoială, după sfatul lui Dumnezeu a suferit Cristos, şi mai mult, bucuria lui Cristos era să facă voia lui Dumnezeu. Dar cum trebuie să înţelegem cuvintele: „Dacă este cu putinţă, depărtează de la Mine paharul acesta". Nu este acesta strigătul lui Cristos? Şi nu este vre-un dar aici care să înfăţişeze pe Cristos scoţând un astfel de strigăt? Fără îndoială că este. Ar fi o mare lipsă în jertfele din orânduirea lui Moise, dacă n-ar fi un dar care să arate pe Cristos în starea în care era când a scos un astfel de strigăt. Dar arderea de tot nu-L arată în felul acesta. Nu găsim nimic în arderea de tot care să înfăţişeze felul acesta de vorbire al Domnului Isus. Jertfa pentru păcat este singurul dar care arată starea aceasta a lui Cristos. Umbra îngrozitoare a crucii, cu ocara şi cu blestemul ei, trecea pe dinaintea duhului Lui, şi El nu putea s-o privească fără să strige: „Dacă este cu putinţă, depărtează de la Mine paharul acesta". Dar, abia a spus aceste cuvinte, şi supunerea Sa adânca s-a arătat prin aceste cuvinte: „Totuşi nu cum voiesc Eu, ci cum voieşti Tu". Ce „pahar" amar a fost acela, care a putut să facă să iasă dintr-o inimă în totul supusă, cuvintele acestea: „Depărtează-l de la Mine!" Ce supunere desăvârşită, când, în faţa unui pahar aşa de amar, inima putea să spună: „Facă-se voia Ta!"

Să vedem acum ce însemnează punerea mâinilor. Lucrarea aceasta era aceeaşi la arderea de tot ca şi la jertfa pentru păcat; dar, la cea dintâi, ea făcea ca cel ce aducea jertfa, să fie una cu darul fără cusur; la cea de a doua, prin punerea mâinilor, păcatul celui ce aducea jertfa, trecea asupra darului. Dacă privim pe Domnul Isus în felul în care este arătat de aceste jertfe, prin punerea mâinilor, vom vedea unul din adevărurile cele mai folositoare; adevăr care, dacă ar fi mai bine înţeles, ne-ar aduce o pace mult mai mare decât aceea de care ne bucurăm de obicei.

Deci, învăţătura pe care ne-o dă punerea manilor este aceasta: Cristos a fost „făcut păcat pentru noi, pentru ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El" (2 Cor. 5). El a luat starea noastră cu toate urmările ei, pentru ca noi să putem avea starea Sa cu toate urmările ei. El a fost socotit păcat, pe cruce, pentru ca noi să fim socotiţi neprihăniţi, în faţa sfinţeniei nemărginite. A fost izgonit dinaintea lui Dumnezeu, pentru că avea păcatul asupra Lui, ca noi să putem fi primiţi în casa lui Dumnezeu şi în sânul Său, pentru că avem o neprihănire desăvârşită. A suferit ca Dumnezeu să-şi ascundă Faţa, pentru ca noi să ne bucurăm de strălucirea acestei Feţe. A trebuit să treacă printr-un întuneric de trei ceasuri, pentru ca noi să intrăm în lumina veşnică. A fost părăsit de Dumnezeu pentru o vreme, pentru ca noi să ne bucurăm de starea Lui de faţă întotdeauna. Tot ceea ce ni se cuvenea nouă, ca păcătoşi pierduţi, a fost pus asupra Lui, pentru ca tot ceea ce i se cuvenea Lui să fie partea noastră. Totul era împotriva Lui, când a fost atârnat pe lemnul blestemat, pentru ca nimic să nu poată fi împotriva noastră. S-a făcut una cu noi în moarte şi în judecată, pentru ca noi să fim una cu El în viata şi în neprihănire. A băut paharul mâniei, paharul groazei, pentru ca noi să bem paharul mântuirii, paharul harului nesfârşit. A fost socotit după păcatele noastre, pentru ca noi să fim socotiţi după neprihănirea Lui.

Acesta este adevărul minunat, pe care-l arată punerea mâinilor. Cel ce aducea jertfa, după ce îşi pusese mâna pe capul dobitocului pentru arderea de tot, nu mai era vorba de ceea ce era el sau de ceea ce i se cuvenea lui, ci era vorba de ceea ce era darul înaintea lui Dumnezeu. Dacă dobitocul era fără cusur, cel care-l aducea era socotit la fel; dacă dobitocul era primit, cel care-l aducea era la fel. Ei erau socotiţi una. Lucrarea punerii mâinilor îi făcea una, în ochii lui Dumnezeu. Dumnezeu vedea pe cel ce aducea jertfa, prin darul lui. Aşa era la arderea de tot. Dar, în jertfa pentru păcat, cei care au adus-o, după ce pusese mâna pe capul dobitocului, se ţinea în socoteală ce era cel ce a adus jertfa şi ce merita el. Dobitocul era socotit după meritele aceluia care-l aduce. Ei erau socotiţi una. Punerea mâinilor îi făcea una, în ochii lui Dumnezeu. În jertfa pentru păcat, era vorba de păcatul aceluia care o aducea; în arderea de tot, acela care o aducea era primit. Aceasta era marea deosebire. De aceea, cu toate că punerea mâinilor era aceeaşi la amândouă jertfele, şi, cu toate că lucrarea aceasta, în amândouă împrejurările, arăta unirea, totuşi urmările erau foarte deosebite. Cel neprihănit socotit păcătos; cel păcătos primit în Cel neprihănit. „Cristos a suferit odată pentru păcate. Cel neprihănit pentru cei păcătoşi, pentru ca să ne aducă la Dumnezeu" Iată ce ne învaţă punerea mâinilor. Păcatele noastre au dus pe Cristos la cruce, dar El ne-a dus la Dumnezeu. Şi dacă ne duce la Dumnezeu, o face pentru ca El este primit, ca înviat dintre cei morţi, după ce a înlăturat păcatele noastre prin lucrarea Sa desăvârşită. El a dus păcatele noastre departe de altarul lui Dumnezeu, pentru ca să ne apropie, să ne ducă chiar în locul prea sfânt, după ce ne-a curăţit cugetul de orice mânjire a păcatului, prin sângele Său scump.

Cu cât punem faţă în faţă toate amănuntele darului pentru arderea de tot şi ale darului pentru păcat, cu atât înţelegem mai bine adevărul pomenit mai sus, cu privire la punerea mâinilor şi la urmările pe care le are la unul şi la celălalt.

In capitolul 1 al acestei cărţi, am amintit faptul că este vorba „de fiii lui Aaron” în arderea de tot, dar nu şi în jertfa pentru păcat. Ca preoţi, ei aveau dreptul să stea împrejurul altarului şi să privească flacăra unei jertfe plăcute Domnului, care se ridica spre El. În jertfa pentru păcat, era vorba, mai întâi de toate, de judecata păcatului, nu de slujba sau de uimirea preoţilor, şi de aceea fiii lui Aaron nu se arată aici. Noi avem a face cu Cristos cel înfăţişat de jertfa pentru păcat, numai ca păcătoşi încredinţaţi de păcat. Dar privim pe Cristos cel înfăţişat de arderea de tot numai ca preoţi, îmbrăcaţi în hainele mântuirii.

În afară de aceasta, cititorii mei vor baga de seamă că dobitocul pentru arderea de tot era. jupuit, pe când dobitocul adus ca jertfă pentru păcat nu era. Jertfa pentru arderea de tot era „tăiată în bucăţi”, dar cea pentru păcat nu era. „Măruntaiele şi picioarele” arderii de tot erau „spălate cu apă”, lucru care era cu totul lăsat la o parte în jertfa pentru păcat. În sfârşit, arderea de tot era arsă pe altar, iar jertfa pentru păcat era arsă afară din tabără. Toate acestea sunt deosebiri însemnate, care vin din rostul deosebit al fiecărui dar. Ştim că, în Cuvântul lui Dumnezeu, nu este nimic care să n-aibă o însemnare deosebită; şi orice cititor, care înţelege şi ia seama la ce spune Scriptura, va vedea aceste deosebiri, şi văzându-le va căuta, fără îndoială, să înţeleagă adevărata lor însemnătate. El poate să fie ne-cunoscător în aceste lucruri, dar nu trebuie să fie nepăsător.

A da la o parte numai un singur cuvânt din cărţile insuflate de Duhul Sfânt, şi mai ales din ceea ce cercetăm acum, înseamnează să necinstim pe Dumnezeu, care ni le-a dat, înseamnă să ne păgubim sufletele de un mare folos duhovnicesc. Ar trebui să ne oprim asupra celor mai mici amănunte, fie ca să slăvim înţelepciunea lui Dumnezeu, care se arată aici, fie ca să ne mărturisim neştiinţa noastră cu privire la ele şi să ne umilim. Dacă trecem peste ele, cu un duh de nepăsare, spunem, prin aceasta, că Duhul Sfânt a scris lucruri, pe care noi le găsim că nu sunt vrednice să le căutăm şi să le înţelegem. Oricine cunoaşte mai adânc pe Dumnezeu nu îndrăzneşte să gândească aşa ceva. Dacă Duhul Sfânt, dându-ne legea jertfei pentru păcat, a lăsat la o parte amănuntele arătate mai sus, amănunte care au un loc însemnat în legea pentru arderea de tot, fără îndoială, a făcut-o pentru o pricină însemnată, arătându-ne prin aceasta un lucru de preţ. De aceea trebuie să căutăm să înţelegem ce vrea să ne arate El; şi, fără îndoială, deosebirile acestea fac să se vadă mai bine ţinta de căpetenie pe care o avea gândul lui Dumnezeu în fiecare dar. Jertfa pentru păcat arată partea lucrării lui Cristos, în care îl vedem luând locul, care ni se cuvenea nouă. De aceea nu putem să ne aşteptăm să ni se arate aici toate pricinile tainice, care-L făceau pe Cristos să lucreze, aşa cum le vedem în „jupuirea” dobitocului pentru arderea de tot. Firea Domnului Isus este arătată foarte puţin aici, nu aşa de mult cum o arată la arderea de tot „tăierea în bucăţi”. În sfârşit, nu se putea arăta aici ce era Cristos în fiinţa Sa, în lucrarea Sa, aşa cum ni-L înfăţişau „măruntaiele şi picioarele darului pentru arderea de tot spălate cu apă”.

Arderea de tot ne înfăţişează pe prea iubitul nostru Domn dându-se pe Şine însuşi pentru ochiul şi inima Domnului, fără ca să fie vorba de păcat, de mânie sau de judecată. Jertfa pentru păcat, dimpotrivă în loc să arate ce este Cristos, arată ce este păcatul. În loc de preţul lui Isus, vedem urâciunea păcatului. În arderea de tot, pentru că este înfăţişat Cristos dându-se pe Sine însuşi lui Dumnezeu, găsim tot ce putea să-L arate pe El. Jertfa pentru păcat, pentru că este vorba de păcatul judecat de Dumnezeu, este cu totul altceva. Aceasta se poate înţelege fără nici o greutate.

Cu toate că ţinta de căpetenie a jertfei pentru păcat este să arate ce a fost făcut Cristos pentru noi, şi nu ce era El însuşi, totuşi găsim aici ceva care ne spune foarte lămurit că Cristos, El însuşi, era plăcut Domnului. Grăsimea arsă pe altar arată că Cristos era preţuit de Dumnezeu, ori care ar fi fost starea pe care ar fi luat-o pentru noi sau în locul nostru. El a fost făcut păcat pentru noi, şi jertfa pentru păcat Îl înfăţişează tocmai în felul acesta. Dar, pentru ca Acela care a fost făcut păcat era Domnul Isus Cristos, Alesul lui Dumnezeu, Fiul Său, sfânt, cu desăvârşire curat din vecinie, grăsimea jertfei pentru păcat era arsă pe altar, în focul care însemna sfinţenia dumnezeiască.

Dar, chiar în privinţa aceasta, vedem o deosebire între jertfa pentru păcat şi arderea de tot. La arderea de tot, vedem că era arsă nu numai grăsimea, ci dobitocul întreg era ars pe altar, pentru ca înfăţişa pe Cristos fără nici un păcat luat asupra Lui. La jertfa pentru păcat, numai grăsimea trebuia arsă pe altar, pentru că era vorba de păcatul purtat, chiar dacă Cristos era Acela care îl purta. Slava dumnezeiască a Fiinţei lui Cristos străluceşte şi în mijlocul întunericului lemnului blestemat, pe care El a primit să fie pironit ca blestem în locul nostru. Urâciunea păcatului, pe care, din pricina iubirii Sale dumnezeieşti, l-a luat asupra Sa pe cruce, nu putea să împiedice mirosul plăcut al meritelor Lui să se suie până la scaunul de domnie al lui Dumnezeu. În felul acesta ne este descoperită această taină adâncă a Feţei lui Dumnezeu, ascunsă în Cristosul făcut păcat şi a inimii lui Dumnezeu, care se bucura de ceea ce era Cristos în El însuşi. Lucrul acesta dă un farmec cu totul deosebit jertfei pentru păcat. Razele vii ale slavei lui Cristos, care străluceau în mijlocul întunericului jalnic al Golgotei – preţul Său scump, care se vedea chiar în cele mai mari adâncimi ale înjosirii Sale, plăcerea lui Dumnezeu în Acela, de care trebuia să-şi ascundă faţa Sa, din pricina dreptăţii şi sfinţeniei, toate acestea erau arătate în faptul că grăsimea jertfei pentru păcat era arsă pe altar.

După ce am căutat să arăt, mai întâi, ce se făcea cu „sângele”, şi apoi ce se făcea cu „grăsimea”, să vedem acum ce se făcea cu „carnea”. „Dar pielea viţelului; toată carnea lui, tot viţelul, care a mai rămas, să-l scoată afară din tabără, într-un loc curat, unde se aruncă cenuşa, şi să-l ardă cu lemne pe foc; să fie ars pe grămada de cenuşă” (vers. 11-12). În lucrarea aceasta avem însuşirea de căpetenie a jertfei pentru păcat, ce o deosebea în acelaşi timp, de arderea de tot şi de jertfa de mâncare. Carnea lui nu era arsă pe altar, ca în arderea de tot, nici nu era mâncată de preot sau de cel ce-l aducea ca în jertfa de mâncare. El era ars în întregime afară din tabără.(Ceia ce se spune aici nu priveşte decât jertfa pentru păcat, al cărei sânge era dus în locul sfânt)

„Să nu se mănânce nici o jertfă pentru păcat, din al cărei sânge se va aduce în cortul întâlnirii pentru facerea ispăşirii în sfântul locaş: ci aceea să fie arsă în foc” (Lev. 6.30). „În adevăr, trupurile dobitoacelor, al căror sânge este adus de marele preot în Locul prea sfânt, pentru păcat, „sunt arse de tot, afară din tabără”. De aceea şi Isus, ca să sfinţească norodul cu însuşi sângele Său, a pătimit dincolo de poartă” (Evrei 13. 11-12).

Privind ce se făcea cu „sângele”, şi ce se făcea cu „carnea”, sau cu „trupul” dobitocului, două mari adevăruri se arată înaintea ochilor noştri, anume slujba şi starea ucenicului. Sângele adus în locul sfânt este temelia celui dintâi adevăr. Trupul ars afară din tabără este temelia celui de-al doilea. Înainte ca să putem sluji, în pacea cugetului şi în slobozenia inimii, trebuie să ştim, prin Cuvântul iui Dumnezeu şi prin puterea Duhului Sfânt, că orice păcat a fost înlăturat prin jertfa pentru păcat, că sângele a fost vărsat înaintea lui Dumnezeu, că toate cerinţele lui Dumnezeu, şi toate nevoile noastre, ca păcătoşi pierduţi şi vinovaţi, au fost împăcate pentru totdeauna. Lucrul acesta dă o pace deplină; şi, în bucuria acestei păci, slujim lui Dumnezeu. După ce un izraelit de odinioară îşi aducea jertfa pentru un păcat, cugetul îi era în odihnă, atât cât jertfa putea să-i dea odihnă. Este drept că nu era decât o pace vremelnică, pentru că era rodul unei jertfe vremelnice. Dar este lămurit că, oricare ar fi fost felul păcii date de jertfă, acela care o aducea putea să se bucure de ea.

Erau alte daruri pentru păcat, din care mâncau Aaron şi fii săi (vezi Lev. 26.29; Num. 18. 9-10).

Prin urmare, jertfa noastră, fiind dumnezeiască şi veşnică, pacea noastră este de asemenea dumnezeiască şi veşnică. Cum este jertfa, aşa este şi pacea. Un iudeu n-a avut niciodată cugetul curăţit pentru totdeauna, pentru că n-a avut o jertfă veşnică. Putea, într-un fel oarecare, să aibă cugetul curăţit pentru o zi, o lună sau un an, dar nu putea să aibă cugetul curăţit pentru totdeauna. „Dar Cristos a venit ca Mare Preot al bunurilor viitoare, a trecut prin cortul acela mai mare şi mai desăvârşit, care nu este făcut de mâini, adică nu este din zidirea aceasta; şi, a intrat, odată pentru totdeauna, în Locul prea sfânt, nu cu sânge de ţapi şi de viţel, ci cu însuşi sângele Său, după ce a căpătat o răscumpărare veşnică. Căci, dacă sângele taurilor şi al ţapilor şi cenuşa unei vaci, stropită peste cei întinaţi, îi sfinţeşte şi le aduce curăţirea trupului, cu cât mai mult sângele lui Cristos, care, prin Duhul cel veşnic, S-a adus pe Sine însuşi jertfă fără pată lui Dumnezeu, vă va curaţi cugetul vostru de faptele moarte, ca să slujiţi Dumnezeului celui viu” (Evrei 9. 11-14).

Aici se arată deplin şi lămurit învăţătura jertfei pentru păcat. Sângele taurilor şi al ţapilor dă o răscumpărare vremelnică; sângele lui Cristos dă o răscumpărare veşnică. Cel dintâi curăţea partea dinafară, cel de al doilea, lăuntrul. Acela curăţea trupul pentru o vreme, aceasta, cugetul pentru totdeauna. Totul atârna de preţul jertfei, iar nu de însuşirea sau de starea aceluia care o aducea. Nu e vorba să ştim dacă starea unui creştin este mai bună decât a unui Evreu, ci dacă sângele lui Cristos are mai mare preţ decât sângele taurului. Fără îndoială, e mult mai de preţ, nespus mai de preţ. Fiul lui Dumnezeu dă tot preţul Fiinţei Sale dumnezeieşti jertfei pe care o aduce; şi, dacă sângele unui taur curăţea trupul pentru un an, „cu cât mai mult” sângele Fiului lui Dumnezeu va curaţi pentru totdeauna cugetul? Dacă acela ridica doar vreo câteva păcate, cu cât mai mult acesta le va ridica pe „toate”!

Dar, cum se făcea că sufletul unui Evreu avea pace pentru o vreme, după ce îşi adusese jertfa sa pentru păcat? Cum ştia el că păcatul anumit, pentru care îşi adusese jertfa, era iertat? Pentru că Dumnezeu zisese: „i se va ierta”. Pacea sufletului său, cu privire la acest păcat anumit, se întemeia pe mărturia Dumnezeului lui Israel şi pe sângele dobitocului. La fel şi acum, pacea credinciosului cu privire la orice păcat, se întemeiază pe Cuvântul lui Dumnezeu şi pe „sângele sfânt al lui Cristos”. Dacă un Evreu păcătuise şi dacă trecuse cu vederea să-şi aducă jertfa pentru păcat, trebuia să fie „nimicit din poporul său” dar, când dobitocul lua locul său de păcătos, când punea mâinile pe capul dobitocului pentru păcat, atunci jertfa era „nimicită” în locul lui, şi el era iertat după preţul jertfei. Dobitocul era socotit cum trebuia să fie socotit acela care-l aducea; şi, prin urmare, dacă n-ar fi ştiut că păcatul lui fusese iertat, ar fi făcut pe Dumnezeu mincinos şi ar fi socotit că sângele jertfei orânduită de Dumnezeu, n-avea nici un preţ.

Şi, dacă lucrul acesta era adevărat pentru acela care nu putea să se întemeieze decât pe sângele unui ţap, „cu cât mai mult”, se potriveşte pentru acela care poate să se întemeieze pe sângele scump al lui Cristos? Credinciosul vede în Cristos pe Acela care a fost judecat pentru toate păcatele lui, care, fiind atârnat pe cruce, a purtat acolo toată povara păcatelor lui. Cristos a luat astfel, pe cruce, locul credinciosului, care era în totul făcut una cu El, a luat atunci asupra Lui, toate păcatele celui ce crede, aşa că orice vina, orice gând de judecată sau de mânie, din partea lui Dumnezeu a fost înlăturat pentru veşnicie.(Avem o frumoasă pildă despre felul dumnezeiesc, in care este scrisă Scriptura la 2 Cor. 5.2l: „El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu in El”.)

Totul a fost regulat pe lemnul blestemat, între dreptatea dumnezeiască şi între jertfa fără pată. Şi acum, credinciosul este una, în totul, cu Cristos, pe scaunul de domnie, după cum Cristos a fost în totul una cu el pe cruce. Dreptatea nu mai are pricină să se plângă împotriva credinciosului, pentru că n-are de ce să se plângă împotriva lui Cristos. Starea aceasta este veşnică. Dacă s-ar aduce vreo învinuire împotriva celui credincios, ar însemna că se pune la îndoială unirea lui cu Cristos şi lucrarea desăvârşită a lui Cristos. Dacă pe Evreul de altă dată, întorcându-se acasă, după ce adusese jertfa pentru păcat, l-ar fi învinuit cineva de acelaşi păcat, pentru care fusese jertfit darul său, ce ar fi răspuns? Fără îndoială că ar fi răspuns astfel: „Păcatul a fost ridicat prin sângele jertfei, şi Domnul a spus cuvintele acestea: „Îi va fi iertat”.

Când ochiul credinţei se îndreaptă spre Cristos ca Jertfă pentru păcat, vede în El pe Acela care, după ce a luat o viată în totul omenească, a lăsat-o pe cruce, pentru că, acolo şi atunci, păcatul trecuse asupra Lui. Dar, vede în El şi pe Acela care, având în El însuşi puterea vieţii veşnice şi dumnezeieşti, a ieşit din mormânt, şi care, acum, dă această viaţă tuturor celor ce cred în Numele Său. Păcatul a fost luat, pentru că viaţa de care fusese legat a fost luată. Şi acum, în loc de viaţa de care fusese legat păcatul, toţi credincioşii au viaţa de care este legata neprihănirea. Nu mai este vorba de păcat în viaţa înviată şi biruitoare a lui Cristos, şi această viaţă o au credincioşii. Nu este altă viaţă. In afară de ea, totul este mort, pentru că în afară de ea, totul este sub puterea păcatului. „Cine are pe Fiul, are viaţa”, şi cine are viaţa, are de asemenea şi neprihănirea. Aceste două lucruri sunt nedespărţite, pentru că Cristos este şi una şi cealaltă. Dacă judecata şi moartea au avut loc cu adevărat, atunci şi viaţa şi neprihănirea au venit cu adevărat. Dacă este adevărat că Cristos a luat asupra Lui păcatul, este adevărat şi că cel credincios a luat neprihănirea lui Cristos. Una este tot aşa de adevărată ca şi cealaltă, căci, dacă n-ar fi aşa, Cristos ar fi murit în zadar. Adevărata şi nezdruncinata temelie a păcii este aceasta: cerinţele firii lui Dumnezeu, cu privire la păcat, au fost împăcate. Moartea lui Cristos a împăcat totul, a împăcat pentru veşnicie. Ce dovadă avem de adevărul acesta, aşa încât cugetul trezit să fie liniştit? Marele fapt al învierii. Un Cristos înviat dă credinciosului slobozenia deplină scăparea de orice povară cu putinţă. „Cristos a fost dat pentru fărădelegile noastre, şi a înviat pentru neprihănirea noastră” (Rom. 4.25). Un creştin, care nu ştie că păcatul său a fost ridicat, şi ridicat pentru totdeauna, preţuieşte puţin sângele jertfei pentru păcat. El uită că a fost o stropire desăvârşită, făcută de şapte ori, cu sânge înaintea Domnului.

Şi acum, înainte de a trece mai departe, vreau să mă îndrept spre inima şi cugetul cititorului meu. Te întreb, iubite prieten, ai ajuns tu să te odihneşti pe această temelie sfântă şi fericită? Ştii că întrebarea cu privire la păcatul şi la păcatele tale a fost dezlegată pentru totdeauna? Ai pus mâna ta, prin credinţă, pe capul jertfei adusă pentru păcat? Ai văzut sângele ispăşitor al lui Isus Cristos curgând peste toată vina ta şi aruncând-o în apele uitării lui Dumnezeu? Mai are dreptatea lui Dumnezeu ceva împotriva ta? Eşti izbăvit de tulburările de nespus ale unui cuget vinovat? Nu face un pas mai departe, te rog, până nu poţi să dai un răspuns voios la aceste întrebări. Fii încredinţat că este dreptul celui mai slab copil în Cristos să se bucure de o iertare deplină şi veşnică, din pricina unei ispăşiri veşnice, şi, prin urmare, oricine învaţă altfel, coboară jertfa lui Cristos pe acelaşi rând cu jertfa „taurilor şi ţapilor”. Dacă nu putem să ştim că păcatele noastre sunt iertate, atunci unde mai este vestea bună a Evangheliei? Creştinul are un folos mai mic decât al evreului, cu privire la jertfa pentru păcat? Evreul putea să ştie că ispăşirea fusese făcută pentru el pentru un an prin sângele jertfei din anul acela. Creştinul nu poate să aibă siguranţă? Fără îndoială că da. Şi dacă o are, trebuie să fie veşnică, pentru că se întemeiază pe o jertfă veşnică.

Aceasta, şi numai aceasta, este temelia laudei şi preamăririi lui Dumnezeu. Încrederea deplină că păcatul a fost ridicat, ne face să nu avem încredere în noi înşine, ci să lăudăm şi să mulţumim lui Dumnezeu, ne face să nu ne mulţumim cu noi înşine, ci cu Cristos, ne face să nu dăm puţină însemnătate păcatului, ci să punem preţ pe harul şi sângele prin care a fost şters. Este cu neputinţă ca cineva să privească crucea, să vadă locul pe care l-a luat Cristos acolo, să-şi adâncească privirile în suferinţele pe care le-a avut El acolo, să se gândească la cele trei ceasuri

de întuneric, şi totuşi să poată privi păcatul ca un lucru neînsemnat. Când a înţeles bine toate acestea, prin puterea Duhului Sfânt, urăşte păcatul, sub orice chip s-ar ivi el, şi iubeşte pe Cristos şi pe ai Lui.

Să vedem acum ce se făcea cu „carnea” sau cu „trupul” dobitocului, în care găsim, cum am spus mai sus, adevărata temelie şi stare a ucenicului lui Cristos.” adică tot viţelul care a mai rămas, să-l scoată afară din tabără, într-un loc curat, unde se aruncă cenuşa şi să-l ardă cu lemne pe foc”. Aici se vede locul pe care l-a luat Domnul Isus, când a purtat păcatul nostru şi locul unde a fost alungat de o lume care îl lepădase. Numai asupra locului unde a fost alungat Cristos vreau să atrag luarea aminte a cititorului meu.

Învăţătura pe care apostolul o scoate în Evrei 13, din faptul că Cristos a suferit „dincolo de poartă”, este de mult folos pentru viată. „Să ieşim dar afară din tabără la El, şi să suferim ocara Lui”. Dacă suferinţele lui Cristos au făcut să avem intrare slobodă în cer, locul unde a suferit ne arată lepădarea noastră pe pământ din partea lumii. Moartea Sa ne-a dat o cetate în cer, locul unde a murit ne lipseşte de o cetate pe pământ.(Epistola către Efeseni ne dă priveliştea cea mai înaltă a locului Bisericii în cer: „Dar Dumnezeu care este bogat în îndurare, pentru dragostea cea mare cu care ne-a iubit măcar că eram morţi în greşelile noastre, ne-a adus la viaţă împreună cu Cristos (prin har sunteţi mântuiţi). El ne-a înviat, şi ne-a pus să şedem împreună în locurile cereşti, în Cristos Isus” (Efes. 2. 4-6) El a suferit „dincolo de poartă”, şi prin aceasta, Ierusalimul, oraşul de căpetenie al lucrurilor dumnezeieşti, a fost lăsat la o parte. Acum nu mai este loc sfânt pe pământ. Cristos a fost adus jertfă dincolo de marginile religiei acestei lumi. Lumea L-a urât şi L-a lepădat. De aceea se spune: „Ieşiţi”. Acest cuvânt ne spune să ieşim din orice „tabără”, pe care o ridică oamenii aici jos, oricare ar fi tabăra aceea. Dacă oamenii înalţă „o cetate sfântă”, trebuie să căutaţi un Cristos lepădat „dincolo de poartă”. Dacă oamenii fac o tabără religioasă, oricare ar fi numele pe care i l-ar pune, trebuie „să ieşiţi” din ea, ca să găsiţi un Cristos lepădat. Prostia religioasă poate să scormonească dărâmăturile Ierusalimului, ca să găsească rămăşiţe sfinte de la Cristos. A făcut şi va mai face un asemenea lucru. Se va mândri că a găsit şi că cinsteşte locul crucii şi al mormântului Domnului. Pofta firească, de asemenea, folosindu-se de prostia religioasă firească, a făcut, de-lungul veacurilor, un negoţ întins, cu aşa zisele locuri sfinte ale vremurilor vechi. Dar numai o raza de la lumina lămpii dumnezeiești a descoperirii Scripturii va fi de ajuns ca să te facă să vezi că trebuie „să ieşi” din toate acestea, ca să găseşti un Cristos lepădat şi să te bucuri de părtăşia cu El.

Cititorul meu îşi va aduce aminte că strigătul acesta atât de deosebit. „Ieşiţi” ne spune mai mult decât să ne depărtăm de neroziile unei prostii religioase sau de vicleniile lăcomiei de bani. Mulţi pot să vorbească cu tărie şi cu cuvinte frumoase despre toate acestea, dar nici pe departe nu ascultă ce spune apostolul. Când oamenii fac o „tabără” şi se adună împrejurul unui steag, având şi câte ceva din învăţătura adevărată, când îşi fac o slujbă religioasă măreaţă, care poate să mulţumească dorinţele arzătoare ale firii religioase a omului, când au una sau mai multe din acestea, trebuie multă putere de înţelegere ca să deosebim ce spun cuvintele acestea: „Să ieşim”, şi multă tărie şi hotărâre ca să facem ce ne spun ele.

Totuşi, trebuie să le înţelegem şi să facem ce ne spun cuvintele acestea, căci duhul taberei (oricare ar fi temelia sau steagul ei) este împotriva părtăşiei cu Cristosul lepădat; şi nici un folos religios n-ar cumpăni vreodată pierderea legăturii cu El. Pornirea inimilor noastre este să cădem în forme reci, tipicare. Aşa a fost totdeauna în aşa zisele biserici ale lumii. Se poate ca unele din aceste forme să fi luat fiinţă, într-adevăr, când Duhul lui Dumnezeu lucra cu putere la început. Primejdia este însă de a trece la tipic forma care, fiind despărţită de Duhul din care a izvorât, este cu totul fără putere; îi merge numai numele că dă viaţă, de fapt este moartă (Apoc. 3.1). Tocmai asta înseamnă a face o tabără.

Orânduirile evreieşti puteau să se fălească oricât de mult că aşa au fost lăsate de Dumnezeu. Un Evreu ar fi putut să arate cu mândrie templul lor cu o slujbă atât de măreaţă, cu preoţia lor. Un Evreu s-ar fi putut mândri cu jertfele şi cu toate amănuntele unei slujiri, date de Dumnezeu. Numai poporul lui Dumnezeu ar fi putut să spună, cu Cuvântul lui Dumnezeu în mână, că nu face nimic din tradiţie, din obicei, sau din orice alt fel de poruncă omenească Slujbele religioase ale veacurilor care au prigonit atât de mult pe creştini, cele păgâne ca şi cele zise creştine, n-ar putea să-şi dovedească pretenţiile lor prin care subjugă atâtea inimi vrăjite de podoaba lor. Porunca este lămurită, de neînduplecat: „Ieşiţi din mijlocul ei, poporul Meu.”

Aceasta trebuie să ne dea de gândit. Ne priveşte pe toţi, pentru ca fiecare este pornit să alunece de la legătura cu Cristos „Cel viu în vecii vecilor” (Apoc. 1.18) într-o formă moartă.

De aceea sunt cu atât mai de preţ cuvintele: „Să ieşim dar afară din tabără la El”, iar nu: „Să ieşim dintr-o tabără ca să intrăm într-alta, să lăsăm unele păreri ca să ne apucăm de altele, să părăsim cutare adunare şi să ne lipim de alta. Nu, ci să ieşim, din tot ce s-ar putea numi tabără, dar „să ieşim la El”, care a suferit afară din orice tabăra.

Domnul Isus este tot pe atât ieşit din toate taberele, pe cât era când a pătimit acum nouăsprezece veacuri. De cine a fost El izgonit dincolo de poartă? De lumea religioasă de atunci, aceeaşi azi, păgână în haină creştină. „Nimic nu este nou sub soare”. Numai El este veşnic nou, însă Cristos şi lumea nu sunt tot una. Tocmai aici e viclenia Şarpelui: ca prin înfăţişări de evlavie să poată să-şi dezvăluie în voie ura ce o poartă Aceluia care este prigonit şi azi, fiind acelaşi trup cu al Lui. „Cel neprihănit va trăi prin credinţă”. De aceea va şti să scape de cursa Vrăjmaşului. Tot ce e prin vedere nu este credinţă. Să nu ne lăsăm amăgiţi. Formele pot să-şi facă loc şi în adunările creştinilor, în rugăciunile mereu aceleaşi, în legaturile cu fraţii, pe care îi saluţi prin luarea în deşert a Numelui cel scump, in obişnuinţa de a urma la o adunare nu pentru ţinta arătată în Scriptură, ci pentru a se face mai răi prin partidele, care nu sunt altceva decât „tabere” în care s-au statornicit formele.

Dacă vrem să mergem cu un Cristos lepădat, trebuie să fim lepădaţi de lume. Dacă Stăpânul nostru „a suferit dincolo de poartă”, nu putem să ne aşteptăm să domnim dincoace de poartă. Dacă mergem pe urmele paşilor lui Cristos, unde vom ajunge? Fără îndoială că nu în locurile bine văzute ale lumii acesteia fără Dumnezeu şi fără Cristos. Departe de orice bucurie pământească, cărarea pe care a străbătut-o El duce la cruce.

El este un Cristos disprețuit, un Cristos lepădat de lume, un Cristos afară din tabără. Oh, să ieşim dar la El, iubiţi creştini, suferind ocara Lui. Să nu căutăm slavă de la lumea aceasta, pentru că ea a răstignit şi a urât întotdeauna cu o ură neîmpăcată pe Prea iubitul nostru, pe Acela care ne-a iubit cu o iubire care nu poate fi stinsă de nici o apă. Să nu sprijinim, nici de-a dreptul şi nici pe de-alături, religiile acestea care se numesc cu numele sfânt al lui Cristos, dar cari, de fapt, urăsc Fiinţa Sa, căile Sale şi adevărul Său. Să fim credincioşi unui Domn care acum nu este aici. Să trăim pentru Acela care a murit pentru noi. Având cugetul nostru în pace prin sângele Său, gândurile inimii noastre să zboare numai împrejurul Fiinţei Sale, aşa fel ca noi să fim cu totul despărţiţi „de veacul acesta rău”, pentru că Acela pe care-L iubim nu se găseşte aici. Domnul să ne păzească de înrâurirea taberelor, care nu vor să fie fără religie, dar care sunt vrăjmaşe crucii lui Cristos. Ceea ce ne trebuie ca să putem să ne împotrivim acestui grozav chip de a se înfăţişa al răului, nu sunt gânduri mari, nici cunoştinţe deosebite şi nici o dreaptă credinţă rece, ci o adânca supunere faţă de Fiul lui Dumnezeu; o predare întreagă a noastră înşine, trup, suflet şi duh, în slujba Sa; o dorinţă

arzătoare a venirii Lui slăvite. Iată, iubiţi cititori, nevoile deosebite ale vremii în care trăim. Scoateţi dar, împreună cu noi din adâncul inimii voastre, strigătul: „O, Doamne însufleţeşte lucrarea Ta, împlineşte numărul aleşilor Tăi! Fă să vină împărăţia Ta! Vino, Doamne Isuse!

În versetele acestea se cuprinde învăţătura jertfelor pentru păcat şi atingerea de ceva necurat.

În versetele acestea se cuprinde învăţătura jertfelor pentru vină, care se împart în două: greşelile împotriva lui Dumnezeu, şi greşelile împotriva omului. „Când cineva va face o nelegiuire şi va păcătui fără voie faţă de lucrurile închinate Domnului, să aducă Domnului ca jertfă de vină pentru păcatul lui un berbece fără cusur din turmă, după preţuirea sa, în sicli de argint, după siclul sfântului locaş”. Aici avem nelegiuirea săvârşită cu privire la lucrurile închinate Domnului; şi, cu toate că a fost săvârşită „fără voie”, nu putea fi trecută sub tăcere. Dumnezeu poate să ierte orice fel de greşeală, dar niciodată nu va lăsa să se treacă o iotă sau o frântură de slovă din Lege. Harul Său este desăvârşit, prin urmare poate să ierte totul. Sfinţenia Sa este desăvârşită şi prin urmare nu poate să lase să treacă nimic. Nu poate să îngăduie nelegiuirea, dar poate s-o şteargă, şi aceasta după harul Său deplin şi după cerinţele desăvârşite ale sfinţeniei Sale.

Este o mare greşeală să crezi că un om, dacă merge numai după îndrumările cugetului său, este pe drumul cel bun şi în siguranţă. Pacea, care se sprijină pe o astfel de temelie, va fi zdruncinată pentru totdeauna când va străluci lumina scaunului de judecată peste cuget. Dumnezeu nu poate să-şi coboare drepturile Sale. Cântarele locaşului sfânt nu sunt potrivite după cugetul omului, fie el cât de curat. Asupra acestui gând noi am mai stăruit când am vorbit despre jertfa pentru păcat. Oricât ne-am opri asupra lui, niciodată nu-i prea mult. De două lucruri e nevoie aici: de o dreaptă înţelegere a sfinţeniei lui Dumnezeu, şi de o cunoaştere lămurită a păcii credinciosului în faţa lui Dumnezeu.

În ce priveşte starea sau purtarea mea, firea sau faptele mele, numai Dumnezeu poate să fie judecător. Poate oare prostia omenească să aducă dezvinovăţire, când este vorba de cerinţele lui Dumnezeu? Nicidecum. O vătămare a fost săvârşită „cu privire la lucrurile închinate Domnului”, dar cugetul omului n-a luat cunoştinţă de ea. Dar, prin aceasta, n-a păgubit pe Dumnezeu? Poate cineva să facă ce vrea cu ceea ce este al lui Dumnezeu? Fără îndoială că nu. Neprihăniţii sunt chemaţi să sărbătorească aducerea aminte a sfinţeniei lui Dumnezeu (Psalm. 97.12); cum pot ei face aşa ceva? Pentru că pacea lor a fost statornicită pe temelia neprihănirii desăvârşite. Iată un adevăr din cele mai scumpe. Omul ne născut din nou nu ar putea să se bucure niciodată de sfinţenia lui Dumnezeu; un astfel de om se va mângâia la gândul că Dumnezeu este bun, că Dumnezeu este milos, că Dumnezeu este răbdător, dar niciodată nu-l veţi vedea bucurându-se la gândul că Dumnezeu este sfânt. Toate gândurile lui despre bunătatea, despre harul şi despre mila lui Dumnezeu sunt lumeşti. El ar vrea să găsească în feluritele însuşiri ale lui Dumnezeu o dezvinovăţire ca să trăiască mai departe în păcat.

Omul născut din nou, dimpotrivă, este plin de bucurie la gândul că Dumnezeu e sfânt. Sfinţenia aceasta a lui Dumnezeu i-a pus temelia păcii lui, şi nu numai atât, dar l-a făcut părtaş la ea, găsindu-şi plăcerea în ea, urând păcatul cu o ură desăvârşită. Pornirile firii dumnezeieşti îl trag spre sfinţenie şi îl fac s-o dorească. Ar fi cu neputinţa să se bucure de o pace adevărată şi de slobozenia inimii, dacă n-ar şti că toate cerinţele, cu privire la „lucrurile închinate Domnului”, au fost pe deplin împăcate, prin jertfa noastră pentru vină. Întotdeauna s-ar ridica în inimă simţământul că cerinţele acestea nu le-am cunoscut şi am greşit faţa de ele prin lipsurile şi cususrurile noastre fără număr. Lucrările noastre cele mai bune, clipele noastre cele mai sfinte, pot să fie tulburate de vina „faţă de lucrurile închinate Domnului”, de „ceea ce nu trebuie făcut”.

De câte ori ceasurile noastre de lucru au fost tulburate de uscăciune şi de nebăgare de seamă. De aceea avem nevoie de încredinţarea că greşelile noastre au fost şterse în totul de sângele scump al lui Cristos. Găsim astfel în Domnul Isus, pe Acela care s-a coborât până la măsura nevoilor noastre, ca păcătoşi din fire şi vinovaţi prin felul nostru de vieţuire. Găsim în El răspunsul desăvârşit la toate dorinţele unui cuget vinovat şi la toate cerinţele sfinţeniei nemărginite, cu privire la toate păcatele noastre şi la toate greşelile noastre; astfel că cel credincios poate să stea cu un cuget liniştit şi cu o inimă uşurată, în lumina acestei sfinţenii, care este prea curată ca să vadă nelegiuirea sau să privească păcatul.

În „a cincia parte”, despre care se vorbeşte aici, avem o însuşire a adevăratei jertfe pentru vina, care mă tem că nu este bine cunoscută şi nici preţuită. Când ne gândim la toate greşelile şi păcatele pe care le-am săvârşit împotriva Domnului şi când ne aducem aminte cât de mult a fost păgubit Dumnezeu în drepturile Sale de lumea aceasta rea, cu câtă luare aminte trebuie să privim lucrarea crucii, prin care Dumnezeu, nu numai că a câştigat ceea ce era pierdut, dar a avut un câştig mai mult. A câştigat mai mult prin răscumpărare decât pierduse prin căderea omului. El are un seceriş mai bogat de slavă, de cinste şi de laudă în câmpul răscumpărării, pe care nu l-ar fi avut niciodată în câmpul zidirii dintâi. Fiii lui Dumnezeu, împrejurul mormântului gol al lui Isus, puteau să cânte o cântare mult mai măreaţă, aşa cum n-au făcut-o niciodată privind lucrarea sfârşită a Ziditorului. Nu numai că păcatul a fost pe deplin ispăşit, dar un câştig mai mare a fost dobândit pentru veşnicie, prin lucrarea crucii. Acesta este un adevăr minunat.

Dumnezeu câştigă ceva mai mult prin lucrarea de pe cruce! Cine şi-a închipuit vreodată aşa ceva? Când privim pe om şi zidirea peste care el era domn, prăbuşindu-se la picioarele vrăjmaşului, cum am fi putut să pricepem că, din mijlocul acestor dărâmături, Dumnezeu îşi va culege roade mai bogate şi mai frumoase, pe care nu le-ar fi putut da lumea noastră înainte de cădere? Binecuvântat să fie numele Domnului Isus pentru toate acestea şi Lui îi datorăm totul. Numai crucea Sa scumpă a putut să ne arate un adevăr aşa de minunat şi aşa de dumnezeiesc. Fără îndoială, crucea aceasta cuprinde o înţelepciune tainică, „pe care nici unul din căpeteniile veacului acestuia, n-a cunoscut-o; căci, dacă ar fi cunoscut-o, n-ar fi răstignit pe Domnul Slavei”(1 Cor. 2. 8). Nu este deci, de mirare, că gândurile patriarhilor, proorocilor, apostolilor, ucenicilor şi sfinţilor, au zburat întotdeauna la această cruce şi la Acela care a fost atârnat pe ea. Nu este de mirare că Duhul Sfânt a spus această hotărâre măreaţă, dar dreaptă: „Dacă nu iubeşte cineva pe Domnul nostru Isus Cristos, să fie anatema. Maranata (Domnul nostru vine!)” (1 Cor. 16. 22).

Cerul şi pământul vor răsuna, răspunzând la aceasta anatemă, cu un măreţ şi veşnic „Amin”. Nu este de mirare că Dumnezeu a hotărât ca „să se plece în numele lui Isus, orice genunchi al celor din ceruri, de pe pământ şi de sub pământ; şi orice limbă să mărturisească, spre slava lui Dumnezeu Tatăl, că Isus Cristos este Domnul” (Filip. 2. 10,11).

Aceeaşi lege se potriveşte la o greşeală săvârşită împotriva unui om, căci citim: „Când va păcătui cineva şi va săvârşi o nelegiuire faţă de Domnul,(O frumoasa învăţătură cuprinde cuvintele „faţă de Domnul”. Cu toate că este vorba despre o nedreptate făcută aproapelui, totuşi Domnul o privea cu un păcat împotriva Lui Însuşi. Totul trebuie privit în legătură cu Domnul. Astfel, când cugetul lui David a fost străpuns de săgeata încredinţării cu privire la ceea ce făcuse lui Urie, strigă: „Am păcătuit împotriva Domnului” (2 Samuel 12. 13). Prin aceasta însă nu se micşorează cu nimic drepturile omului faţă de care am păcătuit) tăgăduind aproapelui său un lucru încredinţat lui, sau dat în păstrarea lui, sau luat cu sila, sau va înşela pe aproapele lui, tăgăduind că a găsit un lucru pierdut, sau făcând jurământ strâmb cu privire la un lucru oarecare,

pe care îl face omul şi păcătuieşte; când va păcătui astfel, şi se va face vinovat, să dea înapoi lucrul luat cu sila sau luat prin înşelăciune, sau încredinţat lui sau lucrul pierdut pe care l-a găsit, sau lucrul pentru care a făcut un jurământ strâmb oricare ar fi, să-l dea înapoi întreg, să mai adauge a cincia parte din preţul lui, şi să-l dea în mâna stăpânului lui, chiar în ziua când îşi va aduce jertfa lui pentru vină”

Omul, ca şi Dumnezeu, are un mare câştig de la cruce. Privind această cruce, credinciosul poate să spună: „Cu toate pagubele care mi s-au făcut, cu toate greşelile care s-au săvârşit faţa de mine, deşi am fost înşelat şi mi s-a făcut rău, totuşi am un câştig de la cruce. Nu numai că am luat tot ce era pierdut, dar am luat mai mult decât atât”.

Astfel, fie că privim pe cel care a greşit, fie că privim pe cel faţă de care a greşit cineva, vedem deopotrivă biruinţele slăvite ale răscumpărării. Evanghelia aceasta umple sufletul de încrederea fericită că „toate păcatele sunt iertate”, şi că rădăcina de unde ies aceste păcate a fost judecată. Numai „Evanghelia slavei lui Dumnezeu” poate să facă pe un om să meargă în mijlocul unei lumi, care a fost martoră la păcatele lui, la greşelile şi la nedreptăţile lui, numai ea poate să trimită pe un om la aceia care au suferit într-un fel oarecare din partea lui. Ea îl trimite înarmat cu harul, nu numai ca să dreagă ce stricase, ci şi să lase râul binefaceri să curgă în toate lucrările lui, să facă bine celor care îl urăsc, să se roage pentru cei care îl nedreptăţesc şi îl prigonesc. Iată ce este harul lui Dumnezeu, care lucrează în legătură cu jertfa noastră pentru vină; iată roadele lui bogate şi rare.

Ce răspuns biruitor împotriva celor care spun: „Să rămânem în păcat, pentru ca harul să se înmulţească”. Harul nu numai că loveşte păcatul în rădăcina lui, dar şi schimbă pe păcătos; din blestem, cum era, îl face o binecuvântare; din poşta Satanei, un trimes al lui Dumnezeu; dintr-un copil al întunericului, un fiu al luminii; dintr-un căutător de plăceri, un om care se lepădă de el însuşi şi care iubeşte pe Dumnezeu; dintr-un rob al patimilor lui, un harnic slujitor al lui Cristos; dintr-un zgârcit cu inima ne-păsătoare, un îngrijitor de nevoile semenilor lui. Departe de noi deci cuvintele de rând şi de-atâtea ori auzite: „Nu mai avem nimic de făcut. Aşa e plăcut şi uşor să fii mântuit. După evanghelia aceasta, putem să trăim cum ne place”. Cei care vorbesc în felul acesta să privească pe cel care fura, cum harul lui Dumnezeu l-a schimbat într-un om care lucrează cu mâinile lui la ceva bun, ca să aibă ce să dea celui lipsit, şi atunci vor tăcea. Ei nu ştiu ce însemnează harul. N-au simţit niciodată înrâuririle lui minunate. Ei uită că, pe când sângele jertfei pentru vina curăţă cugetul, legea acestei jertfe trimite pe vinovat la acela pe care îl păgubise, cu ce îi luase şi încă şi cu „a cincia parte pe deasupra”. Măreaţă mărturie despre harul şi despre dreptatea Dumnezeului lui Israel. Frumoasă înfăţişare a planului minunat al ispăşire, prin care vinovatul este iertat şi cel păgubit este în câştig. Dacă cugetul este împăcat prin sângele crucii, cu privire la cerinţele lui Dumnezeu, trebuie ca şi purtarea să fie privită prin sfinţenia crucii, în ce priveşte cerinţele sfinţeniei vieţii. Lucrurile acestea nu trebuie să le despărţim niciodată. Dumnezeu le-a unit, omul să nu le despartă. Niciodată o inima, călăuzită de duhul curat al Evangheliei, nu va căuta să despartă această unire sfântă. Vai ce uşor este să vorbeşti despre har, şi totuşi să-i înlături puterea în viaţă. Este uşor să spui că te întemeiezi pe sângele jertfei pentru vină, oprind mai departe totuşi, lucrul cu care ai înşelat sfântul locaş, ca şi a cincia parte din preţul lui. Asta este cu totul zadarnic. „Oricine nu trăieşte în neprihănire, nu este de la Dumnezeu”(1Ioan 3.10).

Nimic nu necinsteşte mai mult harul curat al Evangheliei decât gândul că poţi să ai legătură cu Dumnezeu chiar dacă viaţa nu-ţi e sfântă. Dumnezeu cunoaşte, fără îndoială toate faptele oamenilor; dar El ne a dat, în Cuvântul Său sfânt, semne după care putem să deosebim pe aceia care sunt ai Domnului. Temelia tare a lui Dumnezeu stă ne-zguduită având pecetea aceasta: „Domnul cunoaşte pe cei ce sunt ai Lui;” şi: „Oricine rosteşte Numele Domnului, să se depărteze de fărădelege”(2Timotei 2. 19). N-avem dreptul să credem că un om care trăieşte în păcate este al Domnului. Cuvântul lui Dumnezeu arată într-un fel aşa de lămurit şi aşa de hotărâtor, că nu rămâne nici o îndoiala în privinţa aceasta. „Prin aceasta se cunosc copiii lui Dumnezeu şi copiii diavolului: Oricine nu trăieşte în neprihănire, nu este de la Dumnezeu, nici cine nu iubeşte pe fratele său”. E bine să ne aducem aminte de adevărul acesta, în acest veac de răceală faţă de Dumnezeu. Sunt o mulţime de mărturisiri, uşoare şi fără înrâurire, împotriva cărora, creştinul e chemat să se ridice cu tărie şi să dea mărturia, care vine din arătarea roadelor neprihănirii, care sunt, prin Isus Cristos, spre lauda şi slava lui Dumnezeu. E de plâns să vezi că atâţia merg pe drumul bătut, calea largă a unui creştinism de nume ne-arătând deloc trăsăturile iubirii sau ale sfinţeniei, în purtarea lor. Cititorule creştin, să fim credincioşi. Să fugim de o astfel de mărturisire lumească.

Acum să punem faţă în faţă cele două jertfe pentru vină: anume jertfa pentru vina „faţă de lucrurile închinate Domnului”, şi jertfa pentru vină faţă de om. Punându-le faţă în faţă, găsim câteva lucruri, care cer luarea noastră aminte.

Mai întâi, cuvintele: „Dacă cineva a păcătuit fără voie”, care se găsesc la cea dintâi, nu se găsesc la cea de a doua. Şi se înţelege uşor din ce pricină. Drepturile în legătură cu lucrurile închinate Domnului sunt nespus mai mari decât poate să te înţeleagă omul. Mereu sunt trecute cu vederea, mereu sunt călcate, fără ca vinovatul să bage de seamă. Cugetul omului, oricât de mult ar înţelege drepturile lui Dumnezeu, niciodată nu poate fi luat ca măsură în locaşul sfânt al lui Dumnezeu. Lucrul acesta este un har nespus de mare. Numai sfinţenia lui Dumnezeu hotărăşte măsura, când este vorba de drepturile lui Dumnezeu.

De altă parte, cugetul omului uşor poate să vadă o cerinţă omenească, în toată mărimea ei, şi uşor poate să recunoască tot ce ţine de această cerinţă. De câte ori n-am păcătuit noi faţă de lucrurile închinate lui Dumnezeu, fără să fi însemnat pe tăbliţele cugetului nostru, chiar fără să fi băgat de seamă (Vezi Mal. 3.8)? Nu tot aşa se întâmplă când este vorba de drepturile omului. Cugetul omenesc poate să cunoască paguba care se vede de ochiul omenesc şi care se simte de inima omenească. Un om „ne-cunoscând” legile sfântului locaş de odinioară, se putea întâmpla să păcătuiască faţă de aceste legi, fără să bage de seamă, până când o lumină mai mare îl făcea să vadă păcatul acesta. Dar un om nu putea să spună o minciună „fără voie” să jure strâmb, să înşele pe vecin, să găsească un lucru pierdut şi să tăgăduiască. Acestea erau vădite pentru cugetul cel mai slab. De aceea, cuvintele „fără voie”, le găsim numai când este vorba de lucrurile închinate Domnului, şi sunt lăsate la o parte în jertfa pentru vina faţă de om. Ce binecuvântare este să ştii că sângele scump al lui Cristos a şters orice vină, fie faţă de Dumnezeu, fie faţă de om, păcatele noastre cunoscute şi necunoscute! Aceasta este temelia adâncă şi de nezdruncinat a păcii celui credincios: crucea, în chip dumnezeiesc, a dat răspuns la toate.

Apoi, când este vorba de vina „faţă de lucrurile închinate Domnului”, este amintită mai întâi jertfa fără cusur, şi, după aceea, paguba şi a cincia parte din preţul ei. Când este vorba de vina faţă de om, dimpotrivă, lucrul cu care a fost păgubit şi a cincia parte din preţul lui sunt amintite întâi şi după aceea vine jertfa (Vezi cap. 5. 15-16 şi cap. 6. 4-7). Şi felul acesta de aşezare este uşor de înţeles. Când erau atinse drepturile lui Dumnezeu, sângele de ispăşire lua locul cel dintâi; pe când, dacă se călcau drepturile omului, era firesc să aibă loc mai întâi înapoierea lucrului cu care fusese păgubit. Dar, pentru că este vorba de legătura sufletului cu Dumnezeu şi în împrejurarea a doua, vedem că şi aici este amintită jertfa. Dacă nedreptăţesc pe vecinul meu, prin asta se tulbură legătura mea cu Dumnezeu, şi legătura aceasta nu o capăt iarăşi, decât prin ispăşire. Numai faptul că dau înapoi ce am luat de la vecinul meu, nu este de ajuns. Aceasta ar putea să împace pe cel

păgubit; dar n-ar putea să fie temelia legăturii cu Dumnezeu. Pot să dau înapoi lucrul luat şi să adaug „a cincia parte” de zece mii de ori, şi, cu toate astea, nu pot să fiu izbăvit de păcatul meu, căci „fără vărsare de sânge nu este iertare”(Evr.9.22). Totuşi, dacă este vorba de vina faţă de vecinul meu, înapoierea lucrului cu cere l-am păgubit trebuie să aibă loc înainte de jertfă. „Aşa că, dacă îţi aduci darul la altar, şi acolo îţi aduci aminte că fratele tău are ceva împotriva ta, lasă-ţi darul acolo înaintea altarului, şi du-te întâi de împacă-te cu fratele tău; apoi vino de adu darul”(Matei 5. 23-24).

Orânduirea dumnezeiască a jertfei pentru vină are mai multă însemnătate decât ni se pare la întâia vedere. Trebuie să dăm un loc de seamă, în inimă, datoriilor care vin din legătura noastră cu oamenii. Lucrul acesta ne învaţă lămurit jertfa pentru vină. Când un izraelit îşi tulbura legăturile cu Dumnezeu, păcătuind faţa de lucrurile închinate lui Dumnezeu, rânduiala era aceasta: se aducea jertfa şi, după aceea se înapoia lucrul luat. Când tulbura legăturile cu vecinul, rânduiala era aceasta: se înapoia lucrul luat şi după aceea se aducea jertfa. Ar îndrăzni cineva să spună că deosebirea aceasta este fără însemnătate? Toate amănuntele îşi au însemnarea lor, numai să lăsăm pe Duhul Sfânt să ni le lămurească, şi să nu căutăm să le înţelegem cu ajutorul sărmanelor noastre închipuiri. Fiecare dar ne înfăţişează o latură anumită a Domnului Isus şi a lucrării Sale, şi fiecare din aceste laturi este arătată în rânduiala deosebită a fiecărui dar; şi putem să spunem fără sfială că este, în acelaşi timp, datoria şi fericirea inimii duhovniceşti să înţeleagă bine şi una şi alta.

Punând faţă in faţă Matei 5. 23-24 cu Matei 18. 21-22, vedem felul vrednic de luat în seamă, cum trebuiau să se împace doi fraţi, cu privire la pagubele şi nedreptăţile dintre ei. Vinovatul se ducea să se împace cu fratele său; căci nu o să am părtăşie cu Tatăl, câtă vreme fratele meu „are ceva împotriva mea”. De altă parte, iată cum trebuia să fie primit cel vinovat: „Doamne, de câte ori să iert pe fratele meu când va păcătui? Până la şapte ori? „ Isus i-a zis: „Eu nu-ţi zic până la şapte ori, ci până la şaptezeci de ori câte şapte”. Acesta este felul dumnezeiesc de a se împăca neînţelegerile dintre fraţi. „Îngăduiţi-vă unii pe alţii, şi, dacă unul are pricină să se plângă de altul, iertaţi-vă unul pe altul. Cum v-a iertat Cristos, aşa iertaţi-vă şi voi”(Col. 3.13).

Acela, care nu ţinea seama de rânduiala deosebită a fiecărui dar nu va ţinea seama nici de faptul că fiecare dar ne înfăţişează o latură anumită a lui Cristos. El va tăgădui că este o deosebire între arderea de tot şi jertfa pentru păcat; între jertfa pentru păcat şi jertfa pentru vină; între una din aceste jertfe şi darul de mâncare.

Dacă ar fi aşa, ar urma că cele dintâi şapte capitole ale Leviticului nu sunt decât o umplutură zadarnică, fiecare din ele spunând, pe rând, acelaşi lucru. Cine ar putea să creadă această grozăvie? Ce creştin ar îngădui să se aducă o asemenea ocară paginilor sfinte? Un necredincios, oricât de învăţat ar fi el, ar putea să spună asemenea gânduri uşuratice, dar cei care au fost învăţaţi de Dumnezeu să creadă că „toată Scriptura a fost insuflată de Dumnezeu” vor privi jertfele acestea, în rânduiala lor deosebită, ca atâtea lădiţe felurite, în care Duhul Sfânt păstrează, cu grijă, pentru copiii lui Dumnezeu, bogăţiile nesfârşite ale lui Cristos. Nu este nimic de prisos aici. Fiecare amănunt se deosebeşte de altul în chip dumnezeiesc; dar trebuie să cunoaştem noi înşine pe Cristos, pentru ca să putem să înţelegem frumuseţile şi să deosebim trăsăturile alese ale fiecărei jertfe. Îndată ce inima înţelege că în aceste jertfe este înfăţişat Cristos, se opreşte cu multă luare aminte asupra celui mai mic amănunt. Găseşte în toate un înţeles şi o frumuseţe, găseşte pe Cristos în fiecare. După cum în firea înconjurătoare telescopul şi microscopul face ca ochiul să vadă minuni deosebite, tot aşa este şi în Cuvântul lui Dumnezeu. Fie că îl privim în întregime, fie că cercetăm fiecare parte din el, întotdeauna găsim lucruri care ne fac să lăudăm şi să mulţumim Domnului.

Cititorilor creştini, Numele Domnului Isus să fie tot mai scump inimilor noastre! Numai în felul acesta vom preţui tot ce se spune despre El, tot ce Îl înfăţişează, tot ce aruncă o lumină nouă peste desăvârşirea Sa şi peste frumuseţea Sa de neasemănat.

Sfârşitul capitolului 6, ca şi tot capitolul 7, cuprind legea feluritelor daruri, despre care am vorbit mai înainte. Legea jertfei pentru păcat şi pentru vina ne înfăţişează, totuşi, câteva lucruri asupra cărora este bine să ne îndreptăm luarea aminte, înainte de a lăsa această parte însemnată a cărţii noastre.

Sfinţenia lui Cristos nu este înfăţişată în nici unul din daruri aşa de lămurit ca în jertfa pentru păcat. „Vorbeşte lui Aaron şi fiilor lui, şi zi: „Iată legea jertfei pentru păcat. Vita pentru jertfa de păcat să fie junghiată în locul unde se junghie arderea de tot: ea este un lucru prea sfânt... Oricine se va atinge de carnea ei va fi sfinţit... Toată partea bărbătească dintre preoţi să mănânce din ea: ea este un lucru prea sfânt”(Cap. 6. 25,29). Tot aşa, vorbind despre darul de mâncare: „Acesta este un lucru prea sfânt, ca jertfa pentru păcat şi ca jertfa pentru vină”. Lucrul acesta e vădit. Duhul Sfânt, în arderea de tot, nu avea nevoie să atragă atât de mult luarea aminte asupra sfinţeniei lui Cristos, dar, de teamă ca sufletul să nu piardă din vedere sfinţenia aceasta, privind locul pe care l-a luat Domnul în jertfa pentru păcat, cuvintele, spuse de mai multe ori: „Acesta este un lucru prea sfânt”, le găsim acolo tocmai ca să ne amintească această sfinţenie. Este cu adevărat înălţător să vezi sfinţenia dumnezeiasca a Fiinţei lui Cristos, cum străluceşte în mijlocul întunericului adânc şi groaznic de la Golgota. Acelaşi lucru se vede în legea jertfei pentru vină. Domnul Isus niciodată n-a fost înfăţişat mai lămurit ca „sfântul lui Dumnezeu”, decât atunci când a fost „făcut păcat” pe lemnul blestemat. Groaza de păcatul cu care fusese făcut una pe cruce, nu slujea decât să facă să se vadă mai bine că El era „prea sfânt”. Cu toate că purta păcatul, era fără păcat. Cu toate că suferea mânia lui Dumnezeu, era Prea iubitul Tatălui. Cu toate că era lipsit de lumina lui Dumnezeu, locuia în sânul Tatălui. Măreaţă taină! Cine va pătrunde nemăsuratele ei adâncimi? Şi este minunat lucru că o găsim aşa de bine înfăţişată în legea jertfei pentru păcat.

În afară de asta, cititorii mei trebuie să caute să înţeleagă însemnarea cuvintelor: „Toată partea bărbătească dintre preoţi să mănânce din ea”. Faptul că mânca din jertfa pentru păcat sau pentru vină, arăta unirea desăvârşită. Dar, ca să mănânce jertfa pentru păcat, ca să privească păcatele altuia, ca ale lui însuşi, trebuia multă tărie preoţească, cum spun cuvintele: „Toată partea bărbătească dintre preoţi”. „Domnul a vorbit lui Aaron: „Iată, din toate lucrurile pe care Mi le închină copiii lui Israel, îţi dau pe cele care îmi sunt aduse prin ridicare; ţi le dau, ţie şi fiilor tăi, ca drept al ungerii, printr-o lege veşnică, iată ce va fi al tău dintre lucrurile prea sfinte care nu sunt mistuite de foc: Toate darurile din jertfele lor de mâncare, toate jertfele lor pentru păcat, şi toate jertfele pentru vină, pe care Mi le vor aduce; lucrurile acestea prea sfinte să fie ale tale şi ale fiilor tăi. Să le mâncaţi într-un loc prea sfânt; orice bărbat să mănânce din ele; să le priviţi ca sfinte. Iată ce va mai fi al tău: Toate darurile pe care le vor aduce copiii lui Israel prin ridicare şi legănându-le într-o parte şi în alta, ţi le dau ţie, fiilor tăi şi fiicelor tale, împreună cu tine, printr-o lege veşnică. Oricine va fi curat în casa ta, să mănânce din ele”(Numeri 18. 8-11).

Trebuia mai multă tărie preoţească pentru ca să mănânce jertfa pentru păcat sau pentru vină, decât ca să aibă parte de darurile aduse prin ridicare şi legănate într-o parte şi alta. „Fiicele” lui Aaron puteau să mănânce din acestea din urmă. Numai „fiii” puteau să mănânce din celelalte. De obicei cuvântul „bărbat” arăta partea dumnezeiască; vorba „femeie” arată partea omenească. Cel dintâi înfăţişează lucrul în toată tăria lui; al doilea, în nedesăvârşirea lui. Numai Domnul Isus a avut toată tăria preoţească să ia asupra Lui păcatele poporului Său. El s-a

făcut în totul una cu noi, încât putem să avem încredere deplină şi fericită că, păcatul şi vina noastră au fost şterse în chip dumnezeiesc. Dacă Cristos s-a făcut în totul una cu noi, păcatul şi vina au fost şterse în totul şi, că au fost şterse în totul, se vede lămurit la cruce. Totul a fost împlinit.

Păcatul, vina, cerinţele lui Dumnezeu, cerinţele omului, totul a fost regulat pentru veşnicie; şi acum, o pace deplină este partea tuturor, care, prin har, primesc ca adevărată mărturia lui Dumnezeu. Pacea şi fericirea celui credincios atârnă în totul de desăvârşirea jertfei lui Cristos. Nu este vorba aici de felul în care o primeşte, de ce gândeşte sau simte în această privinţă. Este vorba numai să primească, prin credinţă, mărturia lui Dumnezeu despre preţul jertfei. Binecuvântat să fie Domnul pentru această cale a păcii, aşa de desăvârşită. Dacă ar înţelege-o, prin Duhul Sfânt, atâtea suflete tulburate!

Sfârşim aici adâncirea gândurilor noastre într-una dintre cele mai bogate părţi ale Scripturii. N-am putut să culegem decât câteva spice. Abia dacă am pătruns sub partea din afara a unei mine de nesecat. Dacă, în acest timp, cititorul a fost adus, pentru întâia dată, să privească darurile, ca atâtea înfăţişări felurite ale jertfei celei mari, şi dacă a fost adus la picioarele Doctorului celui mare, ca să înveţe să cunoască mai bine aceste adâncimi pline de viaţa, a fost atinsă o ţintă, pentru care trebuie se fim adânc recunoscători.

Tot capitolul 7, cuprinde legea feluritelor daruri, despre care am vorbit mai înainte. Legea jertfei pentru păcat şi pentru vina ne înfăţişează, totuşi, câteva lucruri asupra cărora este bine să ne îndreptăm luarea aminte, înainte de a lăsa această parte însemnată a cărţii noastre.

Sfinţenia lui Cristos nu este înfăţişată în nici unul din daruri aşa de lămurit ca în jertfa pentru păcat. „Vorbeşte lui Aaron şi fiilor lui, şi zi: „Iată legea jertfei pentru păcat. Vita pentru jertfa de păcat să fie junghiată în locul unde se junghie arderea de tot: ea este un lucru prea sfânt… Oricine se va atinge de carnea ei va fi sfinţit… Toată partea bărbătească dintre preoţi să mănânce din ea: ea este un lucru prea sfânt”(Cap. 6. 25,29). Tot aşa, vorbind despre darul de mâncare: „Acesta este un lucru prea sfânt, ca jertfa pentru păcat şi ca jertfa pentru vină”. Lucrul acesta e vădit. Duhul Sfânt, în arderea de tot, nu avea nevoie să atragă atât de mult luarea aminte asupra sfinţeniei lui Cristos, dar, de teamă ca sufletul să nu piardă din vedere sfinţenia aceasta, privind locul pe care l-a luat Domnul în jertfa pentru păcat, cuvintele, spuse de mai multe ori: „Acesta este un lucru prea sfânt”, le găsim acolo tocmai ca să ne amintească această sfinţenie. Este cu adevărat înălţător să vezi sfinţenia dumnezeiasca a Fiinţei lui Cristos, cum străluceşte în mijlocul întunericului adânc şi groaznic de la Golgota. Acelaşi lucru se vede în legea jertfei pentru vină. Domnul Isus niciodată n-a fost înfăţişat mai lămurit ca „sfântul lui Dumnezeu”, decât atunci când a fost „făcut păcat” pe lemnul blestemat. Groaza de păcatul cu care fusese făcut una pe cruce, nu slujea decât să facă să se vadă mai bine că El era „prea sfânt”. Cu toate că purta păcatul, era fără păcat. Cu toate că suferea mânia lui Dumnezeu, era Prea iubitul Tatălui. Cu toate că era lipsit de lumina lui Dumnezeu, locuia în sânul Tatălui. Măreaţă taină! Cine va pătrunde nemăsuratele ei adâncimi? Şi este minunat lucru că o găsim aşa de bine înfăţişată în legea jertfei pentru păcat.

În afară de asta, cititorii mei trebuie să caute să înţeleagă însemnarea cuvintelor: „Toată partea bărbătească dintre preoţi să mănânce din ea”. Faptul că mânca din jertfa pentru păcat sau pentru vină, arăta unirea desăvârşită. Dar, ca să mănânce jertfa pentru păcat, ca să privească păcatele altuia, ca ale lui însuşi, trebuia multă tărie preoţească, cum spun cuvintele: „Toată partea bărbătească dintre preoţi”. „Domnul a vorbit lui Aaron: „Iată, din toate lucrurile pe care Mi le închină copiii lui Israel, îţi dau pe cele care îmi sunt aduse prin ridicare; ţi le dau, ţie şi fiilor tăi, ca drept al ungerii, printr-o lege veşnică, iată ce va fi al tău dintre lucrurile prea sfinte care nu sunt mistuite de foc: Toate darurile din jertfele lor de mâncare, toate jertfele lor pentru păcat, şi toate jertfele pentru vină, pe care Mi le vor aduce; lucrurile acestea prea sfinte să fie ale tale şi ale fiilor tăi. Să le mâncaţi într-un loc prea sfânt; orice bărbat să mănânce din ele; să le priviţi ca sfinte. Iată ce va mai fi al tău: Toate darurile pe care le vor aduce copiii lui Israel prin ridicare şi legănându-le într-o parte şi în alta, ţi le dau ţie, fiilor tăi şi fiicelor tale, împreună cu tine, printr-o lege veşnică. Oricine va fi curat în casa ta, să mănânce din ele”(Numeri 18. 8-11).

Trebuia mai multă tărie preoţească pentru ca să mănânce jertfa pentru păcat sau pentru vină, decât ca să aibă parte de darurile aduse prin ridicare şi legănate într-o parte şi alta. „Fiicele” lui Aaron puteau să mănânce din acestea din urmă. Numai „fiii” puteau să mănânce din celelalte. De obicei cuvântul „bărbat” arăta partea dumnezeiască; vorba „femeie” arată partea omenească. Cel dintâi înfăţişează lucrul în toată tăria lui; al doilea, în nedesăvârşirea lui. Numai Domnul Isus a avut toată tăria preoţească să ia asupra Lui păcatele poporului Său. El s-a făcut în totul una cu noi, încât putem să avem încredere deplină şi fericită că, păcatul şi vina noastră au fost şterse în chip dumnezeiesc. Dacă Cristos s-a făcut în totul una cu noi, păcatul şi vina au fost şterse în totul şi, că au fost şterse în totul, se vede lămurit la cruce. Totul a fost împlinit.

Păcatul, vina, cerinţele lui Dumnezeu, cerinţele omului, totul a fost regulat pentru veşnicie; şi acum, o pace deplină este partea tuturor, care, prin har, primesc ca adevărată mărturia lui Dumnezeu. Pacea şi fericirea celui credincios atârnă în totul de desăvârşirea jertfei lui Cristos. Nu este vorba aici de felul în care o primeşte, de ce gândeşte sau simte în această privinţă. Este vorba numai să primească, prin credinţă, mărturia lui Dumnezeu despre preţul jertfei. Binecuvântat să fie Domnul pentru această cale a păcii, aşa de desăvârşită. Dacă ar înţelege-o, prin Duhul Sfânt, atâtea suflete tulburate!

Sfârşim aici adâncirea gândurilor noastre într-una dintre cele mai bogate părţi ale Scripturii. N-am putut să culegem decât câteva spice. Abia dacă am pătruns sub partea din afara a unei mine de nesecat. Dacă, în acest timp, cititorul a fost adus, pentru întâia dată, să privească darurile, ca atâtea înfăţişări felurite ale jertfei celei mari, şi dacă a fost adus la picioarele Doctorului celui mare, ca să înveţe să cunoască mai bine aceste adâncimi pline de viaţa, a fost atinsă o ţintă, pentru care trebuie se fim adânc recunoscători.

Ajungem acum la preoţie: slujba de jertfitor. Jertfa şi preoţia sunt strâns legale între ele. Păcătosul are nevoie de jertfă; credinciosul are nevoie de preoţie. Găsim şi una şi alta în Cristos care, după ce S-a dat pe Sine însuşi lui Dumnezeu ca jertfă fără cusur, a intrat în slujba Sa de preot, în locaşul sfânt în cer. N-avem nevoie de nici o altă jertfă, de nici un alt preot. Isus este de ajuns. Orice lucrare a Lui este desăvârşită, după cum El însuşi este desăvârşit. Când Îl vedem ca jertfa, ştim că avem în El tot ce putea să fie o jertfă desăvârşită; şi când îl vedem ca preot, ştim că toate slujbele preoţiei sunt îndeplinite de El în chip desăvârşit. Ca jertfă, El aduce pe cel credincios în legătură cu Dumnezeu; şi ca preot, îl ţine necurmat în faţa lui Dumnezeu. Preoţia este pentru aceia care au legătură cu Dumnezeu. Ca păcătoşi din fire, ne apropiem de Dumnezeu prin sângele lui Cristos; suntem înaintea Lui ca roade ale lucrării Sale. Ne-a ridicat păcatele ca să putem fi, spre lauda numelui Său, martori despre ceea ce poate să facă El prin moartea şi învierea Sa.

Dar, cu toate că suntem atât de desăvârşit sloboziţi de orice ar fi împotriva noastră, cu toate că suntem pe deplin primiţi în Prea iubitul nostru, cu toate că suntem desăvârşiţi în Cristos, cu toate că suntem atât de sus ridicaţi, totuşi câtă vreme trăim pe pământ, suntem nişte sărmane făpturi slabe, întotdeauna porniţi să ne rătăcim, gata să cădem în primejdie să fim ispitiţi şi să cădem în laţuri. De aceea avem nevoie de

slujba neîncetată a „Marelui Preot”, a cărui stare de faţă în locaşul sfânt de sus, ne ţine în locul şi în legătura în care suntem, prin har. „El trăieşte pururea ca să mijlocească pentru noi”(Evrei 7. 25). N-am putea să stăm o clipă în picioare, aici pe pământ, dacă El n-ar fi viu pentru noi, sus în cer. „Pentru că Eu trăiesc, voi, de-asemenea, trăiţi”. „Căci, dacă atunci când eram vrăjmaşi, am fost împăcaţi cu Dumnezeu, prin moartea Fiului Său, cu mult mai mult acum, când suntem împăcaţi cu El, vom fi mântuiţi prin viaţa Lui” (Rom. 5. 10). „Moartea” şi „viaţa” sunt legate una de alta în economia harului. Dar, luaţi seama că viaţa vine după moarte. În stihul acesta, apostolul vorbeşte despre viaţa lui Cristos cel înviat din morţi, iar nu despre viaţa Sa de aici de pe pământ. Deosebirea aceasta este vrednică de luarea aminte a cititorului. Viaţa Domnului nostru Isus pe pământ era nespus de scumpă, fără îndoială, dar în ea nu este vorba de slujba Lui de preot (jertfitor), pentru că nu împlinise lucrarea de răscumpărare. Nu se putea altfel, pentru că „este vădit că Domnul nostru a ieşit din Iuda, seminţie, despre care Moise n-a zis nimic cu privire la preoţie” (Evr. 7. 14). „Orice mare preot este pus să aducă lui Dumnezeu daruri şi jertfe. De aceea era de trebuinţă ca şi celălalt Mare Preot să aibă ceva de adus. Dacă ar fi pe pământ, nici n-ar mai fi preot, fiindcă sunt cei ce aduc darurile după lege”(Evr. 8. 3-4). „Dar Cristos a venit ca Mare Preot al bunurilor viitoare, a trecut prin cortul acela mai mare şi mai desăvârşit, care nu este făcut de mâini, adică nu este din zidirea aceasta; şi a intrat, odată pentru totdeauna, în Locul prea sfânt, nu cu sânge de ţapi şi de viţei, ci cu însuşi sângele Său, după ce a căpătat o răscumpărare veşnică... Căci Cristos n-a intrat într-un locaş de închinare făcut de mână omenească, după chipul adevăratului locaş de închinare, ci a intrat chiar în cer, ca să Se înfăţişeze acum, pentru noi, înaintea lui Dumnezeu”(Evr. 9. 11,12,24).

În cer, nu pe pământ, este locaşul sfânt în care slujeşte Cristos ca preot; şi a intrat acolo când S-a dat pe Sine însuşi lui Dumnezeu ca jertfă fără pată. El n-a intrat niciodată în Templul pământesc, ca preot. El se suia adesea la Templu (Noul Testament deosebeşte foarte lămurit Templul (naos), casa însă, care se împărţea în locul sfânt, unde intrau preoţii în fiecare zi ca să slujească acolo (Luca 1. 9), şi în locul prea sfânt, unde intra numai marele preot, odată pe an, în ziua ispăşirii (Evr. 9. 7), de curtea şi casele dimprejurul Templului (Mat. 21.23; Fapte 3.1-3 etc.) Ţinând seama de această, deosebire, ceea ce ar trebui să facă toţi cei ce traduc Biblia, vedem că Domnul Isus n-a intrat niciodată in casa însăşi (naos) pentru că El nu era preot după lege) ca să înveţe, dar niciodată nu s-a suit ca să jertfească. Nimeni n-a fost aşezat de Dumnezeu ca să îndeplinească slujba preoţiei, afară de Aaron şi fiii lui. „Dacă ar fi pe pământ, nici n-ar mai fi preot”. Lucrul acesta este de mare însemnătate, mai ales în legătura cu preoţia. Cerul este locul, şi răscumpărarea temelia preoţiei lui Cristos. Nu mai este preoţie şi nici preoţi pe pământ, decât numai în înţelesul că toţi credincioşii sunt preoţi (1 Petru 2. 5). Dacă un om nu poate să arate că se coboară din Aaron, dacă nu poate să arate că neamul său îşi are începutul în Aaron, n-are nici un drept să îndeplinească slujba de preot. Se spune că este o preoţie moştenită, de la apostoli, de unii oameni. Preoţia aceea însă, n-are nici o temelie şi nici un rost, pentru ca apostolii, ei înşişi, nu erau preoţi, decât numai în înţelesul pe care îl vom arata acum. Mădularul cel mai slab din casa credinţei este tot aşa de bine preot ca şi apostolul Petru. Este un preot duhovnicesc; aduce jertfă duhovnicească; este îmbrăcat în veşminte duhovniceşti „Şi voi, ca nişte pietre vii, sunteţi zidiţi ca să fiţi o casă duhovnicească, o preoţie sfântă, şi să aduceţi jertfe duhovniceşti, plăcute lui Dumnezeu, prin Isus Cristos”(1 Petru 2. 5). „Prin El, să aducem totdeauna lui Dumnezeu o jertfă de lauda, adică rodul buzelor care mărturisesc Numele Lui. Şi să nu daţi uitării binefacerea şi dărnicia; căci lui Dumnezeu jertfe ca acestea Ii plac”(Evrei 13. 15-16).

Dacă cineva care se coboară din neamul lui Aaron s-ar întoarce la Cristos, ar intra într-o slujbă preoţeasca în totul deosebită de aceea pe care o avea. Versetele acestea ne înfăţişează două mari feluri de jertfe, pe care preotul, prin har, are dreptul să le aducă: jertfa de laudă către Dumnezeu şi jertfa de binefacere faţă de oameni. Preotul duhovnicesc stă cu o mână ridicată spre Dumnezeu, aducându-i mirosul laudelor şi mulţumirilor; şi cu cealaltă, larg deschisă, ca să aline pe cei necăjiţi şi săraci. Dacă creştinii ar înţelege mai bine lucrurile acestea, ar fi mult mai înălţaţi, pentru ca inima lor ar fi mai mult îndreptată spre izvorul oricărui lucru care înalţă. Legătura strânsă cu Dumnezeu înalţă pe credincios şi îi deschide inima faţă de nevoile semenilor lui. Dar, dimpotrivă, dacă cel credincios stă departe de Dumnezeu, inima lui se va închide şi va lâncezi tot mai mult. Legătura de aproape cu Dumnezeu este singurul leac împotriva pornirilor josnice şi iubirii de sine a firii vechi.

După ce am privit preoţia sub cele două înfăţişări ale ei, să vedem acum cuprinsul capitolelor 8 şi 9 din Levitic. „Domnul a vorbit lui Moise şi a zis: „Ia pe Aaron şi pe fiii lui împreună cu el, veşmintele, untdelemnul pentru ungere, viţelul pentru jertfa de ispăşire, cei doi berbeci şi coşul cu azimile, şi cheamă toată adunarea la uşa cortului întâlnirii”. Moise a făcut cum îi poruncise Domnul; şi adunarea s-a strâns la uşa cortului întâlnirii”. Aici ni se descopere un har deosebit. Toată adunarea era chemată la uşa cortului întâlnirii, ca să vadă pe acela care avea să îngrijească de nevoile lor cele mai însemnate.

Capitolele 28, 29 din Exod ne arată acelaşi adevăr, când se vorbeşte despre veşmintele şi jertfele preoţeşti; dar, în Levitic, adunarea este chemată la uşa cortului întâlnirii, şi i se îngăduie să urmărească cu ochii fiecare amănunt el slujbei de sfinţire. Mădularul cel mai umil al adunării îşi avea şi el aici locul lui. Fiecare, cel de pe urmă, ca şi cel dintâi, putea să privească pe marele preot, jertfa pe care o aducea şi veşmintele pe care le purta el. Fiecare îşi avea nevoile lui deosebite, şi Dumnezeul lui Israel vrea ca fiecare să vadă şi să ştie că, pentru nevoile lor deosebite, El se îngrijise cu prisosinţă, dând felurite însuşiri marelui preot care era înaintea Lui. Veşmintele preoţeşti arătau însuşirile acelea. Efodul, brâul, pieptarul, Urim şi Tumim, mantia albastră, tabla de aur, tunica, mitra toate arătau feluritele însuşiri şi slujbe ale aceluia care avea să înfăţişeze poporul şi să aducă nevoile lor înaintea lui Dumnezeu.

Tot aşa, cu ochii credinţei, credinciosul poate să privească pe Marele Preot în ceruri, a cărui umbră se vede în veşmintele lui Aaron. Domnul Isus Cristos este Sfântul, El este Unsul. El este astfel nu din pricina veşmintelor care se pot pune sau scoate, ci din pricina însuşirilor fiinţei Sale, din pricina lucrării şi slujbei Sale sfinte. În toată Scriptura, ochiul luminat de Duhul vede pe Cristos. Prin jertfă, ca şi prin veşmânt, Dumnezeu ne înfăţişează pe Cristos. Dacă se iveşte în cuget vreo întrebare, sângele jertfei răspunde după cerinţele drepte ale locaşului sfânt. Harul a împăcat cerinţele sfinţeniei. Şi, dacă este vorba de nevoile ce se ivesc din faptul că se află aici jos, credinciosul le vede pe toate împăcate pe deplin în veşmintele marelui preot.

Sunt două feluri de a privi starea credinciosului două feţe sub care e înfăţişată această stare în Scriptură, şi trebuie să ţinem seama de lucrul acesta, ca să înţelegem bine ce este preoţia. Credinciosul este înfăţişat ca mădular al trupului al cărui cap este Cristos. Trupul acesta, împreună cu Cristos, capul lui este înfăţişat ca un singur om, deplin în toate privinţele. El a înviat împreună cu Cristos şi a fost aşezat în Cristos în locurile cereşti. Este una cu El, deplin în El, primit în El; are viaţa Lui, are acelaşi preţ ca şi El, înaintea lui Dumnezeu. Toate păcatele îi sunt şterse. N-are nici o pată. Totul este desăvârşit pentru ochii lui Dumnezeu (1 Cor.12. 12-13; Efes. 2. 5,10; Colos. 2. 6,15; 1 Ioan 4.17).

În sfârşit, credinciosul este privit în starea sa de slăbiciune, de atârnare, aici în această lume. Întotdeauna în faţa ispitelor, gata să se rătăcească, să se poticnească şi să cadă. De-aceea, are nevoie necontenit de slujba Marelui Preot, care stă necurmat în faţa lui Dumnezeu, cu tot preţul Fiinţei şi lucrării Sale, şi care ţine locul celui credincios şi-i apără pricina înaintea scaunului de judecată.

Este de folos să înţelegem bine aceste două laturi ale celui credincios, ca să vedem nu numai locul înălţat pe care îl are în Cristos acolo sus, dar şi răspunsul desăvârşit la toate nevoile şi slăbiciunile lui, aici pe pământ. Deosebirea aceasta ar putea fi spusă şi în felul acesta: Credinciosul este înfăţişat ca fiind din Biserica şi în împărăţie. În întâia stare, cerul este locul său, locuinţa sa, partea sa. În cea din urma, el este pe pământ, în locul de încercare, de răspundere şi de luptă. De-aceea preoţia este un scut dumnezeiesc pentru aceia care, cu toate că fac parte din Biserica şi partea lor este cerul, totuşi sunt în împărăţie şi merg pe pământ.

Deosebirea aceasta este foarte simplă, şi, când este bine înţeleasă, se lămuresc atâtea locuri din Scriptură, care pun în încurcătură pe cei mai mulţi.(Dacă pune faţa în faţă epistola către Efeseni cu întâia epistolă a lui Petru, cititorul va căpăta o lămurire de preţ cu privire la cele două feţe ale stării celui credincios. Cea dintâi îl arată ca locuind în ceruri; cea de a doua ca pe un călător pe pământ.)

În versetele acestea, se văd trei lucruri mai de seamă, şi anume: Cuvântul lui Dumnezeu, preţul sângelui şi puterea Duhului Sfânt. Toate acestea sunt de o însemnătate nespusă, şi fiecare trebuie privit de orice creştin ca lucrul de căpetenie pentru viata.

Mai întâi, în ce priveşte Cuvântul lui Dumnezeu, este foarte însemnat să vezi că, la sfinţirea preoţilor, ca şi la toate jertfele, suntem aşezaţi sub cârmuirea Cuvântului lui Dumnezeu. „Şi Moise a zis adunării: „iată ce a poruncit Domnul să se facă" (Cap. 8.5). Şi în altă parte: „Şi Moise a zis: „Să faceţi ce a poruncit Domnul; şi vi se va arăta slava Domnului" (Cap. 9. 6). Să luăm aminte la cuvintele acestea. Să le cumpănim cu grijă şi cu rugăciune, pentru ca sunt de un preţ nespus de mare.

„Iată ce a poruncit Domnul". Nu a zis: „Iată ce este folositor, ce este plăcut, sau ce este bine de făcut" nici: „Iată ce a fost rânduit de glasul părinţilor voştri, de sfatul bătrânilor sau de părerile învăţaţilor creştini". Moise nu recunoştea astfel de stăpâni. Pentru el, nu era decât un singur izvor sfânt, înalt şi cu deplină putere: era Cuvântul Domnului, şi el vrea ca fiecare mădular al adunării să fie pus în legătură cu acest izvor binecuvântat. Nu rămânea nici un loc pentru tradiţia cu glasul ei îndoielnic, nici pentru omul cu bâjbâielile şi tulburările lui. Totul era lămurit şi hotărât. Domnul vorbise, şi poporului evreu nu-i mai rămânea decât să asculte şi să facă ce spusese El. Nici tradiţia, nici părerile oamenilor nu găsesc loc în inima aceluia care a învăţat să preţuiască şi să cinstească bine Cuvântul lui Dumnezeu şi să asculte de el.

Şi ce avea să se întâmple dacă era ascultat Cuvântul lui Dumnezeu? Un lucru cu adevărat binecuvântat: „Vi se va arăta slava Domnului". Dacă n-ar fi fost ascultat, slava nu s-ar fi arătat. Aceste două lucruri erau legate unul de altul. Cea mai uşoară abatere de la „aşa a spus Domnul" ar fi împiedicat razele slavei dumnezeieşti să se arate înaintea adunării lui Israel. Dacă s-ar fi adăugat o singură rânduială la ceea ce poruncise Cuvântul, sau dacă s-ar fi înlăturat oricât de puţin din ceea ce spusese acest Cuvânt, Domnul nu Şi-ar mai fi arătat slava Sa. Ei nu puteau să încuviinţeze, prin arătarea slavei Sale, nebăgarea în seamă sau aruncarea Cuvântului Său. El poate să rabde neştiinţa şt slăbiciunea, dar nu poate să îngăduie neascultarea.

Oh, dacă s-ar lua seama la aceasta, mai ales în veacul acesta plin de tradiţii. Aş vrea să îndemn cu stăruinţă pe cititorul meu, din pricina dragostei şi răspunderii pe care o am faţă de el, să se alipească de Cuvântul lui Dumnezeu cu toată inima. Să cerceteze totul în lumina lui, şi să arunce orice n-are legătură cu el; să cântărească totul numai în acest cântar. Dacă aş face pe cititor să înţeleagă bine numai care este locul pe care îl are Cuvântul lui Dumnezeu, n-aş fi scris cartea aceasta în zadar.

Cititorule, opreşte-te; şi, în faţa Aceluia, care cercetează inimile, puneţi această întrebare: „În viaţa mea, în purtarea mea, nu este vreo abatere sau vreo nepăsare faţă de Cuvântul lui Dumnezeu?" Fă aceasta înaintea Domnului. Fii încredinţat că lucrul acesta este de cea mai mare însemnătate. Dacă ai fost vârât în ceea ce n-are pecetea lămurită a încuviinţării lui Dumnezeu, aruncă-i îndată şi pentru totdeauna.

Aruncă-l, chiar dacă ţi s-ar înfăţişa îmbrăcat în haina măreaţă a vremurilor vechi şi împuternicit de glasul tradiţiei. Adu-ţi aminte de cuvintele acestea: „Domnul a poruncit să se facă de acum încolo cum s-a făcut azi". Da, adu-ţi aminte acum; adu-ţi aminte de el în căile tale, în drumul tău, şi nu te depărta de el niciodată.

„Aaron şi fiii lui au făcut toate cele poruncite de Domnul prin Moise" (Cap. 8.36). „Moise şi Aaron au intrat în cortul întâlnirii. Când au ieşit din el, au binecuvântat poporul. Şi slava Domnului s-a arătat întregului popor. Un foc a ieşit dinaintea Domnului, şi a mistuit, pe altar, arderea de tot şi grăsimile. Tot poporul a văzut lucrul acesta; au scos strigăte de bucurie, şi s-au aruncat cu faţa la pământ" (Cap. 9. 23-24). Aceasta a avut loc în „ziua a opta". Aaron, după ce a adus jertfa, ridică mâinile ca să binecuvânteze poporul; după aceea Moise şi Aaron intră în cort şi nu se măi văd, pe când poporul aşteaptă afară. În sfârşit, Moise şi Aaron, înfăţişând pe Cristos în însuşirea Lui de Preot şi de împărat, ies şi binecuvântează poporul; slava se arată în toată măreţia ei, focul mistuie arderea de tot, şi toată adunarea se închină până la pământ înaintea Domnului.

Aceasta se întâmpla pe când se făcea sfinţirea lui Aaron şi a fiilor lui în slujba Domnului. Şi mai mult, era urmarea supunerii faţă de Cuvântul Domnului. Dar, înainte ca să părăsim această parte, voi aduce aminte cititorului că tot cuprinsul capitolelor acestea nu este decât „o umbră a bunurilor viitoare"(Evr.10. 1). Aaron şi fiii lui, împreuna, înfăţişează pe Cristos şi casa Sa preoţească. Aaron, singur, înfăţişează pe Cristos în slujba Sa de preot şi de mijlocitor. Moise şi Aaron înfăţişează pe Cristos ca împărat şi Preot. „Ziua a opta" înfăţişează slava învierii, când poporul lui Israel va vedea pe Mesia pe scaunul de domnie ca Preot şi împărat; şi când slava Domnului va umplea tot pământul cum acopăr apele fundul marii. Adevărurile acestea sunt arătate pe larg în Scriptură, şi strălucesc de la un capăt la altul al paginilor insuflate; dar, ca nu cumva cititorul să le ia drept noutăţi îndoielnice, îl trimet să caute cel puţin locurile aceste din Scriptură: Num. 14. 21; Is. 9. 6-7; 11; 25. 6,12;32.1-2; 35; 37. 31-32; 40.1-5; 54; 59.16-21; Ier. 23. 5-8; 30.10-24; 33.6,22; Ezech. 48. 35; Dan. 7.13-14; Osea 14. 4-9;Ţefania 3.14-20; Zah. 3. 8-10, 6. 12-13;14.

Să trecem acum la a doua parte, anume la însemnătatea sângelui. Dacă privim învăţătura jertfei şi a preoţiei, vedem că stropirea cu sânge are aici un loc de căpetenie. „A apropiat apoi viţelul adus ca jertfă pentru păcat; şi Aaron şi fiii lui şi-au pus mâinile pe capul viţelului adus ca jertfă pentru păcat. Moise l-a junghiat, a luat sânge, şi a uns cu degetul coarnele altarului de jur împrejur, şi a curăţit altarul; celălalt sânge la turnat la picioarele altarului, şi l-a sfinţit astfel, făcând ispăşire pentru el" (Cap. 8. 14-15). „A apropiat apoi berbecele pentru arderea de tot; şi Aaron şi fiii lui şi-au pus mâinile pe capul berbecului. Moise l-a junghiat şi a stropit sângele pe altar de jur împrejur" (vers. 18-19). „A adus apoi celălalt berbece, adică berbecele pentru închinarea în slujba Domnului; şi Aaron şi fiii lui şi au pus mâinile pe capul berbecului. Moise a junghiat berbecele, a luat din sângele lui, şi a pus pe marginea urechii drepte a lui Aaron, pe degetul cel mare al mâinii drepte şi pe degetul cel mere de la piciorul lui cel drept. A adus pe fiii lui Aaron, a pus sângele pe marginea urechii lor drepte, pe degetul cel mare el mâinii drepte, şi pe degetul cel mare de la piciorul lor cel drept, iar sângele rămas l-a stropit pe altar de jur împrejur" (vers. 22-24).

Înţelesul feluritelor jertfe a fost arătat, întru câtva, în capitolele dintâi ale cărţii acesteia; dar versetele acestea fac să se vadă locul însemnat pe care îl are sângele la închinarea preoţilor în slujba Domnului. Trebuia o ureche stropită cu sânge ca să asculte ce spunea Dumnezeu, o mână atinsă de sânge ca să facă slujbele locaşului sfânt, şi un picior mânjit cu sânge ca să meargă în curtea casei Domnului. Totul era desăvârşit. Stropirea cu sânge era temelia cea mare a oricărei jertfe pentru păcat, iar sângele era în legătură cu toate slujbele preoţiei. În slujba arătată în Levitic, se vede lămurit preţul, puterea şi multa întrebuinţare a sângelui. „Şi după Lege aproape totul este curăţit cu sânge”(Evrei 9. 22). Cristos a intrat în cer, cu sângele Lui însuşi. El se arată pe scaunul slavei în ceruri, din pricina lucrării de la cruce. Faptul că se află pe scaunul slavei, mărturiseşte despre preţul şi primirea de către Dumnezeu a sângelui Său Ispăşitor. El este acolo pentru noi. Chezăşie binecuvântată! Este întotdeauna viu. Nu se schimbă niciodată, iar noi suntem în El, şi aşa cum este El. Ne înfăţişează Tatălui îmbrăcat cu desăvârşirea Lui veşnică; şi Tatăl îşi găseşte plăcerea în noi aşa cum îşi găseşte plăcerea în Acela care ne înfăţişează. Unirea aceasta a noastră cu El este înfăţişată prin „Aaron şi fiii lui” punând mâinile pe capul fiecărui dobitoc adus pentru jertfă. Toţi aveau, înaintea lui Dumnezeu, acelaşi preţ cu jertfa. Fie că era „viţelul adus ca jertfă pentru păcat”, „berbecele pentru arderea de tot”, sau „berbecele pentru închinarea în slujba Domnului”, ei puneau cu toţii mâinile peste capetele acestor dobitoace. Este adevărat că numai Aaron era uns înainte de stropirea cu sânge. El fusese îmbrăcat cu hainele sale pentru slujbă şi uns cu untdelemnul sfânt mai înainte decât fiii lui. Pricina este vădită. Aaron, când este singur, înfăţişează pe Cristos în toată măreţia Fiinţei Lui însuşi; şi, după cum ştim, Cristos s-a arătat în toată vrednicia Lui însuşi şi a fost uns cu Duhul Sfânt, înainte ca să îndeplinească lucrarea de ispăşire. În toate, El are întâietatea (Col. 1).

Totuşi, mai pe urmă, Aaron este făcut una cu fii lui după cum şi Cristos este una cu poporul Său. „Căci Cel ce sfinţeşte şi cei ce sunt sfinţiţi, sunt dintr-unul” (Evrei. 2.11).

Adevărul acesta al deosebirii şi totodată al unirii Capului cu mădularele, ne duce, în chip firesc, la partea a treia, anume la puterea Duhului Sfânt. Să vedem ce se petrece după ungerea lui Aaron până la ungerea fiilor lui. Sângele este vărsat, grăsimea mistuită pe altar şi pieptul legănat într-o parte şi într-alta înaintea Domnului. Cu alte cuvinte, jertfa a fost adusă, mirosul plăcut s-a suit până la Dumnezeu, şi Acela care a adus-o S-a înălţat, în puterea învierii, şi şi-a luat locul acolo sus. Toate acestea se petrec între ungerea Capului şi ungerea mădularelor. Să citim mai întâi cu privire la Aaron: „A pus tunica pe Aaron, l-a încins cu brâul, l-a îmbrăcat cu mantia, şi a pus pe el efodul, pe care l-a strâns cu brâul efodului cu care l-a îmbrăcat. I-a pus pieptarul, şi a pus în pieptar Urim şi Tumim. I-a pus mitra pe cap, iar pe partea dinainte a mitrei a aşezat placa de aur, cununa împărătească sfântă, cum poruncise lui Moise Domnul. Moise a luat untdelemnul pentru ungere, a uns sfântul locaş şi toate lucrurile care erau în el, şi le-a sfinţit. A stropit cu el altarul şi toate uneltele lui, şi ligheanul cu piciorul lui ca sa le sfinţească. Din untdelemnul pentru ungere a turnat pe capul lui Aaron, şi l-a uns, ca să-l sfinţească” (Cap. 8.7-12).

Avem aici numai pe Aaron. Untdelemnul pentru ungere a fost vărsat pe capul lui ca şi pe toate uneltele sfântului locaş. Tot poporul poate să vadă cum se îmbracă marele preot cu hainele de slujbă, cu mitra, şi cum, după aceea, primeşte ungerea; şi nu numai atât, dar pe măsură ce fiecare parte a veşmântului era pusă, pe când se îndeplinea fiecare lucrare, se putea vedea că totul se întemeia pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nimic nu era aici nedesluşit, nimic nu era lăsat la bunul plac al omului. Totul era hotărât de Dumnezeu. Toate nevoile lui Israel îşi găseau împăcarea aici, în aşa fel că se putea spune: „Iată ce a poruncit Domnul să se facă”.

Astfel ungerea lui Aaron singur, mai înainte de vărsarea sângelui, închipuie pe Cristos, care, mai înainte de a se fi jertfit pe El Însuşi pe cruce, era cu totul singur. Nu putea fi legătură între El şi ai Lui, decât pe temeiul morţii şi al învierii. Acest adevăr, de cea mai mare însemnătate, a mai fost amintit şi desfăşurat, în oarecare măsură, când s-a vorbit despre jertfă, dar el capătă o deosebită putere când îl vedem înfăţişat aşa de limpede în legătură cu slujba de mare preot. Fără vărsare de sânge nu era iertare, jertfa nu era deplină. De asemenea, fără vărsare de sânge, Aaron şi fiii săi nu puteau fi unşi laolaltă. Cititorule, nu trece peste acest fapt, care, fii încredinţat, e vrednic de cea mai mare luare aminte. Să ne păzim întotdeauna să nu trecem cu uşurătate peste vreun lucru cât de mic al rânduielilor din Levitic; că fiecare din ele are un glas şi o însemnare anume şi cel care a descoperit şi a desfăşurat aceste rânduieli poate să lămurească inimii şi minţii şi ce însemnează ele.

„Moise a luat din untdelemnul pentru ungere şi din sângele de pe altar, a stropit cu el pe Aaron şi veşmintele lui, pe fiii lui Aaron şi veşmintele lor şi a sfinţit astfel pe Aaron şi veşmintele lui, pe fiii lui Aaron şi veşmintele lor împreună cu el” (Cap. 8.30). Pentru ce nu sunt unşi fiii lui Aaron împreună cu el, în vers. 12? Numai pentru că sângele nu fusese vărsat. Când sângele şi untdelemnul puteau fi amestecate, atunci Aaron şi fiii săi puteau fi „unşi şi sfinţiţi”, împreună, dar mai înainte, nu. „Şi Eu însumi Mă sfinţesc pentru ei, ca şi ei să fie sfinţiţi prin adevăr” (Ioan 17.19). Cititorul, care va putea trece, în chip uşuratic, asupra unei împrejurări aşa de însemnate sau va putea spune că ea n-are nici o însemnare, n-a învăţat încă să preţuiască, cum trebuie, Vechiul Testament, în care se găsesc „umbrele bunurilor viitoare”.

Şi de altă parte, cel care crede că sub acestea este ascuns un înţeles, dar el nu vrea să-şi dea osteneala ca să-l priceapă, păcătuieşte faţă de sufletul lui şi arată prea puţin interes pentru prorociile de preţ ale lui Dumnezeu.

Moise a zis lui Aaron şi fiilor lui: „Fierbeţi carnea la uşa cortului întâlnirii, acolo s-o mâncaţi împreună cu pâinea care este în coş pentru jertfa de închinare în slujba Domnului, cum am poruncit zicând; „Aaron şi fiii lui s-o mănânce”. Iar partea, care va mai rămânea din carne şi din pâine, s-o ardeţi în foc. Timp de şapte zile, să nu ieşiţi deloc din uşa cortului întâlnirii, până se vor împlini zilele pentru închinarea voastră în slujba Domnului, căci şapte zile se vor întrebuinţa pentru închinarea voastră în slujba Domnului. Ce s-a făcut azi, Domnul a poruncit să se facă şi de acum încolo ca ispăşire pentru voi. Să rămâneţi dar şapte zile la uşa cortului întâlnirii, zi şi noapte şi să păziţi poruncile Domnului, ca să nu muriţi, căci aşa mi s-a poruncit” (vers 31-35). Aceste versete ne înfăţişează pe Cristos şi pe ai Lui hrănindu-se împreună din roadele ispăşirii împlinite.

Aaron şi fiii săi fiind unşi împreună datorită sângelui vărsat, ne sunt înfăţişaţi aici ca fiind închişi „şapte zile” înăuntrul cortului întâlnirii. Asta înfăţişează starea de acum a lui Cristos şi a mădularelor Lui, cari, în vremea dintre răstignire şi venirea Lui, sunt închişi împreună cu Dumnezeu şi aşteaptă arătarea slavei. Ce binecuvântată stare şi ce părtăşie. Fericită nădejde. Să fii unit cu Cristos, închis cu Dumnezeu ca să aştepţi ziua slavei, iar în timpul aşteptării să te hrăneşti din bogăţiile harului dumnezeiesc prin puterea sfinţeniei, iată binecuvântările cele mai de preţ. Şi câştigurile cele mai înalte. Numai de am fi în stare să le luăm din plin, de am avea inimi ca să ne bucurăm de ele şi de le-am simţi mai adânc însemnătatea. Dea Domnul ca inimile noastre să fie dezlegate de tot ce ţine de acest veac rău de acum, ca să ne putem lua hrana din „coşul pentru jertfa de închinare”, în care este mâncarea noastră de preoţi la sfântul locaş al lui Dumnezeu.

S-au împlinit cele şapte zile, în timpul cărora Aaron şi fiii lui au stat în cortul întâlnirii. Acum, intra în cort toată adunarea şi se arata slava Domnului. Cu aceasta se împlineşte totul. Umbrele lucrurilor ce au să vină trec aici pe dinaintea noastră în înşirarea lor dumnezeiasca. „Ziua a opta” este o umbră a acelei frumoase dimineţi a împărăţiei ale cărei zori se vor ivi pe acest pământ, când Israel va vedea pe adevăratul Mare

Preot ieşind din altar (unde El este ascuns acum de ochii oamenilor) însoţit de ceata preoţilor care L-au întovărăşit în retragerea Lui, toţi plini de slava Lui. Întâi Aaron şi fiii săi, spălaţi cu apă, adică Cristos şi Biserica Sa, priviţi în hotărârea veşnică a lui Dumnezeu, sfinţiţi împreună (Cap. 8. 6). Avem apoi chipul şi rânduiala în care trebuia atinsă această ţintă. Aaron este îmbrăcat şi uns numai el singur, înfăţişând pe Cristos sfinţit, trimes în lume şi uns cu Sfântul Duh (vers 7-12; vezi Luca 3. 21-22; Ioan 10.36; 12.24). Avem apoi, jertfa prin care Aaron şi fiii săi erau unşi şi sfinţiţi împreună (vers. 14, 29), înfăţişând crucea Domnului Isus, prin care sunt adunaţi laolaltă toţi câţi alcătuiesc acum familia preoţească a lui Cristos, care sunt una cu El, unşi cu El, ascunşi cu El, şi aşteptând ca El „a opta zi", când El se va arăta cu ei în toată strălucirea slavei, pe care o are potrivit planului veşnic al lui Dumnezeu (Ioan 14.19; Fapte 2.33; 19.1-7; Col. 3. 1-4). În sfârşit avem pe Israel, bucurându-se din plin de roadele ispăşirii împlinite. Ei sunt adunaţi înaintea Domnului.

„Iată ce a poruncit Domnul". Nu a zis: „Iată ce este folositor, ce este plăcut, sau ce este bine de făcut" nici: „Iată ce a fost rânduit de glasul părinţilor voştri, de sfatul bătrânilor sau de părerile învăţaţilor creştini". Moise nu recunoştea astfel de stăpâni. Pentru el, nu era decât un singur izvor sfânt, înalt şi cu deplină putere: era Cuvântul Domnului, şi el vrea ca fiecare mădular al adunării să fie pus în legătură cu acest izvor binecuvântat. Nu rămânea nici un loc pentru tradiţia cu glasul ei îndoielnic, nici pentru omul cu bâjbâielile şi tulburările lui. Totul era lămurit şi hotărât. Domnul vorbise, şi poporului evreu nu-i mai rămânea decât să asculte şi să facă ce spusese El. Nici tradiţia, nici părerile oamenilor nu găsesc loc în inima aceluia care a învăţat să preţuiască şi să cinstească bine Cuvântul lui Dumnezeu şi să asculte de el.

Şi ce avea să se întâmple dacă era ascultat Cuvântul lui Dumnezeu? Un lucru cu adevărat binecuvântat: „Vi se va arăta slava Domnului". Dacă n-ar fi fost ascultat, slava nu s-ar fi arătat. Aceste două lucruri erau legate unul de altul. Cea mai uşoară abatere de la „aşa a spus Domnul" ar fi împiedicat razele slavei dumnezeieşti să se arate înaintea adunării lui Israel. Dacă s-ar fi adăugat o singură rânduială la ceea ce poruncise Cuvântul, sau dacă s-ar fi înlăturat oricât de puţin din ceea ce spusese acest Cuvânt, Domnul nu Şi-ar mai fi arătat slava Sa. Ei nu puteau să încuviinţeze, prin arătarea slavei Sale, nebăgarea în seamă sau aruncarea Cuvântului Său. El poate să rabde neştiinţa şt slăbiciunea, dar nu poate să îngăduie neascultarea.

Oh, dacă s-ar lua seama la aceasta, mai ales în veacul acesta plin de tradiţii. Aş vrea să îndemn cu stăruinţă pe cititorul meu, din pricina dragostei şi răspunderii pe care o am faţă de el, să se alipească de Cuvântul lui Dumnezeu cu toată inima. Să cerceteze totul în lumina lui, şi să arunce orice n-are legătură cu el; să cântărească totul numai în acest cântar. Dacă aş face pe cititor să înţeleagă bine numai care este locul pe care îl are Cuvântul lui Dumnezeu, n-aş fi scris cartea aceasta în zadar.

Cititorule, opreşte-te; şi, în faţa Aceluia, care cercetează inimile, puneţi această întrebare: „În viaţa mea, în purtarea mea, nu este vreo abatere sau vreo nepăsare faţă de Cuvântul lui Dumnezeu?" Fă aceasta înaintea Domnului. Fii încredinţat că lucrul acesta este de cea mai mare însemnătate. Dacă ai fost vârât în ceea ce n-are pecetea lămurită a încuviinţării lui Dumnezeu, aruncă-i îndată şi pentru totdeauna.

Aruncă-l, chiar dacă ţi s-ar înfăţişa îmbrăcat în haina măreaţă a vremurilor vechi şi împuternicit de glasul tradiţiei. Adu-ţi aminte de cuvintele acestea: „Domnul a poruncit să se facă de acum încolo cum s-a făcut azi". Da, adu-ţi aminte acum; adu-ţi aminte de el în căile tale, în drumul tău, şi nu te depărta de el niciodată.

„Aaron şi fiii lui au făcut toate cele poruncite de Domnul prin Moise" (Cap. 8.36). „Moise şi Aaron au intrat în cortul întâlnirii. Când au ieşit din el, au binecuvântat poporul. Şi slava Domnului s-a arătat întregului popor. Un foc a ieşit dinaintea Domnului, şi a mistuit, pe altar, arderea de tot şi grăsimile. Tot poporul a văzut lucrul acesta; au scos strigăte de bucurie, şi s-au aruncat cu faţa la pământ" (Cap. 9. 23-24). Aceasta a avut loc în „ziua a opta". Aaron, după ce a adus jertfa, ridică mâinile ca să binecuvânteze poporul; după aceea Moise şi Aaron intră în cort şi nu se măi văd, pe când poporul aşteaptă afară. În sfârşit, Moise şi Aaron, înfăţişând pe Cristos în însuşirea Lui de Preot şi de împărat, ies şi binecuvântează poporul; slava se arată în toată măreţia ei, focul mistuie arderea de tot, şi toată adunarea se închină până la pământ înaintea Domnului.

Aceasta se întâmpla pe când se făcea sfinţirea lui Aaron şi a fiilor lui în slujba Domnului. Şi mai mult, era urmarea supunerii faţă de Cuvântul Domnului. Dar, înainte ca să părăsim această parte, voi aduce aminte cititorului că tot cuprinsul capitolelor acestea nu este decât „o umbră a bunurilor viitoare"(Evr.10. 1). Aaron şi fiii lui, împreuna, înfăţişează pe Cristos şi casa Sa preoţească. Aaron, singur, înfăţişează pe Cristos în slujba Sa de preot şi de mijlocitor. Moise şi Aaron înfăţişează pe Cristos ca împărat şi Preot. „Ziua a opta" înfăţişează slava învierii, când poporul lui Israel va vedea pe Mesia pe scaunul de domnie ca Preot şi împărat; şi când slava Domnului va umplea tot pământul cum acopăr apele fundul marii. Adevărurile acestea sunt arătate pe larg în Scriptură, şi strălucesc de la un capăt la altul al paginilor insuflate; dar, ca nu cumva cititorul să le ia drept noutăţi îndoielnice, îl trimet să caute cel puţin locurile aceste din Scriptură: Num. 14. 21; Is. 9. 6-7; 11; 25. 6,12;32.1-2; 35; 37. 31-32; 40.1-5; 54; 59.16-21; Ier. 23. 5-8; 30.10-24; 33.6,22; Ezech. 48. 35; Dan. 7.13-14; Osea 14. 4-9;Ţefania 3.14-20; Zah. 3. 8-10, 6. 12-13;14.

Înţelesul feluritelor jertfe a fost arătat, întru câtva, în capitolele dintâi ale cărţii acesteia; dar versetele acestea fac să se vadă locul însemnat pe care îl are sângele la închinarea preoţilor în slujba Domnului. Trebuia o ureche stropită cu sânge ca să asculte ce spunea Dumnezeu, o mână atinsă de sânge ca să facă slujbele locaşului sfânt, şi un picior mânjit cu sânge ca să meargă în curtea casei Domnului. Totul era desăvârşit. Stropirea cu sânge era temelia cea mare a oricărei jertfe pentru păcat, iar sângele era în legătură cu toate slujbele preoţiei. În slujba arătată în Levitic, se vede lămurit preţul, puterea şi multa întrebuinţare a sângelui. „Şi după Lege aproape totul este curăţit cu sânge"(Evrei 9. 22). Cristos a intrat în cer, cu sângele Lui însuşi. El se arată pe scaunul slavei în ceruri, din pricina lucrării de la cruce. Faptul că se află pe scaunul slavei, mărturiseşte despre preţul şi primirea de către Dumnezeu a sângelui Său Ispăşitor. El este acolo pentru noi. Chezăşie binecuvântată! Este întotdeauna viu. Nu se schimbă niciodată, iar noi suntem în El, şi aşa cum este El. Ne înfăţişează Tatălui îmbrăcat cu desăvârşirea Lui veşnică; şi Tatăl îşi găseşte plăcerea în noi aşa cum îşi găseşte plăcerea în Acela care ne înfăţişează. Unirea aceasta a noastră cu El este înfăţişată prin „Aaron şi fiii lui" punând mâinile pe capul fiecărui dobitoc adus pentru jertfă. Toţi aveau, înaintea lui Dumnezeu, acelaşi preţ cu jertfa. Fie că era „viţelul adus ca jertfă pentru păcat", „berbecele pentru arderea de tot", sau „berbecele pentru închinarea în slujba Domnului", ei puneau cu toţii mâinile peste capetele acestor dobitoace. Este adevărat că numai Aaron era uns înainte de stropirea cu sânge. El fusese îmbrăcat cu hainele sale pentru slujbă şi uns cu untdelemnul sfânt mai înainte decât fiii lui. Pricina este vădită. Aaron, când este singur, înfăţişează pe Cristos în toată măreţia Fiinţei Lui însuşi; şi, după cum ştim, Cristos s-a arătat în toată vrednicia Lui însuşi şi a fost uns cu Duhul Sfânt, înainte ca să îndeplinească lucrarea de ispăşire. În toate, El are întâietatea (Col. 1).

Totuşi, mai pe urmă, Aaron este făcut una cu fii lui după cum şi Cristos este una cu poporul Său. „Căci Cel ce sfinţeşte şi cei ce sunt sfinţiţi, sunt dintr-unul" (Evrei. 2.11).

Acum, pe bună dreptate, putem întreba: Ce mai e de făcut? Nimic altceva decât să fie pusă piatra cea mai de sus, cu strigăte de bucurie şi cântări de laudă. „Moise şi Aaron au intrat in cortul întâlnirii. Când au ieşit din el, au binecuvântat poporul. Şi slava Domnului s-a arătat întregului popor. Un foc a ieşit dinaintea Domnului, şi a mistuit pe altar arderea de tot şi grăsimile. Tot poporul a văzut lucrul acesta; au scos strigăte de bucurie şi s-au aruncat cu faţa la pământ" (stih 23-24). Era strigătul de biruinţă, preamărirea lui Dumnezeu. Totul fusese împlinit. Jertfa, preotul cu vestmintele şi cu mitra lui, familia preoţească unită cu marele preot, binecuvântarea marelui preot, arătarea Împăratului şi a Marelui Preot, în scurt, nimic nu lipsea, de aceea slava dumnezeiască se arată şi tot poporul cade la pământ în semn de preamărire. Avem aici o priveliştе cu adevărat măreaţă, o înfăţişare minunat de frumoasă a lucrurilor viitoare. Şi să nu uităm că tot ce ne este înfăţişat aici în umbră, se va împlini în totul, nu după multă vreme. Marele Preot al nostru a intrat în ceruri în puterea unei ispăşiri desăvârşite. El stă ascuns acum şi cu El sunt, acolo în duh, de altfel, toate mădularele familiei preoţeşti; dar după ce se vor scurge cele şapte zile şi când „a opta zi" îşi va arunca razele ei pe pământ, rămăşiţa lui Israel, poporul ce stă aşteptând şi pocăindu-se va întâmpina cu un strigăt de biruinţă pe Marele Preot împărătesc. Strâns unită cu rămăşiţa aceasta, va fi văzută o mulţime de închinători având starea cea mai înălţată.

Iată care sunt „lucrurile bune care au să vină" pe cari, de bună seamă, face să-ţi dai osteneala să le aştepţi, căci sunt vrednice de Dumnezeu, care le dă şi, prin ele, El va fi slăvit pe veci, iar poporul Lui va fi pe veci.

Întotdeauna filele istoriei omenirii au fost groaznic mânjite. De la început până la sfârşit nu citeşti decât istoria căderilor, păcatelor şi nelegiuirilor omului. In mijlocul desfătărilor din grădina Edenului, omul a plecat urechea la minciunile Ispititorului (Geneza 3) După ce a fost scăpat de judecată prin mâna dragostei şi a alegerii lui Dumnezeu şi a fost aşezat pe un pământ înnoit, el se face vinovat de păcatul necumpătării (Gen. 9). Când a fost dus în Canaan prin puterea braţului Domnului, el a părăsit pe Dumnezeu şi a slujit lui Baal şi Astarteei (Judec. 2. 13). Ajuns la cea mai mare putere şi slavă pământească, având la picioarele lui bogăţii nemaipomenite şi toate puterile lumii sub porunca lui, el îşi dă inima fiicelor celor netăiaţi împrejur (1 Împăraţi 11). Abia au fost vestite adevărurile binecuvântate ale Evangheliei şi a fost nevoie ca Duhul Sfânt să îndemne pe sfinţi să se păzească de „lupi răpitori", „lepădare de credinţă" şi orice fel de păcat (Fapt. Ap. 20. 29; 1 Tim. 4. 1-3; 2 Tim. 3. 1-5; 2 Petru 2; Iuda). Şi, ca să pună vârf la toate, avem mărturia prorociei despre răzvrătirea nelegiuită pe care o va face omul chiar în mijlocul strălucirilor pline de slavă din împărăţia de o mie de ani (Apoc. 20. 7-10).

Şi aşa omul strică într-una. Puneţi-l într-o stare plină de vrednicie şi el se va terfeli. Arată-i cea mai mare dragoste şi el va întrece măsura. De-l veţi înconjura cu un belşug de binecuvântări, se va arăta nerecunoscător. Puneţi-l în mijlocul unei orânduiri de lucruri, cum nu se mai poate mai potrivită pentru a înrâuri în bine asupra inimii lui şi veţi vedea cum el va întoarce totul în rău. Aşa e omul. Aceasta e firea omenească sub arătările ei cele mai frumoase şi în împrejurările cele mai prielnice. Suntem pregătiţi deci, într-o oarecare măsură, să ascultăm, fără prea multă mirare, cuvintele cu care se începe capitolul nostru: „Fiii lui Aaron: Nadab şi Abihu, şi-au luat fiecare cădelniţa, au pus foc în ea, şi au pus tămâie pe foc; şi au adus astfel înaintea Domnului foc străin, lucru pe care Eu nu li-l poruncisem". Ce deosebire de felul cum se sfârşise capitolul dinaintea acestuia!

Acolo totul fusese făcut, „cum poruncise Dumnezeu" şi urmarea a fost arătarea slavei. Aici se face un lucru „pe care Domnul nu-l poruncise" şi urmarea e judecata. Abia încetase să răsune cel din urma strigat de biruinţă şi iată că se şi pregăteşte aluatul unei închinări abătute de la adevăr. Abia pusese omul stăpânire pe starea voită de Dumnezeu şi iată că o şi părăseşte cu deplină ştiinţa, prin nepăsarea faţă de porunca dumnezeiască. Abia îşi încep slujba preoţii şi, chiar de atunci, se abat îngrozitor, de la împlinirea datoriei lor sfinte.

Şi care era greşeala lor? Nu erau ei adevăraţi preoţi? Luaseră pe nedrept slujba aceasta? Nicidecum. Erau fiii iui Aaron, adevărate mădulare ale familiei preoţeşti, preoţi orânduiţi cum trebuie.

Vasele şi veşmintele de care se slujeau apăreau de asemenea, că sunt după rânduiala lui Dumnezeu. Atunci care era păcatul? Mânjiseră ei învelişul cortului sfânt cu sânge de om, sau necinstiseră lăuntrul lui, prin vreo nelegiuire care loveşte cugetul treaz? Nu putem să credem. Nu ni se spune decât atât: „Au adus înaintea Domnului foc străin, lucru pe care El nu li-l poruncise", iată păcatul lor. S-au depărtat, în închinarea lor, în slujba lor, de cuvântul lămurit, de orânduirea arătata de Dumnezeu, care-i învăţase lămurit în privinţa felului închinării şi în ce chip au să slujească.

Am spus mai-nainte ce deplin şi de-ajuns e cuvântul lui Dumnezeu, în privinţa chiar a tuturor mărunţişurilor slujbei preotului. Totul era aşa de bine rânduit că nu mai era nici un gol pe care omul să creadă că-l poate umplea el, născocind vreo orânduire care i s-ar fi părut lui potrivită. „Aceasta a poruncit Domnul", iată ceea ce era prea de-ajuns. Iată ce făcea ca totul să fie foarte limpede şi fără întortocheri. Din partea omului, nu se cerea altceva decât un duh de ascultare, fără cârtire, de porunca lui Dumnezeu.

Dar tocmai asta n-a făcut-o el. Omul a arătat întotdeauna că nu-i place să rămână pe poteca strâmtă a ascultării numai de Cuvântul lui Dumnezeu. Căile piezişe par a avea momeli de neînchipuit pentru biata inimă omenească. „Apele furate sunt dulci şi pâinea luată pe ascuns e plăcută" (Prov. 9. 17). Aşa vobeşte vrăjmaşul, dar inima smerită şi ascultătoare ştie foarte bine că drumul supunerii faţă de Cuvântul lui Dumnezeu, e singurul care duce la „ape", într-adevăr „dulci" şi la pâine care, pe drept, poate fi numită „plăcută". Puteau să creadă Nadab şi Abihu că şi un fel de foc şi altul era tot aşa de bun, dar nu era treaba lor să hotărască asta. Ei ar fi trebuit să se ţină de Cuvântul Domnului, dar ei au făcut de capul lor şi apoi au cules roadele amare ale voinţelor nesupuse. „Şi nu ştie că cei morţi sunt în locuinţa morţilor"

„Atunci a ieşit un foc dinaintea Domnului, i-a mistuit şi au murit înaintea Domnului". Nu te poţi juca cu un asemenea lucru. Dumnezeu locuia în mijlocul poporului Său, ca să-l cârmuiască, să-l judece şi să lucreze după drepturile Scaunului Lui de domnie. La sfârşitul capitolului 9, citim: „Un foc a ieşit dinaintea Domnului şi a mistuit pe altar arderea de tot şi grăsimile". Astfel Dumnezeu arăta că a primit o jertfă bine plăcută. Dar în capitolul 10, vedem judecata Lui căzând asupra preoţilor abătuţi. Avem o îndoită lucrare a focului. Arderea de tot s-a ridicat în miros plăcut; dar focul străin a fost lepădat fiind de nesuferit pentru El. Prin cea dintâi Dumnezeu era lăudat, dar ar fi fost o necinste pentru El să primească pe a doua. Iată ce-L necinstea. Harul dumnezeiesc primea ceea ce înfăţişa Jertfa de preţ a lui Cristos şi găsea plăcere; dar sfinţenia dumnezeiască nu putea să vadă rodul voii stricate a omului, care voie nu e niciodată mai de nesuferit ca atunci când se amestecă în lucrurile lui Dumnezeu.

„Moise a zis lui Aaron: „Iată ce a spus Domnul când a zis: „Voi fi sfinţit de cei ce se apropie de Mine, şi voi fi proslăvit în faţa întregului popor". Vrednicia şi slava planului întreg atârna de păzirea în totul a drepturilor adevărate ale lui Dumnezeu.

Dacă aceste drepturi erau necunoscute sau nesocotite, totul era pierdut. Dacă îi era îngăduit omului să mânjească altarul stării de faţă a lui Dumnezeu, cu foc străin, s-ar fi isprăvit cu toate celelalte. Nimic nu trebuia să se urce din cădelniţa preotului, decât focul curat aprins pe altar

şi hrănit cu tămâia curată pisată mărunt. Frumoasă înfăţişare a închinării cu adevărat sfinte, care se aduce Tatălui în Numele Fiului şi prin puterea Sfântului Duh. Nu i se poate îngădui omului să-şi amestece gândurile sau născocirile lui în închinarea lui Dumnezeu. Toate silinţele lui nu-l duc mai departe decât la aducerea unui „foc străin", unei tămâie necurate şi unei închinăciuni prefăcute. Tot ce poate face el mai bun, în privinţa aceasta, nici nu poate fi privit de Dumnezeu.

Nu vorbesc de silinţele cinstite ale sufletelor serioase, care caută pacea cu Dumnezeu, silinţele ne-prefăcute ale cugetelor drepte, deşi neluminate, ca să ajungă la cunoştinţa iertării păcatelor prin fapte ale legii sau prin poruncile unei „tabere" religioase. Astfel de năzuinţe vor avea ca urmare, fără îndoială, prin nespusa bunătate a lui Dumnezeu, vederea limpede a unei mântuiri cunoscute şi preţuite. Ele dovedesc prea lămurit că sunt în căutarea păcii cu tot dinadinsul, deşi dovedesc, iarăşi limpede, că n-au găsit încă pacea. Nu e nimeni care să fi urmat, fără prefăcătorie, cele mai slabe licăriri ce i-au luminat mintea şi să nu fi primit mai mult la vreme potrivită. „Celui ce are, i se va mai da; şi cărarea celor drepţi este ca lumina strălucitoare, care merge crescând până ce se face ziuă deplin".

Se înţelege că lucrul acesta este plin de îmbărbătare, dar nu dezvinovăţeşte întru nimic născocirile nelegiuite ale omului cu privire la închinarea şi slujba Domnului. Astfel de născociri au, ca urmare neapărată, judecata, mai curând sau mat târziu, căci Dumnezeul cel drept nu poate suferi ca drepturile Sale să fie nesocotite. „Voi fi sfinţit în acei ce se apropie de Mine şi voi fi slăvit înaintea întregului popor".

Oamenilor li se va da potrivit cu mărturisirea lor. Cei care caută, cu tot dinadinsul, vor găsi negreşit; dar, când oamenii se apropie ca închinători, nu mai trebuiesc socotiţi căutători, ci mărturisind că au găsit; şi atunci, dacă din cădelniţa lor se ridică un fum necurat, dacă ei aduc lui Dumnezeu o închinare prefăcută, dacă se laudă că păşesc în templu, fără să fie nici spălaţi, nici sfinţiţi, nici smeriţi şi dacă aduc pe altar ce vor ei, când voia le e îndreptată spre rău, care va fi urmarea? Judecata. Da, curând sau mai târziu, judecata va veni negreşit. Nici nu s-ar putea altfel. Şi nu numai că, la sfârşit, va veni judecata, dar cerul va lepăda, numaidecât, orice închinare care nu se aduce Tatălui, în Numele Fiului, prin puterea Sfântului Duh.

Pe cât e de gata harul lui Dumnezeu să primească cele mai slabe suspine ale unei inimi ne-prefăcute, tot pe atâta de gata e şi sfinţenia lui să arunce orice „foc străin". Trebuie ca El să judece orice închinare făcută din prefăcătorie, cu toate că „El nu stinge niciodată fitilul care abia mai fumegă, nici nu frânge trestia zdrobita". Gândul acesta ne umple de temere, dacă ne aducem aminte de miile de cădelniţe care scot fum dintr-un foc străin, pe tot întinsul pământului pe unde se află creştinătatea, Dumnezeu, prin harul Lui îmbelşugat să mărească numărul închinătorilor adevăraţi, al celor ce se închină Tatălui în Duh şi în adevăr (Ioan 4).

E mult mai plăcut să te gândeşti la adevărata închinare, care se înalţă din inimi curate până la scaunul de domnie al lui Dumnezeu, decât să te opreşti, fie şi numai pentru o clipă, asupra închinării abătute, care, nu după multă vreme, va avea parte de judecata lui Dumnezeu asupra ei.

Toţi câţi, prin harul lui Dumnezeu, cunosc iertarea păcatelor lor prin sângele ispăşitor al lui Isus Cristos, pot să se închine Tatălui în Duh şi în adevăr.

Ei ştiu cui se închină, într-al cui nume şi prin ce putere. Aceste lucruri nu pot fi învăţate decât de la Dumnezeu. Inima firească n-are ce face cu ele, nu sunt pământeşti, ci duhovniceşti şi cereşti. Cea mai mare parte din ceea ce oamenii numesc închinare adusă lui Dumnezeu, nu este, oricând ai cauta, decât un „foc străin". Nu este în această închinare nici foc curat, nici „tămâie", de aceea cerul nu poate s-o primească şi dacă nu se vede judecata lui Dumnezeu căzând peste aceia care se închină astfel, cum a căzut peste Nadab şi Abihu, aceasta e numai din pricină că „Dumnezeu e în Cristos împăcând lumea cu El, neţinându-le în socoteală păcatele lor". Nu pentru că închinarea aceasta îi place lui Dumnezeu, ci pentru că El e îndurător.

Cu toate acestea se apropie cu repeziciune timpul când focul străin va fi stins pentru totdeauna, când scaunul de domnie al lui Dumnezeu nu va mai fi necinstit prin norii de tămâie necurată ridicându-se de la nişte închinători necuraţi, când tot ce e stricat va fi dat la o parte şi lumea întreagă nu va fi decât un mare templu, în care toţi se vor închina singurului Dumnezeu adevărat Tată, Fiu şi Duh Sfânt, în veci de veci.

Iată aşteptarea celor răscumpăraţi, şi, slavă lui Dumnezeu, numai puţină vreme şi toate dorinţele lor arzătoare vor fi împlinite şi împlinite pentru totdeauna, în aşa fel ca fiecare din ei va zice ca împărăteasa din Seba: „Nu mi se spusese nici pe jumătate". Dumnezeu să grăbească această fericită clipă.

Să ne întoarcem acum la capitolul nostru şi să căutăm să luam câteva învăţături bune, căci ele sunt cu adevărat vindecătoare într-un veac ca acesta, când „focul străin" se răsfaţă din plin în jurul nostru. E ceva grozav de izbitor în felul cum a primit Aaron această aspră lovitură a judecăţii lui Dumnezeu. «Aaron a tăcut".

Ceea ce se vedea era zdrobitor. Amândoi fiii lui erau seceraţi de moarte, unul într-o parte şi altul într-alta, omorâţi de focul judecăţii lui Dumnezeu.(De teamă ca nu cumva vreun cititor să aibă vreo greutate cu privire la sufletele lui Nadab şi Abihu, voi spune că n-ar trebui să vorbim niciodată de aşa ceva. În împrejurări de acestea cum e a lui Nadab şi Abihu (Lev. 10); a lui Core şi tovarăşilor lui (Num. 16); întregului popor ale căror trupuri au căzut în pustie, afară de Iosua şi Caleb (Num. 14 şi Evr. 3); a lui Acan şi familia lui (Iosua 7); a lui Anania şi Safira (Fapte 5); ale celor judecaţi pentru ne-nfrânare la masa Domnului (1Cor 11) În toate împrejurările de felul acesta, niciodată nu se vorbeşte despre mântuirea sufletului. Ni se pune în faţă numai fapte adevărate ale lui Dumnezeu în cârmuirea poporului Său. Şi faptul acesta ia orice povară de pe suflet. Dumnezeu locuia odinioară, între heruvimi, în cortul mărturiei ca să judece pe poporul Său, în orice privinţă, acum Duhul Sfânt locuieşte în Biserica pentru ca s-o cârmuiască potrivit cu desăvârşirea stării Lui de faţă. El era aşa de adevărat si aşa de personal că pe El î1 minţeau Anania şi Safira şi El i-a judecat. Era o arătare a felului Său de cârmuire aşa de văzută şi aşa de mijlocită ca şi aceea pe care o găsim la Nadab şi Abihu, la Acan sau oricare altul)

El venea ca să-i vadă îmbrăcaţi cu veşmintele slavei şi ale frumuseţii, spălaţi, îmbrăcaţi şi unşi. Ei stătuseră cu el înaintea Domnului, ca să fie aşezaţi şi sfinţiţi în slujba lor de preoţi. Aduseseră împreună cu el jertfele orânduite. Văzuseră razele slavei lui Dumnezeu ieşind din nor şi focul căzând peste jertfă ca s-o mistuie. Auziseră strigătele de biruinţă scoase de mulţimea închinătorilor. Toate acestea abia-i trecuseră pe dinaintea ochilor şi acum vai, amândoi fiii zăceau întinşi dinaintea lui; îi lovise moartea. Focul Domnului, care fusese hrănit din belşug printr-o jertfă primită, căzuse acum asupra lor, judecându-i. Şi ce putea să zică el? Nimic. „Aaron a tăcut". „Am rămas mut, nu mi-am deschis gura, căci Tu ai făcut aceasta". Era mâna lui Dumnezeu şi oricât de greu ar fi părut ea în judecata cărnii şi a sângelui, el nu putea, cu toate acestea, decât să-şi plece capul în tăcere şi într-o linişte adâncă. „Am rămas mut... căci Tu ai făcut aceasta". Aceasta era purtarea potrivită pentru

clipa când Dumnezeu cerceta pe al Lui.

Poate că simţea Aaron că până şi stâlpii casei lui îi erau mistuiţi de judecata lui Dumnezeu şi, cu toate acestea, el nu putea decât să rămână într-o uimire tăcută, ori cât de grea ar fi fost starea lucrurilor. Un tată lipsit de doi fii ai lui, într-un chip şi în împrejurări aşa de deosebite, nu era ceva de toate zilele. Era o lămurire grozav de izbitoare a cuvintelor psalmistului: „Dumnezeu este înfricoşat în adunarea cea mare a sfinţilor şi de temut pentru toţi cei ce. stau în jurul Lui" (Ps. 89.7). „Cine nu se va teme de Tine, Doamne şi cine nu va da slavă Numelui Tău" De-am putea noi să învăţăm această lecţie şi sa mergem în pace înaintea Domnului, să păşim în templul Domnului, lăsându-ne încălţămintea şi cu tot respectul. Cădelniţa noastră de preoţi, de ar avea în ea totdeauna această singură hrană, tămâia desăvârşirii felurite a lui Cristos, pisată mărunt, iar focul sfânt să fie aprins de flacăra Duhului.

Orice vine din puterea firească, tot ce e urmare a muncii şi a voii omului, tămâia cea mai scumpă pe care şi-ar putea-o închipui omul, râvna cea mai înfocată a unei predări fireşti, toate acestea nu sunt decât „un foc străin" şi au ca urmare judecăţile grozave ale Domnului Dumnezeu Cel Atotputernic.

O, de am avea noi întotdeauna inimi cu adevărat ne-prefăcute şi un duh de închinare înaintea Dumnezeului şi Tatălui nostru.

Cu toate acestea, o inimă dreaptă, dar sfioasă, să nu-şi piardă nădejdea, nici să nu se înspăimânte.

Se întâmplă adesea că, acei care ar trebui cu adevărat să se sperie, nici nu le pasă, iar aceia, pentru care Duhul harului n-ar avea decât cuvinte de mângâiere şi de îmbărbătare, iau pentru ei, în chip greşit, mustrările aspre ale Sfintelor Scripturi. Fără îndoială, că o inimă blândă şi smerită care tremură la Cuvântul lui Dumnezeu, nu stă bine, dar trebuie să ne aducem aminte că un tată îşi mustră copilul, nu pentru că nu-l socoteşte copil al lui, ci tocmai dimpotrivă; şi una dintre cele mai bune dovezi despre această legătură este faptul că fiul primeşte mustrarea şi se foloseşte de ea. Glasul tatălui, chiar şi atunci când el mustră aspru, tot va atinge inima fiului, dar, de bună seama, nu pentru ca să ridice în inima acestuia îndoieli cu privire la legătura lui de rudenie cu cel care vorbeşte. Ar fi jalnic, ca un fiu să nu se mai creadă fiu de câte ori îl mustră tatăl. Judecata, cere a căzut asupra familiei lui Aaron, nu l-a făcut pe acesta să aibă îndoieli că mai e într-adevăr mare preot. Ea îl învăţa însă cum trebuie să se poarte în această înaltă şi sfântă stare.

„Moise a zis lui Aaron, lui Eleazar şi lui Itamar, fiii lui Aaron: „Să nu vă descoperiţi capetele şi să nu vă rupeţi hainele, ca nu cumva să muriţi şl să Se mânie Domnul împotriva întregii adunări. Lăsaţi pe fraţii voştri, pe toată Casa lui Israel, să plângă arderea care a venit de la Domnul. Voi să nu ieşiţi din uşa cortului întâlnirii, ca să nu muriţi, căci untdelemnul ungerii Domnului este peste voi". Ei au făcut cum zisese Moise".

Aaron, Eleazar şi Itamar, trebuiau să nu se mişte din locul lor înălţat; din vrednicia, la care fuseseră chemaţi.

Nici păcatul, nici judecata pe care o adusese el, nu trebuia să atingă pe acei care purtau vestminte preoţeşti şi care erau unşi cu „untdelemnul Domnului". Acest untdelemn sfânt îi aşezase într-un loc apărat, unde înrâuririle păcatului, ale morţii şi ale judecăţii, nu-i mai puteau atinge.

Puteau „să plângă arderea" cei care erau afară, departe de altar, cei care nu erau preoţi, dar Aaron şi fiii sai trebuiau să-şi împlinească mai departe slujba lor sfântă, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Ca nişte preoţi ai altarului, ei nu trebuiau să plângă, ca în fata morţii, ci să-şi plece capetele lor unse, în fata judecăţii lui Dumnezeu.

Focul lui Dumnezeu" putea să iasă şi să-şi facă lucrarea lui de judecată, dar un preot credincios nu se întreba ce a venit să facă acest foc. Fie că arăta încuviinţarea lui Dumnezeu, mistuind o jertfă, fie că arăta mânia Lui, mistuind pe acei care aduceau „un foc străin", preotul n-avea decât să se închine. Acest foc era semn vădit ca Dumnezeu era de faţă în mijlocul lui Israel şi fie că El lucra „în har", fie „în judecată", datoria tuturor preoţilor credincioşi era să se închine. „Voi cânta bunătatea şi judecata; Ţie, Dumnezeule, Îţi voi cânta".

În toate acestea, avem pentru suflet o lecţie sfântă. Cei împăcaţi cu Dumnezeu, prin sângele Domnului Isus şi prin ungerea Sfântului Duh, trebuie să umble dincolo de înrâuririle fireşti. Apropierea lui Dumnezeu dă sufletului o astfel de cunoştinţă a căilor Sale, o astfel de pricepere a dreptăţii planurilor Sale, încât poate să i se închine, chiar şi atunci când o lovitură a mâinii Lui i-a răpit ce avea mai drag. Dar poate că va zice cineva: Ce, noi nu suntem oameni? Voi întreba şi eu la rândul meu: Aaron şi fiii lui nu erau oameni? Ba da, dar se închinau ca nişte preoţi. E un gând foarte adânc acesta. Ni se descopere o zare de gânduri, de simţiri şi de încercări, în care omul firesc nu va putea să se mişte niciodată şi despre care el nu ştie nimic, cu toată ciopleala şi ascuţirea simţirilor cu care se laudă. Pentru ca să putem prinde adâncimea, înţelesul, şi puterea acestei taine sfinte, trebuie să mergem în templul lui Dumnezeu, cu adevărată putere de preoţi.

Proorocul Ezechiel o fost chemat, odinioară, să înveţe această lecţie grea: „Cuvântul Domnului mi-a vorbit astfel: „Fiul omului, iată îţi voi răpi printr-o lovitură ce ţi-e mai scump în ochi. Dar să nu te jeleşti, nici să nu plângi, şi să nu-ţi curgă lacrimile pentru ea. Suspină în tăcere, dar nu plânge ca la morţi! Leagă-ţi turbanul, pune-ţi încălţămintea în picioare, nu-ţi acoperii barba şi nu mânca pâinea oamenilor... A doua zi dimineaţa, am făcut cum mi se poruncise" (Ezechiel 24.15-18). Ni se va spune că acesta era un semn pentru Israel. Aşa e, dar asta dovedeşte că, în mărturia de prooroci ca şi în închinarea de preoţi, trebuie să ne ridicam deasupra tuturor cerinţelor şi înrâuririlor firii şi ale pământului. Fiii lui Aaron şi soţia lui Ezechiel au fost seceraţi printr-o singură lovitură şi, cu toate acestea, nici proorocul, nici preotul n-a trebuit să-şi descopere capul, nici să verse vreo lacrimă.

O, dragă cititorule, cât am înaintat noi, eu şi tu, în această cunoaştere adânca? Fără îndoială că atât cititorul cât şi cel cere scrie au de făcut aceeaşi mărturisire umilitoare. Vai prea adesea noi mergem „ca oamenii" şi mâncăm „pâinea oamenilor". Prea adesea, noi ne lăsăm prădaţi de drepturile noastre ca preoţi, prin uneltirile firii şi înrâuririle pământului. E lucru însemnat să veghem şi să ne ferim de-aceste înrâuriri. Nimic nu ne poate feri inima de puterea răului şi să-i păstreze frăgezimea duhovnicească decât încredinţarea că stăm, în apropierea lui Dumnezeu, ca preoţi. Toţi credincioşii sunt preoţi ai lui Dumnezeu şi nimic nu le poate răpi această stare a lor. Dar dacă n-o pot pierde, ei pot totuşi să se abată grozav de la împlinirea slujbei lor preoţeşti. E bine să se facă deosebire între aceste două lucruri. Unii, neuitându-se decât la adevărul de preţ al siguranţei credinciosului, uită că el poate să greşească în împlinirea slujbei lui preoţeşti. Alţii, dimpotrivă, privesc numai la lipsuri şi pierd siguranţa.

Doresc ca cititorul să se ferească de amândouă greşelile.

Pentru aceasta, el trebuie să fie bine lămurit în ce priveşte mântuirea veşnică oricărui mădular din adevărata casă preoţească, dar, în acelaşi timp, să nu uite că e în stare să aibă destule căderi, şi, deci, e nevoie să vegheze neîncetat şi să se roage, ca să nu cadă. Dea Dumnezeu ca

toţi aceia, care au cunoscut starea înaltă de preoţi ai lui Dumnezeu, să fie feriţi, prin harul Său, de orice fel de lipsuri şi păcate, fie ele mânjiri personale, ori aducerea a ceva ce înfăţişează un „foc străin”, pe care nu ştiu unde îl găseşti, în cea care-şi zice biserică azi.

„Domnul a vorbit lui Aaron şi a zis: „Tu şi fiii tăi împreună cu tine să nu beţi vin, nici băutură ameţitoare, când veţi intra în cortul întâlnirii, ca să nu muriţi: aceasta va fi o lege veşnică pentru urmaşii voştri, ca să puteţi deosebi ce este sfânt de ce nu este sfânt, ce este necurat de ce este curat şi să puteţi învăţa pe copiii lui Israel toate legile, pe care li le-a dat Domnul prin Moise” (vers. 8-11).

Vinul aţâţă firea pământească şi orice aţâţare de acest soi vatămă liniştea şi tăria sufletului, care sunt de neapărată nevoie pentru a împlini, cum trebuie, slujba de preot. Nu numai ca nu trebuie să întrebuinţăm mijloace ca să aţâţăm firea veche, dar trebuie s-o socotim ca pe ceva care nu mai e. Numai aşa vom fi în starea de suflet potrivită ca să slujească în altar, ca să judecăm fără părtinire, între ceea ce este mânjit şi ce e curat, să lămurim şi să spunem altora gândurile lui Dumnezeu.

Să se gândească fiecare, ce este pentru el vinul sau băutura tare.(Unii, având in vedere locul pe care-l are această învăţătură despre vin, gândesc că pe Nadab şi Abihu băutura i-a făcut să aducă „foc străin”. Oricum ar fi, noi trebuie să fim recunoscători că găsim aici o învăţătură de preţ in ce priveşte purtarea noastră ca preoţi duhovniceşti. Trebuie să ne ferim de tot ce ar face omului duhovnicesc, ceea ce face vinul omului firesc. Aproape că nu e nevoie să mai spunem că creştinul trebuie să fie cu cea mai mare băgare de seamă la ce priveşte folosinţa vinului ori băuturilor tari. E îngrozitor să vezi pe un creştin rob al unui obicei, oricare ar fi el. Aceasta dovedeşte că el nu-şi răstigneşte şi nu-şi stăpâneşte trupul lui şi e în primejdie să fie lepădat” (1 Cor. 9. 27).

Lucrurile care pot să aţâţe firea noastră sunt felurite, într-adevăr bogăţia, ambiţia, politica şt atâtea alte pricini de întrecere cu lumea din jurul nostru.

Toate lucrează cu o putere aţâţătoare asupra firii noastre şi ne fac cu totul neputincioşi pentru orice slujbă de preot. Dacă inima ţi-e plină de mândrie, de pofte ori de pizma, nu mai poţi să te bucuri de aerul curat din altar, nici să-ţi împlineşti slujba sfântă de preot. Vorbesc oamenii de îndemânarea sufletului omenesc, sau de uşurinţa cu care el frece dintr-odată de la un lucru la altul. Dar omul cel mai înzestrat de pe pământ n-are să poată trece de la o convorbire lumească privitoare la literatură, negustorie, ori politică, în ascunzişul sfânt al sfântului locaş; unde e de faţă Dumnezeu; şi tot aşa ochiul, întunecat de înrâuririle acestor fel de privelişti, nu va mai fi în stare să vadă bine, cum i se cade preotului, deosebirea „între ce este sfânt şi ce nu este sfânt, între ce este necurat şi ce este curat”. Nu, iubiţi cititori, preoţii lui Dumnezeu nu trebuie să se apropie de „vin şi de băutură tare”. Drumul lor este un drum de sfântă despărţire şi lepădare de sine. Ei trebuie să se înalţe deasupra înrâuririlor aduse de bucuriile şi durerile pământeşti. Singurul lucru pe care-l au de făcut cu băutura tare este „s-o toarne în locul sfânt ca jertfă de băutură tare Domnului” (Num. 28.7). Cu alte cuvinte, bucuria preoţilor lui Dumnezeu nu e bucuria pământului, ci bucuria cerului, a sfântului locaş. Bucuria Domnului e tăria lor”.

Dea Domnul ca aceste învăţături sfinte să fie mai bine cântărite de noi. E neîndoios lucru, că avem mare nevoie de ele. Dacă suntem nepăsători faţă de datoriile noastre de preoţi, totul va merge rău.

Când privim tabăra lui Israel, vedem trei cercuri din care cel mai dinlăuntru avea în mijloc sfântul locaş. Era întâi cercul luptătorilor (Num. 1.2). Apoi, cercul leviţilor în jurul cortului (Numeri 3.4). În sfârşit, cercul dinlăuntru al preoţilor care slujeau în locul sfânt. Să ne amintim că creştinul e chemat să umble în toate aceste cercuri. El intră, luptă ca un ostaş (Ef. 6.11-17; 1 Tim. 1.18; 6,12; 2 Tim. 4.7). Slujeşte ca un levit în mijlocul fraţilor după măsura lui (Mat. 25.14-15; Luca 19. 12.1 3). În sfârşit, el se închină ca preot în locul sfânt (Evrei 13. 15-16; 1 Petru 2. 5.9). Starea aceasta din urmă va fi veşnică. De altfel, numai fiind în stare sa ne mişcăm în acest loc sfânt, vom putea sa ne împlinim, cum trebuie, şi celelalte însărcinări şi răspunderi. Prin urmare tot ce împiedecă slujba noastră de preoţi, tot ce ne îndepărtează de centrul cercului din mijloc, unde ni s-a dat harul să stăm, într-un cuvânt tot ce ne strică legătura noastră sau întunecă vederea de preoţi, trebuie neapărat să ne facă neputincioşi să ne împlinim lucrarea la care suntem chemaţi şi nici lupta n-o mai putem duce.

Acestea sunt lucruri foarte însemnate şi e bine să ne oprim cu tot-dinadinsul asupra lor. Trebuie să ne păstrăm inima dreaptă, cugetul curat, ochiul simplu, vederea duhovnicească ne-tulburată. Trebuie să căutăm cu credincioşie şi râvnă să nu ne lipsim sufletul de locul sfânt, altfel totul va merge rău. Trebuie păstrată legătura personală cu Dumnezeu; fără ea vom fi slugi netrebnice şi ostaşi biruiţi. In zadar ne vom frământa alergând încoace şi încolo pentru ceea ce numim slujire, în zadar vom împleti vorbe frumoase cu privire la armele şi lupta creştinului. Dacă nu ne păstrăm ne-mânjite veşmintele de preoţi şi dacă nu ne păzim de tot ce aţâţă firea noastră, vom cădea negreşit. Trebuie ca preotul să-şi păstreze inima cu grijă, altfel levitul va greşi, iar ostaşul va fi bătut.

Trebuie dar să ştim, încă odată, că este datoria fiecăruia să-şi dea socoteală bine de ceea ce este pentru el „vinul şi băutura tare”, de ceea ce îl aţâţă, de ceea ce îi toceşte priceperea duhovnicească şi-i tulbură vederea duhovnicească. Poate că pentru unul e o piaţă, o expoziţie de animale, ori o gazetă. Poate că e cine ştie ce lucru mic. Dar n-are a face ce e: dacă asta aţâţă, ne va face neputincioşi să slujim ca preoţi, şi, dacă nu ne mai închinăm ca preoţi, apoi nu mai suntem buni nici de altceva, pentru că izbânda noastră, în orice privinţă şi pentru lucrurile mici ale slujbei noastre, atârnă întotdeauna de măsura în care îl slăvim pe El.

Să ne deprindem deci să ne judecăm pe noi înşine, să veghem asupra obiceiurilor noastre, asupra căilor, gândurilor, gusturilor şi tovărăşiilor noastre. Dacă, prin harul lui Dumnezeu, descoperim ceva care ar putea să ne abată de la deprinderile sfinte ale sfântului locaş, să-l lepădăm, oricât ar costa.

Să nu ne lăsăm robi nici unui obicei. Legătura cu Dumnezeu să ne fie mai scumpă decât orice; căci, cu cât vom preţui mai mult această legătură, cu atât vom veghea şi ne vom ruga mai mult, şi ne vom păzi de tot ce ne-ar putea lipsi de ea, de tot ce ne-ar aţâţa, tulbura, sau zdruncina.(Unii vor crede, poate, că spusele din Levitic 10.9, îngăduie câte-odată, folosinţa lucrurilor care caută să aţâţe pe omul firesc pentru că e scris: „Să nu beţi vin, nici băutură ameţitoare, când veţi intra în cortul întâlnirii”. La aceasta vom răspunde că, pentru creştin, cortul întâlnirii nu e un loc unde el ar merge câteodată, ci e locul unde trebuie să slujească şi să se închine necurmat. Aici trebuie „să se mişte şi să fie”. Cu cât vom trăi mai mult în faţa lui Dumnezeu, cu atât mai puţin vom putea îngădui să ne depărteze ceva de El şi nici unul din cei ce cunosc această fericire n-o să se poarte cu uşurătate, oricare «ar fi lucrul care l-ar lipsi de aceasta. Pe întreg pământul, nu se găseşte un singur lucru, care, pentru o inimă duhovnicească, să preţuiască măcar cât un ceas de legătură cu Dumnezeu.)

„Moise a zis lui Aaron, lui Eleazar şi lui Itamar, cei doi fii care mai rămăseseră: „Luaţi partea din darul de mâncare rămasă din jertfele Domnului mistuite de foc, şi mâncaţi-o fără aluat lângă altar: căci este un lucru sfânt. S-o mâncaţi într-un loc sfânt; acesta este dreptul tău şi

al fiilor tăi ca parte din darurile de mâncare mistuite de foc înaintea Domnului, căci aşa mi-a fost poruncit” (vers. 12-13).

Puţine lucruri sunt aşa de grele, ca rămânerea la înălţimea lui Dumnezeu, atunci când s-a arătat slăbiciunea omenească. Suntem ca David, când a făcut Domnul o spărtură lovind pe Uza, pentru că-şi întinsese mâna către chivot: „David s-a temut de Dumnezeu în ziua aceea şi-a zis: Cum să aduc chivotul lui Dumnezeu la mine acasă.” (I Cron.13-12)?.

E foarte greu să te pleci înaintea judecaţii lui Dumnezeu şi, în acelaşi timp, să păstrezi gândurile lui Dumnezeu.

Se poate ca atunci să cobori măsura şi să te dai jos din locurile cereşti până pe pământul oamenilor.

Trebuie să ne păzim foarte mult de această primejdie cu atât mai mult ca cât îmbracă haina neîncrederii în sine şi a smereniei. Cu toate cele ce se întâmplaseră, Aaron şi fiii lui, trebuiau să mănânce darul de mâncare într-un loc sfânt. Trebuia să-l mănânce nu pentru că totul se petrecuse bine, ci „pentru că acesta e dreptul tău şi aşa mi s-a poruncit”. Cu toate că se păcătuise acolo, totuşi locul lor era în cort şi cei ce se găseau acolo aveau unele lucruri „date” lor după rânduiala lui Dumnezeu.

Chiar dacă omul ar fi avut mii şi mii de lipsuri, Cuvântul lui Dumnezeu nu putea să aibă vre-unul; şi acest Cuvânt dădea tuturor preoţilor credincioşi, nişte binecuvântări de care ei aveau dreptul să se bucure. Oare preoţii lui Dumnezeu nu mai trebuiau să aibă acum nici o hrană, pentru că se făptuise un păcat? Cei care rămăseseră trebuiau acum să rabde de foame, pentru că Nadab şi Abihu aduseseră foc străin? Negreşit că nu. Dumnezeu e credincios şi nu va îngădui niciodată ca cineva să stea cu mâinile goale în faţa Lui binecuvântată. Fiul risipitor poate să rătăcească, să greşească, să-şi cheltuiască tot şi să ajungă în sărăcie; dar totdeauna va fi adevărat că „în casa tatălui său e belşug de pâine”.

„Să mâncaţi de asemenea într-un loc curat, tu, fiii tăi şi fiicele tale împreună cu tine, pieptul care a fost legănat într-o parte şi într-alta şi spata care a fost adusă ca jertfă prin ridicare, căci ele vă sunt date, ca un drept cuvenit (ie şi ca un drept cuvenit fiilor tăi, din jertfele de mulţumire ale copiilor lui Israel.....printr-o lege veşnică aşa cum a poruncit Domnul” (vers.14-15). Ce tărie şi câtă statornicie avem aici! Toate mădularele familiei preotului, „fiicele” ca şi „fiii”, toţi, oricare ar fi măsura de putere sau de înţelegere a lor, trebuie să se hrănească din „piept” şi din „spată”, care înfăţişează dragostea şi puterea adevăratei jertfe de mulţumire, înviate din morţi şi înfăţişate înaintea lui Dumnezeu. Această binecuvântare de preţ o aveau, pentru că le fusese „dată printr-o lege veşnică aşa cum a poruncit Domnul”. Iată siguranţa celui credincios faţă de orice s-ar întâmpla. Oamenii pot avea lipsuri şi păcate; pot aduce foc străin, dar familia preoţească a lui Dumnezeu nu trebuie să fie lipsita niciodată de partea bogată de mila pe care i-a pregătit-o iubirea lui Dumnezeu şi pe care i-a chezăşuit-o credincioşia lui Dumnezeu „printr-o lege veşnică”.

Cu toate acestea, nu trebuie să amestecăm binecuvântările pe care le aveau toţi cei din familia lui. Aaron, „fiicele ca şi fiii” cu acelea de care mi se puteau bucura decât cei de parte bărbătească din acea familie. Am mai spus lucrul acesta atunci când am cercetat darurile. Unele binecuvântări sunt pentru toţi credincioşii, de îndată ce sunt credincioşi, dar sunt altele care cer o mai mare măsură de cunoştinţă duhovnicească şi de destoinicie preoţească pentru ca să fie pricepute şi gustate. Şi nu numai că e nefolositor, dar e vătămător chiar să spunem că ne bucurăm de cele care cer o pricepere mai mare decât cea pe care o avem. Una e să nu-ţi părăseşti drepturile care-ţi sunt „date” de Dumnezeu şi pe care nimeni nu ţi le poate lua niciodată, şi alta e să te pretinzi că ai o pricepere duhovnicească pe care n-ai atins-o niciodată. Fără îndoială că trebuie să dorim cu înfocare cea mai largă măsură de legătură preoţească, cea mai înaltă treaptă de binecuvântări ale preoţilor, dar una e să doreşti un lucru şi alta e să pretinzi că-l ai.

Acest gând va arunca multa lumină asupra părţii de la urmă a capitolului nostru.

„Moise a căutat ţapul adus ca jertfă de ispăşire, şi iată că fusese ars. Atunci s-a mâniat pe Eleazar şi Itamar, fiii care mai rămăseseră lui Aaron şi a zis: „Pentru ce n-aţi mâncat jertfa de ispăşire într-un loc sfânt; şi Domnul v-a dat-o ca să purtaţi nelegiuirea adunării, şi să faceţi ispăşire pentru ea înaintea Domnului, iată că sângele jertfei n-a fost dus înăuntrul sfântului locaş; trebuia s-o mâncaţi în sfântul locaş cum am poruncit”. Aaron a răspuns lui Moise: „Iată ei şi-au adus azi jertfa de ispăşire şi arderea lor de tot înaintea Domnului; şi, după cele ce mi s-au întâmplat dacă aş fi mâncat azi jertfa de ispăşire, ar fi fost bine oare înaintea Domnului? „Moise a auzit şi a fost mulţumit cu aceste cuvinte”.

Fiicelor lui Aaron nu le era îngăduit să mănânce din „Jertfa pentru păcat”. Aceasta nu era decât pentru „fii”, şi înfăţişa treapta cea mai înaltă a slujbei preoţeşti. Cel ce mânca din jertfa pentru păcat se făcea una cu cel ce o aducea şi aceasta cerea o măsură de pricepere şi putinţa de a purta înfăţişate de „fiii lui Aaron. Cu toate acestea, cu acest prilej, Aaron şi fiii lui nu erau în stare să se ridice, la această sfântă înălţime. Ar fi trebuit să se ridice dar nu s-au ridicat. „După cele ce mi s-au întâmplat, zice Aaron. Fără îndoială că asta era o greşeală de plâns şi, cu toate acestea, „Moise a auzit şi a fost mulţumit cu aceste cuvinte”. E mult mai bine să fim deschişi în mărturisirea căderilor şi nepăsării noastre decât să avem pretenţia unei puteri duhovniceşti fără nici o temelie.

Şi astfel capitolul zece din Levitic se începe printr-un păcat şi se sfârşeşte printr-o greşeală. Nadab şi Abihu aduc „foc străin”, iar Eleazar şi Itamar nu sunt în stare să mănânce jertfa pentru păcat. Păcatul are ca urmare judecata lui Dumnezeu, iar greşeala e privită cu îngăduinţă de Dumnezeu. Nu putea fi nici o îngăduinţă pentru „focul străin”. Aceasta însemna o călcare pe faţă a poruncii lui Dumnezeu. E vădit că e o mare deosebire între călcarea gândită a unei porunci lămurite şi între neputinţa numai de a te ridica la înălţimea voită de Dumnezeu. In cazul întâi, Dumnezeu e necinstit în chip deschis; în al doilea, te nedreptăţeşti pe tine însuţi, lipsindu-te de o binecuvântare a ta. N-ar trebui să se întâmple nici una, nici alta, dar e uşor să vedem deosebirea dintre ele.

Dumnezeu, în harul Lui necuprins, să ne facă să locuim totdeauna în ascunzişul sfânt al stării lui de faţă, rămânând în iubirea Lui şi hrănindu-ne din adevărul Lui.

Aşa vom fi feriţi de „focul străin” şi de „băutură ameţitoare”, adică de orice închinare prefăcută şi de orice aţâţare a cărnii sub toate înfăţişările ei. Astfel vom fi în stare să ne purtăm cum se cuvine până în cele mai mici lucruri ale slujbei noastre de preoţi şi să ne bucurăm de toate binecuvântările stării noastre de preoţi.

Legătura creştinului e foarte simţitoare. Orice înrâurire cât de mică a acestei lumi rele o poate rupe. Ea nu poate trăi decât sub înrâurirea binefăcătoare a cerului, dar se închide negreşit la cea mai mică suflare a lumii şi a pornirii noastre fireşti. Să ne aducem aminte de aceste lucruri şi să ne străduim să rămânem totdeauna înăuntrul templului sfânt, în care Dumnezeu e de faţă. Acolo totul e curat, sigur şi ferice.

Pe bună dreptate, cartea Leviticul poate fi numită „călăuza preotului”. Ea are în totul trăsătura aceasta. E plină de îndrumări pentru aceia care doresc să trăiască în bucuria apropierii de Dumnezeu, ca preoţi.

Dacă Israel ar fi mers cu Dumnezeu, prin harul care ia scos din Egipt, ei ar fi fost pentru El „o împărăţie de preoţi şi un neam sfânt” (Exod 19:6). Dar ei n-au vrut. Au stat departe. S-au aşezat sub lege şi n-au putut să ţină legea.

Iată pentru ce a trebuit să aleagă Dumnezeu o anumită seminţie, şi în această seminţie, o anumită casă, şi în această casă, un anumit om; iar acestuia şi casei sale i-a fost dat marele drept de a se apropia de Dumnezeu, ca preoţi.

Drepturile unei asemenea slujbe erau nemărginite; dar aveau şi răspunderi însemnate. Ele cereau fără încetare un duh pătrunzător şi chibzuit. „Căci buzele preotului trebuie să păzească ştiinţa, şi din gura lui se aşteaptă învăţătura, pentru că el este un sol al Domnului oştirilor” (Maleahi 2:7). Preotul trebuia nu numai să înfăţişeze adunarea înaintea Domnului, ci să şi lămurească adunării poruncile Domnului. El trebuia să fie totdeauna gata să mijlocească legăturile dintre Dumnezeu şi popor. El trebuia să cunoască nu numai pentru el gândurile lui Dumnezeu, ci să le şi poată tâlcui poporului. Toate acestea cereau, neapărat, o veghere neîntreruptă, o băgare de seamă încordată, o cercetare neclintită a Scripturilor, ca să se pătrundă de toate învăţăturile, judecăţile, orânduirile, poruncile, şi de toate legile şi întocmirile Dumnezeului lui Israel, pentru a fi în stare să înveţe adunarea despre „lucrurile care trebuiau să fie făcute”.

Nu era îngăduit nici un loc închipuirii, părerilor sau dibacelor născociri ale iscusinţei omeneşti. Totul era rânduit prin hotărârea dumnezeiască şi prin greutatea ne-zguduită a acelui: „Aşa vorbeşte Domnul”. Jertfele şi rânduielile slujbelor religioase fiind lămurite pe dea-ntregul în amănunţime, nu era lăsat nimic pe seama lucrării minţii omului. Nu-i era îngăduit nici chiar să hotărască ce fel de jertfă trebuia adusă în anumite împrejurări, nici în ce fel trebuia adusă această jertfă. Dumnezeu se îngrijea de toate. Nici adunarea, nici preotul n-aveau cea mai mică putere ca să hotărască, să împlinească, sau să dea un singur amănunt în tot lungul şir al poruncilor economiei vechiului aşezământ. Cuvântul Domnului rânduia totul. Omul n-avea decât să se supună.

Pentru o inimă ascultătoare, lucrul acesta nu era altceva decât un har nespus. Niciodată nu se poate preţui îndeajuns darul deosebit de a ne putea îndrepta spre Cuvântul lui Dumnezeu, şi de a găsi în el, zi de zi, cele mai lămurite îndrumări cu privire la toate amănuntele credinţei şi a unei vieţi predate în slujba lui Dumnezeu. Ceea ce ne trebuie, este o voinţă zdrobită, un duh smerit şi un ochi cinstit. Călăuza dumnezeiască este desăvârşită. N-avem nevoie de altceva. A crede, măcar o clipă, că mai rămâne ceva pe care înţelepciunea omenească poate sau trebuie să-l adauge, este ocară adusă Sfintelor Scripturi! Nimeni nu poate citi Leviticul, fără să fie uimit de grija minunată ce a avut Dumnezeul lui Israel de a da poporului Său îndrumările cele mai amănunţite despre toate cele privitoare la slujba lor de închinare.

Cititorul cel mai neînsemnat poate, cel puţin, să găsească în Levitic această lecţie mişcătoare şi însemnată. Şi într-adevăr, daca a trebuit vreodată ca această lecţie să aibă nevoie să fie spusă mereu la urechile creştinătăţii, vremea cea mai potrivită este cea de azi. Din toate părţile se ridică îndoieli asupra desăvârşirii dumnezeieşti a Sfintelor Scripturi. Uneori, aceste îndoieli se arată pe faţă şi cu hotărâre; alteori, cu mai puţină sinceritate, sunt strecurate pe furiş, înfăţişate prin pilde sau şoptite. Se spune, pe faţă sau pe departe, corăbierului creştin, că harta dumnezeiască nu este îndestulătoare pentru toate amănuntele încurcate ale călătoriei, ca atâtea schimbări s-au făcut în oceanul vieţii de la facerea acestei hărţi, că, de multe ori, ea este cu totul greşită pentru nevoile călătoriei din vremurile noastre. I se spune că vânturile, curenţii, fluxul şi refluxul, ţărmurile şi locurile de adăpost ale acestui ocean sunt cu totul altele acum, decât acum câteva veacuri, şi că, prin urmare, trebuie să se îndrepte către mijloacele folosite în vremurile de faţă de cei ce umblă pe mare, ca să adaoge astfel ceea ce lipseşte vechii hărţi, care, ce-i drept, era bună pe vremea când a fost făcută.

Dorinţa mea arzătoare este ca cititorul creştin să poată răspunde cu toată siguranţa acestei grele ocări, adusă scumpei cărţi insuflate, în care fiecare rând vine din inima Tatălui, prin condeiele mânate de Duhul Sfânt. Doresc ca el să poată răspunde acestei ocări, fie că îi este înfăţişată sub chipul unui blestem îndrăzneţ, fie sub a unei vorbiri înţelepte şi vrednice de crezare. Oricare ar fi haina cu care se acopere, ea vine de la vrăjmaşul lui Cristos, de la vrăjmaşul Bibliei, de la vrăjmaşul sufletului. Daca, într-adevăr, Cuvântul lui Dumnezeu nu este îndestulător, atunci unde ne găsim? Încotro ne vom întoarce? Pe cine vom întreba, când vom avea nevoie de ajutor şi de lumină, dacă însăşi cartea Tatălui nostru este greşită în vreo privinţă? Dumnezeu spune că această carte a Sa ne poate face „desăvârşiţi şi cu totul destoinici pentru orice lucrare bună” (2 Timotei 3:17). Omul spune că nu; că sunt multe lucruri asupra cărora Biblia nu vorbeşte, şi pe care, totuşi, avem nevoie să le ştim. Pe cine trebuie să cred? Pe Dumnezeu sau pe om? Răspunsul nostru oricui pune la îndoială desăvârşirea dumnezeiască a Scripturii, este lămurit prin aceasta: „sau nu eşti un om al lui Dumnezeu, sau lucrarea, pentru care zici că lipseşte siguranţa, nu este „o lucrare bună”. Este foarte lămurit. Nimeni n-ar putea spune altfel, cercetând cu luare aminte 2Tim 3:17.

Oh! de am putea avea o încredinţare mai adâncă despre desăvârşirea, măreţia şi puterea Cuvântului lui Dumnezeu! Avem multă nevoie să fim întăriţi în această privinţă. Ne trebuie un simţământ atât de viu, de puternic şi de statornic despre puterea desăvârşită a Scripturii şi despre cuprinsul ei îndestulător pentru toate timpurile, toate climele, toate îndeletnicirile şi stările personale, sociale şi bisericeşti, ca să putem ţinea piept tuturor opintirilor vrăjmaşului de a nesocoti preţul acestei comori nepreţuite. Facă Domnul ca inimile noastre să fie mai apropiate de aceste cuvinte ale Psalmistului: „Temelia Cuvântului Tău este adevărul, şi toate legile Tale cele drepte sunt veşnice” (Psalmul 119:160).

Aceste gânduri au fost trezite de cercetarea capitolului 11 din Levitic. Vedem acolo pe Dumnezeu făcând, cu amănunte minunate, o zugrăvire de dobitoace, de pasări, de peşti şi de târâtoare, şi dând poporului Său felurite semne prin care trebuiau să deosebească ce era curat, de ce era necurat. Cele din urmă două versete din acest însemnat capitol ne dau tot cuprinsul lui pe scurt: „Aceasta este legea privitoare la dobitoacele, păsările, toate vieţuitoarele care se mişcă în ape şi toate vietăţile care se târăsc pe pământ, ca să faceţi deosebire între ce este necurat şi ce este curat, între dobitocul care se mănâncă şi dobitocul care nu se mănâncă” (Levitic 11:46-47). Cu privire la dobitoacele cu patru picioare, două lucruri se cereau ca ele sa fie curate. Trebuiau să rumege şi să aibă unghia despicată. „Să mâncaţi orice dobitoc care are unghia despicată, copita despărţită si rumegă”. Unul sau altul din aceste semne, singur, ar fi fost cu totul neîndestulător ca să dea curăţia trebuincioasă. Amândouă trebuiau unite. Şi, pe când aceste două semne ajungeau pe deplin să înveţe pe israelit ca să poată deosebi dobitoacele curate de cele necurate, în afară de orice pricepere a înţelesului duhovnicesc şi a pricinilor acestor semne deosebitoare, creştinul poate cerceta adevărurile duhovniceşti cuprinse în aceste porunci ceremoniale.

Ce ne învaţă dar, aceste două însuşiri ale unui dobitoc curat? Lucrarea de a rumega arată că trebuie „mistuit înăuntru” ceea ce se mănâncă; pe când unghia despicată arată felul mersului văzut. Intre aceste două lucruri, după cum ştim, este o legătură strânsă în viaţa creştinului. Cel care paşte în păşunile verzi ale Cuvântului lui Dumnezeu, şi mistuie ceea ce ia de acolo, cel care uneşte cugetarea adâncă şi liniştită, cu un

studiu, făcut într-un duh de rugăciune, va arăta, fără îndoială, această însuşire a unei vieţi trăite spre slava Celui ce a binevoit să ne dea Cuvântul Său drept călăuză.

Se pare că mulţi din cei ce citesc Biblia, nu mistuie Cuvântul. Este o foarte mare deosebire între aceste două lucruri. Se poate citi capitol după capitol, carte după carte, şi totuşi să nu se mistuie măcar un singur rând. Putem citi Biblia, ca şi cum am împlini un obicei fără rost; dar, din pricină că n-avem cu ce rumega, nu tragem nici un folos din această citire. În privinţa aceasta, trebuie să luăm bine seama. Dobitoacele care pasc iarba verde ne pot sluji de pildă. Mai întâi, ele adună cu sârguinţă păşunea întăritoare; apoi se culca liniştite, ca s-o rumege. Frumoasă şi izbitoare icoană a unui creştin, care se hrăneşte din cuprinsul de preţ al cărţii insuflate, mistuindu-l apoi în sine.

Facă Domnul ca lucrul acesta să se răspândească tot mai mult printre noi. Dacă am fi mai obişnuiţi să facem din Cuvânt hrana trebuincioasă şi zilnică a sufletelor noastre, hotărât că am avea mai multă putere. Să ne păzim să facem din citirea Bibliei o formă moartă, o datorie rece, o deprindere sau obişnuinţă religioasă.

Aceeaşi băgare de seamă trebuie avută cu privire la lămurirea Cuvântului în faţa mulţimii. Acei care lămuresc semenilor lor Scripturile, să se hrănească şi să le mistuie mai întâi pentru ei înşişi. Să citească şi să cugete deoparte nu numai pentru alţii, ci pentru ei înşişi. Este trist să vezi pe un om mereu îngrijorat să dea hrana altora, în timp ce el moare de foame. Iar cei ce iau parte la lămurirea Cuvântului, să nu facă lucrul acesta numai din obişnuinţă, ca o maşină, ci cu o dorinţă cinstită de a învăţa şi de a mistui în sine cele ce ascultă. Atunci, şi cei ce învaţă şi cei ce sunt învăţaţi vor fi într-o stare bună, viaţa duhovnicească va fi hrănită şi întreţinută, şi se va arăta viaţa cu adevărat vrednică de acest nume.

Dar să ne aducem aminte că lucrarea de a rumega nu trebuie niciodată despărţita de unghia despicată. Unii, slab cunoscători ai călăuzei preotului, ne-învăţaţi în poruncile dumnezeieşti, văzând un dobitoc rumegător, puteau uşor să-l ia drept curat, ceea ce ar fi fost o mare greşeală. O cercetare mai amănunţită a rânduielii dumnezeieşti i-ar fi arătat îndată că trebuia să se uite şi la mersul dobitocului, să privească cu băgare de seamă urma lăsată de fiecare mişcare, să caute urma unghiei despicate.

Tot astfel, unghia despicată nu era de ajuns, dacă nu era însoţită de rumegare: „Să nu mâncaţi porcul, care are unghia despicată şi copita despărţită, dar nu rumegă; să-l priviţi ca necurat” (vers 7). Intr-un cuvânt, aceste două lucruri erau nedespărţite pentru orice dobitoc curat; în ce priveşte înţelesul duhovnicesc, el este de cea mai mare însemnătate din punct de vedere practic. Viaţa lăuntrică şi umblarea dinafară trebuiesc să meargă împreună. Un om poate să dea dovadă că iubeşte Cuvântul lui Dumnezeu şi că se hrăneşte din el, că-l cercetează cu de-amănuntul şi-l rumegă, că-l face păşunea sufletului său; dar, dacă urmele umbletului său pe cărarea vieţii nu sunt acelea pe care le cere Cuvântul, el nu este curat. Şi de altă parte, un om poate să pară că umblă întocmai cum ar trebui, ca fariseul, dar, dacă umbletul său nu este urmarea vieţii ascunse pe care o hrăneşte cu Dumnezeu, nu are nici un preţ. Înăuntru trebuie să fie lucrarea dumnezeiască, ce ia şi rumegă bogata păşune a Cuvântului lui Dumnezeu, fără care urma paşilor nu va folosi la nimic. Însemnătatea fiecăruia din aceste semne deosebitoare atârnă de legătura nedespărţită dintre ele.

Lucrul acesta ne sileşte să ne aducem aminte de o parte foarte însemnată din epistola întâia a lui Ioan, în care apostolul ne dă două însuşiri, după care putem cunoaşte pe cei ce sunt din Dumnezeu: „Prin aceasta se cunosc copiii lui Dumnezeu şi copiii diavolului. Oricine nu trăieşte în neprihănire, nu este de la Dumnezeu; nici cine nu iubeşte pe fratele său” (1Ioan 3:10). Avem aici cele două mari laturi ale vieţii veşnice, pe care le au toţi adevăraţii credincioşi, anume: „neprihănirea” şi „iubirea”, semnul din afară şi dinăuntru. Amândouă trebuie să fie împreună. Unii creştini sunt în totul pentru iubire; alţii pentru neprihănire. După Dumnezeu, una nu poate merge fără cealaltă. Dacă ceea ce numim dragoste este fără o viaţă trăită în neprihănire, nu va fi de fapt decât o stare de suflet slabă şi molatecă, ce va îngădui tot felul de greşeli şi de rele. Iar dacă ceea ce numim dreptate şi neprihănire este fără dragoste, va da o stare de suflet aspră, mândră, făţarnică, iubitoare de sine, mulţumindu-se cu temelia ticăloasă a „vazei” şi bunului nume personal. Dar acolo, unde viaţa dumnezeiască lucrează cu putere, se va găsi totdeauna dragostea lăuntrică unită cu o adevărată viaţă sfântă. Aceste două însuşiri sunt de neapărată trebuinţă pentru adevărata viaţă creştină. Trebuie să avem dragoste pentru tot ceea ce este din Dumnezeu, şi, în acelaşi timp, să avem sfinţenia, care se dă înapoi cu groază dinaintea a tot ce este de la Satana.

Să vedem acum, ce ne învaţă Leviticul cu privire la „tot ce se găseşte în ape”. Şi aici găsim două semne deosebitoare. Două lucruri trebuiau să aibă un peşte curat după lege, şi anume „aripile şi solzii”, care arătau o anumită destoinicie pentru locul în care avea să se mişte.

Dar mai este ceva. Eu cred că noi avem darul deosebit de a putea vedea în însuşirile fireşti cu care Dumnezeu a înzestrat făpturile ce trăiesc în ape, anumite însuşiri duhovniceşti ce ţin de viaţa creştină. Dacă peştelui îi trebuiesc „aripi” ca să se mişte în apă şi „solzi” ca să se împotrivească puterii ei, şi credinciosul are nevoie de această putere duhovnicească ce-l face în stare să meargă înainte prin lumea ce-l înconjoară şi, în acelaşi timp, să se împotrivească înrâuririi ei, să nu se lase pătruns de ea, să se ţină deoparte. Acestea sunt însuşiri de preţ. Aripile şi solzii sunt pline de înţeles pline de învăţământ pentru creştin. Ele ne înfăţişează două lucruri de care avem în deosebi nevoie: tăria duhovnicească de a înainta împotriva şuvoiului şi părerilor lumii, care ne înconjoară şi puterea de a ne pune la adăpost de înrâurirea ei. Una fără alta n-ar folosi la nimic. Este zadarnic să fim în stare să străbatem lumea, dacă nu suntem apăraţi împotriva înrâuririi lumii; şi chiar dacă am putea dovedi că suntem în stare să ne păzim de lume, totuşi, dacă n-avem puterea să înaintăm, greşim.

Toată purtarea unui creştin ar trebui să-l arate ca pe un călător şi străin pe acest pământ. Lozinca lui ar trebui să fie „înainte” mereu şi numai înainte. Oricare ar fi împrejurările în care se află, ochii lui trebuie să fie aţintiţi asupra unei locuinţe care nu ţine de lumea aceasta pieritoare. El este înzestrat, prin har, cu însuşirea duhovnicească de a merge înainte, de a trece cu tărie peste toate piedicile şi de a înfăptui dorinţele arzătoare ale unui suflet născut de sus. Şi tot croindu-şi cu hotărâre astfel drumul înainte, tot „silindu-şi trecerea până la cer”, trebuie să-şi păzească omul dinlăuntru înarmat peste tot şi închis cu grija pentru orice înrâurire din afară.

Fie să avem tot mai mult această nevoie de a înainta, aceste năzuinţe după cele de sus! Mai multă statornicie în sfinţenia sufletului, şi mai multă îndepărtare de această lume uşuratică. Cu drept cuvânt vom binecuvânta pe Domnul pentru cercetările noastre asupra umbrelor ceremoniale ale Leviticului, dacă, prin ele, vom fi aduşi să dorim cu mai multă înfocare aceste haruri, care, deşi zugrăvite atât de slab, ne sunt totuşi atât de trebuincioase.

De la versetul 12 până la versetul 24 din acest capitol, avem legea privitoare la păsări. Toate cele ce se hrăneau cu carne, erau necurate. Cele care mâncau de toate, erau necurate. Toate cele care, deşi înzestrate cu puterea de a se înălţa în văzduh, se târau totuşi pe pământ, erau necurate. Din acestea din urmă se abăteau vreo câteva de la regulă (versetele 21-22); dar regula, porunca nestrămutată era cât se poate de

lămurită: „Să priviţi ca o urâciune orice târâtoare care zboară şi umblă pe patru picioare” (versetul 20), Lucrul acesta este o învăţătură foarte bună pentru noi. Păsările care puteau să se hrănească cu carne, cele care puteau să mănânce de toate şi toate cele ce se târau trebuiau să fie socotite ca necurate pentru Israelul lui Dumnezeu, pentru că aşa hotărâse Dumnezeul lui Israel, şi inima duhovnicească nu va avea greutate să recunoască dreptatea unei asemenea porunci. Nu numai că, în obiceiurile celor trei soiuri de păsări arătate mai sus, putem vedea pricina înţeleaptă pentru care fuseseră declarate necurate, dar în ele vedem şi înfăţişarea izbitoare a lucrurilor de care orice creştin adevărat trebuie să se păzească cu desăvârşire. El trebuie să lepede tot ce ţine de firea pământeasca (de carne). Mai mult încă, el nu se poate hrăni cu orice i se pune înainte. El trebuie „să cerceteze lucrurile care se deosebesc”, el trebuie „să ia seama la cele ce aude”, el trebuie să aibă un duh pătrunzător, o judecată duhovnicească, gusturi cereşti. În sfârşit, el trebuie să se folosească de aripile sale, trebuie să se înalţe pe aripile credinţei, şi să-şi găsească locul în părţile cereşti de care ţine. Într-un cuvânt, nu trebuie să se găsească la creştin nimic târâtor, nimic încurcat, nimic necurat.

Cât despre „târâtoare”, iată care era regula obişnuită: „Pe orice târâtoare care se târăşte pe pământ, s-o priviţi ca necurată; să nu se mănânce” (vers 41). Ce minunat lucru să te gândeşti la harul plin de bunăvoinţă al lui Dumnezeu! El putea să se coboare ca să dea îndrumări cu privire la târâtoare! El nu voia să-şi lase poporul nelămurit nici în cel mai neînsemnat lucru. Călăuza preotului cuprindea cele mai lămurite îndrumări pentru toate lucrurile. El voia ca poporul Său să se păstreze curat de orice întinăciune, de care s-ar fi putut întina prin atingerea lucrurilor necurate. Ei nu erau ai lor înşişi, şi deci nu trebuiau să se poarte după placul lor. Ei erau ai lui Dumnezeu; Numele Lui era chemat peste ei; ei erau socotiţi una cu El. Cuvântul Său trebuia să fie, în orice privinţă, îndrumătorul lor. În el trebuiau să înveţe să deosebească anume care dobitoace, păsări, peşti şi târâtoare erau curate. Cu privire la aceste lucruri, ei nu trebuiau să se bizuie pe gândurile lor, să pună în lucrare mintea lor, sau să se lase călăuziţi de închipuirile lor. Cuvântul lui Dumnezeu trebuia să le fie singura călăuză. Celelalte neamuri puteau să mănânce ce voiau; dar Israel se bucura de marea cinste de a nu mânca decât ce plăcea Domnului.

Totdeauna ar trebui, duhovniceşte vorbind, să se poată spune despre creştin:„Chiar când merge, se simte că are aripi”.

Poporul lui Dumnezeu trebuia să se ferească cu multă băgare de seamă nu numai de faptul de a mânca ce era necurat; dar până şi atingerea lui era oprită (vezi versetele 8, 24, 26-28, 31-41). Era cu neputinţă ca un mădular al Israelului lui Dumnezeu să atingă ceva necurat, fără să se facă şi el necurat. Acest adevăr este lămurit pe larg în lege şi în prooroci: „Aşa vorbeşte Domnul oştirilor: „Pune preoţilor următoarea întrebare asupra Legii: „Dacă poartă cineva în poala hainei sale carne sfinţită şi atinge cu haina lui pâine, bucate fierte, vin, untdelemn, sau o mâncare oarecare, lucrurile acestea vor fi sfinţite?” Preoţii au răspuns: „Nu”! Şi Hagai a zis: „Dacă se atinge cineva, spurcat prin atingerea de un trup mort de toate aceste lucruri, vor fi ele spurcate oare”? Preoţii au răspuns: „Vor fi spurcate” (Hagai 2:11-13). Dumnezeu voia ca poporul Său sa fie sfânt în toate privinţele” Ei nu trebuiau nici să mănânce, nici să se atingă de ceva necurat. „Să nu vă faceţi urâcioşi prin toate aceste târâtoare care se târăsc; să nu vă faceţi necuraţi prin ele, să nu vă spurcaţi prin ele!” Apoi urmează pricina puternică a acestei despărţiri straşnice.

Este bine să luăm aminte că sfinţenia personală a slujitorilor lui Dumnezeu, deplina lor despărţire de orice lucru necurat, izvorăşte din legătura lor cu El. Nu spunând: „Dă-te înapoi, nu te apropia de mine, căci sunt sfânt” ci spunând: „Dumnezeu este sfânt”, şi de aceea toţi cei ce stau în legătură cu El trebuie să fie sfinţi. Din toate privinţele este drept ca Dumnezeu să ceară poporului Său să fie sfânt. „Mărturiile Tale sunt cu totul adevărate; sfinţenia este podoaba Casei Tale, Doamne, pentru tot timpul cât vor ţinea vremurile”. Ce ar putea oare să se potrivească mai bine Casei Domnului, decât sfinţenia? Dacă cineva ar fi întrebat pe un israelit: „De ce te dai înapoi astfel dinaintea acestei târâtoare ce se târăşte pe cărare?” el ar fi răspuns: „Dumnezeu este sfânt şi eu sunt al Lui”. El a zis: „Nu te atinge!” Tot aşa, acum, dacă un creştin este întrebat de ce stă deoparte de atâtea lucruri, la care iau parte oamenii din lume, răspunsul lui trebuie să fie lămurit: „Tatăl meu este sfânt”. Aceasta este adevărata temelie a sfinţeniei personale. Cu cât vom privi mai cu băgare de seamă firea lui Dumnezeu şi vom intra în puterea legăturilor noastre cu Dumnezeu, în Cristos, prin lucrarea Duhului Sfânt, cu atât vom fi mai sfinţi. Nu poate fi vorba de o înaintare în starea de sfinţenie în care este pus cel credincios; dar este, şi trebuie să fie o înaintare în preţuirea, trăirea şi arătarea acestei sfinţenii. Aceste lucruri n-ar trebui amestecate niciodată. Toţi credincioşii se găsesc în Hristos în aceeaşi stare de sfinţenie sau de sfinţire, dar măsura în care se arată în viaţă această sfinţenie poate fi felurită. Este uşor de înţeles: starea noastră în Cristos înaintea lui Dumnezeu este urmarea faptului că am fost apropiaţi de Dumnezeu prin sângele crucii; viaţa de sfinţenie atârnă însă de legătura noastră cu Dumnezeu prin lucrarea Duhului. Lucrul acesta nu înseamnă că avem pretenţia să ne aşezăm deasupra locului dat nouă pe o treaptă de sfinţenie personală mai ridicată decât alţii, şi să fim, în vreun fel, mai buni decât semenii noştri. Asemenea gânduri sunt vrednice de dispreţul oricărui om cu judecată. Dar, dacă Dumnezeu, în harul Sau nesfârşit, se coboară până la noi şi ne ridică până la înălţimea sfinţeniei Sale binecuvântate, în unire cu Cristos, n-are El dreptul oare să ne arate care trebuie să fie purtarea noastră, ca unii care am fost apropiaţi astfel de El? Cine ar îndrăzni să pună la îndoială un adevăr atât de lămurit? Şi apoi, nu suntem oare datori să căutăm să păstrăm această purtare pe care ne-o porunceşte? Trebuie să fim învinuiţi de îngâmfare dacă suntem ascultători? Era o îngâmfare pentru un israelit să nu vrea să se atingă de „o târâtoare?” Nu, dar ar fi fost o îndrăzneaţă şi primejdioasă îngâmfare să se fi atins. E drept că se putea ca el să nu poată face pe un străin ne-tăiat împrejur, să înţeleagă şi să preţuiască pricina purtării sale, dar nu era nimic. Domnul zisese: „Să nu te atingi” nu pentru că un Israelit era, prin el însuşi, mai sfânt decât un străin, dar pentru că Dumnezeu era sfânt şi Israel era poporul Lui, Trebuia ochiul şi inima unui ucenic, tăiat împrejur, al legii lui Dumnezeu, pentru ca să deosebească ce era curat de ce nu era. Un străin nu putea face nici o deosebire, întotdeauna se va întâmpla la fel. Numai copiii Înţelepciunii pot să-i dea dreptate şi să-i găsească bune căile cereşti.

Înainte de a sfârşi capitolul 11 din Levitic, îl putem pune alături cu folos pentru sufletele noastre, cu capitolul 10 din Fapte, versetele 11-16. Ce ciudat trebuie sa i se fi părut lui Petru, care fusese crescut din copilărie, după rânduielile Legii lui Moise, să vadă coborându-se din cer un vas, „în care se aflau tot felul de dobitoace cu patru picioare şi târâtoare de pe pământ şi pasările cerului”; şi nu numai să vadă acest vas astfel umplut, dar să şi audă un glas zicând: „Petre, şcoală-te, taie şi mănâncă”. Minunat lucru. Ce? Nici o cercetare a unghiilor şi a obiceiurilor? Nu era nevoie: vasul şi cuprinsul lui se coborâseră din cer. Era destul. Iudeul putea să se pună la adăpostul poruncitor Legii şi să strige: „Nicidecum, Doamne, căci niciodată n-am mâncat ceva spurcat sau necurat” dar valul de har dumnezeiesc se ridica cu măreţie peste aceste piedici, pentru ca să îmbrăţişeze în lărgimea lui „tot felul” de lucruri pe care să le ridice la cer, în puterea şi greutatea acestor cuvinte de preţ: „Ce a curăţit Dumnezeu, să nu numeşti spurcat”. Puţin interesează cuprinsul vasului, dacă Dumnezeu îl curăţise. Făcătorul cărţii Leviticului venea să înalţe gândurile slujitorului Său, peste marginile pe care le ridicase această carte până la întreaga măreţie a harului ceresc. Voia să-l înveţe că adevărata curăţie, pe care o cere cerul, nu mai trebuia să stea în faptul de a rumega, de a avea unghia despicata sau în alte semne cerute de lege; ci în spălarea în sângele Mielului, care curăţeşte de orice păcat, şi face pe credincios atât de curat ca să poată păşi pe drumurile de safir ale locaşurilor cereşti. Era o lecţie aleasă, dată unui Iudeu. Era o lecţie dumnezeiască, la lumina căreia umbrele vechii economii trebuiau să piară. Mâna harului Celui Atotputernic a deschis poarta împărăţiei, dar nu ca să primească orice ar fi necurat. Nimic

întinat nu poate intra în cer; şi semnul, după care se putea cunoaşte curăţia, nu trebuia să mai fie o unghie despicată, ci numai acesta: „Ce a curăţit Dumnezeu”. Când Dumnezeu curăţeşte pe un om, hotărât că acesta trebuie să fie curat. Petru trebuia să fie trimis ca să deschidă împărăţia şi Neamurilor, după cum o deschisese Iudeilor, şi inima lui de Iudeu avea nevoie să fie lărgită. El avea nevoie să se înalţe deasupra umbrelor trecutului, în lumina strălucitoare care împrăştia raze dintr-un cer deschis prin jertfa deplină ce fusese adusă. El avea nevoie să iasă din făgaşul îngust al iudaismului şi să fie purtat pe întinsul mării de har, care trebuia să se verse peste o întreagă lume pierduta. De asemenea trebuia să înveţe că măsura, care trebuia să hotărască adevărata neprihănire, nu mai era trupească, ceremonială şi pământească, ci duhovnicească, morală şi cerească. Cu drept cuvânt, putem spune că pe acoperişul casei lui Simon tăbăcarul, apostolul celor tăiaţi împrejur a învăţat nişte lecţii însemnate. Se înţelege că ele erau bune să îmblânzească, să lărgească şi să înalţe un suflet, care fusese crescut în mijlocul înrâuririlor înguste ale sistemului iudeu. Binecuvântăm pe Domnul pentru aceste lecţii. Îl binecuvântăm pentru frumoasa şi strălucita stare în care ne-a aşezat El prin jertfa de pe cruce. Îl binecuvântăm, pentru că nu mai suntem opriţi de porunci ca: „nu lua, nu gusta, nu atinge” ci avem Cuvântul Său, care spune: „Căci orice făptură a lui Dumnezeu este bună: şi nimic nu este de lepădat, dacă se ia cu mulţămiri; pentru că este sfinţit prin Cuvântul lui Dumnezeu şi prin rugăciune” (1Timotei 4:4-5).

Această scurtă împărţire a Leviticului ne dă, în felul său, o îndoită lecţie a „căderii omului şi a leacului lui Dumnezeu”. Cu toate că forma are o înfăţişare deosebită, învăţătura este cât se poate de lămurită şi potrivită să ne atragă atenţia. Ea este, în acelaşi timp, foarte umilitoare dar şi minunat de mângâietoare. Scopul oricărei părţi din Scriptura, lămurită, fără înconjur şi însuşită de sufletul nostru prin puterea Duhului Sfânt, este să ne aducă, fără voia noastră, la Cristos.

Pretutindeni unde vedem firea noastră căzută, în orice vreme am privi-o, fie la zămislirea ei, la naştere sau în orice altă stare din întreaga ei viaţă, din pântece până la sicriu, ea poartă pecetea slăbiciunii şi a întinăciunii. Şi adevărul acesta se uită adesea în mijlocul strălucirii, măreţiei bogăţiilor şi deşertăciunilor vieţii omeneşti. Inima omului scorneşte multe mijloace cu care sa-şi acopere ticăloşia. Ei caută, în multe feluri, să-şi împodobească, să-şi poleiască goliciunea şi să se îmbrace cu înfăţişarea puterii şi a slavei; dar toate acestea nu sunt decât deşertăciune. Este de ajuns să-i vezi, la intrarea lui în lume, ca o făptură sărmană şi neputincioasă, sau când părăseşte lumea, ca să ia loc sub gliile văilor, pentru a avea dovada cea mai puternică de nimicnicia întregii lui îngâmfări, de deşertăciunea întregii lui măriri. Cei a căror trecere prin această lume a fost luminată de ceea ce omul numeşte slavă, au intrat în lume goi şi slabi şi au părăsit-o prin boală şi moarte.

Dar nu e numai atât. Partea omului, însuşirea cu care se naşte, nu este numai starea de neputinţă; mai este încă şi păcatul. Iată, zice Psalmistul:, „că sunt născut în nelegiuire, şi în păcat m-a zămislit mama mea” (Psalmul 51:5). „Cum ar putea cel născut din femeie să fie curat?” (Iov 25:4). În capitolul 12 învăţăm că naşterea unui „copil de parte bărbătească” făcea pe mamă „şapte zile” necurată, trebuind ca încă treizeci şi trei de zile să nu se ducă la sfântul locaş; aceste două soroace erau îndoite când se năştea o „fată”. Oare toate acestea nu ne vorbesc nimic? Nu putem scoate de aici o învăţătură care să ne smerească? Nu ne învaţă ele oare, într-o vorbire uşor de înţeles, că omul este „un lucru necurat” şi că îi trebuie sângele ispăşitor pentru al curăţi? Omul îşi închipuie că se poate mântui singur. El laudă cu îngâmfare vrednicia firii omeneşti. El poate să-şi dea ifose şi să se semeţească trecând prin viată dar, dacă ar voi să-şi dea osteneala să cugete o clipă şi să se gândească temeinic la acest scurt capitol 12, mândria, deşertăciunea, vrednicia şi îndreptăţirea sa, s-ar topi pe dată, şi, în locul lor, ar putea găsi adevărata temelie a oricărei vrednicii, ca şi temelia neprihănirii dumnezeieşti, în crucea Domnului nostru Isus Cristos.

În acest capitol, umbra crucii trece pe dinaintea noastră sub o îndoita înfăţişare: întâi, în tăierea împrejur a „copilului de parte bărbătească”, prin care era socotit drept un mădular al Israelului lui Dumnezeu şi, al doilea, în arderea de tot şi jertfa pentru păcat, prin care mama era curăţită de orice necurăţie, pusă iarăşi în drepturile ei şi făcută din nou vrednică să se poată apropia de sfântul locaş şi să fie pusă în legătură cu lucrurile sfinte.

Moartea lui Cristos, sub cele două mari înfăţişări ale ei, ne este arătată aici, ca singurul lucru care putea răspunde păcatului legat de naşterea firească a omului şi să-l ridice pe deplin. Arderea de tot închipuie moartea lui Cristos, după cerinţele lui Dumnezeu; jertfa pentru păcat, de altă parte, închipuie moartea lui Cristos în legătură cu nevoile păcătosului.

„Dacă nu poate să aducă un miel, să ia două turturele sau doi pui de porumbel, unul pentru arderea de tot, altul pentru jertfa de ispăşire. Preotul să facă ispăşire pentru ea şi va fi curată”. Numai vărsarea de sânge putea să curăţească. Crucea este singurul leac pentru neputinţa şi păcătoşia omului. Pretutindeni unde această lucrare minunată este înţeleasă, prin credinţă, aduce o curăţire deplină. Dacă această înţelegere e slabă, credinţa poate fi şovăitoare, urmările pot fi sărăcăcioase; dar, cititorul să-şi aducă aminte, pentru bucuria şi mângâierea sufletului său, că nici adâncimea încercărilor sale, nici tăria credinţei, nici puterea lui de înţelegere, nu curăţeşte; ci numai preţul dumnezeiesc, puterea veşnică a sângelui lui Cristos. Adevărul acesta dă sufletului o pace adâncă. Jertfa de pe cruce este aceeaşi pentru fiecare mădular al Israelului lui Dumnezeu, oricare ar fi locul său în adunare. Duioasele îngrijiri ale Dumnezeului îndurării se văd în faptul că sângele unei turturele avea tot atâta putere pentru cel sărac, ca şi sângele unui miel pentru cel bogat. Întregul preţ al lucrării ispăşitoare era păstrat şi arătat la fel prin amândouă darurile. Dacă n-ar fi fost aşa, israelitul sărac, care trebuia să aducă darurile cerute de lege pentru curăţire, ar fi putut sa strige deznădăjduit, privind multele turme ale vreunui vecin bogat: „Vai ce să mă fac? Cum voi fi curăţit? Cum voi putea să-mi capăt iarăşi locul şi drepturile în adunare? Eu nu am nici turme, nici vite. Eu sunt sărac şi nenorocit”. Dar, binecuvântat să fie Dumnezeu, căci şi pentru o asemenea împrejurare, El gândise totul. Un pui de porumbel sau o turturea era de ajuns. Acelaşi har desăvârşit şi minunat se arată pentru lepros în capitolul 14 al Leviticului: „Daca este sărac şi nu poate să aducă toate aceste lucruri, atunci să ia... etc. Apoi să aducă una din turturele sau un pui de porumbel, cum va putea, unul ca jertfă de ispăşire, şi altul ca ardere de tot. Aceasta este legea pentru curăţirea celui ce are o rană de lepra, şi nu poate să aducă tot ce este rânduit pentru curăţirea lui” (versetele 21, 30-32).

Harul găseşte pe păcătos în orice loc şi în orice stare s-ar afla. Sângele ispăşitor poate fi folosit de cel mai smerit, de cel mai sărac şi de cel mai slab. Toţi cei ce au nevoie de el, îl pot avea. Şi ce are a face „dacă e sărac?” Trebuie să fie înlăturat? O! nu, Dumnezeul lui Israel nu putea să se poarte astfel cu săracii şi cu nevoiaşii. Este o mare îmbărbătare pentru toţi aceştia în cuvintele: „După mijloacele lui... cum va putea”. Ce har desăvârşit! „Evanghelia este vestită săracilor”. Nimeni nu poate zice: „sângele lui Cristos nu-mi era la îndemână”. Se poate pune întrebarea aceasta fiecăruia. „Cât de aproape ai voii să-ţi fie adus acest sânge? „Eu îmi apropii neprihănirea, nu este departe”, zice Domnul (Isaia 46:13). Cât este ea de „aproape?” Atât de aproape că este pentru „cel ce nu lucrează, ci crede în Cel ce socoteşte pe păcătos neprihănit” (Rom. 4:5). Şi încă: „Cuvântul este aproape de tine”. Cum „aproape?” Atât de aproape că: „Dacă mărturiseşti cu gura ta pe Isus ca Domn, şi dacă crezi în inima ta că Dumnezeu l-a înviat din morţi, vei fi mântuit” (Rom. 10:8-9). La fel avem şi această frumoasă poftire: „Voi toţi cei însetaţi, veniţi la ape, chiar şi cel ce n-are bani” (Isaia 55:1).

Ce har fără seamăn străluceşte în cuvintele acestea: „celui care nu lucrează”, şi „chiar şi cel ce n-are bani!” Pe cât sunt de potrivnice firii lui Dumnezeu, pe atât sunt de potrivite firii omului. Mântuirea este tot atât de fără plată ca şi aerul pe care-l tragem în piept. Oare noi am făcut aerul? Nu, dar noi ne bucurăm de el, şi folosindu-l, putem trăi şi lucra pentru Acela care l-a făcut. La fel este şi cu mântuirea. O primim fără să facem nimic. Ne bucurăm de bogăţiile Altuia; ne odihnim pe lucrarea făcută de Altul; ba mai mult, hrănindu-ne şi odihnindu-ne astfel pe ea, suntem puşi în stare să lucrăm pentru Acela prin a cărui lucrare avem pace şi din bogăţiile căruia ne împărtăşim. Aici se vede învăţătura Evangheliei cu totul potrivnică Legii; o învăţătură neînţeleasă pentru cei de sub lege, dar foarte lămurită pentru credinţă. Harul dumnezeiesc se îngrijeşte de nevoile celor ce „nu pot” să îngrijească de ei înşişi.

Dar mai găsim o învăţătura de preţ în acest capitol din Levitic. Vedem nu numai harul lui Dumnezeu întins săracilor, dar asemănând cele din urmă versetele din Luca 2:24, vedem până la ce adâncime se coboară Dumnezeu pentru ca să arate acest har. Domnul Isus Cristos, Dumnezeu arătat în trup, Mielul fără cusur şi fără prihană, Sfântul care n-a cunoscut păcatul, „s-a născut dintr-o femeie”, şi această femeie, taină minunată, după ce a purtat în pântecele ei şi a dat naştere acestui trup omenesc, curat, desăvârşit, sfânt şi fără prihană, a trebuit să se supună rânduielilor obişnuite şi să-şi împlinească zilele de curăţire, după Legea lui Moise. Vedem harul dumnezeiesc nu numai în faptul că a trebuit să se curăţească astfel, dar şi în felul cum a împlinit această rânduială. „Şi ca să aducă jertfă, o pereche de turturele sau doi pui de porumbei, după cum este poruncit în legea Domnului”. Această împrejurare ne învaţă că aşa zişii părinţi ai Domnului Isus erau atât de săraci, încât au fost siliţi să se folosească de duioasa îngăduinţă făcută celor ce n-aveau putinţa să aducă „un miel ca jertfă”. Ce gând Domnul slavei, Dumnezeul Atotputernic, Stăpânul cerului şi al pământului, Acela care are „toate fiarele munţilor cu miile lor”, şi toate bogăţiile lumii, vine în lumea aceasta, pe care El a făcut-o, în împrejurările grele ale unei vieţi sărăcăcioase. Rânduiala levitică era îngăduitoare cu săracii, mama lui Isus s-a folosit de ea. Avem aici o lecţie însemnată. Domnul Isus nu Şi-a făcut intrarea în lume în mijlocul celor mari şi de neam ales. El a fost un om cu totul sărac. El a trăit printre săraci. „Căci cunoaşteţi harul Domnului nostru Isus Cristos. El, măcar că era bogat, S-a făcut sărac pentru voi, pentru ca, prin sărăcia Lui, voi să vă îmbogăţiţi” (2Corinteni 8:9).

Să ne hrănim cu bucurie, neîncetat, din acest har scump al Domnului nostru Isus Cristos, prin care am fost îmbogăţiţi în timp şi în veşnicie! S-a dezbrăcat pe Sine, ca să fim noi îmbrăcaţi. A murit, ca să ne dea viată. În măreţia harului Sau, S-a coborât din înălţimea slavei dumnezeieşti până în adâncimile sărăciei omeneşti pentru ca să ne ridice din gunoiul stricăciunii fireşti şi să ne dea un loc veşnic printre voievozii norodului Său. Simţământul acestui har, născut în inimile noastre prin puterea Duhului Sfânt, să ne silească să ne predăm în totul Aceluia căruia îi datorăm fericirea noastră de acum şi cea veşnică, bogăţiile noastre, viaţa noastră, totul!

Dintre toate slujbele pe care avea să le împlinească preotul, după rânduiala Legii lui Moise, nici una nu cerea o băgare de seamă mai răbdătoare şi o alipire mai strânsă de Călăuza dumnezeiască a Cuvântului, decât declararea şi căutarea cum trebuie, a leprei. Lucrul acesta trebuie să fie văzut pentru oricine cercetează cu oarecare băgare de seamă, însemnata parte a cărţii noastre, la care am ajuns.

Două lucruri cereau din partea preotului o deosebită luare aminte, şi anume, neprihănirea adunării şi harul care nu putea să încuviinţeze îndepărtarea unui mădular oarecare, decât pentru pricini arătate lămurit. Sfinţenia nu putea să îngăduie ca un om oarecare, care trebuia îndepărtat, să rămână în adunare; iar, pe de altă parte, harul nu voia ca cineva, care trebuia să facă parte din adunare, să fie izgonit. De aceea, preotul avea cea mai mare nevoie de agerime, de linişte, de înţelepciune, de răbdare, de blândeţe şi de o mare cunoştinţă. Anumite lucruri puteau să pară de mică însemnătate, şi totuşi să fie foarte serioase, iar altele puteau să se asemene cu lepra, fără să fie câtuşi de puţin lepră. Trebuia cea mai mare băgare de seamă şi foarte mult sânge rece. O judecată pripită, o hotărâre dată prea în grabă, putea să aibă cele mai însemnate urmări, fie pentru adunare, fie pentru vreunul din mădularele ei.

Astfel se lămureşte de ce întâlnim aşa de des cuvinte ca acestea: „Preotul să cerceteze” „preotul să închidă şapte zile pe cel cu rana; „a şaptea zi preotul să-l cerceteze iarăşi” „preotul să-l închidă a doua oară încă şapte zile” „preotul să-l cerceteze a doua oară în ziua a şaptea”. Nu trebuia judecat sau hotărât deloc cu grabă. Nu trebuia să-şi facă vreo părere din cele auzite. Cercetarea personală, priceperea preoţească, gândirea liniştită, ascultarea în totul de Cuvântul scris, adică de Călăuza sfântă care nu poate să greşească, toate acestea erau însuşiri pe care preotul trebuia neapărat să le aibă, dacă voia să dea o hotărâre dreaptă pentru fiecare împrejurare. Nu trebuia să se lase călăuzit de gândurile lui, de pornirile lui, de înţelepciunea lui, în vreo privinţă oarecare. Avea îndrumări lămurite în Cuvânt, numai să se supună lui. Fiecare amănunt, fiecare semn, fiecare mişcare, fiecare schimbare, fiecare culoare şi fiecare semn prevestitor, totul era prevăzut, cu o prevedere dumnezeiască, astfel că preotul n-avea decât să cunoască bine Cuvântul şi să se supună lui întocmai, în toate privinţele, ca să înlăture mii de greşeli.

Să cercetăm acum boala leprei, pe om, pe îmbrăcăminte sau pe casă. Din punctul de vedere al celor ce se văd, nimic nu poate fi mai dezgustător ca această boală; şi fiindcă ea nu se putea vindeca atunci când era pe om, înfăţişează o icoană dintre cele mai vii şi înfricoşătoare a păcatului în noi, a păcatului în felurite împrejurări prin care trecem, a păcatului în Biserica lui Dumnezeu. Ce învăţătură pentru suflet, ca o boală atât de îngrozitoare şi înjositoare să fie folosită pentru a înfăţişa răul moral, fie într-un mădular al Bisericii lui Dumnezeu, fie în împrejurările în care se găseşte unul din mădularele ei, fie chiar în Biserica însăşi.

1. Mai întâi, în ce priveşte lepra la un om, sau, cu alte cuvinte, răul moral sau ceea ce putea să pară rău la un mădular al Bisericii, este ceva foarte Însemnat, ceva care cere cea mai mare veghere şi toată grija din partea tuturor celor ce au pe inimă binele sufletelor şi slava lui Dumnezeu, care este părtaşă la buna stare şi la neprihănirea Bisericii Sale ca trup şi a fiecărui mădular în parte.

E de mare însemnătate să vedem că, pe când lepra şi rânduielile curăţirii se potrivesc, într-un înţeles mai larg oricărui păcătos, totuşi aici lepra este înfăţişată în legătură cu cei care alcătuiau poporul recunoscut al lui Dumnezeu. Omul pe care-l vedem aici supus cercetării preotului, este un mădular al Bisericii lui Dumnezeu. E bine să se înţeleagă lucrul acesta. Biserica lui Dumnezeu trebuie păstrată curată, pentru că ea este locuinţa Sa. Nici un lepros nu poate locui înăuntrul locuinţei sfinte a lui Dumnezeu.

Dar atunci, luaţi în seamă grija, băgarea de seamă şi răbdarea la care e îndemnat preotul, de teamă ca nu cumva să fie socotit ca lepră ceva care nu era lepră, sau să fie îngăduit ceva ce era într-adevăr lepră. Mai multe boli puteau să pară „pe piele” locul arătării bolii „ca o rană de lepră”, care, după o cercetare cu băgare de seamă a preotului, se dovedeau că sunt numai la faţă. Lucrul acesta trebuia să-l ţină în seamă cu multă grijă. Putea să se ivească vreo bubă pe piele, dar, deşi cerea îngrijirea celui ce lucra pentru Dumnezeu, nu era totuşi într-adevăr o necurăţie. Şi, cu toate acestea, ceea ce nu părea decât o bubă deasupra pielii, putea să ajungă ceva mai adânc decât pielea şi să înrăurească părţile lăuntrice ale trupului. Lucrul acesta cerea din partea preotului cea mai mare îngrijire (vezi versetele 2-11). O mică neîngrijire, o uşoară uitare putea să aibă urmări păgubitoare: molipsirea adunării întregi prin îngăduirea unuia cu adevărat lepros, sau îndepărtarea unul adevărat

mădular al Israelului lui Dumnezeu, din pricina vreunei bube numai deasupra pielii.

În toate acestea, sunt o mulţime de învăţăminte pentru copiii lui Dumnezeu. Este o deosebire între slăbiciunile personale şi lucrarea hotărâtă a răului între cusururile şi lipsurile în purtare şi lucrarea păcatului în cei credincioşi. Fără îndoială, trebuie să veghem asupra slăbiciunilor noastre; căci, dacă nu ne păzim de ele şi nu le judecăm, ele pot ajunge izvorul unui rău sigur (vers 14-28). Tot ce ţine de firea pământească trebuie judecat şi dat la o parte. Nu trebuie să avem nici o îngăduinţă pentru slăbiciunile personale din noi înşine, deşi trebuie să fim foarte îngăduitori cu slăbiciunile altora. Să luăm, spre pildă, o fire care se supără lesne. La mine trebuie s-o judec, la un altul trebuie s-o iert. La fel cu „umflătura albă" a israelitului (vers 19-20), ea poate ajunge izvorul unei adevărate necurăţii, pricina unei îndepărtări din adunare. Orice slăbiciune, de orice fel ar fi, trebuie privegheată, de teamă să nu ajungă o pricină de păcătuire. „Un cap pleşuv" nu dovedea că este lepră, dar lepra se putea ivi şi, prin urmare, trebuia să se ia măsuri.

Multe lucruri pot să nu fie păcate în ele însele, dar pot ajunge un prilej de păcătuire, dacă nu iei bine seama. Şi nu e vorba numai de ceea ce numim noi pete, cusururi şi slăbiciuni personale, dar chiar şi de ceea ce ar putea fi fala noastră. Zeflemeaua, vioiciunea minţii, veselia, pot ajunge izvorul şi mijlocul întinăciunii. Fiecare are ceva de care trebuie să se păzească, ceva asupra căruia trebuie să vegheze neîncetat. Ce fericiţi suntem că ne putem bizui pe o inimă de Tată, cu privire la toate aceste lucruri. Avem îngăduinţa scumpă de a ne putea înfăţişa, oricând, în faţa iubirii neobosite, totdeauna primitoare, care nu ne leapădă niciodată şi nu mustră pentru ca să spunem tot ce avem pe inimă, să luăm har ca să fim ajutaţi în toate nevoile şi să câştigăm, o biruinţă desăvârşită asupra tuturor. N-avem de ce să fim deznădăjduiţi, câtă vreme vedem scris pe uşa vistieriei Tatălui nostru: „El dă un har şi mai mare". Scumpă făgăduinţă! Ea nu are margini, este fără fund şi fără hotare.

Vom vedea acum ce se întâmpla când rana de lepră era bine cunoscuta. Dumnezeul lui Israel putea îngădui slăbiciunile, cusururile şi petele; dar, din clipa în care toate acestea erau pricina întinăciunii, fie la cap, fie la barbă, fie la frunte sau în orice altă parte, adică lepra, cel lepros nu mai putea fi îngăduit în sfânta adunare. „Leprosul, atins de această rana, să-şi poarte hainele sfâşiate, şi să umble cu capul gol; să-şi acopere barba, şi să strige: „Necurat". „Necurat". Câtă vreme va avea rana, va fi necurat: este necurat. Să locuiască singur; locuinţa lui să fie afară din tabără" (versetele 45-46). Iată starea leprosului, îndeletnicirea leprosului, locul leprosului. Hainele sfâşiate, capul gol, barba acoperită, strigând: Necurat! Necurat! şi locuind afară din tabără, în singurătatea pustiului nemărginit şi înfricoşător. Ce putea fi oare mai umilitor, mai apăsător? „Să locuiască singur". Nu era vrednic de legătura şi părtăşia cu semenii săi. El era izgonit din singurul loc, în lumea întreagă, unde era cunoscută şi simţită starea de faţă a lui Dumnezeu.

Cititorule, sărmanul lepros părăsit de toţi înfăţişează pe acela în care îşi face păcatul lucrarea. Într-adevăr, cum vom vedea în curând, aici nu este vorba de un păcătos pierdut, prăpădit, vinovat şi osândit, care, prin urmare, este fiinţa cea mai îndreptăţită pentru iubirea lui Dumnezeu şi pentru sângele lui Hristos. Nu, ci vedem în leprosul pus deoparte, un om în care păcatul lucrează cu putere, un om în care se găseşte lucrarea vădită a răului. Iată ce întinează şi îndepărtează de la bucuria stării de fată a lui Dumnezeu şi de la părtăşia sfinţilor. Câtă vreme păcatul lucrează cu putere, nici vorbă nu poate fi de legătură nici cu Dumnezeu, nici cu poporul Său. „Să locuiască singur; locuinţa lui să fie afară din tabără". Până când? „Câtă vreme va avea rana" Da, da, păcatul este lovitura de moarte dată legăturii cu Dumnezeu. Orice înfăţişare ar vrea omul să dea vieţii lui din afara, printr-o evlavie numai de forma şi o slujbă rece, legătură cu Dumnezeu nu poate avea câtă vreme păcatul lucrează în el. Şi n-are a face felul sau mărimea răului; fiindcă, dacă n-ar avea decât greutatea unei pene, daca n-ar fi decât un gând uşor, el tot trebuie să împiedece legătura cu Dumnezeu şi chiar s-o rupă câtă vreme este la lucru. Numai când înmugureşte, când iese la iveală şi când se descopere în întregime, poate fi dat la o parte cu totul prin harul lui Dumnezeu şi prin sângele Mielului.

Faptul acesta ne duce la unul din cele mai însemnate lucruri în legătură cu leprosul, lucru care poate părea ciudat de tot tuturor celor care nu înţeleg felul cum lucrează Dumnezeu cu păcătoşii. „Dacă lepra va face o spuzeală pe piele, şi va acoperi toată pielea celui cu rana, din cap până în picioare, pretutindeni pe unde-şi va arunca preotul privirile, preotul să-l cerceteze; şi, dacă va vedea că lepra a acoperit tot trupul, să, declare curat pe cel cu rana: fiindcă s-a făcut toată albă, el este curat" (Cap. 13:12-13). Din clipa în care păcătosul îşi ia adevăratul loc înaintea lui Dumnezeu, starea lui este lămurită pe dea-ntregul. Îndată ce întreaga lui fiinţă este dată la iveală, aşa cum este, nu mai este, nici o greutate. Păcătosul poate să treacă prin încercări dureroase înainte de a ajunge în această stare, încercări, care nu sunt decât urmarea ne recunoaşterii stării lui adevărate de a mărturisi „tot adevărul" cu privire la ceea ce este; dar, chiar din clipa când este hotărât să zică din toată inima: „aşa cum sunt", harul fără plată al lui Dumnezeu se coboară până la el. „Câtă vreme am tăcut, mi se topeau oasele de gemetele mele necurmate. Căci zi şi noapte mâna Ta apăsa asupra mea; mi se usca vlaga cum se usucă pământul de seceta verii" (Psalmul 32:3-4). Cât a ţinut deci această stare dureroasă? Până când lucrarea dinăuntru a fost dată în totul pe faţă. „Atunci Ţi-am mărturisit păcatul meu, şi nu mi-am ascuns fărădelegea. Am zis: „îmi voi mărturisi Domnului fărădelegile. Şi Tu ai iertat vina păcatului meu" (vers 5). Este foarte însemnat să luăm seama la înlănţuirea lucrărilor lui Dumnezeu faţă de cel lepros, din clipa când anumite semne pe locul arătării rănii trezeau bănuieli, până când boala acopere pe om în întregime „din cap până în picioare". Nu era nici grabă, nici nepăsare. Totdeauna Dumnezeu intră la judecată cu un pas domol şi măsurat; dar, când intră, El trebuie să judece după drepturile firii Sale. El poate cerceta cu răbdare; El poate aştepta „şapte zile" şi, dacă cea mai uşoară schimbare se iveşte în semnele bolii, El poate aştepta „alte şapte zile" dar, din clipa când e dovedită dea binele lucrarea leprei, El nu mai poate fi îngăduitor: „Locuinţa lui să fie afară din tabără" Până când? Până când boala s-a arătat peste tot trupul. „Dacă va vedea că lepra a acoperit tot trupul, să declare curat pe cel cu rana".

Acesta este punctul cel mai de preţ şi cel mai însemnat. Cea mai mică pată de lepră nu era îngăduită înaintea ochilor lui Dumnezeu; şi totuşi, când omul era acoperit de lepră în întregime, din cap până în picioare, el era declarat curat, adică era o fiinţă îndreptăţită să aibă parte de harul lui Dumnezeu şi de sângele ispăşitor.

Tot astfel se întâmplă şi cu păcătosul. Dumnezeu „are ochii aşa de curaţi că nu pot să vadă răul şi nu pot privi nelegiuirea" (Habacuc 1:13); şi cu toate acestea, din clipa în care un păcătos îşi ia adevăratul loc înaintea lui Dumnezeu, adică vede că este cu totul pierdut, vinovat şi necurat, ne având nici măcar un singur locşor asupra căruia ochiul Sfinţeniei fără margini Să se poată opri cu plăcere, ca o fiinţă atât de rea cum nici nu poate fi alta mai rea-chiar din această clipă, toată socoteala este încheiată îndată, pe deplin şi dumnezeieşte. Harul lui Dumnezeu are a face cu păcătoşii; şi când mă recunosc păcătos mă recunosc ca unul din acei pentru care a venit Cristos ca să mântuiască. Cu cât cineva îmi va arăta mai lămurit că sunt un păcătos, cu atât el va dovedi mai cu tărie dreptul meu la dragostea lui Dumnezeu şi la lucrarea lui Cristos. Cristos „de asemenea, a suferit odată pentru păcate, El, Cel neprihănit, pentru cei nelegiuiţi, ca să ne aducă la Dumnezeu" (1Petru 3:18). Deci, dacă eu sunt „nelegiuit", sunt unul dintre acei pentru care Cristos a murit, şi am drept la toate roadele morţii Sale. „Nu este nici un om neprihănit pe pământ" – şi pentru că eu sunt „pe pământ", este lucru vădit că sunt „nelegiuit" – şi că Cristos a murit pentru mine, a suferit pentru păcatele mele. Deci, pentru că Cristos a murit pentru mine, eu am dreptul să mă bucur îndată de roadele jertfei Sale. Nici nu poate fi

ceva mai lămurit nu e nevoie de nici o opintire ca să fie înţeles. Eu nu sunt chemat să fiu altceva decât ce sunt. Nu e treaba mea să simt, să încerc sau să fac ceva. Cuvântul lui Dumnezeu mă încredinţează că Cristos a murit pentru mine, aşa cum sunt; şi dacă El a murit pentru mine, eu sunt la adăpost, după cum este şi El însuşi. Nimeni nu este împotriva mea. Cristos a făcut tot ce trebuia. Nu numai că El a suferit pentru „păcatele" mele, dar a „ridicat păcatul". El a nimicit întreaga zidire în care mă aflam, ca un copil al celui dintâi Adam, şi m-a pus într-o zidire nouă prin legătura cu El însuşi: şi, astfel, stau înaintea lui Dumnezeu, scăpat de orice învinuire a păcatului şi de orice teamă de judecată.

„Aşa cum sunt, Isuse, vin, Căci pentru mine ai murit, Fiindcă îmi zici să vin, eu vin. Mântuitorule, eu vin!"

De unde ştiu eu că sângele Lui a curs pentru mine? Din Scriptură. Izvor binecuvântat al cunoştinţei, sigur şi veşnic! Cristos a suferit pentru păcate. Eu am păcate. Cristos a murit, „El, Cel neprihănit pentru cei nelegiuiţi". Eu sunt nelegiuit. Aşa dar, moartea lui Cristos, este pentru mine, ca şi cum aş fi singurul păcătos pe pământ. Nu e vorba de ceea ce simt eu, sau de ceea ce gândesc eu. Multe suflete sunt frământate în privinţa aceasta. De câte ori nu auzim spunându-se: „Oh! Eu cred că Hristos a murit pentru păcătoşi, dar nu pot fi sigur că păcatele îmi sunt iertate. Nu pot să mă folosesc, nu pot să iau pentru mine, nu pot să mă bucur de binefacerea morţii lui Cristos". Toate acestea ţin de „eu" şi nu de Cristos. Este simţirea, nu Scriptura. Dacă vom cerceta Sfânta Scriptură de la un capăt la altul, nu vom găsi nici o slovă care să spună că suntem mântuiţi prin ceea ce simţim noi, sau ce gândim noi. Evanghelia este pentru toţi câţi se recunosc pierduţi. Cristos a murit pentru păcătoşi. Tocmai ce sunt eu. Aşa dar, El a murit pentru mine. De unde ştiu aceasta? Pentru că simt? Deloc. De unde dar? Din Cuvântul lui Dumnezeu: „Cristos a murit pentru păcatele noastre, după Scripturi; El a fost îngropat şi a înviat a treia zi, după Scripturi" (1 Corinteni 15:3-4). Astfel, totul este „după Scripturi". Dacă ar fi fost după simţirea noastră, am fi nişte nenorociţi, căci simţirile noastre, rareori, sunt aceleaşi într-o zi întreagă.„Cuvântul Tău, Doamne dăinuieşte în veci în ceruri. Tu ai înălţat Cuvântul Tău mai presus de Numele Tău".

Fără îndoială, e un lucru minunat să simţi şi să înfăptuieşti; dar, dacă punem aceste lucruri în locul lui Cristos, nu le vom avea nici pe ele, nici pe Cristos care le dă. Dacă mă îndeletnicesc cu Cristos, voi fi fericit; dar, dacă pun fericirea mea în locul lui Cristos, nu voi avea nici pe una, nici pe cealaltă Aceasta este starea tristă a mii de suflete. În loc să se sprijine pe tăria nezguduită a Scripturilor, ei privesc mereu în inimile lor. Iată ce-i face totdeauna nesiguri, şi, prin urmare, mereu nefericiţi. O stare de îndoială, e o stare de chin. Dar cum pot oare ieşi din îndoielile mele? Numai încrezându-te în tăria dumnezeiască a Scripturii. Despre cine mărturiseşte Scriptura? Despre Cristos (Ioan 5). Ea mărturiseşte că Cristos a murit pentru păcatele noastre şi că a înviat din pricină că am fost socotiţi neprihăniţi (Romani 4). Acelaşi Cuvânt, care îmi spune că sunt nelegiuit îmi spune şi că Cristos a murit pentru mine. Nimic nu poate fi mai lămurit. Dacă n-aş fi păcătos, moartea lui Cristos nu mi-ar folosi la nimic; dar, deoarece sunt păcătos, ea este tocmai ce-mi trebuie. Dacă privesc la mine sau la altceva ce are vreo legătură cu mine, e limpede că n-am prins întreg înţelesul duhovnicesc din Levitic 13:12-13. N-am venit la Mielul lui Dumnezeu, „aşa cum sunt". De abia când leprosul, este acoperit de lepră din cap până în picioare, este cum trebuie să fie. Atunci, şi numai atunci, harul îl poate întâmpina. „Preotul să-l cerceteze; şi dacă va vedea că lepra a acoperit tot trupul, să declare curat pe cel cu rana: fiindcă s-a făcut toata albă, el este curat". Scump adevăr „Unde s-a înmulţit păcatul, acolo harul s-a înmulţit şi mai mult".

Câtă vreme mă gândesc că e un singur loc ne acoperit de înfricoşătoarea boală, însemnează că n-am sfârşit cu mine însumi. Numai când adevărata mea stare îmi este pe dea-ntregul dezvăluită, înţeleg într-adevăr ce însemnează mântuirea prin har.

Haina sau pielea ne aduce aminte de împrejurările sau obiceiurile unui om. Este un punct de vedere cu totul practic. Trebuie să ne păzim de creşterea răului în căile noastre, tot aşa cum trebuie să ne păzim de răul din noi înşine. Vedem aici aceeaşi cercetare plină de răbdare cu privire la o haină ca şi la un om. Nu este nici o grabă, nici o nepăsare. „Preotul să cerceteze rana şi să închidă şapte zile lucrul cu rana". Nu trebuie să fie nici nepăsare, nici ne îngrijire. Răul se poate strecura în mii de feluri în obiceiurile şi căile noastre; de aceea, îndată ce băgăm de seamă ceva ce dă de bănuit, trebuie să-l supunem unei cercetări preoţeşti, liniştite şi cu răbdare. Trebuie să fie „închis şapte zile", pentru ca să aibă destul timp să se arate în totul. „Să cerceteze a şaptea zi rana. Dacă rana s-a întins pe haină, în urzeala sau in bătătură, pe piele sau pe lucrul acela de piele, este o rană de lepra învechită: lucrul acela este necurat. Să ardă haina". Obiceiul rău trebuie lepădat în clipa când îl descopăr. Daca mă găsesc într-o stare rea, trebuie s-o părăsesc. Arderea hainei arată judecarea răului, fie în obiceiurile, fie în împrejurările în care se află un om. Nu trebuie să glumim cu răul. In anumite cazuri, haina trebuia „spălată", ceea ce însemnează lucrarea Cuvântului lui Dumnezeu asupra obiceiurilor unui om. „Preotul să poruncească să se spele partea atinsă de rană, şi să-l închidă a doua oară şapte zile". Trebuie o aşteptare plină de răbdare ca să ne încredinţăm de lucrarea Cuvântului. „Preotul să cerceteze rana, după ce se va spăla. Şi dacă rana nu şi-a schimbat înfăţişarea, să fie arsă în foc". Când este ceva cu totul rău şi de nevindecat în starea noastră sau în obiceiurile noastre, n-avem altceva de făcut decât să-l aruncăm în întregime „Dacă preotul vede că rana a mai scăzut, după ce a fost spălata, s-o rupă din haină". Cuvântul poale să-şi facă lucrarea, pentru că ceea ce e rău în purtarea unui om, sau în starea sa, să fie părăsit şi astfel răul să fie înlăturat; dar, dacă, totuşi, răul nu încetează, el trebuie osândit şi înlăturat, cu tot ce ţine de el.

În toate acestea, găsim un izvor nesecat de învăţăminte, pentru viaţa de toate zilele. Trebuie să luăm bine seama la îndeletnicirea noastră, la împrejurările în care ne aflăm, la obiceiurile cu care ne-am deprins. Pentru toate acestea, e nevoie de o deosebită veghere. Orice semn ce dă de bănuit trebuie privegheat cu multă grijă, de teamă sa nu se schimbe mai târziu în „lepră care roade" sau care „face spuzeală", prin care noi înşine şi mulţi alţii se vor întina. Ne putem afla într-o slujbă, stare, sau loc, de care ţin anumite lucruri rele, care pot fi înlăturate fără să părăsim în totul starea sau slujba aceea; dar ne putem afla de asemenea într-o stare unde este cu neputinţă sa trăieşti cu Dumnezeu. Dacă ochiul este curat, tot drumul va fi luminat. Dacă singura dorinţă a inimii este să ne bucurăm de starea de faţă a lui Dumnezeu, vom descoperi cu uşurinţă care sunt lucrurile ce încearcă să ne lipsească de acest har negrăit.

Să umblăm după o legătura tot mai strânsă cu Dumnezeu, şi să ne păzim cu grijă de orice fel de întinăciune, fie în fiinţa noastră, fie în obiceiurile sau în legăturile noastre.

Acum vom cerceta poruncile frumoase şi pline de însemnătate, privitoare la curăţirea leprosului, care ne înfăţişează unele din cele mal scumpe adevăruri ale Evangheliei. Am văzut unde era leprosul. El era afară din tabără, departe de Dumnezeu, de altarul Său şi de adunarea Sa, Pe lângă aceasta, el locuia într-o singurătate stearpă, într-o stare de întinăciune. El era în afară de orice ajutor omenesc şi, în ceea ce-l privea, nu putea face altceva decât să dea necurăţia la tot ce atingea. Fireşte că-i era cu neputinţa să poată face ceva ca să se curăţească. Dacă nu putea decât să murdărească prin atingerea lui, cum ar fi putut să se cureţe pe el însuşi? Era cu putinţa să facă ceva pentru curăţirea Sa? Cu neputinţă. Ca lepros întinat, nu putea face nimic pentru el însuşi; totul trebuia făcut pentru el de un altul. El nu putea să-şi croiască un drum până la Dumnezeu, dar Dumnezeu putea să-şi deschidă drum până la el. Nici un mijloc de scăpare pentru el, nici în el însuşi, nici în semenii săi. E lămurit că un lepros nu putea curăţii pe un altul; de asemenea este lămurit că, dacă un lepros atingea o persoană curată, o făcea necurată. Singura lui scăpare era in Dumnezeu. El trebuia să dea har pentru toate.

De aceea citim: „Preotul să iasă afară din tabără”. Nu spune: „leprosul să vină”. N-ar fi avut nici un rost; la ce ar fi folosit să spună leprosului să meargă sau să facă ceva? El era surghiunit în singurătatea pustiei; unde să se duca? Era tot acoperit de pete de nevindecat; ce putea face? Putea să suspine după tovărăşia semenilor săi, şi să dorească să fie curăţit, dar suspinele lui erau ale unui lepros singuratec şi fără putere. El putea să se silească să se cureţe, dar silinţele lui n-aveau altă urmare decât să-i arate întinat şi să facă să se întindă întinăciunea. Mai înainte ca să poată fi declarat „curat”, trebuia făcută o lucrare pentru el – lucrare pe care el n-o putea nici face, nici ajuta să se facă – lucrare ce trebuia făcută în întregime de un altul. Leprosul trebuia să „stea liniştit” şi să se uite cum preotul făcea o lucrare în puterea căreia lepra putea fi curăţită pe deplin. Preotul făcea totul. Leprosul nu făcea nimic.

„Preotul să poruncească să se ia, pentru cel ce trebuie curăţit, două păsări vii şi curate, lemn de cedru, cârmâz şi isop. Preotul să poruncească să se junghie una din aceste păsări într-un vas de pământ, în apa curgătoare”.

În preotul care ieşea afară din tabără, ieşind din locuinţa lui Dumnezeu, vedem pe Domnul Isus, coborându-se din sânul Tatălui, locuinţa Sa veşnică, pe pământul nostru întinat, unde El ne vedea cufundaţi în lepra înjositoare a păcatului, întocmai ca Samariteanul milostiv, El „a venit la noi acolo unde eram”. El n-a venit numai până la mijlocul drumului. El n-a făcut numai nouă părţi din zece din drumul spre noi. El a făcut tot drumul. Era de neapărată trebuinţă să facă tot drumul, căci, având în vedere cerinţele sfinte ale scaunului de domnie al lui Dumnezeu, El n-ar fi putut porunci leprei noastre să ne părăsească, dacă ar fi rămas în sânul Tatălui. El putea să zămislească lumi întregi prin cuvântul gurii Sale; dar, când era vorba să cureţe nişte păcătoşi leproşi, trebuia ceva mai mult. „Atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Său Fiu”. Când e vorba să dea naştere lumilor, Dumnezeu n-are decât să vorbească. Când e vorba să mântuiască pe păcătoşi, El a trebuit să dea pe Fiul Său. „Dragostea lui Dumnezeu faţă de noi s-a arătat prin faptul că Dumnezeu a trimes în lume pe singurul Său Fiu, ca noi sa trăim prin El. Şi dragostea stă nu în faptul ca noi am iubit pe Dumnezeu, ci în faptul că El ne-a iubit pe noi, şi a trimes pe Fiul Său ca jertfă de ispăşire pentru păcatele noastre” (1Ioan 4:9-10).

Dar trimiterea şi întruparea Fiului era departe de a fi tot ce trebuia. Dacă preotul s-ar fi mărginit numai să iasă afară din tabără şi să privească pe sărmanul lepros, lucrul acesta prea puţin i-ar fi folosit leprosului. Vărsarea de sânge era de neapărată trebuinţă pentru ca să fie îndepărtată lepra. Trebuia să moară cineva fără pată.

”Fără vărsare de sânge nu este iertare” (Evrei 9:22). Luaţi bine seama că vărsarea de sânge era temelia adevărată a curăţirii leprosului. Nu era ceva, ce, în unire cu altele, lucra împreună la curăţirea leprosului. Nicidecum. Jertfirea vieţii era faptul de căpetenie şi de toată însemnătatea. Odată jertfa adusă, drumul era deschis; orice piedică era luată; Dumnezeu putea sa lucreze într-un har desăvârşit cu leprosul. Trebuie să ţinem bine minte acest lucru, dacă voim să înţelegem lămurit măreaţa învăţătură despre sânge.

Aici ni se înfăţişează moartea lui Cristos „care, prin Duhul cel veşnic S-a adus pe Sine însuşi jertfă fără pată lui Dumnezeu”. El a fost răstignit prin slăbiciune” (Evrei 9;2Corinteni 13). Lucrarea cea mai mare, cea mai însemnată, cea mai măreaţă, ce s-a săvârşit vreodată în nemărginita putere a lui Dumnezeu, a fost săvârşită „prin slăbiciune”. Grozav lucru trebuie să fie păcatul înaintea lui Dumnezeu, dacă singurul Său Fiu a trebuit să se pogoare din cer şi să fie pironit pe lemnul blestemat, ca o privelişte pentru oameni, îngeri şi draci, pentru ca tu şi eu să putem fi mântuiţi Şi ce icoană a păcatului avem în lepră! Cine s-ar fi gândit că această mica „umflătură albă”, ivită pe unul din cei ce fac parte din adunare, să aibă urmări atât de grele? Dar această „umflătură albă”, mică, nu era nimic altceva decât lucrarea răului, gata să se dea pe faţă. Era semnul lucrării îngrozitoare a păcatului în firea pământească; şi, înainte ca acest om să poată fi îndreptăţit să ia din nou parte la adunare, şi să se bucure de legătura cu Dumnezeul cel sfânt, Fiul lui Dumnezeu a trebuit să părăsească cerul şi să se coboare în locurile cele mai de jos ale pământului, pentru ca să săvârşească o ispăşire desăvârşită pentru ceea ce se înfăţişa ca o mică „umflătură albă”. Sa ne aducem mereu aminte că păcatul este ceva îngrozitor înaintea lui Dumnezeu. El n-ar putea îngădui nici măcar un singur gând vinovat. Pentru că un asemenea gând să poată fi iertat, Cristos a trebuit sa moară pe cruce. Cel mai mic păcat, dacă se poate numi mic vreun păcat oarecare, cere neapărat moartea Fiului lui Dumnezeu. Dar, slavă lui Dumnezeu, cerinţele păcatului au fost împlinite prin darul mântuitor al dragostei lui Dumnezeu; şi acum, Dumnezeu este mult mai proslăvit prin iertarea păcatului decât dacă Adam şi-ar fi păstrat neprihănirea de la început. Dumnezeu este mai slăvit prin mântuirea, iertarea, îndreptăţirea, păzirea şi încununarea, la urmă, cu slavă, a păcătoşilor, de cum ar fi putut să fie dacă ar fi păstrat pe om nevinovat în stăpânirea binecuvântărilor de la început. Aceasta este taina de preţ a mântuirii. Fie ca inimile noastre să poată înţelege şi să adâncească, prin puterea Duhului Sfânt, aceasta minunată taină!

Sângele fiind vărsat, preotul îşi putea începe îndată şi în întregime, lucrarea sa. Până aici citim: „Preotul să poruncească” dar acum el însuşi lucrează. Moartea lui Cristos este temelia slujbei Sale preoţeşti. Odată ce a intrat în locul prea sfânt cu însuşi sângele Său, El slujeşte ca Marele nostru Preot, dând sufletului nostru folosinţa tuturor urmărilor scumpe ale lucrării Sale, păstrându-ne pe deplin în starea de neprihănire dumnezeiască în care ne-a aşezat jertfa Sa. „Orice mare preot este pus să aducă lui Dumnezeu daruri şi jertfe. De aceea era de trebuinţă ca şi celălalt Mare Preot să aibă ceva de adus. Dacă ar fi pe pământ, nici n-ar mai fi preot” (Evrei 8:3-4).

Cu greu am putea avea o înfăţişare desăvârşita a învierii lui Cristos, decât cea care ne este dată în „pasărea vie căreia i se dă drumul pe câmp”. Nu i se dă drumul decât după moartea tovarăşei sale; căci cele două păsări înfăţişează un singur Cristos, în două împrejurări ale lucrării Sale binecuvântate, şi anume, moartea şi învierea Sa. Mii de păsări slobozite n-ar fi folosit la nimic leprosului. Trebuia această pasăre vie, ce se înalţă în ceruri, purtând pe aripile ei mărturia ispăşirii săvârşite, care vestea că lucrarea era sfârşită, locul curăţit şi temelia pusă. Tot astfel este şi cu privire la Domnul nostru Isus Cristos. Învierea Lui vesteşte strălucita biruinţă a mântuirii: „El a înviat a treia zi după Scripturi”. „El a înviat din pricină că am fost socotiţi neprihăniţi”, Lucrul acesta uşurează inima apăsată şi liniştește cugetul frământat. Scripturile mă încredinţează că Isus a fost pironit pe cruce, încărcat cu păcatele mele, dar aceleaşi Scripturi mă încredinţează că El a ieşit din mormânt fără nici unul din aceste păcate asupra Lui. Şi nu numai atât. Aceleaşi Scripturi mă încredinţează că toţi câţi îşi pun încrederea în Isus Cristos sunt tot aşa de scutiţi de orice învinuire de păcat, ca şi El; nu mai este nici o mânie sau osândă pentru el, după cum nu este pentru El; ei sunt în El una cu El, primiţi în El; însufleţiţi, înviaţi, aşezaţi împreună cu El. Aceasta este binefăcătoarea mărturie a Cuvântului adevărului, aceasta este mărturia lui Dumnezeu care nu poate minţi (Vezi Romani 6:6-11;8:1-4;2Corinteni 5:21;Efes 2:5-6;2Corinteni 2:10-15;1Ioan 4:17).

Unul din cele mai însemnate adevăruri ne este înfăţişat în versetul 6 al acestui capitol. Nu numai că vedem izbăvirea noastră deplină de vina şi osândă, minunat înfăţişată prin pasărea vie căreia i se dă drumul; dar vedem şi întreaga noastră dezrobire de toate momelile pământului şi de toate înrâuririle firii. „Cârmâzul” ne înfăţişează pe cele dintâi, pe când „lemnul de cedru şi isopul” înfăţişează pe cele din urmă. Crucea este sfârşitul tuturor măririlor lumii acesteia. Aşa ne arată Dumnezeu şi credinciosul recunoaşte întocmai: „În ce mă priveşte, departe de mine gândul să mă laud cu altceva decât cu crucea Domnului nostru Isus Cristos, prin care lumea este răstignită faţă de mine şi eu faţă de lume”

(Galateni 6:14),

Cât despre „lemnul de cedru şi isop”, ne înfăţişează, ca să zicem aşa, cele două margini ale întinsului cuprins al firii pământeşti. Solomon „a vorbit despre copaci, de la cedrul din Liban până la isopul care creşte pe zid” (1Împăraţi 4:33). De la cedrul cel falnic care împodobeşte coastele Libanului, până la smeritul isop, acestea sunt cele doua margini şi tot ce se cuprinde între ele – firea, în toată întinderea ei, totul este adus supt puterea crucii. Şi astfel credinciosul vede, în moartea lui Cristos, sfârşitul întregii lui vinovăţii, sfârşitul slavei pământeşti şi a tot ce ţine de rânduiala firii, vechea zidire în întregime. Şi cu ce trebuie să se îndeletnicească el? Cu Acela care este înfăţişat prin această pasăre vie, cu penele înroşite de sânge, înălţându-se spre cerurile deschise. Ce lucru scump, măreţ, care îndestulează sufletul! Un Cristos înviat, înălţat în cer, biruitor, proslăvit, care a străbătut cerurile, purtând în Fiinţa Sa sfântă semnele ispăşirii săvârşite. Cu El avem a face. Suntem una cu El. Spre El se îndreaptă toată dragostea lui Dumnezeu. Asupra Lui se revarsă toată bucuria cerului; cântecele îngerilor despre El vorbesc. N-avem nevoie de nici o slavă pământeasca, de nici o momeală firească. Prin moartea lui Cristos le putem vedea puse deoparte pentru totdeauna, împreună cu păcatele noastre. Ne putem uşor lipsi de pământ şi de firea pământească, pentru că am primit în locul lor „bogăţiile nepătrunse care sunt în Cristos”.

Cu cât vom cerceta mai adânc cuprinsul capitolului 13, cu atât vom vedea mai bine cât de cu neputinţă îi era leprosului să facă ceva pentru curăţirea lui. Tot ce putea face, era „să-şi acopere barba” şi tot ce putea spune, era „Necurat! Necurat!” Numai Dumnezeu, şi numai El singur, era în stare să găsească şi să facă o lucrare prin care lepra sa poată fi pe deplin curăţită; şi mai mult, numai Dumnezeu, şi numai El singur, putea să declare „curat” pe lepros. De aceea este scris: „preotul să stropească” şi „să-l declare curat”. Nu se zice: „leprosul să stropească şi se va declara curat sau să-şi închipuie că este curat”. Aşa ceva nu se putea. Dumnezeu era Judecătorul, Dumnezeu era Doctorul, Dumnezeu era Curăţitorul. El singur ştia ce era lepra, cum putea fi vindecată, şi când trebuia leprosul declarat curat. Leprosul ar fi putut să stea toată viaţa acoperit de lepră, şi totuşi să nu-şi cunoască deloc boala. Cuvântul lui Dumnezeu, Scripturile Adevărului, mărturia dumnezeiască, ea, care spune tot adevărul cu privire la lepră, şi nimic altceva decât această putere nu putea să declare curat pe lepros, şi aceasta numai pe temelia tare şi ne zguduită a morţii şi a învierii. Este o legătura din cele mai de preţ între cele trei fapte din versetul 7; sângele este stropit, leprosul este declarat curat, şi păsării celei vii i se dă drumul. Nu găsim un singur cuvânt despre ce trebuia să facă, să zică sau să simtă leproşii. Era de ajuns să fie lepros; lepros în toată puterea cuvântului, în totul judecat, acoperit de lepră din cap până în picioare. În ceea ce-l priveşte, toate acestea îi erau de ajuns, celelalte priveau pe Dumnezeu.

E un lucru nespus de însemnat, pentru cel ce caută pacea cu îngrijorare, să pătrundă adevărul desfăşurat aici. Atâtea suflete sunt neliniştite din pricină că-şi închipuie, sau voiesc să audă de simţire, de înfăptuire sau de însuşire, în loc să vadă, că leprosul, că stropirea sângelui era tot atât de dumnezeiască şi neatârnată de el ca şi vărsarea acestui sânge. Nu spune: „leprosul să se silească, sa-şi însuşească, sau să facă, şi apoi va fi curat”. Nicidecum. Planul de mântuire era dumnezeiesc; jertfa era dumnezeiască; stropirea sângelui era dumnezeiască; urmarea era dumnezeiască; într-un cuvânt, totul era dumnezeiesc.

Faptul acesta nu înseamnă că trebuie să dispreţuim faptele, sau mai bine, legătura, prin Duhul Sfânt, cu toate urmările lucrării lui Cristos pentru noi. Dimpotrivă: vom vedea în curând ce loc are în economia dumnezeiască. Dar nu suntem mântuiţi prin fapte, după cum nici leprosul nu era curăţit prin ele. Vestea cea buna, care ne mântuieşte, este că „Cristos a murit pentru păcatele noastre, după Scripturi; că a fost îngropat şi a înviat a treia zi, după Scriptură”. Nu se pomeneşte nimic aici despre ceea ce face omul. Fără îndoială, te simţi fericit când faci ceva. Unul de pildă, care era aproape să se înece, este fericit să-şi dea seama că este într-o luntre de scăpare; dar e vădit că el e scăpat prin luntre şi nu prin faptul că îşi dă seama că este scăpat. Tot astfel pentru păcătosul care crede în Domnul Isus. El este mântuit prin moartea şi învierea Domnului Isus. Oare pentru că îşi dă seama? Nu, ci pentru că Dumnezeu spune aşa.

Este „după Scriptură”. Hristos a murit şi a înviat şi, pe temeiul acestui adevăr Dumnezeu declară pe păcătos, curat. Iată ce dă sufletului o pace fără margini. Am a face cu mărturia lui Dumnezeu, pe care nimic n-o poate clinti. Această mărturie este dată chiar pentru însăşi lucrarea lui Dumnezeu. El însuşi a făcut tot ce trebuia, pentru ca eu să fiu declarat curat înaintea ochilor Săi. Iertarea mea nu atârnă nici de faptul că îmi dau seama că o am, nici „pentru faptele făcute în neprihănire”, nu atârnă de aceste fapte, după cum nu atârnă nici de nelegiuirile mele. Într-un cuvânt, atârnă numai de moartea şt de învierea lui Cristos. De unde ştiu? Dumnezeu Mi-o spune. Este „după Scripturi”.

Sunt puţine lucruri care arată într-un chip mai izbitor pornirea înrădăcinată în inimile noastre, către lege, ca faptele, despre care se vorbeşte atât de des. Noi vrem să facem şi noi ceva, adică să fie şi ceva din „eul” nostru, şi, astfel, ne tulburăm pacea şi slobozenia în Cristos. Iată de ce stărui atât de mult asupra frumoasei porunci a curăţirii leprosului, şi în deosebi asupra adevărului cuprins în versetul 7 din capitolul 14. Preotul făcea stropirea cu sânge şi tot el declara că leprosul era curat. La fel este şi cu păcătosul. Din clipa când îşi recunoaşte starea lui adevărată, sângele lui Cristos şi mărturia lui Dumnezeu fac totul şi declară – fără nici o piedecă – pe cel păcătos curat. Dar, îndată ce încep să vorbesc despre ceea ce pot face şi eu, pacea este turburată, inima abătută, sufletul încurcat. Cu cât m-am lepădat mai mult de eul meu, cu atât mă îndeletnicesc mai mult cu Cristos. Aşa cum îl înfăţişează „Scripturile”, şi pacea mea va fi cu atât mai nezdruncinată. Dacă leprosul s-ar fi uitat la el însuşi, când preotul îl declara curat, ar fi găsit el oare vreo îndreptăţire pentru această declaraţie? Fireşte că nu. Stropirea cu sânge era temelia declaraţiei dumnezeieşti, şi nu vreun lucru oarecare la lepros sau în legătură cu el. Leprosul nu era întrebat cum se simte sau ce gândeşte. Nu era întrebat daca îşi dă seama de urâţenia bolii sale. El era un lepros declarat şi era de ajuns. Pentru el se vărsase sângele, şi acest sânge îl curăţea. De unde ştia acest lucru? Pentru că-l simţea? Nu, ci pentru că preotul îi declara, din partea lui Dumnezeu, că este curat. Leprosul era declarat curat pe acelaşi temei, pe care se dă drumul păsării celei vii. Cu acelaşi sânge, care colora penele acestei păsări vii, era stropit şi leprosul. Astfel se încheia pe deplin toată socoteala, cu totul neatârnat de lepros, de gândurile, de simţămintele sau de orice ar fi putut face el. Şi când trecem la ceea ce înfăţişa curăţirea leprosului, adică la ce a făcut Domnul Isus vedem că Domnul nostru Isus Cristos a intrat în cer şi a pus pe scaunul de domnie al lui Dumnezeu, dovada veşnică a lucrării săvârşite, pe temeiul că reia credinciosul poate intra şi el în cer. Iată un adevăr măreţ? Cu putere dumnezeiască, în stare să gonească din inimile neliniştite orice fel de îndoială, orice teamă, orice gând chinuitor, orice nedumerire. Un Cristos înviat este toată plăcerea lui Dumnezeu, şi în El, este văzut orice credincios. Fie, ca orice suflet trezit să găsească o pace trainică în acest adevăr Izbăvitor! „Cel ce se curăţeşte, trebuie să-şi spele hainele, să-şi radă tot părul, şi să se scalde în apa; şi va fi curat. În urma, va putea să intre în tabără, dar să rămână şapte zile afară din cort” (vers 8). Leprosul, după ce a fost declarat curat, începe să facă ceea ce n-ar fi putut nici măcar încerca să facă mai înainte, adică să se scalde, să-şi spele hainele, să-şi radă tot părul; şi, după ce a făcut toate acestea, el poate să-şi ia locul în tabără, locul văzut şi recunoscut, al legăturilor obşteşti cu Dumnezeul lui Israel, a cărei stare de faţă în această tabără cerea izgonirea leprosului. După ce sângele şi-a făcut lucrarea lui de ispăşire, vine spălarea cu apă, care înfăţişează lucrarea Cuvântului asupra pornirilor, obiceiurilor, purtărilor omului, pentru ca să-i cureţe nu numai înaintea semenilor săi ci să şi poată lua, astfel loc iar în adunare.

Trebuie totuşi să băgăm de seamă că, deşi omul era stropit cu sânge şi spălat cu apă şi, prin urmare, având drept iar la adunare, n-avea voie să intre încă în cortul său. El nu putea să se bucure în totul de drepturile lui personale, care ţineau de starea lui mai adâncă în tabără. Cu alte cuvinte, deşi avea mântuirea prin vărsarea şi stropirea sângelui şi recunoştea Cuvântul, ca dreptarul întregii lui purtări, mai avea încă să fie adus, prin puterea harului, la o legătură strânsă cu Cristos ca să priceapă bine locul şi drepturile deosebite pe care le are în Cristos.

Ce puţin se bagă în seamă tocmai partea aceasta din urmă şi totuşi cât de însemnată este ea pentru cel cu adevărat credincios! Sunt mulţi care cred că sângele lui Cristos este singura temelie a intrării, şi Cuvântul lui Dumnezeu este singurul dreptar şi curăţitor al vieţii lor, al obiceiurilor şi gândurilor lor, şi care cu toate acestea sunt departe de a fi, prin puterea Duhului Sfânt, în legătură strânsă cu tot ce dă Acela al cărui sânge le-a ridicat păcatele şi al cărui Cuvânt trebuie să cureţe vieţile lor de fiecare clipă. Ei au legături văzute, dar nu pe temeiul legăturii personale cu Dumnezeu. Este foarte adevărat că toţi credincioşii sunt în Cristos, şi că deci, au dreptul să se bucure de cele mai înalte adevăruri. Mai mult, ei au Duhul Sfânt, ca putere a legăturii cu Dumnezeu. Toate acestea sunt foarte adevărate; dar nu toţi s-au îndepărtat în întregime de tot ce ţine de firea pământească, lucru foarte însemnat ca să ai o legătură tare şi strânsă cu Cristos, în toate privinţele felului Său de a fi şi a lucrării Sale. De fapt, lucrarea Sa nu va fi gustată din plin decât a opta zi slăvită a învierii şi plecării cu Hristos când vom cunoaşte, aşa cum am fost cunoscuţi. Atunci, fiecare în parte şi toţi laolaltă, vom intra în stăpânirea deplină a legăturii cu Cristos, în toate înfăţişările scumpe ale Fiinţei şi însuşirilor firii Sale, dezvăluite de la versetul 10 până la versetul 20 din capitolul de mai sus. Iată nădejdea pe care o avem dar, chiar de acum, în măsura în care ne socotim morţi, prin credinţă şi prin puterea Duhului, care locuieşte în noi, faţă de firea pământească şi de tot ce ţine de ea, ne putem hrăni şi bucura de Cristos, ca partea sufletelor noastre, în legătura fiecăruia în parte.

Este lămurit că leprosul era tot atât de curat, înaintea ochilor lui Dumnezeu, în cea dintâi zi, când fusese stropit cu sânge de şapte ori, deci cu o putere desăvârşită de ispăşire, ca şi în ziua a şaptea. Unde era atunci deosebirea? Nu în starea lui, ci în legătura lui personală. A şaptea zi, el trebuia să înceapă nimicirea în întregime a tot ce ţinea de firea sa veche. El trebuia să priceapă că nu numai lepra de pe trup trebuia îndepărtată, dar chiar şi podoabele trupului, tot ce era în legătură tot ce ţinea de vechea zidire.

Una este să ştiu că Dumnezeu mă vede mort, din pricina firii mele pământeşti; şi cu totul altceva este să mă „socotesc" ca mort să mă dezbrac, în fapta, de omul cel vechi şi de poftele lui, înfrânându-mi cu desăvârşire mădularele pământeşti. Poate că la lucrul acesta se gândesc multe persoane evlavioase, când vorbesc de sfinţire treptată. Lucrul este bun în el însuşi, deşi aceste persoane nu-l înţeleg întocmai cum ni-l înfăţişează Scripturile. Leprosul era declarat curat, din clipa în care era stropit cu sânge şi cu toate acestea el trebuia să se cureţe. Pentru ce? Pentru că atunci când era stropit cu sânge, leprosul era curat înaintea lui Dumnezeu; pe urmă, însă, el trebuia să arate, în purtarea lui, că într-adevăr era curat. Tot aşa e şi cu cel credincios, întrucât este una cu Hristos, el este spălat, sfinţit şi neprihănit, primit, desăvârşit. (1 Corinteni 6:11; Efeseni 1:6; Coloseni 2:10). Acesta este locul şi starea lui neschimbată înaintea lui Dumnezeu. El este pe deplin sfinţit şi socotit neprihănit, căci Cristos este măsura sfinţeniei şi neprihănirii, după Cuvântul lui Dumnezeu. Dar în urmă, înfăptuirea acestora în sufletul credinciosului, şi arătarea lor în viaţa şi mărturia sa, dă naştere unui alt şir de gânduri. De aceea se zice: „Deci, fiindcă avem astfel de făgăduinţe, prea iubiţilor să ne curăţim de orice întinăciune a cărnii şl a duhului, şi să ne ducem sfinţirea până la capăt, în frică de Dumnezeu" (2Corinteni 7:1). Din pricină că Cristos nea curăţit cu sângele Său scump, suntem chemaţi „să ne curăţim", potrivindu-ne viaţa după Cuvânt, prin Duhul. „El, Isus Cristos, este Cel ce a venit cu apă şi cu sânge; nu numai cu apă, ci şi cu sânge; şi Duhul este Cel ce mărturiseşte despre lucrul acesta, fiindcă Duhul este adevărul. Căci trei sunt care mărturisesc (pe pământ): Duhul, apa şl sângele, şi aceşti trei sunt una în mărturisirea lor" (1Ioan 5:6-8). Avem aici ispăşirea prin sânge, curăţirea prin Cuvânt, şi puterea prin Duhul, toate zidite pe temeiul morţii lui Cristos, şi lămurit înfăţişate prin poruncile privitoare la curăţirea leprosului.

Toate darurile sunt înfăţişate aici, dar jertfa pentru vină este junghiată cea dintâi, pentru că leprosul este socotit ca un adevărat vinovat. Pentru că toţi am păcătuit împotriva lui Dumnezeu, avem nevoie de Cristos, ca Cel ce a ispăşit, pe cruce, păcatele noastre. „El a purtat păcatele noastre în trupul Sau, pe lemn". Aşa că Cristos se arată păcătosului, întâi ca jertfă pentru vină.

„Preotul să ia din sângele jertfei de ispăşire; să pună pe marginea urechii drepte a celui ce se curăţeşte, pe degetul cel mare de la mâna dreapta a lui, şi pe degetul cel mare de la piciorul drept. Urechea – acest mădular vinovat, care, atât de des fusese un mijloc de arătare a mândriei, nebuniei şi chiar necurăţiei, – urechea trebuia curăţită prin sângele jertfei pentru vină. Astfel toată vina strânsă prin acest mădular este iertată, după preţuirea pe care Dumnezeu o face sângelui lui Cristos. „Mâna dreapta", care de atâtea ori se întinsese să facă fapte de mândrie, de nebunie şi chiar de necurăţie, trebuie curăţită prin sângele jertfei pentru vină. Astfel, toata vina strânsă prin acest mădular este iertată, după preţuirea pe care Dumnezeu o face sângelui lui Cristos. Piciorul, care de atâtea ori alergase pe calea deşertăciunilor, a nebuniei şi chiar a necurăţiei, trebuie acum curăţit prin sângele jertfei pentru vină, astfel că toată vina strânsă prin acest mădular este iertată, după preţuirea pe care o face Dumnezeu sângelui lui Cristos. Da, tot, tot, tot, este iertat – totul este şters – totul este uitat – totul este aruncat, ca plumbul, în fundul mării uitării veşnice. Cine le va mai scoate iarăşi de acolo? Îngerii, oamenii sau dracii putea-vor ei oare să se cufunde în aceste ape nepătrunse şi de nepătruns, ca să scoată aceste păcate ale „piciorului, mâinii sau urechii" pe care le-a aruncat acolo dragostea mântuitoare? Nu, nu, nici vorbă de aşa ceva! Slăvit să fie Dumnezeu! Ele sunt înlăturate pentru totdeauna. Eu sunt mult mai fericit decât dacă Adam n-ar fi păcătuit. Scump adevăr! Să fii spălat în sângele Domnului Isus, preţuieşte mult mai mult decât să fii îmbrăcat în nevinovăţie.

Dar Dumnezeu nu se putea mulţumi numai cu ispăşirea păcatelor prin sângele ispăşitor. Cu toate că ispăşirea aceasta este un lucru foarte însemnat, este totuşi ceva şi mai însemnat preotul să ia untdelemn din log, şi să toarne în palma mâinii stângi.

Astfel, mădularele noastre nu numai că sunt curăţite prin sângele lui Cristos, dar sunt şi închinate lui Dumnezeu, prin puterea Duhului. Lucrarea lui Dumnezeu nu este numai o lucrare tainică, ci este şi o lucrare care se vede. Urechea nu mai trebuie să fie mijlocul de arătare al necurăţiei, ci, de acum, trebuie să fie „gata să asculte" glasul bunului Pastor. Mâna nu mai trebuie să fie folosită ca unealtă a nelegiuirii, ci trebuie să fie întinsă pentru fapte bune, de milă şi de adevărată sfinţenie. Piciorul nu mai trebuie să păşească pe cărările nebuniei, ci să alerge pe căile sfintelor porunci ale lui Dumnezeu. In sfârşit, omul, în întregime, trebuie să fie închinat lui Dumnezeu, prin puterea Duhului Sfânt.

Să luăm însă seama bine că „untdelemnul" este pus „peste sângele jertfei pentru vină". Sângele lui Cristos este temelia dumnezeiască a lucrărilor Duhului Sfânt. Sângele şi untdelemnul merg împreună. Câtă vreme suntem păcătoşi, nu putem şti nimic despre untdelemn, decât pe temelia sângelui. Untdelemnul n-ar fi putut fi pus pe lepros, mei înainte de a fi stropit cu sângele jertfei pentru vină. „Aţi crezut în El, şi aţi fost pecetluiţi cu Duhul Sfânt, care fusese făgăduit". Această minunată potrivire dumnezeiască între curăţirea leprosului şi lucrarea de mântuire a Domnului Isus, trezeşte uimire în inima celui născut din nou. Cu cât vom cerceta curăţirea leprosului mai cu de-amănuntul, cu cât vom îndrepta asupra ei lumina Scripturii, cu atât îi vedem mai bine frumuseţea şi puterea. E de la sine înţeles că tot aşa este cu toate asemănările

din Cuvântul lui Dumnezeu. Nu este nevoie de nici o opintire duhovnicească pentru priceperea lor. Să luăm pe Cristos drept cheie ca să deschidem comoara bogată a asemănărilor, să-i cercetăm cuprinsul atât de scump, la lumina lămpii cereşti a Cărţii insuflate; Duhul Sfânt să ne fie tălmaci, şi vom fi pe deplin zidiţi sufleteşte, luminaţi şi binecuvântaţi. „Apoi preotul să aducă jertfa de ispăşire; şi să facă ispăşire pentru cel ce se curăţeşte de întinăciunea lui". Aici, avem înfăţişat pe Cristos, nu numai ca Cel care a purtat păcatele noastre, dar şi ca Cel care a pus capăt păcatului: rădăcini şi ramuri; ca Cel ce a nimicit toată zidirea (sistemul) păcatului: „Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii" „jertfa pentru toată lumea". Ca dar pentru vină, Cristos a ridicat toate păcatele mele Ca dar pentru păcat, El a lovit rădăcina cea mare din care ieşeau aceste păcate. El a făcut tot ce trebuia; dar îl cunosc mai întâi ce dar pentru vină, pentru ca aşa am nevoie de El la început. „Cunoştinţa păcatelor mele" mă nelinişteşte înainte de orice. Scumpul meu, pentru vină s-a îngrijit de ele Cristos în chip dumnezeiesc. Apoi, înaintând, descopăr ca toate aceste păcate aveau o rădăcină, o tulpină, şi eu găsesc în mine această rădăcină sau această tulpină. Şi de acestea s-a îngrijit scumpa mea Jertfă pentru păcat. Rânduiala, urmată în curăţirea leprosului, este deplină. Este tocmai rânduiala pe care trebuie s-o urmeze orice suflet. Mai întâi vine darul pentru vină, şi apoi darul pentru păcat.

„În urmă se junghie arderea de tot". Acest dar ne înfăţişează priveliştea cea mai înaltă cu putinţă, a morţii lui Cristos. Este Cristos, aducându-se pe Sine însuşi, jertfă fără pată, lui Dumnezeu, fără să aibă vre-o legătură fie cu vina, sau cu păcatul. Este Cristos, mergând la cruce, cu o jertfire de sine de bună voie, şi acolo, aducându-se pe Sine însuşi ca jertfă de un miros plăcut lui Dumnezeu.

Darul de mâncare înfăţişează pe „Omul Isus Cristos" în viaţa Lui pe deplin omenească. La leprosul curăţit, darul de mâncare este strâns legat cu arderea de tot; şi tot aşa stau lucrurile cu oricare păcătos mântuit. Numai atunci, când ştim că păcatele ne sunt iertate, şi că rădăcina sau obârşia păcatului este judecată, ne putem bucura, prin puterea Duhului, în măsura dată fiecăruia, de legătura cu Dumnezeu, cu privire la această fiinţă binecuvântată, care a trăit aici pe pământ o viaţă în totul omenească, apoi s-a adus pe sine însuşi lui Dumnezeu, ca jertfă fără pată, pe cruce. Astfel, cele patru şiruri de daruri ne sunt înfăţişate în curăţirea leprosului după rânduiala lor dumnezeiască, şi anume darul pentru vină, jertfa pentru păcat, arderea de tot şi darul de mâncare, fiecare arătând o latură deosebită a prea iubitului nostru Domn Isus Cristos. Aici se sfârşeşte arătarea rânduielilor lui Dumnezeu cu privire la lepros; şi ce arătare minunată I se dezvăluire, a grozăviei păcatului, a harului şi a sfinţeniei lui Dumnezeu, a însemnătăţii Fiinţei lui Cristos şi a urmării lucrării Sale!

Nimic mai însemnat decât să luăm seama la urmele harului dumnezeiesc pornind din locul prea sfânt, ca să meargă până la locul întinat, unde şedea leprosul, cu capul gol, cu buza acoperită şi hainele sfâşiate. Dumnezeu cerceta pe lepros acolo unde se afla, dar nu-l lăsa acolo. El înainta spre el, gata să facă o lucrare, pe temeiul căreia putea să-l aducă într-un loc mai bun, la o legătură mai strânsă, pe care n-o cunoscuse vreodată mai înainte. Pe temeiul acestei lucrări, leprosul era dus din locul său de întinare şi surghiun, chiar până la uşa cortului întâlnirii, locuinţa preoţilor, ca să se bucure de drepturile deosebite ale acestora (citeşte şi Exod 29:20-21). Cum ar fi putut el ajunge la o asemenea cinste? Cu neputinţă prin purtarea lui oricât de puţin ar fi atârnat de el, ar fi lâncezit şi ar fi murit în lepra lui, dacă Harul desăvârşit al Dumnezeului lui Israel nu s-ar fi coborât până la el, pentru ca să ridice pe nenorocit de supt gunoi şi să-l aşeze printre „voievozii poporului Său."

Dacă a fost vreodată o împrejurare în care silinţele omeneşti, vrednicia omenească şi neprihănirea omenească să fie pe deplin încercată şi cu desăvârşire lămurită, negreşit că este împrejurarea cu leprosul. Ar însemna să pierzi vremea, dacă în faţa unui asemenea caz, ai încerca să vorbeşti despre o lucrare omenească. Trebuie să fie foarte lămurit, chiar pentru cititorul cel mal uşuratic, că nimic, în afară de harul fără plată, care domneşte prin dreptate, nu putea face faţă stării leprosului şi nevoilor lui. Şi cât de minunat lucra acest har, El se coboară până în locurile cele mai josnice, ca să ridice pe lepros până la cele mai înalte culmi. Priviţi ce pierdea leprosul şi ce câştiga. Pierdea tot ce ţinea de firea lui, şi câştiga sângele ispăşirii şi harul Duhului. Câştigul lui era într-adevăr nespus de mare. El era cu mult mai bogat, decât dacă n-ar fi fost scos afară din tabără. Aşa este harul lui Dumnezeu! Aceasta este puterea şi însemnătatea, tăria şi însuşirea sângelui lui Isus!

Ce mult se aseamănă toate acestea cu fiul risipitor din Luca 15! Şi la el, lepra lucrase şi ieşise deasupra. Şi s-a dus, în ţara îndepărtată a întinăciunii, în care păcatele lui şi nebunească iubire de sine a locuitorilor tării făcuseră pustiu în jurul lui. Dar, binecuvântată fie în veci dragostea duioasa şi adâncă a Tatălui, căci ştim cum se sfârşeşte toată istoria! Fiul pierdut a găsit un loc mai sus şi a avut parte de o legătură mai înaltă, pe care n-o cunoscuse niciodată mai înainte. „Viţelul cel gras" nu fusese niciodată tăiat pentru el mai înainte. Niciodată mai înainte nu fusese îmbrăcat cu „haina cea mai buna". Şi din ce pricină toate acestea? Era vorba, oare, despre meritele fiului risipitor? Oh nu! Era vorba numai de iubirea Tatălui.

Iubite cititor, te întreb: poţi tu citi arătarea îndurărilor lui Dumnezeu faţă de lepros, în Levitic 14, sau a purtării Tatălui cu fiul risipitor, în Luca 15, şi să nu ai un simţământ mai puternic de dragostea care este în sânul lui Dumnezeu, care se revarsă în Fiinţa şi lucrarea lui Cristos, care este descoperită în Scriptura adevărului şi care este turnată prin Duhul Sfânt în inima credinciosului? Doamne, dă-ne o legătura mai strânsă şi statornică cu Tine însuti!

De la vers. 21 la 32, avem „legea pentru curăţirea celui ce are o rană de lepră, şi nu poate să aducă tot ce este rânduit pentru curăţirea lui". Aceasta priveşte jertfele din „ziua a opta" şi nu cele „două păsări vii şi curate". De altfel nici nu se putea lipsi de acestea din urmă, pentru că ele înfăţişau moartea şi învierea lui Cristos, ca singura temelie pe care Dumnezeu poate primi pe un păcătos ce se întoarce la El. De altă parte, jertfele din „ziua a opta", înfăţişând legătura sufletului cu Dumnezeu, trebuiesc, într-o oarecare măsură, să se arate prin puterea de înfăptuire a sufletului. Dar, oricare ar putea fi această putere, harul lui Dumnezeu vine în ajutor şi aici cu aceste cuvinte, deosebit de duioase: „după mijloacele Lui". Şi mai mult, „cele două turturele" dau „săracului" aceleaşi drepturi pe care cei doi miei le dădeau bogatului, pentru că şi unii şi ceilalţi arătau „sângele scump al lui Cristos", care are o putere nemărginită, ne-stricăcioasă şi veşnică, înaintea lui Dumnezeu. Toţi stăm înaintea lui Dumnezeu pe temelia morţii şi a învierii.

Toţi am fost deopotrivă apropiaţi; dar nu toţi se bucură în aceiaşi măsură de legătura cu Dumnezeu – nu toţi ajung să preţuiască, în aceiaşi măsură, însemnătatea lui Cristos, în toate înfăţişările lucrării Sale. Toţi ar putea, dacă ar voi; dar se lasă amăgiţi, în multe feluri. Lumea şi firea pământească, cu înrâuririle lor, lucrează asupra lor într-un fel vătămător. Duhul este întristat şi ei nu se bucură de Cristos aşa cum ar putea. Daca trăim după îndemnurile inimii noastre firești, zadarnic credem că ne-am putea hrăni cu Cristos. Nu, dacă voim să ne hrănim mereu cu Cristos, trebuie să ne lepădăm de noi înşine, să ne judecăm pe noi înşine, şi să putem zice: „Nu mai trăiesc eu". Nu e vorba de mântuire. Nu e vorba de leprosul adus în tabără, locul legăturilor recunoscute. Nicidecum. E vorba numai de legătura sufletului, de măsura în care se bucură el de Cristos. Cât despre această legătură, ea ne este pusă la îndemână în cea mai mare măsură. Putem ajunge la cunoştinţa adevărurilor celor mai înalte; dar, dacă măsura legăturii noastre cu El este mică, harul inimii Tatălui nostru, care nu mustră, şopteşte aceste duioase cuvinte: „După mijloacele lui". Drepturile fiecăruia sunt aceleaşi, dar destoinicia noastră se poate deosebi; şi, binecuvântat să fie Dumnezeu,

când ne înfăţişăm înaintea Lui, toate dorinţele cele mai arzătoare ale firii celei noi sunt împlinite; toate puterile cele mai întinse, ale firii noi, sunt puse în lucrare. Ce bine ar fi ca aceste lucruri să intre, zi de zi, tot mai adânc în sufletele noastre.

Vom sfârşi această parte, spunând câteva vorbe despre lepra dintr-o casă.

Cititorul va băga de seamă că un om sau o haină putea să aibă lepră în pustie; o casă, însă, este lovită de lepră numai în Canaan.

Privind casa ca înfăţişare a unei adunări, găsim aici adevăruri sau reguli însemnate despre felul dumnezeiesc de a se purta cu răul sau cu semnele bănuitoare ale răului într-o adunare creştină. Băgăm de seamă aceeaşi linişte şi aceeaşi răbdare deplina, cu privire la casă, ca şi cu privire la om sau haină. Nu este nici grabă, nici nepăsare, fie că e vorba de o casă, de o haină, sau de un om. Omul, care tine la casa lui, nu trebuia să se uite cu nepăsare la nici un semn ce dă de bănuit, care se ivea pe pereţi; şi nici nu trebuia ca el însuşi să rostească o hotărâre asupra acestor semne. Preotul trebuia sa cerceteze şi să hotărască. Din clipa când se ivea ceva ce da de bănuit, preotul lua o înfăţişare de judecător, faţă de casă. Casa, deşi nu era osândită, era totuşi supt judecată.

Trebuia să treacă tot timpul sorocit, înainte ca să se poată lua vreo hotărâre. Se putea întâmpla ca semnele să nu fi fost decât pe deasupra, ceea ce n-ar fi cerut luarea vre-unei măsuri.

Nu trebuia osândită întreaga casă. Trebuia mai întâi să încerce să scoată afară pietrele pline de lepră.

Când, deci, răul nu se mai putea vindeca, toată clădirea era dărâmată.

Iată un adevăr foarte serios. Atingerea întinează! Să ,ţinem bine minte. Este un adevăr foarte răspândit în economia levitică, şi, negreşit, nu este mai puţin adevărat şi în vremea de azi.

Dacă prin scoaterea pietrelor întinate se oprea întinderea răului, nu mai era nevoie de nici o judecată. Casa nu mai trebuia socotita ca fiind supt judecată ci, după ce era curăţită prin sânge, se putea locui iar în ea.

Acum să venim la învăţătura pe care o scoatem de aici. Ea este, în acelaşi timp, însemnată, sfântă şi practică. Să luăm, spre pildă, biserica din Corint. Era o casă duhovnicească, zidită din pietre duhovniceşti; dar, vai, ochiul de vultur al apostolului întrezărea pe zidurile ei urme de semne cât se poate de bănuitoare. Era el nepăsător? Hotărât că nu. El era prea mult pătruns de Duhul Stăpânului casei, pentru ca să îngăduie, o singură clipă, această stare supărătoare. Totuşi el nu era nici grăbit, nici nepăsător. El a poruncit să se scoată piatra plină de lepră şi să se răzăluiască, cu de amănuntul, casa. Apoi, a aşteptat cu răbdare să vadă urmarea. Şi ce a urmat? Tot ceea ce îi putea dori inima: „Dar Dumnezeu, care mângâie pe cei smeriţi, ne-a mângâiat prin venirea lui Tit, şi nu numai prin venirea lui, ci şi prin mângâierea cu care a fost mângâiat şi el de voi. El ne-a istorisit despre dorinţa voastră arzătoare, despre lacrimile voastre, despre râvna voastră pentru mine, aşa că bucuria mea a fost mare... În toate voi aţi arătat că sunteţi curaţi în privinţa aceasta" (Vezi 1 Corinteni 5 şi 2Corinteni 7:6-7,11). Iată o pildă frumoasă. Grija plină de râvnă a apostolului era răsplătită cum se cuvine; rana împiedecată să se întindă, adunarea scăpată de înrâurirea vătămătoare a răului ne judecat.

Să luăm o altă pildă însemnată: „Îngerului Bisericii din Pergam scrie-i: „Iată ce zice Cel ce are sabia ascuţita cu două tăişuri: Ştiu unde locuieşti: acolo unde este scaunul de domnie al Satanei. Tu şti Numele Meu, şi n-ai lepădat credinţa Mea nici chiar în zilele acelea când A tipa, martorul Meu credincios, a fost ucis la voi, acolo unde locuieşte Satana. Dar am ceva împotriva ta. Tu ai acolo nişte oameni care ţin de învăţătura lui Balaam, care a învăţat pe Balac să pună o piatra de poticnire înaintea copiilor lui Israel, ca să mănânce din lucrurile jertfei idolilor, şi să se dea la curvie. Tot aşa şi tu ai câţiva care, de asemenea, ţin învăţătura Nicolaiţilor, pe care Eu o urăsc. Pocăieşte-te dar. Altfel, voi veni la tine curând, si Mă voi război cu ei cu sabia gurii Mele" (Apoc 2:12-16). Dumnezeiescul Preot stă aici ca judecător faţă de casa Lui din Pergam. El nu putea rămânea nepăsător faţă de nişte semne care arătau o stare rea. Dar, se foloseşte de har şi de răbdare şi le dă timp să se pocăiască. Daca înştiinţările, mustrările şi rânduielile de purtare nu slujesc la nimic, atunci judecata va trebui să-şi urmeze mersul.

Aceste lucruri sunt pline de învăţătură practică în ce priveşte temelia Bisericii. Cele şapte biserici din Asia ne dau felurite înfăţişări izbitoare ale Casei aflată sub judecata preoţească. Trebuie să le adâncim cu îngrijire şi cu rugăciune. Ele sunt nespus de scumpe. N-ar trebui s-avem odihnă câtă vreme în Biserică se vede ceva, orice ar fi, care dă de bănuit. Am putea fi ispitiţi să zicem: asta nu mă priveşte, dar e datoria tuturor acelora care iubesc pe stăpânul casei sa îngrijească cu gelozie şi evlavie de curtea acestei case, şi, dacă ne dăm înapoi de la împlinirea acestei datorii, aceasta nu ne va fi nici spre cinstea, nici spre folosul nostru în ziua Domnului.

Nu merg mai departe cu cele ce s-ar mai putea spune în privinţa aceasta; voi adăuga numai, acum la sfârşitul acestui capitol, că sunt încredinţat că în tot ceea ce s-a spus despre lepră avem şi oglindirea vie a planului după care Dumnezeu a lucrat în har nu numai faţă de casa lui Israel, ci şi faţă de Biserică.

Acest capitol ne vorbeşte despre unele întinăciuni mai puţin primejdioase ca lepra. Lepra ar putea fi privită ca o înfăţişare a puterii nemărginite a răului asupra firii noastre, pe când ceia ce ne este dat în capitolul 15, înfăţişează slăbiciuni pricinuite, într-o măsură oarecare, de firea omenească. Şi aceste slăbiciuni întinau adunarea în mijlocul căreia se afla Dumnezeu. Căci, unde se află de faţă Dumnezeu, trebuie să fie cea mai mare sfinţenie. Fiecare pornire a firii, trebuie deci înfrântă. Chiar slăbiciunile mici, pe care omul le putea crede „slăbiciuni de neînlăturat", erau privite ca întinăciuni, şi cereau o curăţire, fiindcă Dumnezeu era în mijlocul lor. Nimic vătămător, nimic necuviincios, nu trebuie îngăduit în faţa curăţiei şi sfinţeniei Dumnezeului lui Israel. Neamurile înconjurătoare netăiate împrejur n-ar fi înţeles nimic din această poruncă sfântă. Dar Dumnezeu vrea ca Israel să fie sfânt, fiindcă El era Dumnezeul lui Israel. Dacă trebuiau să se deosebească de celelalte neamuri, din pricină că în mijlocul lor se afla un Dumnezeu sfânt, trebuiau să fie şi ei un popor sfânt.

Nimic nu uimeşte mai mult decât grija însoţită de o mare gelozie din partea lui Dumnezeu, pentru obiceiurile şi felul de vieţuire al poporului Său. El îl ocrotea acasă, sau afară, când dormeau ori când erau treji, ziua, sau noaptea. El îngrijea de hrana lor, El îngrijea de veşmintele lor, şi de cele mai mici din nevoile lor felurite. Dacă se ivea cumva vreo pată cât de mică pe capul vreunuia, trebuia ca pe dată, să fie cercetat cu îngrijire. Cu un cuvânt, nimic nu rămânea neluat în seamă din ceia ce putea, în orice chip, să turbure liniştea sufletească şi curăţia acelora cu care Dumnezeu se făcuse tovarăş – şi în mijlocul cărora locuia. El lua seama la cele mai josnice nevoi ale lor. El Se arăta cu foarte multă grijă faţă de tot ce i privea pe ei, fie faţă de întreg poporul la un loc, ori faţă de fiecare în parte.

Pentru un om netăiat împrejur, faptul acesta ar fi fost o povară de nesuferit. Să aibă un Dumnezeu de o nesfârşita sfinţenie pe drum ziua, şi, lângă patul lui, noaptea, ar fi fost, pentru ei, – o povară de nesuferit. Dar pentru acela care iubeşte cu adevărat sfinţenia, pentru acela care iubeşte pe Dumnezeu, nimic nu poate fi mai plăcut. Un astfel de om se bucură, în marea lui încredere, că Dumnezeu este întotdeauna lângă el, şi îşi găseşte plăcerea în sfinţenie, care este totodată cerută şi chezăşuită prin starea de faţă a Iul Dumnezeu.

Cititorule, se poate spune şi despre tine acelaşi lucru? Iubeşti tu starea de faţă a lui Dumnezeu şi sfinţenia pe care o cere această stare de faţă? Iţi îngădui tu ceva nepotrivit cu sfinţenia pe care o cere starea de faţă a lut Dumnezeu? Gândurile, simţirile şi faptele tale, sunt ele în bună înţelegere cu sfinţenia şi măreţia locului prea sfânt? Adu-ţi aminte ca şi capitolul 15 din Levitic a fost scris pentru învăţătura ta. Trebuie să-l citeşti plin de Duh, căci, pentru tine, are un înţeles duhovnicesc adânc. Să-i citeşti în alt chip, înseamnă să-i schimbi înţelesul, ajutând prin asta, la nimicirea ta.

Te întrebi poate: „Ce învăţătură aş putea trage din această parte a Scripturii? Ce folos aş putea să am?" Înainte de a-ţi răspunde, te întreb: „Această parte din Scriptură a fost sau n-a fost scrisă pentru învăţătura ta? Nădăjduiesc că nu te îndoieşti de acest lucru, deoarece apostolul, insuflat de Duhul, mărturiseşte cu tot dinadinsul că: „tot ce a fost scris mai înainte, a fost scris pentru învăţătura noastră" (Rom 15. 4). Mulţi uită aceasta mărturisire de seamă, cel puţin atunci când citesc Leviticul. Ei nu pot crede ca ar avea de învăţat ceva din rânduielile şi întocmirile religioase ale unei vremi ce nu mai este, şi, în deosebi, rânduieli şi întocmiri aşa cum le arată capitolul 15. Dar, când ne aducem a-minte ca Duhul Sfânt a scris acest capitol, ca fiecare parte din el, fiecare vers în parte, fiecare rând, este insuflat de Dumnezeu şi este de folos, trebuie să-i căutăm tot înţelesul. Negreşit, copilul lui Dumnezeu trebuie să citească ce a scris Dumnezeu. Fără îndoială că este nevoie de o putere duhovnicească, pentru ca sa ştii cum, şi de o înţelepciune duhovnicească, pentru ca să ştii când trebuie citit un capitol de felul acesta; dar lucrul acesta se poate spune despre oricare alt capitol. Un lucru este sigur ca, dacă am fi cu totul duhovniceşti, dacă am fi fiinţe cereşti, dacă am fi cu totul lepădaţi de firea noastră şi înălţaţi dincolo de pământ – n-am trage decât învăţături curat duhovniceşti din acest capitol şl din altele asemănătoare. Dacă un înger din cer ar citi aceste părţi din Scriptură, cum le-ar înfăţişa oare? Numai în lumina duhovniceasca şi cerească, fiind doar alcătuite de Duhul lui Dumnezeu. Şi de ce n-am face şi noi la fel? Cred că nu ne dăm seama ce batjocură mare aruncăm asupra Cărţii sfinte, îngăduind ca o parte din ea sa fie neluată în samă – cum a fost de pildă – Leviticul. Dacă această carte nu trebuie cetită, negreşit că nici n-ar fi fost nevoie să fie scrisă. Dacă nu este „de folos", negreşit că n-ar fi trebuit să-şi găsească loc în cartea insuflam lui Dumnezeu; dar, fiindcă ia plăcut lui Dumnezeu, care singur este înţelept, să dicteze – această carte, negreşit că şi copiilor Lui va trebui sa le placă s-o citească.

Fără îndoială că pentru priceperea acestui capitol – ca şi pentru întreaga Scriptura – este nevoie de o înţelepciune duhovniceasca – de o pătrundere sfânta şi de o pricepere deosebită pe care numai legătura cu Dumnezeu o poate da. Capitolul 15 din Levitic negreşit nu e dat ca sa fie citit în mijlocul unei adunări obicinuite. De ce? Pentru că acest capitol n-ar fi „insuflat de Dumnezeu"? sau, ca n-ar fi „de folos"? Nicidecum, ci, din pricină că mulţi dintre cei ceri stau de faţă n-ar fi destul de duhovniceşti ca să priceapă ce vrea să ne spună Dumnezeu în acest capitol. Ce învăţăm oare din acest capitol? Mai întâi, el ne învaţă să luăm seama la tot ce este pricinuit de firea omenească, la orice pornire, la orice izvorăşte din firea noastră păcătoasă. Firea pământească, căzută, este un izvor de necurmată necurăţenie – şi tot, ce se naşte din ea, este întinat. Ea nu poate da naştere la nimic curat, sfânt sau bun. Iată o învăţătură pe care o întâlnim, deseori, în Levitic şi în deosebi, arătată în acest capitol. Dar, binecuvântat să fie harul, care a îngrijit mai dinainte, pe deplin, de întinăciunile cărnii. Chipurile de care s-a slujit ca să ne arate – în tot Cuvântul lui Dumnezeu şi mai ales în partea pe care o cercetam – această grija sunt: „apa şi sângele". Şi unul şi celălalt sunt legate de moartea lui Cristos. Sângele, care iartă, şi apa, care curăţeşte, au curs din coasta străpunsă a lui Cristos răstignit (vezi Ioan 19:34 şi 1 Ioan 5:6). Şi sângele lui Cristos, Fiul Lui, ne curăţeşte de orice păcat" (1 Ioan 1:7). Şi Cuvântul lui Dumnezeu curăţeşte obiceiurile noastre, purtarea şi căile noastre (Psalmul 119:9; Efes. 5:26). Şi astfel suntem păstraţi.

Se poate lesne zice „dicta" când e vorba de Levitic, fiindcă de la un capăt la altui, afară de unui sau două capitole istorice (9 şi 10:1-7), citim aceste cuvinte înaintea fiecărei sub-împărţiri: „Domnul a vorbit lui Moise, şi i-a spus".

Am spus mai sus că acest capitol ne vorbeşte despre unele întinăciuni mai puţin primejdioase ca lepra. Iată de ce ispăşirea nu este înfăţişată aici printr-un viţel sau un miel, ci prin „două turturele". Dar de altă parte, puterea de curăţire a Cuvântului ne este înfăţişată prin cerinţele necurmate ale „spălatului şi scăldatului". „Cum îşi va ţinea tânărul cărarea curată? Îndreptându-se după Cuvântul Tău". „Bărbaţilor, iubiţi-vă nevestele, cum a iubit şi Hristos Biserica şi S-a dat pe Sine pentru ea, ca s-o sfinţească, după ce a curăţiţ-o prin botezul cu apă prin Cuvânt". Apa are un loc de frunte în rânduielile levitice ale curăţirii, şi, ca înfăţişare a Cuvântului lui Dumnezeu, nimic nu-i mai vrednic de luat în seamă şi mai plin de învăţături.

Aşa că avem ce învăţa din cap. 15 din Levitic. De aici, învăţăm, de altă parte, să cunoaştem, în chip izbitor, ce însemnează sfinţenia desăvârşită a stării de faţă a lui Dumnezeu. Nici o întinăciune, nici o pată, nu putea fi îngăduită, o singură clipa măcar, în acest loc de trei ori sfânt! „Aşa sa depărtaţi pe copiii lui Israel de necurăţiile lor, ca să nu moară din pricina necurăţiilor lor, daca pângăresc cortul Meu, care este în mijlocul lor" (vers 31).

Mai învăţăm apoi că firea omenească nu este decât un izvor nesecat de întinăciuni. Ea este cu desăvârşire întinată şi, nu numai că este plină de necurăţenie, dar chiar spurcă! Trează sau dormind, stând jos, în picioare sau culcată, firea noastră este întinată şi întinează la rândul ei. Numai atingerea cu ea, şi tot face să treacă la ceilalţi întinăciunea. Iată o lecţie destul de umilitoare pentru îngâmfarea omenească, dar de mare folos. Leviticul este oglinda credincioasă pusă înaintea firii noastre. El nu lasă „cărnii" nimic cu ce sa se poată făli. Oamenii se pot lăuda cu învăţătura lor înaintată, cu priceperea lor, cu mărirea lor. Ar fi deajuns, însă, să cerceteze cât de cât Leviticul şi ar vedea ei ce însemnează toata vrednicia lor faţă de judecata lui Dumnezeu.

În sfârşit, învăţăm de aici, din nou, preţul de ispăşire al sângelui lui Cristos şi puterea de curăţire şi sfinţire a Cuvântului de preţ al lui Dumnezeu.

Când ne gândim la curăţia desăvârşită a locului prea sfânt, şi apoi ne uitam la întinăciunea de nevindecat a firii noastre pământeşti, ne îngrozim şi nu putem să nu ne întrebă: „Cum putem să intrăm şi să locuim acolo"? Dar, slăvit să fie Dumnezeu „sângele şi apa", care au curs din coasta Domnului Hristos Cel răstignit – care Şi a dat viaţa Lui primind moartea – pentru noi – pentru ca noi să trăim prin El – ne dau chezăşia nu numai a intrării, ci şi a locuirii în locul prea sfânt. Căci „trei sunt care mărturisesc: Duhul, apa şi sângele, „şi aceşti trei sunt una în mărturisirea lor". Duhul nu ne aduce o veste deosebita de aceia pe care o găsim în Cuvânt. Şi Cuvântul şi Duhul împreună ne arata preţul nesfârşit şi puterea sângelui.

Nu putem oare spune ca şi capitolul 15 din Levitic a fost scris „pentru învăţătura noastră”? Nu-şi are şi el locul deosebit şi folositor în Cuvântul lui Dumnezeu? Negreşit! Ar fi fost un gol în Cuvântul lui Dumnezeu, daca ar fi fost înlăturat. Învăţăm din acest capitol, ceea ce n-am putea învăţa, în acelaşi chip, din altă parte. E drept ca întreaga Scriptura ne arată sfinţenia lui Dumnezeu, necurăţia firii omeneşti, puterea sângelui, preţul Cuvântului; dar capitolul, pe care l-am cercetat, înfăţişează şi întipăreşte în inimile noastre aceste adevăruri mari într-un chip cu totul deosebii.

Fie ca orice parte din Cartea Tatălui nostru să fie de mare preţ pentru inimile noastre! Fie ca oricare din mărturisirile Sale să ne fie mai dulci ca mierea, chiar decât cea care picură din fagure şi fie ca „oricare din judecăţile Sale drepte” să aibă în sufletele noastre locul ce li se cuvine!

Din punct de vedere istoric, acest capitol ne arată, cu de-amăruntul, rânduielile din ziua cea mare a ispăşirii lui Israel, în urma cărora legăturile lui Dumnezeu cu adunarea erau legate din nou şi păstrate şi toate păcatele, greşelile şi slăbiciunile poporului, pe deplin ispăşite, aşa ca Dumnezeul Cel veşnic să poată locui în mijlocul lor. Sângele, care se vărsa în această zi mare, alcătuia temelia scaunului de domnie al lui Dumnezeu, în mijlocul adunării. Pe temelia acestui sânge, Dumnezeu Cel sfânt putea să-Şi aleagă locuinţa în mijlocul poporului, cu toate întinăciunile lui. „Ziua a zecea din luna a şaptea”, era o zi deosebită în Israel. Nu mai era nici o zi din an la fel cu ea. Jertfele din această zi erau temeiul căilor lui Dumnezeu în har, în îndurare şi în îndelungă răbdare.

Şi tot din aceasta parte din Scriptură, învăţăm „că drumul în locul prea sfânt nu fusese încă deschis”. Dumnezeu era în dosul unei perdele, şi omul era ţinut la o depărtare mare: „Domnul a vorbit lui Moise, după moartea celor doi fii ai lui Aaron, morţi când s-au înfăţişat înaintea Domnului. Domnul a zis lui Moise: „Vorbeşte fratelui tău Aaron şi spune-i să nu intre în tot timpul în sfântul locaş dincolo de perdeaua dinlăuntru, înaintea capacului ispăşirii, care este pe chivot, ca să nu moară; căci deasupra capacului ispăşirii Mă voi arăta în nor”.

Nu era deschisă calea, pentru ca omul să se poată apropia, în orice timp, de Dumnezeu; mai mult, nu era nici un mijloc ca să rămână mereu lângă Dumnezeu. Dumnezeu era dincolo de perdeaua dinlăuntru, departe de om; şi omul era ţinut afară, departe de Dumnezeu. «Sângele taurilor şi al ţapilor” nu putea da o apropiere neîntreruptă de Dumnezeu. Pentru aceasta, trebuia o jertfă mai de seamă şi de un sânge mai de preţ. „În adevăr, Legea, care are umbra bunurilor viitoare, nu înfăţişarea adevărată a lucrurilor, nu poate niciodată, prin aceleaşi jertfe, care se aduc neîncetat în fiecare an, să ducă la desăvârşire pe cei ce stau de faţă la împlinirea lor! Altfel, n-ar fi încetat ele oare să fie aduse, dacă cei ce le aduceau, fiind curăţiţi» odaia pentru totdeauna, n-ar mai fi trebuit să mai aibă cunoştinţă de păcatele lor? Dar aducerea aminte a păcatelor, este înnoită din an în an, tocmai prin aceste jertfe; căci este cu neputinţă ca sângele taurilor şi al ţapilor să şteargă păcatele” (Evrei 10:1-4). Nici preoţia levitică, nici jertfele levitice, nu puteau să-l ducă la desăvârşire. Ne-destoinicia era săpată pe acestea din urmă, slăbiciunea pe cea dintâi, nedesăvârşirea pe una, ca şi pe celelalte. Un om ne-desăvârşit nu putea fi un jertfitor desăvârşit; şi o jertfă nedesăvârşită nu putea da o stare după voia lui Dumnezeu. Aaron nu era nici destoinic, nici în drept să stea dincolo de perdeaua dinlăuntru şi jertfele aduse de el nu puteau să dea la o parte această perdea.

Să vedem acum ce ne înfăţişează acest capitol. „Iată cum să intre Aaron în sfântul locaş: să ia un viţel pentru jertfa de ispăşire şi un berbece pentru arderea de tot” (versetul 3). Aici avem din nou cele două mari înfăţişări ale jertfei de ispăşire făcută de Domnul Isus: slava lui Dumnezeu şi răspunderea, în chip desăvârşit, la cele mai mari nevoi ale omului. În toate slujbele din ziua aceasta deosebită, nu se pomenea de nici un dar de mâncare, sau de vreo jertfă de mulţămire. Nu este înfăţişată nici viaţa – ca om desăvârşit – a Domnului Isus, nici legătura cu Dumnezeu, ca urmare a jertfei de ispăşire. Singurul lucru despre care se vorbeşte în acest capitol este „ispăşirea”, sub cele două înfăţişări ale ei, ca împlinind toate drepturile lui Dumnezeu – drepturile firii Sale, ale Fiinţei Sale, ale scaunului Său de domnie; – şi, în al doilea rând, răspunzând pe deplin la toată vina omului şi la toate nevoile lui. Trebuie să avem mereu înainte aceste două laturi ale ispăşirii, dacă vrem să pricepem lot adevărul ce ni se înfăţişează în acest capitol. „Iată cum va intra Aaron în sfântul locaş” cu ispăşirea, care apără pe deplin slava lui Dumnezeu, în toate privinţele, fie cu privire la sfaturile Sale de iubire mântuitoare faţa de Biserică, faţă de Israel şi faţa de întreaga făptură, fie cu privire la toate drepturile Lui în cârmuire şi cu ispăşirea care răspunde, pe deplin, stării de păcat vrednica de pedeapsă a omului.

„Să se îmbrace cu tunica sfinţită de in, şi să-şi pună pe trup izmene de in; să se încingă cu brâul de in şi, să-şi acopere capul cu mitra de in; acestea sunt veşmintele sfinţite, cu care se va îmbrăca el, după ce îşi va spăla trupul în apă” (versetul 4). Aaron, spălat cu o apă curata şi îmbrăcat cu veşminte albe de in, ne arată în chip vădit pe Domnul Isus săvârşind lucrarea de mântuire. El Se arata, în persoana şi firea Lui, cu totul sfânt şi fără pată. „Şi Eu însumi Mă sfinţesc pentru ei, ca şi ei să fie sfinţiţi prin adevăr” (Ioan 17:19). Ce lucru de seama să priveşti – ca să zicem aşa – Fiinţa însăşi a Domnului Isus, în toată sfinţenia Sa. Sfântul Duh Se bucură de tot ce poate să arate pe Cristos poporului Sau; şi, sub orice înfăţişare L-am privi, vedem în El pe acelaşi desăvârşit, curat, slăvit şi neasemănat Isus, „Căpetenie între zece mii şi toată Fiinţa Sa este dorit”. El n-avea nevoie să facă, nici să poarte ceva – ca sa fie curat şi fără pată. N-avea nevoie nici de apă şi nici de in subţire. El era cu adevărat „Sfântul lui Dumnezeu”. Tot ce făcea şi purta Aaron – spălarea şi veşmintele, – nu sunt decât umbre slabe a ceea ce este Domnul Cristos. Legea nu era decât „umbra” şi nicidecum „înfăţişarea adevărată a bunurilor viitoare”. Slăvit să fie Dumnezeu, că noi n-avem numai umbra, ci chiar pe Domnul Isus însuşi.

„Să ia de la adunarea copiilor lui Israel doi ţapi pentru jertfa de ispăşire – şi un berbec, pentru ardere de tot. Aaron să-şi aducă viţelul lui pentru jertfa de ispăşire, şi să facă ispăşire pentru el şi pentru casa lui” (versetele 5-6) Aaron şi casa lui înfăţişează Biserica nu ca „trup”, ci ca o casă duhovnicească. Nu este Biserica pe care o vedem arătată în epistolele către Efeseni şi Coloseni, ci, mai degeaba, aşa cum o găsim, în epistola întâi a lui Petru, în cap. 2:5: Şi voi, ca nişte pietre vii, zidiţi-vă sufleteşte, ca să fiţi o casă duhovnicească, o preoţie sfântă şi să aduceţi jertfe duhovniceşti, plăcute lui Dumnezeu, prin Isus Cristos. Tot aşa şi în epistola către Evrei: „Dar Cristos este credincios ca Fiu, care este peste casa Lui însuşi Şi casa Lui suntem noi, numai dacă păstrăm până la sfârşit încrederea nezguduită şi nădejdea cu care ne lăudăm” (cap. 3:6). Căci, în Vechiul Testament, nu este nici o descoperire cu privire la taina Bisericii. Avem în această privinţă numai icoane pre-închipuitoare, dar n-avem nici o descoperire lămurită. Aceasta taină minunată a Iudeilor şi a Neamurilor, alcătuind „un singur trup”, „un om nou” unit cu Hristos Cel slăvit în cer, nu putea de bună seamă să fie descoperită înainte ca Hristos să-şi fi luat locul Sau sus în cer. Pavel a fost, îndeosebi, slujitorul acestei taine, aşa cum ne spune el în cap. 3:1-2, al epistolei către Efeseni, loc pe care cititorul creştin trebuie să-l ia bine în seamă.

„Să ia cei doi ţapi şi să-i pună înaintea Domnului la uşa cortului întâlnirii. Aaron să arunce sorţi pentru cei doi ţapi: un sorţ pentru Domnul şi un sorţ pentru Azazel. Aaron să ia ţapul care a ieşit la sorţ pentru Domnul şi să-l aducă jertfă de ispăşire. Iar ţapul, care a ieşit la sort pentru Azazel, să fie pus viu înaintea Domnului – ca să slujească pentru facerea ispăşirii şi să i se dea drumul în pustie pentru Azazel” (versetele 7-10). În aceşti doi ţapi, avem cele două înfăţişări ale ispăşirii, despre care am vorbit mai sus. „Sorţul pentru Domnul” cădea pe unul şi sortul poporului cădea pe celălalt. În cazul celui dintâi, nu era vorba nici de persoane, nici de păcate, care trebuiau iertate, nici de sfaturile harului

lui Dumnezeu fată de aleşii Săi. Socot că nu mai e nevoie să spun cât de însemnate sunt aceste lucruri, dar ele nu sunt înfăţişate prin „ţapul pe care cădea sortul lui Dumnezeu”. Ţapul acesta arată moartea lui Cristos, ca fapt, în care Dumnezeu a fost pe deplin slăvit, în ce priveşte păcatul. Şi adevărul acesta mare este destul de lămurit arătat prin vorbele: „Sorţul pentru Domnul” – Dumnezeu are o parte deosebită în moartea lui Cristos – parte care rămâne pe veci neştirbită, chiar dacă nici un păcătos n-ar fi fost să fie mântuit. Ca să pricepem tăria acestor adevăruri, sa ne aducem aminte cât de mult a fost făcut de ocară Dumnezeu – în această lume. Adevărul Său a fost dispreţuit; autoritatea Lui a fost batjocorita. Slava Lui n-a fost luata în seamă; legea Sa a fost călcată în picioare; drepturile Sale au fost uitate; Numele Său a fost defăimat; însăşi Fiinţa Lui a fost batjocorita. Moartea lui Cristos a avut în vedere toate aceste abateri: prin ea Dumnezeu a fost slăvit pe deplin, în acelaşi loc, unde au fost făptuite toate aceste abateri. Ea a aşezat iarăşi la loc slava, adevărul, sfinţenia şi Fiinţa însăşi a lui Dumnezeu. Ea a împlinit, cu sfinţenie, toate cerinţele scaunului Său de domnie. Ea a ispăşit păcatul – Ea a adus leacul de vindecare pentru orice rău, pe care păcatul l-a adus în lume. Ea e temelia pe care Dumnezeu poale să lucreze în harul, în îndurarea şi dragostea Lui, faţă de fiecare om în parte. Ea este chezăşia pentru izgonirea şi pieirea pe vecie a stăpâni-torului acestei lumi. Ea este temelia nepieritoare a cârmuirii lui Dumnezeu. Pe temeiul Crucii, Dumnezeu poate să lucreze aşa cum vrea El; poate să-Şi arate măreţiile fără seamăn ale Fiinţei Sale şi însuşirile vrednice de închinare ale firii Sale. Pe temeiul dreptăţii Sale neînduplecate, Dumnezeu ar fi putut trimete tot neamul omenesc cu dracul şi îngerii lui în iazul de foc. Dar atunci unde ar fi fost iubirea harului, îndurarea, îndelunga Lui răbdare şi nemărginita Lui bunătate?

Şi de altă parte, dacă aceste însuşiri de preţ ar fi fost împlinite, fără ca Domnul Isus să Se mai jertfească, unde ar fi fost dreptatea, adevărul, slava şi sfinţenia lui Dumnezeu? Cum ar fi putut să se întâlnească „harul şi adevărul”, sau „dreptatea şi pacea să se sărute?” Cum ar fi putut „să răsară din pământ „adevărul,” sau „dreptatea să privească de la înălţimea cerurilor?” Cu neputinţă! Numai jertfa de ispăşire a Domnului nostru Isus Hristos putea să slăvească deplin pe Dumnezeu. Numai această jertfă a putut să arate slava lui Dumnezeu, aşa cum n-ar fi putut fi arătată niciodată în mijlocul celor mai vii străluciri ale făpturii nevinovate. Tocmai din pricina acestei jertfe, de mii de ani Dumnezeu e plin de răbdare faţă de această lume. Da, da, din pricina acestei jertfe, cei mai nelegiuiţi dintre fiii oamenilor „se hrănesc, se mişcă şi trăiesc” mănâncă, beau, şi dorm. Chiar şi bucăţica de pâine pe care o duce la gura necredinciosul plin de batjocură n-o are decât pe temeiul acestei jertfe, pe care o ia în râs în chip nelegiuit. Soarele şi ploile, care fac să rodească toate câmpurile celui ce zice că „nu este Dumnezeu”, sunt binefacerile jertfei lui Hristos. Chiar insultarea, pe care necredinciosul şi cel ce zice ca nu este Dumnezeu o întrebuinţează ca să-şi bată joc de Cuvântul lui Dumnezeu, sau să spună că nu este Dumnezeu, o are tot pe temeiul jertfei lui Cristos. Căci, dace n-ar fi jertfa lui Cristos, în loc sa batjocorească pe Dumnezeu pe pământ, ei s-ar fi rostogolit de mult în iad.

Cititorule, ia seama bine că, aici, nu-i vorba de iertarea sau mântuirea oamenilor. Mântuirea sau iertarea înseamnă cu totul altceva, şi se capătă, cum ştie oricare creştin adevărat, prin mărturisirea Numelui Domnului Isus cu credinţa tare că Dumnezeu L-a înviat din morţi (Rom. 10). Dar această mântuire n-are nici un amestec cu ispăşirea pe care o cercetăm acum şi care este înfăţişată atât de izbitor prin „ţapul pe care cădea sorţul pentru Domnul”. Că Dumnezeu iartă pe păcătos şi-l primeşte la El, este una; ajutorul pe care-l dă El acestui om şi binecuvântările vremelnice pe care i le de, este cu totul altceva. Şi una şi alta se dau numai pe temeiul Crucii, dar sub o înfăţişare şi o îndeplinire cu totul deosebită de această cruce.

Aceasta deosebire nu este de mica însemnătate. Dimpotrivă, este aşa de însemnată că, dacă este pierdută din vedere, se face un mare amestec cu privire la învăţătura deplină a ispăşirii.

Priceperea lămurită a căilor lui Dumnezeu în cârmuirea lumii, fie în trecut, fie în vremea de azi, fie în vremea ce vine, va atârna tocmai de această deosebire atât de însemnată. Şi, în sfârşit, în această deosebire se va găsi cheia pentru dezlegarea unui mare număr de locuri din Scriptură cât se poate de grele pentru mulţi creştini. Voi da ca pildă două sau trei din aceste locuri. „Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii” (Ioan 1:29); şi unul la fel cu el, în epistola întâi a lui Ioan, unde se spune că Mântuitorul Isus Cristos este: „jertfa de ispăşire a întregi lumi” (cap. 2:2). În aceste două locuri se vorbeşte de Domnul Isus, ca de Acela care a slăvit pe deplin pe Dumnezeu, cu privire la „păcat” şi la „lume”, în înţelesul larg al acestor cuvinte. Domnul Isus ni se arată aici, ca împlinind ceea ce înfăţişează «ţapul pe care cădea sortul pentru Domnul”. Aceasta ne dă una din priveliştile cele mai de preţ asupra ispăşirii săvârşite de Cristos, care, foarte adesea, este nesocotită sau puţin înţeleasă. Când însă pui în legătură persoanele şi iertarea păcatelor lor cu aceste locuri din Scriptură sau cu altele la fel, nu-ţi mai vezi capul din încurcături. Tot aşa este cu toate locurile, în care este înfăţişat harul lui Dumnezeu faţă de lume ca lume. Toate acestea sunt întemeiate tocmai pe ispăşirea, privită din punctul de vedere de mai sus: „Duceţi-vă în toată lumea şi propovăduiţi Evanghelia la orice făptură” (Marcu 16:15). „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viaţa veşnică. Dumnezeu, în adevăr, n-a trimes pe Fiul Său în lume ca sa judece lumea, ci ca lumea sa fie mântuită prin El” (Ioan 16:17). „Vă îndemn dar, înainte de toate, să faceţi rugăciuni, cereri, mijlociri, mulţămiri pentru toţi oamenii, pentru împăraţi şi pentru toţi cei ce sunt înălţaţi în dregătorii; ca să putem duce astfel o viaţă în pace şi liniştită, cu toată temerea de Dumnezeu şi cu toata cinstea. Lucrul acesta este frumos şi bine primit înaintea lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru, care voieşte ca toţi oamenii să fie mântuiţi şi să ajungă la cunoştinţa adevărului. Căci este un singur Dumnezeu şi este un singur Mijlocitor între Dumnezeu şi oameni: Omul Isus Cristos, care S-a dat pe Sine însuşi, ca preţ de răscumpărare pentru toţi; faptul acesta trebuia adeverit la vremea cuvenită” (1 Tim 2:1-6). „Căci harul lui Dumnezeu, izvor de mântuire pentru toţi oamenii, a fost arătat” (Tit 2:2). „Dar pe Acela, care a fost făcut, pentru puţină vreme, mai pe jos decât îngerii, adică pe Isus, îi vedem „încununat cu slavă şi cu cinste din pricina morţii pe care a suferit-o; pentru ca, prin harul lui Dumnezeu, suferirea morţii din partea Lui să fie pentru toţi” (Evrei 2:9). „Domnul nu întârzie în împlinirea făgăduinţei Lui, cum cred unii; ci are o îndelunga răbdare pentru voi, şi vrea ca nici unul să nu piară, ci toţi să vină la pocăinţă” (2 Petru 3:9). Nu-i nevoie să căutăm să schimbăm înţelesul atât de limpede al locurilor de mai sus. Ele sunt fără nici o îndoială, o mărturie vie despre harul lui Dumnezeu fată de toţi, fără cel mai mic gând cu privire la răspunderea omului, de-o pai te, sau cu privire la hotărârile veşnice ale lui Dumnezeu, de altă parte. Aceste adevăruri sunt arătate în Cuvântul lui Dumnezeu tot atât de limpede, de întreg şi de netăgăduit – unul ca şi celălalt. Omul este răspunzător şi Dumnezeu este pe deplin Stăpân. Toţi câţi ascultă de cele spuse în Sfânta Scriptura, recunosc ca adevărat lucrul acesta. Dar, în acelaşi timp, este de cea mai mare însemnătate să recunoaştem toată întinderea harului lui Dumnezeu şi a Crucii lui Cristos. Căci tocmai această cunoaştere slăveşte pe Dumnezeu iar omului îi ia orice putinţă de dezvinovăţire. Omul caută fireşte sa se dezvinovăţească punând înainte hotărârile lui Dumnezeu şi neputinţa lui de a crede fără să fie înrâurit de Dumnezeu. Dar tocmai aceasta dezvinovăţire dovedeşte că omului puţin îi pasă de Dumnezeu, fiindcă, dacă ar umbla după Dumnezeu, cât de cât, El este destul de aproape, ca sa fie găsit de cei ce-L caută. Harul lui Dumnezeu şi ispăşirea lui Cristos sunt nespus de mari. „Fiecare” „oricine” şi „toţi” sunt vorbele de care Dumnezeu însuşi se foloseşte; şi aş vrea să ştiu cine este deci înlăturat? Dacă Dumnezeu trimite unui om vestea mântuirii, negreşit că a hotărât mântuirea pentru el. Ce poate îi mai nelegiuit, decât sa îndepărtezi harul pe care ţi-l dă Dumnezeu şi să-L faci mincinos; iar, în urmă, să iei hotărârile Lui tainice drept dezvinovăţire pentru o astfel de faptă? Un astfel de om ar face mai bine sa zică: „Eu nu cred deloc Cuvântul lui Dumnezeu şi nici nu vreau sa ştiu nici de harul şi nici de mântuirea Lui”! În felul acesta ar arata, pe faţă, că nu minte şi atunci ar fi mai bine. Dar, este cea mai mare nelegiuire, când caută să-şi

ascundă ura faţă de Dumnezeu şi faţă de adevărul Său cu haina unei minciuni, – deoarece ea nu cuprinde decât o parte a adevărului, iată de ce socotim că Satana nu este nici odată mai rău decât atunci, când se arata cu Biblia în mâne.

Dacă este adevărat că oamenii sunt împiedecaţi prin hotărârile şi sfaturile tainice ale lui Dumnezeu, ca să primească Evanghelia, a cărei vestire El a poruncit-o, atunci, cum se face că vor suferi „pedeapsa unei pierzări veşnice" fiindcă n-au ascultat de această Evanghelie (2 Tes. 1:6-10)? Se afla oare, în vreun colţ din locaşul întunecos al celor pierduţi, măcar un singur om, care ar putea să arunce vina că se găseşte acolo, din pricina sfaturilor lui Dumnezeu? Nu, nu! Dumnezeu a făcut totul prin jertfa lui Cristos, nu numai pentru mântuirea celor care cred, ci şi pentru arătarea harului Său şi fată de cei care nu vor să ştie de Evanghelie tocmai pentru ca oamenii să n-aibă nici o dezvinovăţire. Nu că nu poate, dar nu vrea omul să creadă că „va suferi pedeapsa unei pierzări veşnice". Nici o greşeală nu-i mai mare decât aceia pe care-o face omul, când, ascunzându-se după planurile lui Dumnezeu, leapădă, cu bună ştiinţa, harul lui Dumnezeu. Şi e cu atât mai primejdios lucrul acesta cu cât se sprijine, ca orice sistem, de altfel, pe învăţătura unei teologii care ia din Cuvântul lui Dumnezeu numai ce-i convine. Harul lui Dumnezeu este slobod pentru toţi! De ce? Pentru că „sortul pentru Domnul" a căzut pe adevărata Jertfă, ca, astfel, Dumnezeu să poată fi slăvit pe deplin cu privire la păcat, sub cea mai întinsă înfăţişare a Lui şi să fie slobod să lucreze cu credincioşie faţă de toţi şi să facă „să se vestească tuturor Evanghelia". Acest har şi această vestire trebuie sa aibă o temelie puternică şi această temelie se găseşte în ispăşire; şi chiar dacă omul ar înlătura-o, Dumnezeu este slăvit prin arătarea harului şi a mântuirii, din pricina temeiului pe care se reazemă atât una cât şi cealaltă. El este şi va fi slăvit pe veci. „Acum, sufletul Meu este tulburat. Şi ce voi zice?... Tată, izbăveşte-mă din ceasul acesta? Dar tocmai pentru aceasta am venit până la ceasul acesta. Tată, proslăveşte Numele Tău" Şi din cer s-a auzit un glas, care zicea: „L-am proslăvit şi-L voi mai proslăvi! Norodul, care stătea acolo şi care auzise glasul, a zis că a fost un tunet. Alţii ziceau: „Un înger a vorbit cu El! Isus a răspuns: „Nu pentru Mine s-a auzit glasul acesta, ci pentru voi. Acum are loc judecata lumii acesteia, acum stăpânitorul lumii acesteia va fi aruncat afară. Şi după ce voi fi înălţat de pe pământ, voi atrage la Mine pe toţi oamenii" (Ioan 12:27 – 32)!

Până aici n-am cercetat decât ce înfăţişează „ţapul pe care căzuse sorţul pentru Domnul" şi un cititor, care nu caută să pătrundă în adâncul lucrurilor, ar putea crede că, acum, trebuie să cercetăm ţapul lui Azazel, care ne arată cealaltă înfăţişare a morţii lui Cristos cu privire la păcatele poporului. Dar nu; înainte de a ajunge acolo, vom cerceta întărirea acestui adevăr de preţ, pe care o avem în faptul ca sângele ţapului înjunghiat, ca şi al viţelului, era stropit spre capacul ispăşirii şi înaintea capacului ispăşirii, pentru ca să arate că toate cerinţele acestui capac ai ispăşirii – adică scaunul de domnie al lui Dumnezeu erau îndeplinite prin acest sânge al ispăşirii.

„Şapte" este numărul desăvârşiri şi stropirea cu sânge făcuta de şapte ori, înaintea capacului ispăşirii, ne arată ca, oricare ar fi întrebuinţarea jertfei lui Hristos, fie cu privire la lucruri, la locuri ori la fiinţe, că este pe deplin preţuită, când Dumnezeu este de faţă. Sângele care dă încredinţarea privitoare la mântuirea Bisericii „case" adevăratului Aaron; sângele care asigură mântuirea adunării lui Israel; sângele care asigură binecuvântarea din urma a lumii – acest sânge a fost adus înaintea lui Dumnezeu, împrăştiat şi primii, Prin puterea acestui sânge, Dumnezeu poate aduce la îndeplinire toate planurile Sale veşnice de har. El poate să mântuiască Biserica şi s-o ridice la cele mai mari înălţimi ale slavei, înciuda puterii celei măria păcatului şi a Satanei. El poale să strângă din nou seminţiile împrăştiate ale lui Israel, poate uni pe Iuda cu Efraim. El poate împlini toate făgăduinţele făcute lui Avraam, lui Isaac şi lui Iacov. El poate izbăvi şi binecuvânta milioane nenumărate dintre Neamuri. El poate binecuvânta toată făptura. El poate să-şi reverse razele slavei Sale, care să lumineze pe veci lumea. El poate desfăşura în faţa îngerilor, a oamenilor şi a dracilor, slava Lui personală şi veşnică, slava lucrărilor Sale, slava cârmuirii Sale. Toate acestea, El le poate şi vrea să le facă; dar, singurul femei pe care se va sprijini, pentru totdeauna, această mare clădire este sângele de pe cruce, acest scump sânge, drag cititor creştin, care a vorbit cugetului tău de pace, de o pace sfântă şi veşnică. Sângele, cu care a fost stropit cugetul celui credincios, a fost stropit „de şapte ori" înaintea altarului lui Dumnezeu. Cu cât ne apropiem mai mult de Dumnezeu, cu atât vedem mai mult însemnătatea şi preţul sângelui lui Isus Cristos. În altarul de aramă, găsim sângele, în ligheanul de aramă, găsim sângele; în perdeaua cortului, găsim sângele; dar, nicăieri, nu găsim mai bine înfăţişat sângele ca înăuntrul perdelei, înaintea scaunului de domnie al Domnului Dumnezeu lângă slava lui Dumnezeu.

„Astfel să facă ispăşire pentru sfântul locaş, pentru necurăţiile copiilor lui Israel şi pentru cortul întâlnirii, care este cu el în mijlocul necuraţilor lor" (versetul 16). Pretutindeni, întâlnim acelaşi adevăr. Atât partea dinaintea altarului lui Dumnezeu cât şi altarul însuşi trebuie să, mărturisească despre preţul sângelui. Cortul, în mijlocul întinăciunilor lui Israel, trebuia apărat de jur împrejur prin sângele ispăşirii. Peste tot, Dumnezeu are grijă de slava Sa. Preoţii şi slujbele lor, locul pentru slujbă şi tot ce se găsea pe el dăinuiau numai datorită sângelui. Dumnezeu n-ar fi putut locui nici o clipă măcar în mijlocul adunării, dacă n-ar fi fost sângele. Iată pe ce temei putea să locuiască, să lucreze şi să stăpânească în mijlocul unui popor vinovat.

„Să nu fie nimeni în cortul întâlnirii când va intra Aaron să facă ispăşirea în sfântul locaş, până va ieşi din el. Să facă ispăşirea pentru el şi pentru casa lui şi pentru toată adunare lui Israel" (versetul 17). Trebuia ca Aaron să aducă o jertfă pentru păcatele sale şi pentru păcatele poporului. El nu putea să intre în sfântul locaş decât pe temeiul sângelui. În versetul 17, vedem jertfa lui Cristos, făcută pentru Biserică şi pentru adunarea lui Israel. Biserica intră acum în „locul prea sfânt, prin sângele lui Isus" (Evrei 10). Cât despre Israel, mahrama este încă peste inimile lor (2 Cor. 3). Ei sunt încă departe, cu toate că au fost pe deplin înştiinţaţi prin cruce de iertarea şi strângerea lor din nou laolaltă – dacă se vor întoarce la Domnul. La drept vorbind, vremea de acum este, pentru ei, ziua ispăşirii lor. Adevăratul Aaron a intrat în cer chiar cu sângele Sau, ca să ne înfăţişeze pe noi înaintea lui Dumnezeu. Dar în curând El va veni sa facă şi adunarea lui Israel să se bucure de urmările mântuirii săvârşite de El. Până atunci, casa Lui, adică toţi adevăraţii credincioşi sunt în strânsa legătură cu El, având siguranţa că vor intra în „locul cel sfânt, prin sângele lui Isus".

„După ce va ieşi, să se ducă la altarul care este înaintea Domnului, şi să facă ispăşirea pentru altar, să ia din sângele viţelului şi ţapului şi să pună pe coarnele altarului de jur împrejur. Să stropească pe altar cu degetul lui de şapte ori din sânge şi astfel să-l cureţe şi să-l sfinţească de necurăţiile copiilor lui Israel" (versetele 18-19). Le stropise deci cu sânge, pretutindeni, de la scaunul de domnie al lui Dumnezeu, care era dincolo de perdeaua dinlăuntru, până la altarul care era în curtea cortului. „Dar, deoarece chipurile lucrurilor care suni în ceruri au trebuit curăţite în felul acesta, trebuie ca înseşi lucrurile cereşti să fie curăţite cu jertfe mai bune decât acestea. Căci Cristos n-a intrat într-un locaş de închinare făcut de mâna omenească, după chipul adevăratului locaş de închinare ci a intrat, chiar în cer, ca să se înfăţişeze acum pentru noi, înaintea lui Dumnezeu. Şi n-a intrat în cer ca să se aducă de mai multe ori jertfă pe Sine însuşi, ca marele preot, care intra în fiecare an în locul prea sfânt cu un sânge, care nu este al lui; fiindcă atunci ar fi trebuit să pătimească de mai multe ori, de la întemeierea lumii încoace; pe când acum, la sfârşitul veacurilor, S-a arătat o singură dată ca să şteargă păcatul prin jertfa Sa, Şi, după cum oamenilor le este rânduit să moară o singura data, iar după aceia vine judecata, tot aşa Cristos, după ce S-a adus jertfa o singură dată ca să şteargă păcatele multora, Se va arăta a doua oară, dar nu ca să ispăşească păcatul, ci ca sa aducă mântuirea celor ce-L aşteaptă" (Evrei 9:23-28).

Nu este decât o cale ca să intri în locul cel sfânt şi anume o cale stropită cu sânge. E zadarnic să mai încerci să intri pe vreo altă cale! Pot oamenii sa se trudească şi să-şi croiască un drum prin munca lor, rugându-se dând bani; să intre adică în tocul cel sfânt, pe drumul formelor şi al rânduielilor omeneşti sau, poate, pe o câte, jumătate a legii, jumătate a lui Cristos; degeaba; Dumnezeu vorbeşte de o singura, cale şi de o singură mântuire; şi această cale a fost deschisă prin perdeaua ruptă în două a trupului Mântuitorului. Iată drumul prin care au trecut milioane din cei mântuiţi din veac în veac. Patriarhii, proorocii, apostolii, mucenicii, sfinţii şi toţi îngerii din timpul lui Abel şi până în zilele noastre au mers pe acest drum binecuvântat, şi au găsit prin el – o intrare deplină în locul cel sfânt. Jertfa de pe cruce, ea singura şi numai ea este, în chip minunat, de ajuns pentru toţi. Dumnezeu nu cere nici mai mult, nici mai puţin decât să mergi pe drumul deschis de jertfa Mântuitorului. A adăuga ceva, înseamnă să arunci ruşine şi ocară asupra Aceluia în care Dumnezeu a spus că Şi-a găsit toată plăcerea.

Da! asupra Aceluia prin care El este proslăvit. A scoate ceva, înseamnă să tăgăduieşti vina şi căderea omului şi să ştirbeşti dreptatea şi slava Treimi celei veşnice.

Două gânduri de seamă găsim în acest capitol: Întâi, că viata este a lui Dumnezeu, şi al doilea, că puterea ispăşirii este în sânge. Şi Domnul dă o însemnătate deosebită acestor două gânduri. El vroia ca ele să fie săpate adânc în inima fiecărui mădular al adunării.

„Domnul a vorbit lui Moise şi a zis: „Vorbeşte lui Aaron şi fiilor lui şi tuturor copiilor lui Israel şi spune-le: „Iată ce a poruncit Domnul. Dacă cineva din casa lui Israel junghie în tabără sau afara din tabără un bou, un miel sau o capră, şi nu-l aduce la uşa cortului întâlnirii, ca să-l aducă dar Domnului înaintea cortului Domnului, sângele acesta va fi pus în socoteala omului aceluia: a vărsat sânge; omul acela va fi nimicit din mijlocul poporului său” (versetele 1-4). Iată un lucru de cea mai mare însemnătate; şi putem sa întrebăm ce urmare avea aducerea unei jertfe altfel decât era rânduit aici? Nu era nici mai mult, nici mai puţin decât defolierea lui Dumnezeu de drepturile Sale, şi predarea lor în mâna Satanei. Dar, ar fi putut zice cineva: „Nu pot eu oare să aduc jertfa în orice loc?” Nu. Căci: „Viaţa este a lui Dumnezeu, şi drepturile, pe care le are El asupra ei, trebuiesc recunoscute în locul arătat de El – înaintea cortului Domnului”. Aici era singurul loc de întâlnire între Dumnezeu şi om. Aducerea jertfelor în altă parte arăta ca inima nu voia pe Dumnezeu.

Învăţătura pe care o scoatem de aici e foarte lămurită. Dumnezeu a hotărât un loc, în care să întâlnească pe păcătos şi locul acesta este crucea – înfăţişată de altarul de aramă. Aici şi numai aici, drepturile lui Dumnezeu asupra vieţii au fost recunoscute cum se cuvine. A da la o parte acest loc de întâlnire înseamnează a atrage judecata asupra noastră înşine, înseamnează a călca în picioare drepturile lui Dumnezeu şi a ne lua un drept asupra vieţii pe care toţi l-au pierdut. Iată ce trebuie să recunoaştem. „Preotul să le stropească sângele pe altarul Domnului, la uşa cortului întâlnirii, şi să ardă grăsimea care va fi de un miros plăcut Domnului” Sângele şi grăsimea sunt ale lui Dumnezeu. Şi tocmai lucrul acesta l-a recunoscut pe deplin Domnul Isus. El Şi-a predat toata viaţa lui Dumnezeu. El S-a dus de bună voie la altar, şi Şi-a lăsat pe acest altar viaţa Lui de preţ, al cărei miros de preţ S-a ridicat până la scaunul de domnie al lui Dumnezeu. Scumpul nostru Mântuitor, ce plăcut este să ne aducem aminte de Tine în fiecare clipă.

Al doilea gând, pe care-l desprindem din acest capitol şi despre care am vorbit mai sus. E arătat limpede în versetul 11: „Căci viaţa trupului este în sânge. Vi l-am dat ca să-l puneţi pe altar, ca să slujească de ispăşire pentru sufletele voastre, căci prin viaţa din el face sângele ispăşire”. Legătura dintre aceste două gânduri este însemnată. Când omul îşi dă seama că n-are nici un drept la viaţa, când recunoaşte în totul drepturile pe care Dumnezeu le are asupra lui, atunci Dumnezeu spune: „V-am dat viaţa ca să faceţi ispăşire pentru sufletele voastre. Da, ispăşirea este darul pe cere Dumnezeu l-a făcut omului şi, să băgăm bine de seamă, această ispăşire este în sânge, numai în sânge. „Sângele face ispăşire pentru suflet”. Nu-i vorba deci de nimic altceva pe lângă sânge. Cuvântul este cum nu se poate mai lămurit, spunând că ispăşirea se face numai prin sânge. „Fără vărsare de sânge, nu este iertare” (Evrei 9:22). Moartea lui Hristos a rupt perdeaua. Căci „prin sângele lui Isus” avem intrare slobodă în locul prea sfânt”, „În El avem răscumpărarea, prin sângele Lui, iertarea păcatelor” (Efes. 1:7; Col. 1:4). „Făcând pace prin sângele crucii Lui”. „Pe voi, care odinioară eraţi străini şi vrăjmaşi, El v-a împăcat acum prin trupul Lui de carne” (Col. 1:20-23). „Sângele lui Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, ne curăţeşte de orice păcat” (1 Ioan 1:7). „Ei şi-au spălat hainele, şi le-au albit în sângele Mielului” (Apoc. 7:14). Ei Iau biruit prin sângele Mielului (Apoc 12:11).

Aş vrea să fac pe cititorii mei să priceapă toată, adâncimea, însemnătatea şi puterea sângelui Domnului Isus. Vreau să-i fac să preţuiască aşa cum se cuvine sângele Domnului Isus. Sângele lui Hristos e temelia vieţii celei adevărate. El este temeiul dreptăţii lui Dumnezeu în puterea căruia este iertat păcătosul, care crede în Numele Fiului lui Dumnezeu; şi tot sângele Domnului este temeiul de încredere al păcătosului ca să se apropie de Dumnezeul Cel prea sfânt, ai cărui ochi sunt prea curaţi ca să vadă răul. Dumnezeu – ar putea ca pe temeiul dreptăţii Sale – să osândească pe păcătos; dar, prin moartea lui Hristos, El poate să fie şi drept şi să şi dezvinovăţească pe cei care cred – un Dumnezeu drept şi un Mântuitor. Dreptatea este o însuşire statornică şi de căpetenie a lui Dumnezeu după descoperirea pe care o avem cu privire la Fiinţa Sa. Aşa că dacă n-ar fi fost crucea Domnului Isus această însuşire statornică a lui Dumnezeu ar fi cerut neapărat osânda şi moartea păcătosului; dar la cruce, această osândă şi această moarte au fost luate de locţiitorul păcătosului, de Domnul Isus, aşa că Dumnezeu, pe cât e de sfânt şi drept, pe atât e de statornic iertând pe păcătosul care crede în sângele lui Isus – nici mai mult, nici mai puţin – nimic altceva. Hotărât lucru! „Sângele face ispăşire pentru suflet”. Iată planul lui Dumnezeu pentru mântuirea omului. Planul omului e cu mult mai pretenţios, mai încurcat şi mai greu de împlinit! Şi nu numai atât, dar, după planul omului, mântuirea se capătă prin altceva cu totul deosebit de ceea ce găsim în Cuvântul Scripturii. De la capitolul al treilea din Geneza şi până la sfârşitul Apocalipsei, vedem că sângele lui Hristos este singurul temei al mântuirii. Prin sânge şi numai prin sânge avem iertarea, pacea, viaţa, mântuirea deplină. Cartea Leviticul în întregime şi în deosebi capitolul pe care-l cercetam acum ne vorbeşte numai de sângele Domnului Isus. Pare ciudat poate că trebuie să stăruim aşa de mult asupra unui fapt atât de lămurit pentru oricare cititor cu luare aminte al Scripturii. Dar inimile noastre sunt pornite să se depărteze mereu de la mărturia lămurită a Cuvântului. Suntem gata să primim păreri fără să le cercetăm în linişte la lumina mărturiilor lui Dumnezeu. Din această pricină nu mai ştim să deosebim întunericul de lumină. Să dăm însă sângelui lui Hristos locul ce i se cuvine. El este atât de scump în ochii lui Dumnezeu, că nu îngăduie să i se mai adaoge sau să se amestece cu ceva. „Căci viaţa trupului este în sânge. Vi l-am dat ca să-l puneţi pe altar, ca să slujească de ispăşire pentru sufletele voastre; căci prin viaţa din el face sângele ispăşire”.

Această parte din Levitic ne arată lămurit ce aştepta Dumnezeu cu privire la sfinţenia lor personală de la cei pe care a binevoit să-i pună în legătură cu El însuşi. Tot în aceste capitole ni se dă o icoană a faptelor celor mai rele pe care este în stare să le facă omul.

„Domnul a vorbit lui Moise şi i-a zis: „Vorbeşte fiilor lui Israel şi spune-le: „Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru”. Aici avem temelia întregului dreptar al purtării Israeliţilor. Purtarea Israeliţilor trebuia să fie potrivită cu locuirea lui Dumnezeu în mijlocul lor. Ei erau chemaţi să se poarte potrivit vredniciei stării înalte şi sfinte pe care o aveau. Dumnezeu avea dreptul să tragă calea pe care avea sa meargă poporul în mijlocul căruia binevoise să locuiască. Tocmai de aceea întâlnim deseori cuvintele: „Eu sunt Domnul”. „Eu sunt Domnul, Dumnezeul vostru”. Domnul

era Dumnezeul lor şi fiindcă El era sfânt şi ei erau chemaţi să fie sfinţi. Numele Lui era amestecat în firea lor şi în purtarea lor.

Iată temelia adevărată a sfinţeniei pentru copiii lui Dumnezeu, în toate timpurile. Ei trebuie să fie călăuziţi numai de descoperirea pe care El însuşi a făcut-o despre Sine. Purtarea lor trebuie să atârne numai de ce este El, nu de ce sunt ei prin ei înşişi. Adevărul acesta înlătură cu totul pretenţia celor care spun: „Dă-te înapoi, eu sunt mai sfânt decât tine", pretenţie pe care de altfel cu atâta dreptate o înlătură orice suflet plăpând. Nu e vorba de asemănarea unui om cu altul, ci e vorba de purtarea pe care Dumnezeu o aşteaptă de la cei care sunt ai Lui. „Să nu faceţi ce se face în tara Egiptului unde aţi locuit şi să nu faceţi ce se face în ţara Canaanului unde vă duc Eu: să nu vă luaţi după obiceiurile lor". Egiptenii şi Canaaniţii erau afundaţi în rău. Cum avea să ştie Israel lucrul acesta? Cine să le spună? Şi cum puteau să aibă numai ei dreptate, iar toţi ceilalţi nu? Iată atâtea întrebări de seamă. Răspunsul însă este cu atât mai uşor, cu cât întrebările sunt mai însemnate. Cuvântul Domnului era măsura cu care trebuiau măsurate toate faptele şi gândurile fiecărui mădular al Israelului lui Dumnezeu. Egiptul şi Canaanul puteau să-şi aibă obiceiurile şi părerile lor, dar Israel trebuia să aibă părerile şi obiceiurile arătate în Cuvântul lui Dumnezeu. „Să împliniţi poruncile Mele şi să ţineţi legile Mele: să le urmaţi Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru. Să păziţi legile şi poruncile Mele: omul care le va împlini va trăi prin ele. Eu sunt Domnul".

E de dorit ca cititorul să priceapă bine acest adevăr. Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să hotărască toată purtarea copilului lui Dumnezeu. Întreaga fiinţă trebuie să se plece, când vorbeşte Dumnezeu. Oamenii pot să aibă şi să-şi apere părerile lor; pot să aibă şi să apere obiceiurile lor, dar Israelul lui Dumnezeu are una dintre cele mai frumoase trăsături ale sale; respectul adânc şi supunere desăvârşită la „orice cuvânt care iese din gura Domnului". Fireşte că arătarea acestei trăsături de seamă le va aduce multe învinuiri din partea celor care nu ştiu ce este Cuvântul lui Dumnezeu. În adevăr aceştia îi pot învinui de dogmatism, de înfumurare, de încredere în sine prea mare; dar nimic nu se aseamănă mai puţin cu dogmatismul decât supunerea în faţa adevărului limpede al lui Dumnezeu; nimic nu se aseamănă mai puţin cu înfumurarea că respectul pentru învăţăturile Cuvântului; nimic nu se aseamănă mai puţin cu încrederea în sine ca supunerea la Cuvântul lui Dumnezeu. Este drept că trebuie să luam bine aminte la felul în care avem să ne dăm seamă de încredinţările noastre şi de purtarea noastră. Pe cât e cu putinţă, trebuie să se vadă că suntem călăuziţi numai de Cuvântul lui Dumnezeu, nu de părerile noastre. Este o mare primejdie să punem preţ pe vreo părere numai pentru că este a noastră. Să luam bine seama la lucrul acesta. Eul poate să se strecoare şi să-şi arate urâţenia în apărarea părerilor noastre, ca şi în oricare alt lucru; însă trebuie să-l alungăm, ori cum ni S-ar înfăţişa, şi, în totul, să fim călăuziţi de ce „este scris".

De altă parte, nu trebuie să ne aşteptăm ca toată lumea să recunoască rânduielile şi judecăţile dumnezeieşti. Cuvântul lui Dumnezeu va fi recunoscut, preţuit şi respectat în măsura în care creşte firea dumnezeiască în om. Un egiptean sau un canaanit n-ar fi fost în stare să priceapă rostul sau preţul legilor şi poruncilor, care trebuiau să îndrume pe poporul tăiat împrejur de Dumnezeu, dar Egiptul acesta n-avea nimic a face cu ascultarea poporului Israel. Ei erau în legătură cu Dumnezeu şi legătura aceasta îşi avea cinstea şi răspunderea ei. „Eu sunt Domnul, Dumnezeul vostru". Iată temelia purtării lor. Trebuiau să umble într-un chip vrednic de Acela, care era Dumnezeul lor şi care îi făcuse poporul Său. Şi asta nu pentru că ei erau mai buni decât celelalte popoare. Nicidecum. Egiptenii şi canaaniţii ar fi putut crede că israeliţii se socoteau mai ceva ca ei şi de aceea nu voiau să ia obiceiurile lor. Dar nu, pricina felului lor de purtare era în cuvintele: „Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru". Dumnezeu dădea, pentru purtarea poporului Său, o temelie trainică întocmai ca scaunul Sau de domnie. Din clipa în care Dumnezeu intrase în legătură cu poporul Său, trebuia ca obiceiurile acestui popor sa fie vrednice de El. Nu mai era vorba de ce erau ei, fie în ei înşişi, fie fată de alţii, ci de ce era Dumnezeu faţă de toate popoarele. Iată un adevăr de cea mai mare însemnătate. A face din „eu" îndrumătorul sau dreptarul vieţii, nu e numai o nebunie semeaţă, dar chiar mijlocul sigur de a face pe cineva sa coboare pe scara sfinţeniei. Daca ţinta mea va fi „eul". neapărat voi scoborî zilnic tot mai jos; dar dacă pun înaintea mea pe Domnul, mă voi înălţa tot mai sus în măsura în care, prin puterea Duhului Sfânt, voi creşte în asemănare cu acest chip desăvârşit, care se înfăţişează ochilor credinţei, în Cartea sfântă. Fără îndoială ca ar trebui sa mă arunc cu faţa la pământ în semn de umilinţă, simţind la ce grozavă depărtare mă aflu încă de viaţa Domnului Isus; cu toate acestea, niciodată nu m-aş învoi sa primesc-o ţinta mai mica, şi niciodată nu mă voi mulţumi până când nu voi fi făcut asemenea, în toate, cu Acela care a fost înlocuitorul meu pe cruce şi care este pilda mea în slavă.

Iată gândul care se desprinde, din partea pe care o cercetăm acum – gând de o însemnătate nespus de mare pentru creştini. E în zadar să intrăm într-o cercetare cu de-amănuntul a unor întocmiri care se lămuresc singure. Voi atrage numai luarea aminte că a-ceste întocmiri se împart în două: acelea care arata până la ce grozăvie ruşinoasă poate ajunge inima omenească, şi acelea care mărturisesc despre duioşia aleasă şi despre purtarea de grijă binevoitoare a Dumnezeului lui Israel. Fireşte că Duhul lui Dumnezeu n-ar ti dat niciodată legi pentru preîntâmpinarea unor nelegiuiri închipuite. El nu face un zid de apărare acolo, unde apele n-au ieşit din matcă şi nici nu pot ieşi. El nu are a face cu închipuiri, ci cu fapte adevărate. Într-adevăr, omul este în stare să săvârşească fiecare păcat ruşinos arătat în a-ceastă parte a cărţii Leviticului. Dacă n-ar fi în stare, de ce i S-ar spune să nu facă? O asemenea legiuire nu S-ar potrivi pentru îngeri, pentru că ei nu pot săvârşi asemenea păcate, dar se potriveşte pentru om, pentru ca el are în firea sa sămânţa acestor păcate. E de bună seamă ceva nespus de umilitor, dar aici avem o nouă întărire a adevărului, că omul se află într-o stricăciune grozavă. Din creştetul capului, până în tălpile picioarelor, nu se găseşte nici măcar un locşor sănătos din punct de vedere moral, când îl privim la lumina dumnezeiască. Fiinţa, pentru care Dumnezeu a socotit de trebuinţă să facă să se scrie capitolele 18-20 din Levitic, trebuie să fie grozav de ticăloasă; dar această fiinţă este omul-cel ce scrie şi cel ce citeşte aceste rânduri. Cât este de învederat că „cei ce sunt pământeşti, nu pot să placă lui Dumnezeu" (Rom. 8). Slavă lui Dumnezeu, credinciosul „nu este pământesc, ci duhovnicesc". El a fost scos cu totul din starea ce ţinea de vechea zidire şi a fost pus în noua zidire, unde păcatele despre care vorbesc capitolele de mai sus nu mai sunt. E adevărat că firea veche rămâne, dar el are dreptul să o „socotească" moartă şi sa umble în puterea neschimbăcioasă a noii zidiri, în care „toate lucrurile sunt de la Dumnezeu". Iată slobozenia creştină, slobozenie de a umbla în toate părţile cu această frumoasă zidire, unde nu se poate găsi nici o urma de rău; slobozenie sfântă de a umbla în sfinţenie şi neprihănire înaintea lui Dumnezeu şi a oamenilor; slobozenie de a călca pe acele cărări înalte ale sfinţeniei personale, peste care îşi varsă strălucirea razele dumnezeirii. Iată, cetitorule, slobozenia creştină. Este slobozenia, nu ca să săvârşeşti păcatul, ci ca să guşti dulceţurile cereşti ale unei vieţi de adevărată sfinţenie şi înălţare morală. Fie, ca acum să ne putem da seama, mai bine decât până acum, de acest har de preţ – slobozenia creştină!

Câteva vorbe, acum, despre al doilea şir de orânduiri, cuprinse în partea pe care o cercetăm acum, şi anume, acelea care mărturisesc într-un chip atât de duios despre dragostea şi grija lui Dumnezeu. Spre pildă: „Când veţi secera holdele ţării, să laşi nesecerat un colţ din câmpul tău, şi să nu strângi spicele rămase pe urma secerătorilor. Nici să nu culegi strugurii râmaşi după cules în via ta, şi să nu strângi boabele care vor cădea din ei. Să le laşi săracului şi străinului. Eu sunt Domnul, Dumnezeul vostru" (cap. 19:9-10). Mai găsim această poruncă în capitolul 18, dar, acolo, o privim din punct de vedere al cailor Domnului cu lumea. Aici, o adâncim din punct de vedere moral, arătând harul scump al Dumnezeului lui Israel. El se gândea la „sărac şi străin" şi voia ca şi poporul Lui sa se gândească la ei. Când snopii aurii erau strânşi şi

ciorchinele coapte culese, Israelul lui Dumnezeu trebuia să-şi aducă aminte de „săracul străin”, pentru că Dumnezeu era Dumnezeul lui Israel. Secerătorul şi culegătorul de struguri nu trebuiau să fie stăpâniţi de un duh de lăcomie zgârcită, care ar fi secătuit colţurile timpului şi viţele viei, ci mai degrabă de un duh de binefacere îndestulătoare şi adevărată, care lăsa un snop şi ciorchine „pentru sărac şi străin”, pentru că şi ei să se poată bucura de bunătatea fără margini a celui ale cărui făgaşuri varsă grăsimea şi spre mâna deschisă a căruia toţi săracii pot privi cu încredere.

Găsim, în cartea Rut, pilda frumoasă a unui om, care împlinea întocmai această poruncă milostivă. „La vremea prânzului, Boaz a zis către Rut: „Apropie-te, mănâncă pane, şi moaie-ţi bucata în oţet”. Ea a şezut lângă secerători. I-au dat grăunţe prăjite; a mâncat şi S-a săturat şi ce a rămas a strâns. Apoi S-a sculat să culeagă spice. Boaz a dat următoarea poruncă slujitorilor săi: „Lăsaţi-o să culeagă spice şi între snopi, şi să n-o opriţi; şi chiar voi săi scoateţi din snopi câteva spice; s-o lăsaţi să aleagă spice, şi să n-o înfruntaţi” (Rut 2:14-16). Ce har duios! E bine, pentru sărmanele noastre inimi iubitoare de sine, să fie puse în legătură cu asemenea gânduri şi obiceiuri. Dorinţa acestui Israelit de neam era ca „străina” sa găsească grăunţe din belşug, şi aceasta, mai curând ca rod al muncii sale strângând spice, decât ca urmare a binefacerii lui. Era într-adevăr o purtare plină de gingăşie. El o punea în legătură nemijlocita cu Dumnezeul lui Israel, şi o făcea să atârne de Acela care îngrijise de nevoile „secerătorului”. Boar împlinea această lege a îndurării, ale cărei foioasa le culegea Rut. Acelaş har, care dăduse lui Boaz câmpul plin de roade, dădea tinerei străine spicele rămase pe urmele secerătorilor. Amândoi erau datornicii harului. Ea era fericita ţinta a bunătăţii lui Dumnezeu. El era ispravnicul prea cinstit al frumoasei o-rânduiri a lui Dumnezeu. Totul era în cea mai minunată rânduiala, din punct de vedere moral, făptura era binecuvântată şi Dumnezeu era slăvit. Cine nu va recunoaşte că ne este de folos să putem răsufla într-un asemenea loc?

Să vedem, acum, o alta poruncă: „Să nu asupreşti pe aproapele tău, şi să nu storci nimic de la el prin silă. Să nu opreşti până a doua zi plata celui tocmit cu ziua” (cap. 19:13). Ce grijă plină de dragoste găsim aici! Domnul cel A tot-Puternic, care locuieşte veşnicia, poate sa ia seama la gândurile şi la simţămintele ce se ridică în inima unui sărman lucrător. El ţine socoteală de nădejdea unui asemenea om cu privire la rodul muncii lui din timpul zilei. Este firesc ca el sa aştepte plata. Inima lucrătorului se bizuie pe această plată; de ea atârnă masa familiei lui. Nu trimiteţi pe lucrător acasă, cu inima mâhnită, ca să mai întristeze şi inima soţiei si a copiilor. Oricum, daţi-i plata pentru lucrul lui, dreptul ce i se cuvine şi la care ţine inima lui. El este soţ, este tată, şi a suferit povara şi năduful zilei, pentru ca nevasta şi copiii lui să nu se culce flămânzi. Nu-i înşelaţi nădejdea. Daţi-i ce i se cuvine. Astfel, Dumnezeul nostru io seama chiar şi la bătăile inimii lucrătorului şi se îngrijeşte ca aşteptarea lui să nu fie înşelată. Ce har! ce dragoste duioasă, plină de gingăşie şi mişcătoare! Numai privirea cu luare aminte a unor asemenea legi, e de ajuns ca să ne îndemne la bunăvoinţe. Ar putea citi cineva aceste locuri din Scriptură şi se nu fie mişcat? Ar putea oare să le citească şi să amâne cu uşurinţă pe un sărman lucrător, fără ca să ştie dacă ci şi casa tui au cu ce să-şi astâmpere foamea?

Nimic n-ar fi mai dureros pentru o inima simţitoare ca nebăgarea în seamă a celor săraci, lucru ce se întâlneşte atât de des la bogaţi. Aceştia din urmă se pot aşeza la mesele lor bogate, după ce au gonit de la uşa lor pe vreun biet muncitor venit sa ceară plata cuvenită pentru munca lui cinstită. Ei nu se gândesc la inima rănită cu care omul acesta se întoarce acasă, pentru ca să povestească a lor lui amăgirea lui şi a lor. Oh ce grozav! Un asemenea fel de purtare este o urâciune înaintea lui Dumnezeu şi a tuturor celor ce s-au adăpat, într-o oarecare măsură, din harul Sau. Dacă vrem să ştim ce gândeşte Dumnezeu despre lucrul acesta, n-avem decât să ascultăm la aceste cuvinte de mânie sfântă: „Iată că plata lucrătorilor, care v-au secerat câmpiile, şi pe care le-aţi oprit-o prin înşelăciune, strigă! Şi strigătele secerătorilor au ajuns la urechile Domnului oştirilor” (Iacov 5:4). „Domnul oştirilor” aude strigătul lucrătorului năpăstuit şi amăgit în aşteptarea lui. Dragostea Lui duioasă se arată în întocmirile cârmuirii Lui morale, şi, chiar când inima n-ar fi muiată de harul acestor întocmiri, cel puţin dreptatea lor ar trebui să ne călăuzească purtarea. Dumnezeu nu vrea sa îngăduie ca drepturile săracilor să fie nesocotite, cu răutate, de către cei ce suni atât de împietriţi din pricina bogăţiilor, încât au ajuns nesimţitori la nenorocirea altora, ei înşişi având toate din belşug, încât nu sunt în stare să simtă împreună cu cei care trebuie să-şi petreacă zilele în mijlocul unor munci obositoare şi în sărăcie. Săracii sunt ţinta nobilă a îngrijirii lui Dumnezeu. „Căci el va izbăvi pe săracul care strigă, şi pe nenorocitul, care n-are ajutor. Va avea milă de cel nenorocit şi de cel lipsit şi va scăpa viaţa săracilor; îi va izbăvi de apăsare şi de silă şi sângele lor va fi scump înaintea lui” (Psalmul 72:12-14).

Este adevărat că trebuie multă chibzuinţă şi băgare de seamă, ca să nu facem pe un om să iasă din starea vrednică de cinste în care se află şi care i se potriveşte, stare de care atârnă roadele scumpe şi sigure ale unei meserii cinstite. Ar fi o mare nedreptate, în loc de o binefacere. Pilda lui Boaz ar trebui să ne slujească în această privinţă. El a dat voie lui Rut să strângă spice, dar S-a îngrijit ca lucrul el să-i fie de folos, iată un adevăr foarte folositor şi foarte lămurit. Dumnezeu vrea ca omul să lucreze într-un fel sau altul, şi lucrăm împotriva voii Sale când facem pe unul din semenii noştri să iasă din atârnarea de roadele muncii lui, spre a-l face să atârne de o bunăvoinţă neadevărată. Pe cât de vrednică de cinste şi măreaţă este cea dintâi, pe atât de descurajatoare şi de dispreţuit este cea din urmă. Nici o parte nu este mai dulce ca cea câştigată cu vrednicie; dar ar trebui ca cei ce-şi câştigă pâinea s-o aibă îndeajuns.

Un om îşi hrăneşte şi îngrijeşte caii; cu cât mai mult ar trebui să facă la fel pentru aproapele sau, care-i lucrează de luni dimineaţa până sâmbătă seara!

Dar, va spune cineva: „Părerea aceasta are două laturi”. Fără îndoială, este adevărat, că printre săraci se întâlnesc multe lucruri ce ar putea secătui izvoarele binefacerii şi ale adevăratei mile. Sunt multe lucruri care ţintesc să împietrească inima şi să oprească ajutorul; dar un lucru este sigur şi anume, mai bine să fii înşelat de nouăzeci şi noua de ori dintr-o sută, decât sa-ţi închizi simţământul milei faţă de un singur nenorocit, care arc nevoie să fie ajutat. Tatăl nostru care este în ceruri face să răsară soarele Său şi peste cei răi şi peste cei buni şi dă ploaie şi peste cei drepţi şi peste cei nedrepţi. Aceleaşi raze, care înveselesc inima vreunui slujitor supus al lui Hristos, se revarsă şi pe cărarea vreunui păcătos nelegiuit; şi aceiaşi ploaie, care cade pe câmpul unui adevărat credincios, îmbogăţeşte şi holdele vreunui hulitor necredincios. Iată cum trebuie să fim: Voi fiţi dar desăvârşiţi, după cum şi Tatăl vostru ceresc este desăvârşit” (Mat. 5:48). Numai punând pe Domnul înaintea noastră şi umblând prin puterea harului Său, vom întâmpina cu o inimă simţitoare durerea altora şi cu o mână gata să ajute toate felurile sub care se arată nenorocirea omenească. Numai când noi înşine ne adăpam din izvorul nesecat al dragostei şl bunătăţii dumnezeieşti, putem alina mai departe nevoile semenilor noştri, fără să ne scârbim de desele arătări ale stricăciunii omeneşti. Izvoarele noastre sărace vor seca repede, dacă nu vor sta în legătură necurmată cu izvorul ce ţâşneşte mereu.

Vedem apoi duioasa purtare de grijă a Dumnezeului lui Israel. „Să nu vorbeşti de rău pe un surd şi să nu pui înaintea unui orb nimic care săi poată face să cada; ci să te temi de Dumnezeul tău. Eu sunt Domnul (versetul 14). Aici este pusa o stavila, ca să oprească valurile de nerăbdare pe care o fire nesupusă le ar simţi că se ridică împotriva beteşugului surzeniei. Cât de bine putem înţelege lucrul acesta! Omului firesc nu-i place să fie pus să spună încă o dată ce a mai spus, cum cere beteşugul surdului. Dumnezeu S-a gândit la aceasta şi S-a îngrijit. In ce fel „Să te temi de Dumnezeul tău”. Când răbdarea ta îţi va fi pusă la încercare de cineva care e surd, Să-ţi aminte de Domnul, şi priveşte la

El ca să-ţi dea harul pentru stăpânirea firii pământeşti.

A doua parte a acestui verset scoate la lumină o stare josnică a răutăţii firii omeneşti. A pune o piedică în drumul orbului este aproape cea mai mişelească mârşăvie ce se poate închipui; şi totuşi, omul este în stare să facă şi acest lucru; daca n-ar fi aşa, n-ar fi îndemnat în acest fel. Fără îndoială că această orânduire, ca şi multe altele, ne poate da o învăţătură duhovnicească; totuşi, faptul acesta nu micşorează cu nimic înţelesul după slovă al adevărului de mai sus. Omul este în stare să pună o piatra de poticnire înaintea unuia din semenii săi lovit de orbire. Iată ce este omul! Negreşit, Domnul ştia ce era în om, când a scris orânduirile şi pedepsele cărţii Leviticului.

Voi lăsa pe cititor să cugete singur asupra părţii de la sfârşitul acestor stihuri. Ei va vedea că fiecare poruncă ne învaţă o îndoită lecţie – lecţie despre pornirile rele ale firii noastre, şi o lecţie despre duioasa purtare de grijă a lui Dumnezeu.

Această parte din Levitic ne arată lămurit ce aştepta Dumnezeu cu privire la sfinţenia lor personală de la cei pe care a binevoit să-i pună în legătură cu El însuşi. Tot în aceste capitole ni se dă o icoană a faptelor celor mai rele pe care este în stare să le facă omul.

„Domnul a vorbit lui Moise şi i-a zis: „Vorbeşte fiilor lui Israel şi spune-le: „Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru”. Aici avem temelia întregului dreptar al purtării Israeliţilor. Purtarea Israeliţilor trebuia să fie potrivită cu locuirea lui Dumnezeu în mijlocul lor. Ei erau chemaţi să se poarte potrivit vredniciei stării înalte şi sfinte pe care o aveau. Dumnezeu avea dreptul să tragă calea pe care avea sa meargă poporul în mijlocul căruia binevoise să locuiască. Tocmai de aceea întâlnim deseori cuvintele: „Eu sunt Domnul”. „Eu sunt Domnul, Dumnezeul vostru”. Domnul era Dumnezeul lor şi fiindcă El era sfânt şi ei erau chemaţi să fie sfinţi. Numele Lui era amestecat în firea lor şi în purtarea lor.

Iată temelia adevărată a sfinţeniei pentru copiii lui Dumnezeu, în toate timpurile. Ei trebuie să fie călăuziţi numai de descoperirea pe care El însuşi a făcut-o despre Sine. Purtarea lor trebuie să atârne numai de ce este El, nu de ce sunt ei prin ei înşişi. Adevărul acesta înlătură cu totul pretenţia celor care spun: „Dă-te înapoi, eu sunt mai sfânt decât tine”, pretenţie pe care de altfel cu atâta dreptate o înlătură orice suflet plăpând. Nu e vorba de asemănarea unui om cu altul, ci e vorba de purtarea pe care Dumnezeu o aşteaptă de la cei care sunt ai Lui. „Să nu faceţi ce se face în tara Egiptului unde aţi locuit şi să nu faceţi ce se face în ţara Canaanului unde vă duc Eu: să nu vă luaţi după obiceiurile lor”. Egiptenii şi Canaaniţii erau afundaţi în rău. Cum avea să ştie Israel lucrul acesta? Cine să le spună? Şi cum puteau să aibă numai ei dreptate, iar toţi ceilalţi nu? Iată atâtea întrebări de seamă. Răspunsul însă este cu atât mai uşor, cu cât întrebările sunt mai însemnate. Cuvântul Domnului era măsura cu care trebuiau măsurate toate faptele şi gândurile fiecărui mădular al Israelului lui Dumnezeu. Egiptul şi Canaanul puteau să-şi aibă obiceiurile şi părerile lor, dar Israel trebuia să aibă părerile şi obiceiurile arătate în Cuvântul lui Dumnezeu. „Să împliniţi poruncile Mele şi să ţineţi legile Mele: să le urmaţi Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru. Să păziţi legile şi poruncile Mele: omul care le va împlini va trăi prin ele. Eu sunt Domnul”.

E de dorit ca cititorul să priceapă bine acest adevăr. Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să hotărască toată purtarea copilului lui Dumnezeu. Întreaga fiinţă trebuie să se plece, când vorbeşte Dumnezeu. Oamenii pot să aibă şi să-şi apere părerile lor; pot să aibă şi să apere obiceiurile lor, dar Israelul lui Dumnezeu are una dintre cele mai frumoase trăsături ale sale; respectul adânc şi supunere desăvârşită la „orice cuvânt care iese din gura Domnului”. Fireşte că arătarea acestei trăsături de seamă le va aduce multe învinuiri din partea celor care nu ştiu ce este Cuvântul lui Dumnezeu. În adevăr aceştia îi pot învinui de dogmatism, de înfumurare, de încredere în sine prea mare; dar nimic nu se aseamănă mai puţin cu dogmatismul decât supunerea în faţa adevărului limpede al lui Dumnezeu; nimic nu se aseamănă mai puţin cu înfumurarea că respectul pentru învăţăturile Cuvântului; nimic nu se aseamănă mai puţin cu încrederea în sine ca supunerea la Cuvântul lui Dumnezeu. Este drept că trebuie să luam bine aminte la felul în care avem să ne dăm seamă de încredinţările noastre şi de purtarea noastră. Pe cât e cu putinţă, trebuie să se vadă că suntem călăuziţi numai de Cuvântul lui Dumnezeu, nu de părerile noastre. Este o mare primejdie să punem preţ pe vreo părere numai pentru că este a noastră. Să luam bine seama la lucrul acesta. Eul poate să se strecoare şi să-şi arate urâţenia în apărarea părerilor noastre, ca şi în oricare alt lucru; însă trebuie să-l alungăm, ori cum ni S-ar înfăţişa, şi, în totul, să fim călăuziţi de ce „este scris”.

De altă parte, nu trebuie să ne aşteptăm ca toată lumea să recunoască rânduielile şi judecăţile dumnezeieşti. Cuvântul lui Dumnezeu va fi recunoscut, preţuit şi respectat în măsura în care creşte firea dumnezeiască în om. Un egiptean sau un canaanit n-ar fi fost în stare să priceapă rostul sau preţul legilor şi poruncilor, care trebuiau să îndrume pe poporul tăiat împrejur de Dumnezeu, dar Egiptul acesta n-avea nimic a face cu ascultarea poporului Israel. Ei erau în legătură cu Dumnezeu şi legătura aceasta îşi avea cinstea şi răspunderea ei. „Eu sunt Domnul, Dumnezeul vostru”. Iată temelia purtării lor. Trebuiau să umble într-un chip vrednic de Acela, care era Dumnezeul lor şi care îi făcuse poporul Său. Şi asta nu pentru că ei erau mai buni decât celelalte popoare. Nicidecum. Egiptenii şi canaaniţii ar fi putut crede că israeliţii se socoteau mai ceva ca ei şi de aceea nu voiau să ia obiceiurile lor. Dar nu, pricina felului lor de purtare era în cuvintele: „Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru”. Dumnezeu dădea, pentru purtarea poporului Său, o temelie trainică întocmai ca scaunul Sau de domnie. Din clipa în care Dumnezeu intrase în legătură cu poporul Său, trebuia ca obiceiurile acestui popor sa fie vrednice de EI. Nu mai era vorba de ce erau ei, fie în ei înşişi, fie fată de alţii, ci de ce era Dumnezeu faţă de toate popoarele. Iată un adevăr de cea mai mare însemnătate. A face din „eu” îndrumătorul sau dreptarul vieţii, nu e numai o nebunie semeaţă, dar chiar mijlocul sigur de a face pe cineva sa coboare pe scara sfinţeniei. Daca ţinta mea va fi „eul”. neapărat voi scoborî zilnic tot mai jos; dar dacă pun înaintea mea pe Domnul, mă voi înălţa tot mai sus în măsura în care, prin puterea Duhului Sfânt, voi creşte în asemănare cu acest chip desăvârşit, care se înfăţişează ochilor credinţei, în Cartea sfântă. Fără îndoială ca ar trebui sa mă arunc cu faţa la pământ în semn de umilinţă, simţind la ce grozavă depărtare mă aflu încă de viaţa Domnului Isus; cu toate acestea, niciodată nu m-aş învoi sa primesc-o ţinta mai mica, şi niciodată nu mă voi mulţumi până când nu voi fi făcut asemenea, în toate, cu Acela care a fost înlocuitorul meu pe cruce şi care este pilda mea în slavă.

Iată gândul care se desprinde, din partea pe care o cercetăm acum – gând de o însemnătate nespus de mare pentru creştini. E în zadar să intrăm într-o cercetare cu de-amănuntul a unor întocmiri care se lămuresc singure. Voi atrage numai luarea aminte că a-ceste întocmiri se împart în două: acelea care arata până la ce grozăvie ruşinoasă poate ajunge inima omenească, şi acelea care mărturisesc despre duioşia aleasă şi despre purtarea de grijă binevoitoare a Dumnezeului lui Israel. Fireşte că Duhul lui Dumnezeu n-ar ti dat niciodată legi pentru preîntâmpinarea unor nelegiuiri închipuite. El nu face un zid de apărare acolo, unde apele n-au ieşit din matcă şi nici nu pot ieşi. El nu are a face cu închipuiri, ci cu fapte adevărate. Într-adevăr, omul este în stare să săvârşească fiecare păcat ruşinos arătat în a-ceastă parte a cărţii Leviticului. Dacă n-ar fi în stare, de ce i S-ar spune să nu facă? O asemenea legiuire nu S-ar potrivi pentru îngeri, pentru că ei nu pot săvârşi asemenea păcate, dar se potriveşte pentru om, pentru ca el are în firea sa sămânţa acestor păcate. E de bună seamă ceva nespus de umilitor, dar aici avem o nouă întărire a adevărului, că omul se află într-o stricăciune grozavă. Din creştetul capului, până în tălpile picioarelor, nu se găseşte nici măcar un locşor sănătos din punct de vedere moral, când îl privim la lumina dumnezeiască. Fiinţa, pentru care Dumnezeu a

socotit de trebuinţă să facă să se scrie capitolele 18-20 din Levitic, trebuie să fie grozav de ticăloasă; dar această fiinţă este omul-cel ce scrie şi cel ce citeşte aceste rânduri. Cât este de învederat că „cei ce sunt pământeşti, nu pot să placă lui Dumnezeu” (Rom. 8). Slavă lui Dumnezeu, credinciosul „nu este pământesc, ci duhovnicesc”. El a fost scos cu totul din starea ce ţinea de vechea zidire şi a fost pus în noua zidire, unde păcatele despre care vorbesc capitolele de mai sus nu mai sunt. E adevărat că firea veche rămâne, dar el are dreptul să o „socotească” moartă şi sa umble în puterea neschimbăcioasă a noii zidiri, în care „toate lucrurile sunt de la Dumnezeu”. Iată slobozenia creştină, slobozenie de a umbla în toate părţile cu această frumoasă zidire, unde nu se poate găsi nici o urma de rău; slobozenie sfântă de a umbla în sfinţenie şi neprihănire înaintea lui Dumnezeu şi a oamenilor; slobozenie de a călca pe acele cărări înalte ale sfinţeniei personale, peste care îşi varsă strălucirea razele dumnezeirii. Iată, cititorule, slobozenia creştină. Este slobozenia, nu ca să săvârşeşti păcatul, ci ca să guşti dulceţurile cereşti ale unei vieţi de adevărată sfinţenie şi înălţare morală. Fie, ca acum să ne putem da seama, mai bine decât până acum, de acest har de preţ – slobozenia creştină!

Câteva vorbe, acum, despre al doilea şir de orânduiri, cuprinse în partea pe care o cercetăm acum, şi anume, acelea care mărturisesc într-un chip atât de duios despre dragostea şi grija lui Dumnezeu. Spre pildă: „Când veţi secera holdele ţării, să laşi nesecerat un colţ din câmpul tău, şi să nu strângi spicele rămase pe urma secerătorilor. Nici să nu culegi strugurii râmaşi după cules în via ta, şi să nu strângi boabele care vor cădea din ei. Să le laşi săracului şi străinului. Eu sunt Domnul, Dumnezeul vostru” (cap. 19:9-10). Mai găsim această poruncă în capitolul 18, dar, acolo, o privim din punct de vedere al cailor Domnului cu lumea. Aici, o adâncim din punct de vedere moral, arătând harul scump al Dumnezeului lui Israel. El se gândea la „sărac şi străin” şi voia ca şi poporul Lui sa se gândească la ei. Când snopii aurii erau strânşi şi ciorchinele coapte culese, Israelul lui Dumnezeu trebuia să-şi aducă aminte de „săracul străin”, pentru că Dumnezeu era Dumnezeul lui Israel. Secerătorul şi culegătorul de struguri nu trebuiau să fie stăpâniţi de un duh de lăcomie zgârcită, care ar fi secătuit colţurile timpului şi viţele viei, ci mai degrabă de un duh de binefacere îndestulătoare şi adevărată, care lăsa un snop şi ciorchine „pentru sărac şi străin”, pentru că şi ei să se poată bucura de bunătatea fără margini a celui ale cărui făgaşuri varsă grăsimea şi spre mâna deschisă a căruia toţi săracii pot privi cu încredere.

Găsim, în cartea Rut, pilda frumoasă a unui om, care împlinea întocmai această poruncă milostivă. „La vremea prânzului, Boaz a zis către Rut: „Apropie-te, mănâncă pane, şi moaie-ţi bucata în oţet”. Ea a şezut lângă secerători. I-au dat grăunţe prăjite; a mâncat şi S-a săturat şi ce a rămas a strâns. Apoi S-a sculat să culeagă spice. Boaz a dat următoarea poruncă slujitorilor săi: „Lăsaţi-o să culeagă spice şi între snopi, şi să n-o opriţi; şi chiar voi săi scoateţi din snopi câteva spice; s-o lăsaţi să aleagă spice, şi să n-o înfruntaţi” (Rut 2:14-16). Ce har duios! E bine, pentru sărmanele noastre inimi iubitoare de sine, să fie puse în legătură cu asemenea gânduri şi obiceiuri. Dorinţa acestui Israelit de neam era ca „străina” sa găsească grăunţe din belşug, şi aceasta, mai curând ca rod al muncii sale strângând spice, decât ca urmare a binefacerii lui. Era într-adevăr o purtare plină de gingăşie. El o punea în legătură nemijlocita cu Dumnezeul lui Israel, şi o făcea să atârne de Acela care îngrijise de nevoile „secerătorului”. Boar împlinea această lege a îndurării, ale cărei foioasa le culegea Rut. Acelaş har, care dăduse lui Boaz câmpul plin de roade, dădea tinerei străine spicele rămase pe urmele secerătorilor. Amândoi erau datornicii harului. Ea era fericita ţinta a bunătăţii lui Dumnezeu. El era ispravnicul prea cinstit al frumoasei o-rânduiri a lui Dumnezeu. Totul era în cea mai minunată rânduiala, din punct de vedere moral, făptura era binecuvântată şi Dumnezeu era slăvit. Cine nu va recunoaşte că ne este de folos să putem răsufla într-un asemenea loc?

Să vedem, acum, o alta poruncă: „Să nu asupreşti pe aproapele tău, şi să nu storci nimic de la el prin silă. Să nu opreşti până a doua zi plata celui tocmit cu ziua” (cap. 19:13). Ce grijă plină de dragoste găsim aici! Domnul cel A tot-Puternic, care locuieşte veşnicia, poate sa ia seama la gândurile şi la simţămintele ce se ridică în inima unui sărman lucrător. El ţine socoteală de nădejdea unui asemenea om cu privire la rodul muncii lui din timpul zilei. Este firesc ca el sa aştepte plata. Inima lucrătorului se bizuie pe această plată; de ea atârnă masa familiei lui. Nu trimiteţi pe lucrător acasă, cu inima mâhnită, ca să mai întristeze şi inima soţiei si a copiilor. Oricum, daţi-i plata pentru lucrul lui, dreptul ce i se cuvine şi la care ţine inima lui. El este soţ, este tată, şi a suferit povara şi năduful zilei, pentru ca nevasta şi copiii lui să nu se culce flămânzi. Nu-i înşelaţi nădejdea. Daţi-i ce i se cuvine. Astfel, Dumnezeul nostru io seama chiar şi la bătăile inimii lucrătorului şi se îngrijeşte ca aşteptarea lui să nu fie înşelată. Ce har! ce dragoste duioasă, plină de gingăşie şi mişcătoare! Numai privirea cu luare aminte a unor asemenea legi, e de ajuns ca să ne îndemne la bunăvoinţe. Ar putea citi cineva aceste locuri din Scriptură şi se nu fie mişcat? Ar putea oare să le citească şi să amâne cu uşurinţă pe un sărman lucrător, fără ca să ştie dacă ci şi casa tui au cu ce să-şi astâmpere foamea?

Nimic n-ar fi mai dureros pentru o inima simţitoare ca nebăgarea în seamă a celor săraci, lucru ce se întâlneşte atât de des la bogaţi. Aceştia din urmă se pot aşeza la mesele lor bogate, după ce au gonit de la uşa lor pe vreun biet muncitor venit sa ceară plata cuvenită pentru munca lui cinstită. Ei nu se gândesc la inima rănită cu care omul acesta se întoarce acasă, pentru ca să povestească a lor lui amăgirea lui şi a lor. Oh ce grozav! Un asemenea fel de purtare este o urâciune înaintea lui Dumnezeu şi a tuturor celor ce s-au adăpat, într-o oarecare măsură, din harul Sau. Dacă vrem să ştim ce gândeşte Dumnezeu despre lucrul acesta, n-avem decât să ascultăm la aceste cuvinte de mânie sfântă: „Iată că plata lucrătorilor, care v-au secerat câmpiile, şi pe care le-aţi oprit-o prin înşelăciune, strigă! Şi strigătele secerătorilor au ajuns la urechile Domnului oştirilor” (Iacov 5:4). „Domnul oştirilor” aude strigătul lucrătorului năpăstuit şi amăgit în aşteptarea lui. Dragostea Lui duioasă se arată în întocmirile cârmuirii Lui morale, şi, chiar când inima n-ar fi muiată de harul acestor întocmiri, cel puţin dreptatea lor ar trebui să ne călăuzească purtarea. Dumnezeu nu vrea sa îngăduie ca drepturile săracilor să fie nesocotite, cu răutate, de către cei ce suni atât de împietriţi din pricina bogăţiilor, încât au ajuns nesimţitori la nenorocirea altora, ei înşişi având toate din belşug, încât nu sunt în stare să simtă împreună cu cei care trebuie să-şi petreacă zilele în mijlocul unor munci obositoare şi în sărăcie. Săracii sunt ţinta nobilă a îngrijirii lui Dumnezeu. „Căci el va izbăvi pe săracul care strigă, şi pe nenorocitul, care n-are ajutor. Va avea milă de cel nenorocit şi de cel lipsit şi va scăpa viaţa săracilor; îi va izbăvi de apăsare şi de silă şi sângele lor va fi scump înaintea lui” (Psalmul 72:12-14).

Este adevărat că trebuie multă chibzuinţă şi băgare de seamă, ca să nu facem pe un om să iasă din starea vrednică de cinste în care se află şi care i se potriveşte, stare de care atârnă roadele scumpe şi sigure ale unei meserii cinstite. Ar fi o mare nedreptate, în loc de o binefacere. Pilda lui Boaz ar trebui să ne slujească în această privinţă. El a dat voie lui Rut să strângă spice, dar S-a îngrijit ca lucrul el să-i fie de folos, iată un adevăr foarte folositor şi foarte lămurit. Dumnezeu vrea ca omul să lucreze într-un fel sau altul, şi lucrăm împotriva voii Sale când facem pe unul din semenii noştri să iasă din atârnarea de roadele muncii lui, spre a-l face să atârne de o bunăvoinţă neadevărată. Pe cât de vrednică de cinste şi măreaţă este cea dintâi, pe atât de descurajatoare şi de dispreţuit este cea din urmă. Nici o parte nu este mai dulce ca cea câştigată cu vrednicie; dar ar trebui ca cei ce-şi câştigă pâinea s-o aibă îndeajuns.

Un om îşi hrăneşte şi îngrijeşte caii; cu cât mai mult ar trebui să facă la fel pentru aproapele sau, care-i lucrează de luni dimineaţa până sâmbătă seara!

Dar, va spune cineva: „Părerea aceasta are două laturi”. Fără îndoială, este adevărat, că printre săraci se întâlnesc multe lucruri ce ar putea secătui izvoarele binefacerii şi ale adevăratei mile. Sunt multe lucruri care ţintesc să împietrească inima şi să oprească ajutorul; dar un lucru este sigur şi anume, mai bine să fii înşelat de nouăzeci şi noua de ori dintr-o sută, decât sa-ţi închizi simţământul milei faţă de un singur nenorocit, care arc nevoie să fie ajutat. Tatăl nostru care este în ceruri face să răsară soarele Său şi peste cei răi şi peste cei buni şi dă ploaie şi peste cei drepţi şi peste cei nedrepţi. Aceleaşi raze, care înveselesc inima vreunui slujitor supus al lui Hristos, se revarsă şi pe cărarea vreunui păcătos nelegiuit; şi aceiaşi ploaie, care cade pe câmpul unui adevărat credincios, îmbogăţeşte şi holdele vreunui hulitor necredincios. Iată cum trebuie să fim: Voi fiţi dar desăvârşiţi, după cum şi Tatăl vostru ceresc este desăvârşit” (Mat. 5:48). Numai punând pe Domnul înaintea noastră şi umblând prin puterea harului Său, vom întâmpina cu o inimă simţitoare durerea altora şi cu o mână gata să ajute toate felurile sub care se arată nenorocirea omenească. Numai când noi înşine ne adăpam din izvorul nesecat al dragostei şl bunătăţii dumnezeieşti, putem alina mai departe nevoile semenilor noştri, fără să ne scârbim de desele arătări ale stricăciunii omeneşti. Izvoarele noastre sărace vor seca repede, dacă nu vor sta în legătură necurmată cu izvorul ce ţâşneşte mereu.

Vedem apoi duioasa purtare de grijă a Dumnezeului lui Israel. „Să nu vorbeşti de rău pe un surd şi să nu pui înaintea unui orb nimic care săi poată face să cada; ci să te temi de Dumnezeul tău. Eu sunt Domnul (versetul 14). Aici este pusa o stavila, ca să oprească valurile de nerăbdare pe care o fire nesupusă le ar simţi că se ridică împotriva beteşugului surzeniei. Cât de bine putem înţelege lucrul acesta! Omului firesc nu-i place să fie pus să spună încă o dată ce a mai spus, cum cere beteşugul surdului. Dumnezeu S-a gândit la aceasta şi S-a îngrijit. In ce fel „Să te temi de Dumnezeul tău”. Când răbdarea ta îţi va fi pusă la încercare de cineva care e surd, Să-ţi aminte de Domnul, şi priveşte la El ca să-ţi dea harul pentru stăpânirea firii pământeşti.

A doua parte a acestui verset scoate la lumină o stare josnică a răutăţii firii omeneşti. A pune o piedică în drumul orbului este aproape cea mai mişeleasca mârşăvie ce se poate închipui; şi totuşi, omul este în stare să facă şi acest lucru; daca n-ar fi aşa, n-ar fi îndemnat în acest fel. Fără îndoială că această orânduire, ca şi multe altele, ne poate da o învăţătură duhovnicească; totuşi, faptul acesta nu micşorează cu nimic înţelesul după slovă al adevărului de mai sus. Omul este în stare să pună o piatra de poticnire înaintea unuia din semenii săi lovit de orbire. Iată ce este omul! Negreşit, Domnul ştia ce era în om, când a scris orânduirile şi pedepsele cărţii Leviticului.

Voi lăsa pe cititor să cugete singur asupra părţii de la sfârşitul acestor stihuri. Ei va vedea că fiecare poruncă ne învaţă o îndoită lecţie – lecţie despre pornirile rele ale firii noastre, şi o lecţie despre duioasa purtare de grijă a lui Dumnezeu.

Această parte din Levitic ne arată lămurit ce aştepta Dumnezeu cu privire la sfinţenia lor personală de la cei pe care a binevoit să-i pună în legătură cu El însuşi. Tot în aceste capitole ni se dă o icoană a faptelor celor mai rele pe care este în stare să le facă omul.

„Domnul a vorbit lui Moise şi i-a zis: „Vorbeşte fiilor lui Israel şi spune-le: „Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru”. Aici avem temelia întregului dreptar al purtării Israeliţilor. Purtarea Israeliţilor trebuia să fie potrivită cu locuirea lui Dumnezeu în mijlocul lor. Ei erau chemaţi să se poarte potrivit vredniciei stării înalte şi sfinte pe care o aveau. Dumnezeu avea dreptul să tragă calea pe care avea sa meargă poporul în mijlocul căruia binevoise să locuiască. Tocmai de aceea întâlnim deseori cuvintele: „Eu sunt Domnul”. „Eu sunt Domnul, Dumnezeul vostru”. Domnul era Dumnezeul lor şi fiindcă El era sfânt şi ei erau chemaţi să fie sfinţi. Numele Lui era amestecat în firea lor şi în purtarea lor.

Iată temelia adevărată a sfinţeniei pentru copiii lui Dumnezeu, în toate timpurile. Ei trebuie să fie călăuziţi numai de descoperirea pe care El însuşi a făcut-o despre Sine. Purtarea lor trebuie să atârne numai de ce este El, nu de ce sunt ei prin ei înşişi. Adevărul acesta înlătură cu totul pretenţia celor care spun: „Dă-te înapoi, eu sunt mai sfânt decât tine”, pretenţie pe care de altfel cu atâta dreptate o înlătură orice suflet plăpând. Nu e vorba de asemănarea unui om cu altul, ci e vorba de purtarea pe care Dumnezeu o aşteaptă de la cei care sunt ai Lui. „Să nu faceţi ce se face în tara Egiptului unde aţi locuit şi să nu faceţi ce se face în ţara Canaanului unde vă duc Eu: să nu vă luaţi după obiceiurile lor”. Egiptenii şi Canaaniţii erau afundaţi în rău. Cum avea să ştie Israel lucrul acesta? Cine să le spună? Şi cum puteau să aibă numai ei dreptate, iar toţi ceilalţi nu? Iată atâtea întrebări de seamă. Răspunsul însă este cu atât mai uşor, cu cât întrebările sunt mai însemnate. Cuvântul Domnului era măsura cu care trebuiau măsurate toate faptele şi gândurile fiecărui mădular al Israelului lui Dumnezeu. Egiptul şi Canaanul puteau să-şi aibă obiceiurile şi părerile lor, dar Israel trebuia să aibă părerile şi obiceiurile arătate în Cuvântul lui Dumnezeu. „Să împliniţi poruncile Mele şi să ţineţi legile Mele: să le urmaţi Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru. Să păziţi legile şi poruncile Mele: omul care le va împlini va trăi prin ele. Eu sunt Domnul”.

E de dorit ca cititorul să priceapă bine acest adevăr. Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să hotărască toată purtarea copilului lui Dumnezeu. Întreaga fiinţă trebuie să se plece, când vorbeşte Dumnezeu. Oamenii pot să aibă şi să-şi apere părerile lor; pot să aibă şi să apere obiceiurile lor, dar Israelul lui Dumnezeu are una dintre cele mai frumoase trăsături ale sale; respectul adânc şi supunere desăvârşită la „orice cuvânt care iese din gura Domnului”. Fireşte că arătarea acestei trăsături de seamă le va aduce multe învinuiri din partea celor care nu ştiu ce este Cuvântul lui Dumnezeu. În adevăr aceştia îi pot învinui de dogmatism, de înfumurare, de încredere în sine prea mare; dar nimic nu se aseamănă mai puţin cu dogmatismul decât supunerea în faţa adevărului limpede al lui Dumnezeu; nimic nu se aseamănă mai puţin cu înfumurarea că respectul pentru învăţăturile Cuvântului; nimic nu se aseamănă mai puţin cu încrederea în sine ca supunerea la Cuvântul lui Dumnezeu. Este drept că trebuie să luam bine aminte la felul în care avem să ne dăm seamă de încredinţările noastre şi de purtarea noastră. Pe cât e cu putinţă, trebuie să se vadă că suntem călăuziţi numai de Cuvântul lui Dumnezeu, nu de părerile noastre. Este o mare primejdie să punem preţ pe vreo părere numai pentru că este a noastră. Să luam bine seama la lucrul acesta. Eul poate să se strecoare şi să-şi arate urâţenia în apărarea părerilor noastre, ca şi în oricare alt lucru; însă trebuie să-l alungăm, ori cum ni S-ar înfăţişa, şi, în totul, să fim călăuziţi de ce „este scris”.

De altă parte, nu trebuie să ne aşteptăm ca toată lumea să recunoască rânduielile şi judecăţile dumnezeieşti. Cuvântul lui Dumnezeu va fi recunoscut, preţuit şi respectat în măsura în care creşte firea dumnezeiască în om. Un egiptean sau un canaanit n-ar fi fost în stare să priceapă rostul sau preţul legilor şi poruncilor, care trebuiau să îndrume pe poporul tăiat împrejur de Dumnezeu, dar Egiptul acesta n-avea nimic a face cu ascultarea poporului Israel. Ei erau în legătură cu Dumnezeu şi legătura aceasta îşi avea cinstea şi răspunderea ei. „Eu sunt Domnul, Dumnezeul vostru”. Iată temelia purtării lor. Trebuiau să umble într-un chip vrednic de Acela, care era Dumnezeul lor şi care îi făcuse poporul Său. Şi asta nu pentru că ei erau mai buni decât celelalte popoare. Nicidecum. Egiptenii şi canaaniţii ar fi putut crede că israeliţii se socoteau mai ceva ca ei şi de aceea nu voiau să ia obiceiurile lor. Dar nu, pricina felului lor de purtare era în cuvintele: „Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru”. Dumnezeu dădea, pentru purtarea poporului Său, o temelie trainică întocmai ca scaunul Sau de domnie. Din clipa în care Dumnezeu intrase în legătură cu poporul Său, trebuia ca obiceiurile acestui popor sa fie vrednice de El. Nu mai era vorba de ce erau ei, fie în ei înşişi, fie fată de alţii, ci de ce era Dumnezeu faţă de toate popoarele. Iată un adevăr de cea mai mare însemnătate. A face din „eu”

îndrumătorul sau dreptarul vieţii, nu e numai o nebunie semeaţă, dar chiar mijlocul sigur de a face pe cineva sa coboare pe scara sfinţeniei. Daca ţinta mea va fi „eul". neapărat voi scoborî zilnic tot mai jos; dar dacă pun înaintea mea pe Domnul, mă voi înălţa tot mai sus în măsura în care, prin puterea Duhului Sfânt, voi creşte în asemănare cu acest chip desăvârşit, care se înfăţişează ochilor credinţei, în Cartea sfântă. Fără îndoială ca ar trebui sa mă arunc cu faţa la pământ în semn de umilinţă, simţind la ce grozavă depărtare mă aflu încă de viaţa Domnului Isus; cu toate acestea, niciodată nu m-aş învoi sa primesc-o ţinta mai mica, şi niciodată nu mă voi mulţumi până când nu voi fi făcut asemenea, în toate, cu Acela care a fost înlocuitorul meu pe cruce şi care este pilda mea în slavă.

Iată gândul care se desprinde, din partea pe care o cercetăm acum – gând de o însemnătate nespus de mare pentru creştini. E în zadar să intrăm într-o cercetare cu de-amănuntul a unor întocmiri care se lămuresc singure. Voi atrage numai luarea aminte că a-ceste întocmiri se împart în două: acelea care arata până la ce grozăvie ruşinoasă poate ajunge inima omenească, şi acelea care mărturisesc despre duioşia aleasă şi despre purtarea de grijă binevoitoare a Dumnezeului lui Israel. Fireşte că Duhul lui Dumnezeu n-ar ti dat niciodată legi pentru preîntâmpinarea unor nelegiuiri închipuite. El nu face un zid de apărare acolo, unde apele n-au ieşit din matcă şi nici nu pot ieşi. El nu are a face cu închipuiri, ci cu fapte adevărate. Într-adevăr, omul este în stare să săvârşească fiecare păcat ruşinos arătat în a-ceastă parte a cărţii Leviticului. Dacă n-ar fi în stare, de ce i S-ar spune să nu facă? O asemenea legiuire nu S-ar potrivi pentru îngeri, pentru că ei nu pot săvârşi asemenea păcate, dar se potriveşte pentru om, pentru ca el are în firea sa sămânţa acestor păcate. E de bună seamă ceva nespus de umilitor, dar aici avem o nouă întărire a adevărului, că omul se află într-o stricăciune grozavă. Din creştetul capului, până în tălpile picioarelor, nu se găseşte nici măcar un locşor sănătos din punct de vedere moral, când îl privim la lumina dumnezeiască. Fiinţa, pentru care Dumnezeu a socotit de trebuinţă să facă să se scrie capitolele 18-20 din Levitic, trebuie să fie grozav de ticăloasă; dar această fiinţă este omul-cel ce scrie şi cel ce citeşte aceste rânduri. Cât este de învederat că „cei ce sunt pământeşti, nu pot să placă lui Dumnezeu" (Rom. 8). Slavă lui Dumnezeu, credinciosul „nu este pământesc, ci duhovnicesc". El a fost scos cu totul din starea ce ţinea de vechea zidire şi a fost pus în noua zidire, unde păcatele despre care vorbesc capitolele de mai sus nu mai sunt. E adevărat că firea veche rămâne, dar el are dreptul să o „socotească" moartă şi sa umble în puterea neschimbăcioasă a noii zidiri, în care „toate lucrurile sunt de la Dumnezeu". Iată slobozenia creştină, slobozenie de a umbla în toate părţile cu această frumoasă zidire, unde nu se poate găsi nici o urma de rău; slobozenie sfântă de a umbla în sfinţenie şi neprihănire înaintea lui Dumnezeu şi a oamenilor; slobozenie de a călca pe acele cărări înalte ale sfinţeniei personale, peste care îşi varsă strălucirea razele dumnezeirii. Iată, cetitorule, slobozenia creştină. Este slobozenia, nu ca să săvârşeşti păcatul, ci ca să guşti dulceţurile cereşti ale unei vieţi de adevărată sfinţenie şi înălţare morală. Fie, ca acum să ne putem da seama, mai bine decât până acum, de acest har de preţ – slobozenia creştină!

Câteva vorbe, acum, despre al doilea şir de orânduiri, cuprinse în partea pe care o cercetăm acum, şi anume, acelea care mărturisesc într-un chip atât de duios despre dragostea şi grija lui Dumnezeu. Spre pildă: „Când veţi secera holdele ţării, să laşi nesecerat un colţ din câmpul tău, şi să nu strângi spicele rămase pe urma secerătorilor. Nici să nu culegi strugurii râmaşi după cules în via ta, şi să nu strângi boabele care vor cădea din ei. Să le laşi săracului şi străinului. Eu sunt Domnul, Dumnezeul vostru" (cap. 19:9-10). Mai găsim această poruncă în capitolul 18, dar, acolo, o privim din punct de vedere al cailor Domnului cu lumea. Aici, o adâncim din punct de vedere moral, arătând harul scump al Dumnezeului lui Israel. El se gândea la „sărac şi străin" şi voia ca şi poporul Lui sa se gândească la ei. Când snopii aurii erau strânşi şi ciorchinele coapte culese, Israelul lui Dumnezeu trebuia să-şi aducă aminte de „săracul străin", pentru că Dumnezeu era Dumnezeul lui Israel. Secerătorul şi culegătorul de struguri nu trebuiau să fie stăpâniţi de un duh de lăcomie zgârcită, care ar fi secătuit colţurile timpului şi viţele viei, ci mai degrabă de un duh de binefacere îndestulătoare şi adevărată, care lăsa un snop şi ciorchine „pentru sărac şi străin", pentru că şi ei să se poată bucura de bunătatea fără margini a celui ale cărui făgaşuri varsă grăsimea şi spre mâna deschisă a căruia toţi săracii pot privi cu încredere.

Găsim, în cartea Rut, pilda frumoasă a unui om, care împlinea întocmai această poruncă milostivă. „La vremea prânzului, Boaz a zis către Rut: „Apropie-te, mănâncă pane, şi moaie-ţi bucata în oţet". Ea a şezut lângă secerători. I-au dat grăunţe prăjite; a mâncat şi S-a săturat şi ce a rămas a strâns. Apoi S-a sculat să culeagă spice. Boaz a dat următoarea poruncă slujitorilor săi: „Lăsaţi-o să culeagă spice şi între snopi, şi să n-o opriţi; şi chiar voi săi scoateţi din snopi câteva spice; s-o lăsaţi să aleagă spice, şi să n-o înfruntaţi" (Rut 2:14-16). Ce har duios! E bine, pentru sărmanele noastre inimi iubitoare de sine, să fie puse în legătură cu asemenea gânduri şi obiceiuri. Dorinţa acestui Israelit de neam era ca „străina" sa găsească grăunţe din belşug, şi aceasta, mai curând ca rod al muncii sale strângând spice, decât ca urmare a binefacerii lui. Era într-adevăr o purtare plină de gingăşie. El o punea în legătură nemijlocita cu Dumnezeul lui Israel, şi o făcea să atârne de Acela care îngrijise de nevoile „secerătorului". Boar împlinea această lege a îndurării, ale cărei foioasa le culegea Rut. Acelaş har, care dăduse lui Boaz câmpul plin de roade, dădea tinerei străine spicele rămase pe urmele secerătorilor. Amândoi erau datornicii harului. Ea era fericita ţinta a bunătăţii lui Dumnezeu. El era ispravnicul prea cinstit al frumoasei o-rânduiri a lui Dumnezeu. Totul era în cea mai minunată rânduiala, din punct de vedere moral, făptura era binecuvântată şi Dumnezeu era slăvit. Cine nu va recunoaşte că ne este de folos să putem răsufla într-un asemenea loc?

Să vedem, acum, o alta poruncă: „Să nu asupreşti pe aproapele tău, şi să nu storci nimic de la el prin silă. Să nu opreşti până a doua zi plata celui tocmit cu ziua" (cap. 19:13). Ce grijă plină de dragoste găsim aici! Domnul cel A tot-Puternic, care locuieşte veşnicia, poate sa ia seama la gândurile şi la simţămintele ce se ridică în inima unui sărman lucrător. El ţine socoteală de nădejdea unui asemenea om cu privire la rodul muncii lui din timpul zilei. Este firesc ca el sa aştepte plata. Inima lucrătorului se bizuie pe această plată; de ea atârnă masa familiei lui. Nu trimiteţi pe lucrător acasă, cu inima mâhnită, ca să mai întristeze şi inima soţiei si a copiilor. Oricum, daţi-i plata pentru lucrul lui, dreptul ce i se cuvine şi la care ţine inima lui. El este soţ, este tată, şi a suferit povara şi năduful zilei, pentru ca nevasta şi copiii lui să nu se culce flămânzi. Nu-i înşelaţi nădejdea. Daţi-i ce i se cuvine. Astfel, Dumnezeul nostru io seama chiar şi la bătăile inimii lucrătorului şi se îngrijeşte ca aşteptarea lui să nu fie înşelată. Ce har! ce dragoste duioasă, plină de gingăşie şi mişcătoare! Numai privirea cu luare aminte a unor asemenea legi, e de ajuns ca să ne îndemne la bunăvoinţe. Ar putea citi cineva aceste locuri din Scriptură şi se nu fie mişcat? Ar putea oare să le citească şi să amâne cu uşurinţă pe un sărman lucrător, fără ca să ştie dacă ci şi casa tui au cu ce să-şi astâmpere foamea?

Nimic n-ar fi mai dureros pentru o inima simţitoare ca nebăgarea în seamă a celor săraci, lucru ce se întâlneşte atât de des la bogaţi. Aceştia din urmă se pot aşeza la mesele lor bogate, după ce au gonit de la uşa lor pe vreun biet muncitor venit sa ceară plata cuvenită pentru munca lui cinstită. Ei nu se gândesc la inima rănită cu care omul acesta se întoarce acasă, pentru ca să povestească a lor lui amăgirea lui şi a lor. Oh ce grozav! Un asemenea fel de purtare este o urâciune înaintea lui Dumnezeu şi a tuturor celor ce s-au adăpat, într-o oarecare măsură, din harul Sau. Dacă vrem să ştim ce gândeşte Dumnezeu despre lucrul acesta, n-avem decât să ascultăm la aceste cuvinte de mânie sfântă: „Iată că plata lucrătorilor, care v-au secerat câmpiile, şi pe care le-aţi oprit-o prin înşelăciune, strigă! Şi strigătele secerătorilor au ajuns la urechile Domnului oştirilor" (Iacov 5:4). „Domnul oştirilor" aude strigătul lucrătorului năpăstuit şi amăgit în aşteptarea lui. Dragostea Lui duioasă se

arată în întocmirile cârmuirii Lui morale, şi, chiar când inima n-ar fi muiată de harul acestor întocmiri, cel puţin dreptatea lor ar trebui să ne călăuzească purtarea. Dumnezeu nu vrea sa îngăduie ca drepturile săracilor să fie nesocotite, cu răutate, de către cei ce suni atât de împietriţi din pricina bogăţiilor, încât au ajuns nesimţitori la nenorocirea altora, ei înşişi având toate din belşug, încât nu sunt în stare să simtă împreună cu cei care trebuie să-şi petreacă zilele în mijlocul unor munci obositoare şi în sărăcie. Săracii sunt ţinta nobilă a îngrijirii lui Dumnezeu. „Căci el va izbăvi pe săracul care strigă, şi pe nenorocitul, care n-are ajutor. Va avea milă de cel nenorocit şi de cel lipsit şi va scăpa viaţa săracilor; îi va izbăvi de apăsare şi de silă şi sângele lor va fi scump înaintea lui” (Psalmul 72:12-14).

Este adevărat că trebuie multă chibzuinţă şi băgare de seamă, ca să nu facem pe un om să iasă din starea vrednică de cinste în care se află şi care i se potriveşte, stare de care atârnă roadele scumpe şi sigure ale unei meserii cinstite. Ar fi o mare nedreptate, în loc de o binefacere. Pilda lui Boaz ar trebui să ne slujească în această privinţă. El a dat voie lui Rut să strângă spice, dar S-a îngrijit ca lucrul el să-i fie de folos, lată un adevăr foarte folositor şi foarte lămurit. Dumnezeu vrea ca omul să lucreze într-un fel sau altul, şi lucrăm împotriva voii Sale când facem pe unul din semenii noştri să iasă din atârnarea de roadele muncii lui, spre a-l face să atârne de o bunăvoinţă neadevărată. Pe cât de vrednică de cinste şi măreaţă este cea dintâi, pe atât de descurajatoare şi de dispreţuit este cea din urmă. Nici o parte nu este mai dulce ca cea câştigată cu vrednicie; dar ar trebui ca cei ce-şi câştigă pâinea s-o aibă îndeajuns.

Un om îşi hrăneşte şi îngrijeşte caii; cu cât mai mult ar trebui să facă la fel pentru aproapele sau, care-i lucrează de luni dimineaţa până sâmbătă seara!

Dar, va spune cineva: „Părerea aceasta are două laturi”. Fără îndoială, este adevărat, că printre săraci se întâlnesc multe lucruri ce ar putea secătui izvoarele binefacerii şi ale adevăratei mile. Sunt multe lucruri care ţintesc să împietrească inima şi să oprească ajutorul; dar un lucru este sigur şi anume, mai bine să fii înşelat de nouăzeci şi noua de ori dintr-o sută, decât sa-ţi închizi simţământul milei faţă de un singur nenorocit, care arc nevoie să fie ajutat. Tatăl nostru care este în ceruri face să răsară soarele Său şi peste cei răi şi peste cei buni şi dă ploaie şi peste cei drepţi şi peste cei nedrepţi. Aceleaşi raze, care înveselesc inima vreunui slujitor supus al lui Hristos, se revarsă şi pe cărarea vreunui păcătos nelegiuit; şi aceiaşi ploaie, care cade pe câmpul unui adevărat credincios, îmbogăţeşte şi holdele vreunui hulitor necredincios. Iată cum trebuie să fim: Voi fiţi dar desăvârşiţi, după cum şi Tatăl vostru ceresc este desăvârşit” (Mat. 5:48). Numai punând pe Domnul înaintea noastră şi umblând prin puterea harului Său, vom întâmpina cu o inimă simţitoare durerea altora şi cu o mână gata să ajute toate felurile sub care se arată nenorocirea omenească. Numai când noi înşine ne adăpam din izvorul nesecat al dragostei şl bunătăţii dumnezeieşti, putem alina mai departe nevoile semenilor noştri, fără să ne scârbim de desele arătări ale stricăciunii omeneşti. Izvoarele noastre sărace vor seca repede, dacă nu vor sta în legătură necurmată cu izvorul ce ţâşneşte mereu.

Vedem apoi duioasa purtare de grijă a Dumnezeului lui Israel. „Să nu vorbeşti de rău pe un surd şi să nu pui înaintea unui orb nimic care săi poată face să cada; ci să te temi de Dumnezeul tău. Eu sunt Domnul (versetul 14). Aici este pusa o stavila, ca să oprească valurile de nerăbdare pe care o fire nesupusă le ar simţi că se ridică împotriva beteşugului surzeniei. Cât de bine putem înţelege lucrul acesta! Omului firesc nu-i place să fie pus să spună încă o dată ce a mai spus, cum cere beteşugul surdului. Dumnezeu S-a gândit la aceasta şi S-a îngrijit. In ce fel „Să te temi de Dumnezeul tău”. Când răbdarea ta îţi va fi pusă la încercare de cineva care e surd, Să-ţi aminte de Domnul, şi priveşte la El ca să-ţi dea harul pentru stăpânirea firii pământeşti.

A doua parte a acestui verset scoate la lumină o stare josnică a răutăţii firii omeneşti. A pune o piedică în drumul orbului este aproape cea mai mişeleasca mârşăvie ce se poate închipui; şi totuşi, omul este în stare să facă şi acest lucru; daca n-ar fi aşa, n-ar fi îndemnat în acest fel. Fără îndoială că această orânduire, ca şi multe altele, ne poate da o învăţătură duhovnicească; totuşi, faptul acesta nu micşorează cu nimic înţelesul după slovă al adevărului de mai sus. Omul este în stare să pună o piatra de poticnire înaintea unuia din semenii săi lovit de orbire. Iată ce este omul! Negreşit, Domnul ştia ce era în om, când a scris orânduirile şi pedepsele cărţii Leviticului.

Voi lăsa pe cititor să cugete singur asupra părţii de la sfârşitul acestor stihuri. Ei va vedea că fiecare poruncă ne învaţă o îndoită lecţie – lecţie despre pornirile rele ale firii noastre, şi o lecţie despre duioasa purtare de grijă a lui Dumnezeu.

Acest capitol înfăţişează, cu tot felul de amănunte, cerinţele dumnezeieşti cu privire la cei ce aveau dreptul ca preoţi „Să aducă mâncarea Dumnezeului lor”. Aici, ca şi mai înainte, avem purtarea ca urmare, nu ca pricină ce da naştere acestor legături. E un lucru de care trebuie să ţinem bine seama. Fiii lui Aaron, prin naştere, erau preoţi pentru Dumnezeu. Ei toţi erau în această legătură cu El, şi unii şi alţii. Nu era o stare la care trebuia să ajungi, un lucru de înaintare, ceva pe care numai unul îl avea, iar celălalt nu. Toţi fiii lui Aaron erau preoţi. Aşa se năşteau ei. Destoinicia lor de a pricepe starea lor şi folosinţa acestei stări, ca şi drepturile deosebite ce ţineau de ea, era cu totul altceva. Unul putea să nu fie decât un copilaş, iar un altul putea să fi ajuns om în ţoală puterea. Negreşit că cel dintâi nu era în stare să mănânce hrana preoţească, fiind un copilaş căruia îi trebuia „lapte” şi nu „hrană tare” cu toate acestea el era un mădular al casei preoţeşti.

Versetele 16 şi 17 cer o deosebită luare aminte. „Să nu umbli cu bârfeli în poporul tău”. Este un îndemn care se potriveşte copiilor lui Dumnezeu din toate timpurile. Unul care umblă cu bârfeli face un, rău de neînchipuit. Cu drept cuvânt, S-a zis, că el face rău la trei inşi – lui însuşi, celui ce-l asculta şi celui pe care-l vorbeşte de rău. Acestea sunt urmările; cât despre celelalte urmări, cine le-ar putea număra? Să ne păzim cu multă grijă de acest păcat grozav. Să nu lăsăm niciodată să ne scape de pe buze vre-o bârfeală şi să nu ne oprim niciodată ca să ascultăm pe un bârfitor. Totdeauna să ştim să ne împotrivim cu o faţă mâhnită limbii clevetitoare, după cum vântul de miazănoapte aduce ploaia (Pilde 25:23).

În versetul 17 vedem ce trebuie să ia locui vorbirii de rău: „Să mustri pe aproapele tău, dar să nu te încarci cu un păcat din pricina lui”. În loc să vorbesc de rău pe aproapele meu către un altul, sunt poftit să mă duc de-a dreptul la el şi să-l mustru, dacă am pentru ce. Aceasta este calea dumnezeiască de urmat, a dracului, este să te duci şi să bârfeşti de adevărat ca omul care putea să umble fără teamă prin curţile casei Domnului şi să se hrănească din „pieptul legănat” şi din „spata ridicată” jertfei.

Această deosebire este uşor de priceput la fiii lui Aaron, şi, prin urmare, va sluji ca o zugrăvire a adevărului privitor la mădularele adevăratei case preoţeşti, peste care veghează Marele nostru Preot, şi de care ţin toţi adevăraţii credincioşi (Evrei 3:6). Orice copil al lui Dumnezeu este preot. El este scris în slujba casei preoţească a lui Hristos. Poate ca el să nu ştie lucrul acesta; dar starea lui, ca preot nu se sprijineşte pe cunoştinţa lui, ci pe viaţă. Încercările lui de a cunoaşte lucrurile pot fi foarte proaste, dar locul lui, ca preot, nu atârnă de încercări, ci de viaţă. Cunoştinţele lui pot fi foarte mărginite, dar, legăturile lui, ca preot, nu vin din cunoştinţe întinse, ci din viaţă. El este născut din Dumnezeu, în starea şi în legăturile preotului. El însuşi n-a făcut nimic ca să fie în această stare. El n-a ajuns preot prin silinţele lui. El este preot prin naştere. Preoţia duhovnicească, cu toate slujbele duhovniceşti ce atârnă de ea, este urmarea naşterii din nou. Putinţa de a se bucura, de a

ajunge drepturile şi de a împlini slujbele unei stări, nu trebuie amestecată cu starea însăşi; aceste lucruri trebuiesc bine deosebite. A fi preot este cu totul altceva decât slujba de preot.

Pe lângă aceasta, privind casa lui Aaron, vedem că nimic nu putea rupe legăturile dintre el şi fiii săi. Multe lucruri împiedicau folosinţa deplina a drepturilor ce ţineau de aceste legături de rudenie. Un fiu al lui Aaron putea „să se spurce prin atingerea de vreun mort". Putea să se spurce printr-o căsătorie nelegiuită, putea să aibă vreo „meteahnă" trupească, putea să fie „orb sau şchiop", putea să fie „pipernicit". Oricare din aceste metehne ar fi atins în chip vădit folosirea drepturilor şi împlinirea slujbelor ce ţineau de această legătură de rudenie. Dar nici una din aceste metehne nu se putea atinge de legăturile întemeiate pe firea omenească.

Una este să fii copil al lui Dumnezeu şi altceva este să te bucuri de părtăşia şi slujba preoţilor. După cum fiii lui Aaron, deşi fiind preoţi prin naştere, totuşi erau lipsiţi de multe drepturi din pricina întinărilor arătate în lege si a beteşugurilor trupeşti; noi de-asemenea, deşi preoţi pentru Dumnezeu, prin naşterea din nou, suntem lipsiţi de multe drepturi mari şi sfinte ce ţin de starea noastră, din pricina întinărilor morale şi a lipsurilor duhovniceşti. Suntem dezbrăcaţi de mai multe din vredniciile noastre, printr-o creştere duhovnicească rea. Ne lipseşte un ochi curat, o tărie duhovnicească, o jertfire de sine întreagă, din inimă. Suntem mântuiţi prin harul fără plată al lui Dumnezeu, pe temeiul jertfei desăvârşite a lui Hristos. „Toţi suntem fii ai lui Dumnezeu, prin credinţa în Hristos Isus" dar mântuirea şi legătura cu Dumnezeu sunt doua lucruri cu totul deosebite. Legătura dintre tată şi fiu este un lucru şi ascultarea este cu totul altceva.

Lucrul acesta trebuie să-l deosebim cu băgare de seamă. Partea pe care o cercetam lasă să se vadă această deosebire cu o mare putere şi în chip foarte luminos. Dacă se întâmpla ca unul din fiii lui Aaron sa aibă „vreo frântură la picioare sau la mâini", era el lipsit de legătura fiască? Negreşit că nu. Era el lipsit de starea lui de preot? Nicidecum. Dimpotrivă, iată ce se spune hotărât: „Din mâncarea Dumnezeului lui, fie lucruri prea sfinte, fie lucruri sfinte, va putea să mănânce" (Levitic 21:22). Ce pierdea el oare prin beteşugul lui trupesc? Nu-i era îngăduit să împlinească unele din cele mai înalte lucrări ale slujbei preoţeşti: „Dar să nu se ducă la perdeaua dinlăuntru şi să nu se apropie de altar" (Levitic 21:23). Acestea erau lipsuri straşnice şi cu toate că se spune că omul nu avea nici un amestec în cele mai multe din aceste beteşuguri trupeşti, faptul acesta nu schimba cu nimic hotărârea. Dumnezeu nu putea să aibă un preot cu meteahnă la altar, nici o jertfă cu pată pe altarul Său. Trebuia ca atât jerfitorul cât şi jertfa să fie fără prihană. „Nici-un om din neamul preotului Aaron, care va avea vreo meteahnă trupească, să nu se apropie ca să aducă Domnului jertfele mistuite de foc" (Levitic 21:21). „Să nu aduceţi niciuna care să aibă vreun cusur, căci n-ar fi primită" (Levitic 22:20).

Avem, deodată, preotul desăvârşit şi jertfa desăvârşită în fiinţa prea iubitului nostru Mântuitor Isus Hristos. „S-a adus pe Sine însuşi, jertfă fără pată, lui Dumnezeu, şi a trecut, ca Marele, nostru Preot, în ceruri, unde trăieşte pururea ca să mijlocească pentru noi". Epistola către Evrei ne arată cu de-amăruntul aceste două adevăruri. Ea pune faţă în fată, în chip izbitor, jertfa şi preoţia rânduielii lui Moise şi Jertfa şi Preoţia lui Hristos. În El avem desăvârşirea dumnezeiască, fie ca Jertfă, fie ca Preot. În El avem tot ce putea cere Dumnezeu şi tot de ce putea să aibă nevoie omul, Sângele Lui scump ne-a ridicat toate păcatele, şi mijlocirea Lui plină de putere ne ţine mereu în toată desăvârşirea locului unde ne-a aşezat sângele Său. „În El, suntem desăvârşiţi" (Coloseni 2), şi cu toate acestea, prin noi înşine, suntem atât de slabi şi şovăielnici, atât de plini de greşeli şi de lipsuri, atât de porniţi să rătăcim şi să ne poticnim în mersul nostru înainte, că n-am putea rămânea în picioare nici o clipă, dacă n-ar fi „El, care trăieşte pururea să mijlocească pentru noi". Acest adevăr l-am văzut mai pe larg în cele dintâi capitole ale acestei cărţi, aşa că nu mai vorbim de el aici. Acei ce înţeleg, într-o oarecare măsură, marile adevăruri de temelie ale creştinismului, şi cari au oarecare experienţă a vieţii creştine, vor înţelege de asemenea cum se face că, deşi „desăvârşiţi în El, care este capul oricărei domnii şi stăpâniri", totuşi au nevoie, cât timp sunt pe pământ, în mijlocul slăbiciunilor, luptelor şi bătăliilor de aici, de mijlocirea puternică a scumpului şi dumnezeiescului Mare Preot. Credinciosul este „spălat, sfinţit şi socotit neprihănit" (1Corinteni 6). El este „plăcut în Prea Iubitul Lui" (Efeseni 1:6). Cât despre fiinţa lui, el nu poate veni la judecată (vezi Ioan 5:24). Moartea şi judecata sunt înapoia lui, pentru că el este unit cu Hristos care a trecut, pentru el şi în locul lui, printr-amândouă. Toate acestea sunt pentru cel mai slab, cel mai neştiutor, cel mai ne-încercat mădular al casei lui Dumnezeu; şi, cu toate acestea, pentru că se află în ţinutul păcatului şi al morţii, este înconjurat, din toate părţile, de înrâuriri protivnice, este chemat să se lupte neîncetat cu puterile, strânse laolaltă, ale lumii, ale firii pământeşti şi ale diavolului, niciodată n-ar putea să-şi păstreze locul, cu atât mai puţin să înainteze, daca n-ar fi sprijinit de puternica mijlocire a Marelui nostru Preot, care poartă numele poporului Său pe pieptul şi pe umărul Său.

Ştiu că multora le vine greu să împace gândul stării desăvârşite a credinciosului în Hristos cu nevoia unei preoţii. „Dacă este desăvârşit – se zice – ce nevoie mai are de un preot?" Dar aceste adevăruri se arată în Cuvânt atât de lămurit pe cât se potrivesc şi sunt cuprinse în viata oricărui creştin sincer. Este de cea mai mare însemnătate să se priceapă lămurit şi bine unirea deplina a acestor două feţe ale adevărului. Credinciosul este desăvârşit în Hristos; dar, în el însuşi, este o sărmană şi slabă făptură, mereu în primejdie să cadă. De aici fericirea de negrăit de a avea la dreapta Măririi, în ceruri, pe cineva care să se îngrijească de tot ce-i priveşte, cineva care să-l sprijinească mereu cu mâna dreaptă a dreptăţii sale, cineva care nu-l va paraşi niciodată, cineva care poate să mântuiască în chip desăvârşit şi până la sfârşit, cineva care este „acelaş ieri, şi azi şi în veci", – cineva care-l va scoate biruitor din toate greutăţile şi primejdiile ce-l înconjoare, şi care, în sfârşit, „îl va pune să stea, fără nici o slăbiciune, înaintea slavei Sale, cu mare bucurie". Binecuvântat să fie în veci harul care S-a îngrijit cu atâta îmbelşugare de toate nevoile noastre, prin sângele unei jertfe fără pată şi prin mijlocirea unui dumnezeiesc Mare Preot!

Iubite cititor creştin, să ne silim să umblăm în aşa fel ca să „ne păstrăm curaţi de întinăciunile lumii", şi să stăm departe de toate legăturile şi gândurile rele, ca să ne putem bucura de cele mai înalte slujbe ale stării noastre de mădulare ale casei preoţeşti, al cărei Cap este Hristos. „Prin sângele lui Isus avem o intrare slobodă în locul prea sfânt" – „avem un Mare Preot pus peste casa lui Dumnezeu" (Evrei 10). Nimic nu ne poate lua aceste drepturi. Dar legătura noastră cu El poate fi turburată – slujba noastră de închinare şi preamărire poate fi împiedecată – îndatoririle noastre sfinte pot fi împlinite cu puţină grijă. Aceste lucruri privitoare la slujbă, despre cari sunt înştiinţaţi aici fiii lui Aaron, îşi au înţelesul lor adânc în viata creştină. Daca ei erau îndemnaţi să se păzească de atingerea oricărei întinăciuni, şi noi suntem îndemnaţi la fel; dacă ei erau îndemnaţi să se păzească de împreunări nelegiuite, şi noi suntem îndemnaţi. Dacă ei erau îndemnaţi să se păzească de orice-i putea întina în slujba lor, şi noi suntem înştiinţaţi să ne păzim de orice „întinăciune a cărnii şi a duhului" (1Corinteni 7). Dacă ei aveau să fie lipsiţi de folosirea celor mai mari drepturi, din pricina cusururilor trupeşti şi a unei creşteri anormale, tot aşa şi noi suntem împiedecaţi din pricina lipsurilor morale şi a unei creşteri duhovniceşti nedesăvârşite.

Ar putea oare cineva să pună la îndoială însemnătatea acestor adevăruri? Nu este vădit că şi noi, cu cât vom preţui binecuvântările legate de această casa duhovnicească, ale cărei mădulare am fost făcuţi ca urmare a naşterii noastre duhovniceşti, cu atât mai mult ne vom păzi cu îngrijire de tot ce ar putea ţinti, în orice fel, să ne ia bucuria acestor binecuvântări? Fără îndoială. Tocmai de aceia trebuie să luăm bine seama la aceste adevăruri. Să dea Dumnezeu să ne dam seama de toată puterea lor, prin lucrarea Duhului Sfânt. Atunci ne vom bucura de starea

noastră de preoţi. Atunci ne vom împlini cu credincioşie slujbele noastre de preoţi. Vom fi în stare să „să aduceţi trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu” (Romani 12:1). Vom fi în stare să „Prin El, să aducem totdeauna lui Dumnezeu o jertfă de laudă, adică, rodul buzelor care mărturisesc Numele Lui” (Evrei 13:15). Vom fi în stare, ca mădulare ale „casei duhovniceşti” şi ale „preoţiei sfinte”, să aducem jertfe duhovniceşti, plăcute lui Dumnezeu prin Isus Hristos (1 Petru 2:5). Vom fi în stare într-o mică măsură să gustăm chiar de acum puţin vremea aceea când, dintr-o zidire răscumpărată, aleluia de laudă înflăcărată se vor ridica în scaunul de domnie al lui Dumnezeu şi al Mielului de-a lungul veşniciei.

Iată-ne ajunşi acum la unul din capitolele cele mai adânci ale Scripturii, el ne dă o ochire asupra economiilor lui Dumnezeu faţă de poporul Israel în tot timpul istoriei lui.

Luând sărbătorile laolaltă avem: Sabatul, Pastele, Sărbătoarea azimilor, Sărbătoarea celor dintâi roade, Cincizecimea (Rusaliile), Sărbătoarea trâmbiţelor, ziua Ispăşirii, şi Sărbătoarea corturilor. Toate la un loc fac opt zile, dar trebuie băgat de seamă că Sabatul are un loc deosebit şi împrejurările cari îl însoţesc sunt lămurite deosebit; apoi citim: „Iată sărbătorile Domnului, cu adunări sfinte, pe care le veţi vesti la vremurile lor hotărâte.” (versetul 4). Aşa că cititorul va băga de seamă că cea dintâi sărbătoare mare a lui Israel era Pastele, şi că sărbătoarea a şaptea era sărbătoarea corturilor. Adică, ţinând socoteală de înţelesul lor în Noul Testament, avem întâi, răscumpărarea, şi la urmă de tot, slava împărăţiei de o mie de ani. Mielul pascal închipuia moartea lui Hristos (1 Corinteni 5:7) şi sărbătoarea corturilor înfăţişa „vremurile aşezării din nou a tuturor lucrurilor despre cari a vorbit Dumnezeu prin gura sfinţilor săi prooroci din toate vremurile” (Faptele Ap. 3:21).

Economie în Cuvântul lui Dumnezeu înseamnă o vreme anume în care Dumnezeu îşi desfăşură puterea şi harul Său după anumite rânduieli pentru împlinirea planului Lui. De pilda, se zice: „Economia israeliteană sau a legii” începând cu Moise până la Hristos; pe când economia Bisericii sau a harului se numeşte vremea in care trăim azi, care începere de la Hristos până la venirea Lui din nou. Biserica este luată peste tot în Scriptură ca trupul lui Hristos alcătuită din toţi cei născuţi din nou de la pogorârea Duhului Sfânt până la venirea Domnului.

Astfel era sărbătoarea care deschidea, şi astfel era cea care închidea anul iudaic. Ispăşirea este temelia, slava este piatra din vârf; iar între aceste două puncte avem învierea lui Hristos (versetul 10-14), adunarea Bisericii (versetele 15-21), trezirea Israeliţilor la simţământul slavei lor de mult pierdute (verset 24-25), pocăirea lor şi primirea din toată inima a lui Mesia (verset 27-32). Şi ca să nu lipsească nici-o trăsătură din această mare imagine, mai avem un mijloc, pentru ca neamurile să poată intra la sfârşitul secerişului şi să strângă spicele căzute pe câmpiile lui Israel (verset 22). Toate aceste amănunte fac acest tablou desăvârşit şi fac să se minuneze inimile tuturor celor ce iubesc Scripturile. Ce ar putea fi mai deplin? Sângele Mielului şi sfinţenia vieţii întemeiată pe El – învierea lui Hristos din morţi şi înălţarea Sa la cer – pogorârea Sfântului Duh cu putere la sărbătoarea Cincizecimii ca să alcătuiască Biserica – trezirea rămăşiţei poporului lui Israel – pocăirea şi primirea acestei rămăşiţe – binecuvântarea „săracului şi a străinului” – arătarea slavei – odihna şi fericirea din împărăţia lui Hristos. Iată adevărurile cuprinse în acest capitol, cu adevărat minunat şi pe care îl vom cerceta acum cu de-amănuntul.

Locul dat aici Sabatului este plin de interes. Domnul este gata să dea o icoană a tuturor legăturilor Lui cu poporul Sau şi, înainte de a începe, înfăţişează Sabatul ca icoana „odihnei care rămâne pentru poporul lui Dumnezeu”. Era o sărbătoare adevărată, care trebuia ţinută de Israel; dar era şi o icoană care pre-închipuia ceia ce va avea să vină, când se va împlini marea şi slăvită lucrare, pre-închipuită în acest capitol. Este odihna lui Dumnezeu, în care pot intra acum, duhovniceşte vorbind, toţi aceia cari cred, dar odihna aceasta rămâne încă să vină în ce priveşte împlinirea el întreagă şi adevărată (Evrei 4). Acum lucrăm, în curând ne vom odihni. Într-un înţeles credinciosul intră în odihnă; într-un alt înţeles el lucrează ca să intre. El şi-a găsit odihna în Hristos; el lucrează ca să intre în odihna sa în slavă. Sufleteşte a găsit o odihnă desăvârşită în ce a făcut Hristos pentru el, şi ochiul lui este aţintit asupra acelui sabat veşnic în care va intra, când vor trece toate lucrările şt toate luptele lui din pustia lumii. El nu poate să se odihnească în mijlocul unei lumi de păcate şi ticăloşie. El se odihneşte în Hristos, Fiul lui Dumnezeu, care a luat chip de rob. Şi în timp ce se odihneşte astfel, este chemat să lucreze ca împreună lucrător cu Dumnezeu, în încredinţarea deplină, că atunci când se va sfârşi toată munca lui, se va bucura de o odihna desăvârşită şt veşnică în acele locuinţe de lumina neschimbată şi de fericire netulburată unde truda şi durerea nu pot intra. Ce aşteptare binecuvântată, de ar străluci ea tot mai viu în ochii credinţei! O, de am lucra cu mai multă credincioşie, ca unii cari suntem sigur de această odihnă de preţ care ne aşteaptă la sfârşit. E adevărat că gustăm câte-odată din Sabatul cel veşnic, dar aceste gustări înainte mergătoare ne fac doar să dorim şi mai mult adevăratul Sabat, care nu va înceta niciodată – această „adunare sfântă” care nu se va împrăştia niciodată.

Am spus că Sabatul are în acest capitol un loc deosebit. Aceasta se vede din cuvintele stihului 4, unde Domnul pare că începe din nou prin aceste cuvinte: „Iată sărbătorile Domnului”, vrând parcă să lase Sabatul cu totul la o parte din cele şapte sărbători, cari urmează, deşi el închipuie de fapt odihna pentru care aceste sărbători pregătesc sufletul în chip atât de fericit.

„Iată sărbătorile Domnului, cu adunări sfinte, pe care le veţi vesti la vremurile lor hotărâte. În luna întâia, în a patrusprezecea zi a lunii, între cele două seri, vor fi Paştele Domnului” (versetele 4-5). Avem deci aici pe cea dintâi din cele şapte sărbători – aducerea acelui miel de Paşte al cărui sânge păzise pe Israel de sabia îngerului nimicitor, în noaptea aceia grozavă când fuseseră ucişi întâii născuţi ai Egiptenilor. El este icoana preînchipuită a morţii lui Hristos. El este temelia tuturor. Nu putem cunoaşte nici o odihna, nici-o sfinţenie, nici-o legătura cu Dumnezeu şi cu fraţii noştii decât pe temelia morţii lui Hristos. E ca şi când ai zice: „Acolo este odihna, dar aici este dreptul vostru la odihnă”. Fără îndoială că munca ne va face în stare să ne bucurăm de odihnă, dar să se ştie că sângele este acela, care ne da dreptul să ne bucurăm de odihna aceasta. „Şi în a cincisprezecea zi a lunii acesteia, va fi sărbătoarea azimilor în cinstea Domnului; şapte zile să mâncaţi azimi. În ziua întâia, să aveţi o adunare sfântă: atunci să nu faceţi nici o lucrare de slugă. Şapte zile să aduceţi Domnului jertfe mistuite de foc. În ziua a şaptea să fie o adunare sfântă: atunci să nu faceţi nici o lucrare de slugă” (Levitic 23:6-8). Poporul este adunat aici în jurul Domnului, într-o sfinţenie a vieţii întemeiată pe o răscumpărare împlinită; şi, pe când sunt adunaţi astfel, mireasma de bun miros a jertfei se ridică de pe altarul lui Israel până la scaunul de domnie al Dumnezeului lui Israel. Aceasta ne dă o frumoasă privelişte a sfinţeniei pe care o vrea Dumnezeu în viaţa celor răscumpăraţi de El. Ea se întemeiază pe jertfă, şi se înalţă în strânsă legătura cu mireasma buna şi plăcuta a Persoanei lui Hristos. „Să nu faceţi nici-o lucrare de slugă şi să aduceţi Domnului o jertfă mistuită de foc”. Ce deosebire! Lucrarea de slugă făcută de mâna omului, şi mirosul bun al jertfei lui Hristos! Sfinţenia practică a poporului lui Dumnezeu nu este o lucrare de slugă. Este arătarea vie a lui Hristos în ei, prin puterea Sfântului Duh. „Pentru mine, a trăi este Hristos”. Iată adevărul: Hristos este viata noastră; şi orice arătare în afară a acestei vieţi este, înaintea lui Dumnezeu, plina de mireasma bună a lui Hristos. Aceasta ar putea să pară puţin lucru, după judecata oamenilor; dar întrucât este o răsfrângere a lui Hristos, ea este nespus de scumpă lui Dumnezeu. Ea se ridica până la El şi nu poate fi uitată niciodată. „Roadele neprihănirii, cari sunt prin Isus Hristos”, se arată în viaţa celui credincios, şi nici-o putere de pe pământ sau din iad nu le poate împiedica mireasma să se ridice până la scaunul de domnie a lui Dumnezeu.

Este nevoie să cugetăm adânc la deosebirea dintre „lucrarea de slugă” şi rodul vieţii lui Hristos. Era o încetare în totul a oricărei lucrări cu mâna în toată adunarea, dar mireasma plăcută a arderii de tot se ridica spre Dumnezeu. Acestea trebuiau să fie cele două trăsături de căpetenie ale sărbătorii azimilor. Lucrarea omului înceta, şi mirosul jertfei se ridica; şi asta înfăţişa viata de sfinţenie practică a celui credincios. Ce răspuns avem aici pe de o parte pentru cel ce se ţine de lege, iar pe de alta pentru cel ce n-are nici o lege. Cel dintâi este adus la tăcere prin cuvintele: „Nici-o lucrare de slugă” cel de al doilea este făcut de ruşine prin cuvintele: „Să aduceţi o jertfa mistuită de foc”. Cele mai desăvârşite fapte ale omului sunt „de slugă”, dar cea mai mică ciorchină „de roade ale neprihănirii” este spre slava şi lauda lui Dumnezeu. În tot timpul vieţii celui credincios, nu trebuie să fie nici-o lucrare de slugă; nimic din ce ţine de robia legii, ci ar trebui să fie doar arătarea necurmată a vieţii lui Hristos, desfăşurată şi arătată prin puterea Sfântului Duh. În timpul celor „şapte zile” a celei de a doua sărbători mari a lui Israel, nu trebuia să fie „nici-un aluat” dar în schimb trebuia să se aducă Domnului mireasma buna a unei „jertfe mistuite de foc”. O, de am înţelege pe deplin învăţătura ce se desprinde de aici pentru viaţa noastră!

„Dar acum, Hristos a înviat din morţi, pârga celor adormiţi” (1Corinteni 15:20). Frumoasa poruncă a aducerii snopului din pârga celor dintâi roade, înfăţişa învierea lui Hristos, care, „la sfârşitul Sabatului, când începea să se lumineze de ziua întâi a săptămânii”, a ieşit biruitor din mormânt, după ce împlinise lucrarea slăvită a răscumpărării. Învierea Lui a fost o „înviere din morţi” şi în ea avem arvuna si icoana pre-închipuitoare a învierii a lor Săi. „întâi pârgă, adică Hristos; apoi cei ce sunt ai lui Hristos, la venirea Lui”. Când se va arăta Hristos, creştinii adevăraţi vor învia „dintre cei morţi”, adică aceia din ei cari dorm în Isus. „Ceilalţi morţi n-au înviat până nu s-au sfârşit cei o mie de ani” (Apoc 20:5). Îndată după schimbarea Sa la faţă, când Domnul nostru a vorbit de „învierea Sa dintre cei morţi”, ucenicii se întrebau ce să însemneze aceasta (vezi Marcu 9). Toţi Iudeii drept credincioşi credeau în învăţătura „învierii morţilor”. Dar o înviere „dintre cei morţi” nu putea fi înţeleasă de ucenici; şi fără îndoială, că mulţi ucenici de atunci încoace au avut mari greutăţi cu privire la o taină atât de adâncă.

Totuşi, dacă cititorul meu vrea să cerceteze şi sa pună alături, rugându-se, 1 Corinteni 15:1; Tesaloniceni 4:13-18, va scoate multe învăţături de preţ asupra acestui adevăr atât de interesant pentru viaţă. Se poate uita şi la Romani 8:11: „Şi dacă Duhul Celui ce a înviat pe Isus dintre cei morţi locuieşte în voi, Cel ce a înviat pe Hristos Isus din morţi, va învia şi trupurile voastre muritoare, din pricina Duhului Său care locuieşte în voi”. Se va vedea din aceste locuri din Scriptură că învierea Bisericii va avea loc pe aceiaşi temelie ca învierea lui Hristos. Scriptura spune că şi Capul şi trupul sunt înviaţi „dintre cei morţi”. Cele dintâi roade şi toate celelalte rodiri, cari urmează, sunt legate din punct de vedere moral între ele. Oricine cugetă mai adânc asupra acestui adevăr la lumina Scripturii va vedea că e o foarte mare deosebire între învierea celui credincios, şi învierea celui necredincios. Amândoi vor învia, dar Apocalipsa 20:5 dovedeşte că vor trece o mie de ani între aceste doua învieri, aşa că ele se deosebesc şi în principiu şi în ce priveşte data. Unii văd o greutate în această privinţa, în faptul că Domnul nostru, în Ioan 5:28, vorbeşte de „ceasul când toţi cei din morminte vor auzi glasul Lui,”. „Cum, se întreabă ei, pot să fie o mie de ani între cele două învieri, când se zice că amândouă învierile vor avea loc în acelaş ceas?” Răspunsul este foarte uşor. În versetul 25, se vorbeşte de trezirea sufletelor moarte în păcate, ca făcându-se într-un „ceas”, şi această lucrare se face de mai bine de o mie nouă sute de ani. Acum, dacă o bucată de vreme de aproape două mii de ani poate fi înfăţişată prin cuvântul „ceas”, de ce nu S-ar putea ca o bucală de vreme de o mie de ani să fie înfăţişată la fel? Mai ales că se spune lămurit că „ceilalţi morţi n-au înviat până nu s-au sfârşit cei o mie de ani”. De altă parte, când vedem pomenindu-se de „întâia înviere” nu este lămurit că nu înviază toţi odată? Pentru ce să se vorbească de o întâie înviere, dacă nu mai este o a doua? S-ar putea zice că întâia înviere este cu privire la suflet, dar pe care loc din Scriptură se poate sprijini această pretenţie? Adevărul este acesta. „Când se va auzi glasul arhanghelului şi trâmbiţa Lui Dumnezeu”, cei răscumpăraţi cari dorm în Isus vor învia ca să iasă în întâmpinarea Lut în slavă. Morţii cei răi, ori cari ar fi ei, din zilele lui Cain până la sfârşit, vor rămânea în mormintele lor în tot timpul celor o mie de ani de binecuvântare în Împărăţia lui Hristos; şt la sfârşitul acestor o mie de ani de slavă şi binecuvântare, vor ieşi afară şi vor sta înaintea „marelui scaun de domnie” ca să fie „judecaţi” „flecare după faptele lui” şi să treacă de la scaunul de judecată, în iazul de foc. Groaznice gânduri!

Cititorule, cum sta tu cu sufletul tău scump? Ai văzut tu, cu ochiul credinţei, sângele Mielului de Paşte, vărsat pentru tine ca să te scape de acest ceas groaznic? Ai văzut tu snopul de preţ al celor dintâi roade secerate şi strânse în hambarul ceresc, ca o chezăşie şi arvună, că vei fi şi tu adunat acolo la vremea cuvenită? Iată întrebări serioase, foarte serioase. Să nu le laşi fără răspuns. Vezi daca eşti acum la adăpostul sângelui lui Isus, Gândeşte-te că nu poţi aduna un spic măcar de pe câmpiile răscumpărării, dacă n-ai văzut adevăratul snop legănat înaintea Domnului. „Să nu mâncaţi nici pâine, nici spice prăjite sau pisate, până în ziua aceasta, când veţi aduce un dar de mâncare Dumnezeului vostru. Aceasta este o lege veşnică pentru urmaşii voştri, în toate locurile în care veţi locui” (Levitic 23:14). Nu se puteau atinge de recoltă, înainte de a fi adus snopul celor dintâi roade, cu snopul, o ardere de tot şi un dar de mâncare.

Aceasta este sărbătoarea Cincizecimea (Rusaliile) care înfăţişează pe copiii lui Dumnezeu, adunaţi de Duhul Sfânt şi puşi înaintea Lui, în legătură cu toată desăvârşirea şi preţul lui Hristos. În sărbătoarea Pastelul, avem moartea lui Hristos; în snopul celor dintâi roade, avem învierea lui Hristos; şi în sărbătoarea Rusaliilor, avem pogorârea Duhului Sfânt ca să alcătuiască Biserica. Toate sunt desăvârşite. Moartea şi învierea lui Hristos trebuiau să aibă loc înainte ca să fi putut fi alcătuită Biserica, întâi era adus snopul şi apoi erau coapte pâinile. Şi băgaţi bine de seamă: „să le coaceţi cu aluat. Pentru ce? Pentru că trebuia să înfăţişeze pe aceia, cari, deşi plini de Duhul Sfânt şi împodobiţi cu darurile şi harurile Lui, aveau totuşi răutatea locuind în ei. Biserica, în ziua Rusaliilor, era la adăpostul deplin al sângelui lui Hristos, era încununată cu darurile Duhului Sfânt; dar în ea era şi aluat. Nici-o putere a Duhului n-ar putea să şteargă faptul că răul locuieşte încă în copiii lui Dumnezeu. Se poate ţinea în frâu sau ascunde, dar el este acolo. Acest fapt e închipuit prin aluatul celor două pâini şi se vede în istoria Bisericii; căci, deşi Duhul Sfânt era în Biserică, firea veche era şi ea colo, ca să mintă Duhului Sfânt. Firea veche este fire veche si nu se va face niciodată din ea altceva decât „fire veche”. Duhul Sfânt nu s-a coborât în ziua Rusaliilor ca să îmbunătăţească sau să nimicească răutatea fără vindec, ci ca să boteze pe cei credincioşi într-un singur trup, şi sa-i lege de Capul lor viu, care este în cer. Am arătat în capitolul asupra jertfei de mulţumire că aluatul era îngăduit acolo în legătură cu ea. Prin aceasta Dumnezeu recunoştea că răul este în acela care îi aducea lauda. Aşa e şi cu porunca „celor două pâini legănate” ele trebuiau „coapte cu aluat” din pricina răului care este în Biserică, pe care o înfăţişează. Dar pentru răul pe care l-a recunoscut, Dumnezeu a găsit un mijloc ca să-l înlăture. Aceasta dă pace şi mângâiere sufletului. Este mângâietor să ştii ca Dumnezeu cunoaşte tot ce este rău în noi; şi mai mult că El s-a îngrijit de tot, după cunoştinţa Sa, nu după a noastră. „Afară de aceste pâini, să aduceţi ca ardere de tot Domnului şapte miei de un an fără cusur, un viţel şi doi berbeci; să adăugaţi la ei darul de mâncare şi jertfa de băutură obişnuite, ca dar de mâncare mistuit de foc, de un miros plăcut Domnului” (Levitic 23:18). Avem deci aici, în strânsă legătură cu pâinile dospite, aducerea unei jertfe fără cusur, care înfăţişează marele şi însemnatul adevăr că înaintea lui Dumnezeu stă desăvârşirea lui Hristos şi nu vina noastră. Luaţi seama îndeosebi la aceste cuvinte: „Afară de aceste pâini să aduceţi şapte miei fără cusur”. Ce adevăr de preţ! O de ar putea cititorul să-l înţeleagă, să şi-o ia pentru el, Să-şi reazăme cugetul pe el, sa-şi hrănească şi răcorească inima cu el, să-şi desfăteze sufletul cu el! Nu eu, ci Hristos.

Se va spune poate, că faptul că Hristos este un miel fără cusur nu este de ajuns ca să ridice greutatea vinei de pe un cuget întinat de păcat şi ca o jertfă de bună mireasmă nu ar putea folosi în ea însăşi cu nimic unui păcătos. La aceasta răspund că este foarte adevărat că o arderea de tot nu ar fi fost deajuns, căci acolo era vorba de „aluat" de aceia citim: „Sa aduceţi şi un ţap ca jertfă de ispăşire, şi doi miei de un an ca jertfă de mulţumire" (Levitic 23:19). „Jertfa de ispăşire" era răspunsul la aluatul celor două pâini „mulţumirea" sau „pacea" era asigurată, aşa că se puteau bucura de legătura cu Dumnezeu; şi totul se ridica în legătură de-a dreptul cu „mireasma plăcută" a „arderii de tot" a Domnului.

Astfel, în ziua Rusaliilor, Biserica a fost înfăţişată în toată desăvârşirea lui Hristos, prin puterea Duhului Sfânt. Deşi având în ea însăşi aluatul firii celei vechi, acel aluat nu era ţinut în seama, pentru că Jertfa dumnezeiască de ispăşire răspunsese în chip desăvârşit pentru el. Puterea Duhului Sfânt nu a ridicat aluatul, dar sângele Mielului făcuse ispăşire pentru el. Este o deosebire nespus de interesantă şi însemnată. Lucrarea Duhului în cel credincios nu îndepărtează răul care locuieşte în el. Ea îl face în stare să descopere, să judece şi să stăpânească răul; dar nici o putere duhovnicească nu poate înlătura faptul că răul este acolo,deşi, stavă Domnului poate fi într-o pace desăvârşită, întrucât sângele Jertfe noastre pentru păcat a dezlegat pentru totdeauna toată această greutate; şi, prin urmare, în loc ca răul din noi să fie sub ochii lui Dumnezeu, a fost aruncat dinaintea Lui pentru totdeauna, şi noi îi suntem plăcuţi aşa cum îi este plăcut Hristos, care S-a dat pe Sine însuşi lui Dumnezeu „ca o jertfă de bun miros" pentru ca să-L poată slăvi deplin in toate lucrurile, şi să fie hrana a lor Săi în veci.

După Cincizecime trece o bună bucată de vreme fără să fie vreo mişcare în popor. Totuşi se pomeneşte de „săracul şi străinul", în acea frumoasă poruncă pe care am văzut-o ce înseamnă. Aici o putem privi din punct de vedere al planului lui Dumnezeu cu lumea. „Când veţi secera semănăturile din ţara voastră, să laşi nesecerat un colt din câmpul tău, şi să nu strângi ce rămâne de pe urma secerătorilor. Să laşi săracului şi străinului aceste spice. Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru" (Levitic 23:22). Aici se vede grija pentru străin. Neamurile neiudaice au să fie aduse să aibă parte de bunătatea lui Dumnezeu. După ce se vor umplea hambarele şi teascurile lui Israel, vor mai rămânea snopi şi ciorchine bogate de strâns pentru Neamuri.

Nu trebuie să ne închipuim însă că binecuvântările duhovniceşti cu cari este înzestrată Biserica în locurile cereşti împreună cu Hristos sunt înfăţişate de străinul care strânge spicele rămase în câmpiile lui Israel. Aceste binecuvântări sunt tot aşa de noi pentru sământa lui Avraam ca şi pentru Neamuri. Ele nu sunt spice din Canaan, ci slava cerului, slava lui Hristos. Biserica nu e numai binecuvântată de Hristos, ci cu şi în Hristos. Mireasa lui Hristos nu va fi trimisă să strângă ca un străin snopii şi ciorchinele rămase în colturile câmpiilor lui Israel. Nu. Ea gustă binecuvântări mai înalte, bucurii mai bogate, vrednicie mai mare decât tot ce a cunoscut Israelul vreodată. Ea nu are să adune pe pământ, ca o străină, ci are să se bucure de locuinţa sa bogată şi fericită din cer, de care ţine.

Acestea sunt „acele lucruri mai bune" pe cari le-a păstrat Dumnezeu, în înţelepciunea şi harul Său pentru ea. Fără îndoială că va fi o fericită bucurie pentru „străin" să poată să adune spice, după strângerea secerişului lui Israel; dar partea Bisericii este cu mult mal înaltă, pentru ca ea este mireasa împăratului lui Israel, ea va împărtăşi scaunul Lui de domnie, bucuriile Lui, cinstea şi slava Lui. Ea va fi ca El şi va fi cu El deapururi. Locuinţele vecinice ale casei Tatălui de sus, nu colţurile câmpiilor lui Israel de aici de pe pământ de unde nu s-au adunat spicele, vor fi partea păstrată Bisericii. O, de ne-am gândi totdeauna la aceste lucruri, şi de am trăi, într-o cât de slabă, măsuri vrednici de o chemare atât de sfântă şi înaltă.

Cuvintele „Domnul a vorbit lui Moise" ne arată că începe altceva acum. Sabatul, Pastele şi Sărbătoarea azimilor sunt date ca cea dintâi descoperire. Snopul legănat, pâinile legănate, şi colţurile de unde se strâng spicele rămase sunt a doua; apoi avem o lungă bucată de vreme de care nu se spune nimic, şi la urmă vine sărbătoarea mişcătoare a trâmbiţelor în ziua întâi a lunii a şaptea. Această sărbătoare ne duce până la vremea care se apropie repede, când rămăşiţa lui Israel „va suna din trâmbiţă" ca aducerea aminte de slava lor de mult pierdută şi ca un îndemn să caute pe Domnul. Sărbătoarea trâmbiţelor este strâns legată de o altă mare sărbătoare şi anume cu „ziua ispăşirii".

Astfel după sunarea din trâmbiţă trec opt zile; apoi avem ziua ispăşirii de care se leagă smerirea sufletului, ispăşirea pentru păcat şt încetarea lucrului. Toate aceste lucruri îşi vor găsi în curând locul în istoria viitoare a rămăşiţei poporului evreu. „Secerişul a trecut, vara s-a isprăvit şi noi tot nu suntem mântuiţi" (Ieremia 8:30).

Aşa va fi plângerea mişcătoare a acelei rămăşiţe când va începe Duhul lui Dumnezeu să le atingă inima şi cugetul. „Atunci, voi turna peste casa lui David şi peste locuitorii Ierusalimului, un duh de îndurare şi de rugăciune, şi îşi vor întoarce privirile spre Mine, pe care L-au străpuns. Îl vor plânge cum plânge cineva pe singurul lui fiu, şi-L vor plânge amarnic, cum plânge cineva pe un întâi născut. În ziua aceea, va fi jale mare în Ierusalim ca jalea din Hadadrimon în Valea Meghidonului. Ţara se va jeli, fiecare familie deosebit: familia casei lui David deosebit, şi femeile ei deosebit; familia casei lui Natan deosebit, şi femeile ei deosebit; familia casei lui Levi deosebit, şi femeile ei deosebit, familia lui Şimei deosebit, şi femeile ei deosebit; toate celelalte familii, fiecare familie deosebit, şi femeile ei deosebit" (Zaharia 12:10-14). Ce jale adâncă, ce întristare mare, ce pocăinţă adevărată va fi, sub lucrarea puternică a Duhului Sfânt, când cugetul rămăşiţei iudaice îşi va aduce aminte de păcatele trecutului, de călcarea Sabatului, de călcarea legii, de uciderea cu pietre a proorocilor, de răstignirea Fiului, de împotrivirea faţă de Duhul Sfânt, Toate aceste lucruri se vor aşeza în linie de bătaie pe mesele cugetului luminat şi trezit, şi vor face să li se întristeze adânc sufletul. Dar sângele ispăşitor va răspunde la toate. „În ziua aceea, se va deschide casei lui David şi locuitorilor Ierusalimului un izvor pentru păcat şi necurăţie" (Zaharia 13:1). Îşi vor simţi vina lor şi-i va durea de ea, şi vor ajunge să vadă preţul sângelui şi să găsească o pace desăvârşită – un sabat de odihnă pentru sufletele lor.

Şi când vor avea loc acestea în viaţa lui Israel în zilele din urmă, ce va trebui să aşteptăm? Negreşit, slava. Când se va îndepărta „orbirea" şi se va lua mahrama de pe ochi, când inima rămăşiţei lui Israel se va întoarce la Domnul, atunci razele „Soarelui neprihănirii" vor cădea cu o putere tămăduitoare, înviorătoare şi mântuitoare asupra unul popor căit, mâhnit şi sărman. Încercările, luptele, greutăţile şi binecuvântările de la urmă ale rămăşiţei lui Israel sunt zugrăvite amănunţit în Psalmi şi în Prooroci. Dar trebuie să vedem bine ce este această rămăşiţa şi mai ales, că ea este, ca să înţelegem bine şi să ne folosim din citirea acestor cărţi. Nu că nu putem învăţa mult din aceste părţi ale Scripturii căci, „toată Scriptura este de folos". Dar cea mai bună cale pentru folosirea unei părţi din Scriptură este să înţelegem pe cine are în vedere în rândul întâi. Dacă deci luăm din „Scriptură pentru Biserică, sau Trupul ceresc, locuri cari au în vedere în rândul întâi pe rămăşiţa poporului evreu, sau trupul pământesc, ne încurcăm şi intrăm în mari greşeli cu privire la amândouă. De fapt se întâmplă adeseori ca cineva să nu aibă de loc cunoştinţă de rămăşiţa lui Israel şi să piardă cu totul din vedere adevăratul loc şi nădejdea Bisericii. Acestea sunt greşeli mari de cari cititorul trebuie să caute să se ferească. Să nu creadă ca astea sunt doar închipuiri făcute numai pentru cei doritori de lucruri noi şi fără nici-o legătură cu viaţa. Deloc! Ce este fără însemnătate pentru viaţa noastră să ştim dacă ţinem de cer sau de pământ? Este fără însemnătate pentru noi să ştim daca ne vom odihni în locaşurile de sus, sau dacă vom trece aici pe pământ prin judecăţile din Apocalipsa? Cine ar putea spune aşa ceva? Adevărul este că ar fi greu de spus care adevăruri ar fi mai practice decât acelea cari zugrăvesc soarta deosebită a rămăşiţei

pământeşti a lui Israel şi a Bisericii cereşti. Nu mă voi întinde mai mult aici asupra acestui lucru, dar cititorul îl va găsi vrednic de o cercetare mai adâncă, tăcută şt liniştită. Vom sfârşi printr-o ochire asupra sărbătorii corturilor – cea din urmă sărbătoare a anului Iudaic.

Această sărbătoare ne arată mai dinainte vremea slavei lui Israel în zilele din urmă, şi de aceea cu ea se sfârşeşte, cum nu se poate mai bine, tot şirul sărbătorilor. Secerişul era strâns, totul era sfârşit, hambarele erau pline; şi Domnul voia ca poporul să-şi arate bucuria printr-o sărbătoare. Dar, vai! Pare că ei n-au ştiut să înţeleagă de loc gândul lui Dumnezeu în legătură cu această poruncă măreaţă. Ei au uitat că fuseseră străini şi călători şi de aceea au uitat de mult această sărbătoare. Din zilele lui Iosua până pe vremea lui Neemia sărbătoarea corturilor nu fusese sărbătorită niciodată. Ea eră păstrată pentru mica rămăşiţă care se înapoiase din robia Babilonului, să facă ce nu făcuse nici chiar în zilele strălucite ale lui Solomon. „Toată adunarea celor ce se întorseseră din robie a făcut corturi şi au locuit în aceste corturi. Din vremea lui Iosua, fiul lui Nun, până în ziua aceasta, nu mai făcuseră copiii lui Israel aşa ceva. Şi a fost foarte mare veselie” (Neemia 8:17). Ce îmbucurător trebuie să fi fost pentru ei, cari îşi atârnaseră arfele în sălciile Babilonului, să se găsească la umbra sălciilor din Canaan! Era un dulce gust înainte mergător al vremii care înfăţişa sărbătoarea corturilor, când seminţiile lui Israel adunate din nou se vor odihni în acele leagăne din Împărăţia de o mie de ani, pe cari le va ridica pentru ei mâna credincioasă a Domnului în ţara pe care a jurat că o va da lui Avraam şt urmaşilor săi pentru totdeauna. Clipă de trei ori fericită, când cele cereşti se vor întâlni cu cele pământeşti, în „ziua întâi” şi în „a opta zi” a sărbătorii corturilor. „În ziua aceea voi asculta, zice Domnul, voi asculta cerurile, şi ele vor asculta pământul, şi pământul va asculta grâul, mustul şi untul de lemn şi acestea vor asculta pe Israel” (Osea 2:21-22).

Este în cel din armă capitol al lui Zaharia un loc frumos care dovedeşte îndeosebi că adevărata prăznuire a sărbătorii corturilor ţine de slava zilelor de pe urmă. „Toţi cei ce vor mai rămâne din toate neamurile venite împotriva Ierusalimului, se vor sui în fiecare an să se închine înaintea Împăratului, Domnul oştirilor, şi să prăznuiască sărbătoarea corturilor” (Zaharia 14:16). Ce privelişte! Hotărât că Ierusalimul însemnează Ierusalim; neamuri însenineză neamuri, şi sărbătoarea corturilor însemnează, sărbătoarea corturilor. Este aici cava ca neputinţă de necrezut? Sărbătoarea corturilor va fi prăznuită din nou în Ţara Canaanului şi neamurile celor mântuiţi se vor sui sa ia parte la praznicele ei sfinte şi slăvite. Atunci războaiele lui Israel se vor sfârşi, vuietul bătăliilor va înceta. Suliţa şi sabia vor îi prefăcute în unelte paşnice de agricultura; Israel se va odihni la umbra răcoritoare a viei şi a smochinilor săi, şi tot pământul se va bucura sub domnia Domnului Păcii. Priveliştea pe care ne-o dau filele Scripturii. Umbrele din Vechiul Testament o pre-închipuie, proorocii o vestesc, credinţa o crede şi nădejdea o ia în stăpânire mai dinainte. La sfârşitul capitolului nostru, citim: „Aşa a spus Moise copiilor lui Israel cari sunt sărbătorile Domnului”. Acesta era numele lor adevărat de la început; dar în Evanghelia după Ioan, ele sunt numite „sărbătorile Iudeilor”. De mult încetaseră să mai fie sărbătorile Domnului. El era înlăturat. Nu-L mai vroiau; de aceia în Ioan 7, când fraţii lui Isus L-au chemat să se suie la „sărbătoarea Iudeilor, adică a corturilor, El a răspuns: „Vremea Mea n-a venit încă”, şi, când S-a suit, S-a suit „pe ascuns” ca să-Şi ia locul înafară de toată sărbătoarea, şi să cheme orice suflet însetat să vină la El şi să bea. Este aici o lecţie foarte însemnată. Orânduirile dumnezeieşti se strică repede în mâinile omului; dar ce fericire este să ştii că sufletul însetat, care simte golul şi seceta unui sistem de forme reci religioase, n-are decât să alerge la Isus, ca să bea fără plată din izvoarele Sale nesecate, şi să ajungă astfel un izvor de binecuvântări pentru alţii.

Sunt multe lucruri în acest scurt capitol de interes pentru omul duhovnicesc. Am văzut la capitolul 23 istoria legăturilor lui Dumnezeu cu Israel, de la aducerea adevăratului Miel de Paşte până la odihna şi slava împărăţiei de o mie de ani. În capitolul 24, avem doua gânduri mari. Mai întâi, mărturia şi amintirea celor douăsprezece seminţii păstrată necurmat înaintea lui Dumnezeu, prin puterea Duhului şi prin preoţia lui Hristos. Apoi, căderea Israelului pământesc şi judecata dumnezeiască împotriva lor. Trebuie să înţelegem bine pe cea dintâi, ca să putem înţelege şi pe a doua.

Untdelemnul curat tescuit înfăţişează harul Duhului Sfânt, întemeiat pe lucrarea lui Hristos, care e arătată prin sfeşnicul „de aur bătut”. „Măslinele erau tescuite ca să dea „untdelemn” iar aurul era „bătut” (ciocănit) ca să facă sfeşnicul. Cu alte cuvinte, harul si lumina Duhului se întemeiază pe moartea lui Hristos, şi se păstrează în toată curăţia şi puterea lor prin preoţia lui Hristos. Candela de aur îşi răspândea lumina în tot cuprinsul locului sfânt, în timpul ceasurilor lungi de noapte, când întunerecul domnea asupra poporului şi toţi erau cufundaţi în somn. În toate acestea ni se arata credincioşia lui Dumnezeu faţă de poporul Său, oricare ar fi starea lor de afară. Întunerecul şi somnul pot să se coboare asupra lor, dar candela trebuia să ardă „neîncetat”. Marele preot era răspunzător să vegheze ca lumina neschimbată a mărturiei să ardă în timpul ceasurilor triste ale nopţii. „Aaron sa-l pregătească dincoace de perdeaua dinlăuntru, care este înaintea mărturiei în cortul întâlnirii, pentru ca să ardă neîncetat de seara până dimineaţa în faţa Domnului”. Păstrarea acestei lumini nu era lăsată în grija lui Israel. Dumnezeu îngrijise ca cineva să fie însărcinat să vegheze necurmat asupra ei.

Nu se pomeneşte de aluat în aceste pâini. Ele înfăţişează fără îndoială pe Hristos, în legătură cu „cele douăsprezece seminţii ale lui Israel”. Ele erau puse în locul sfânt înaintea Domnului, pe masa curată, timp de şapte zile, după cari erau hrana lui Aaron şi a fiilor săi. Iată care era starea lui Israel înaintea Domnului, oricum S-ar fi arătat el în afară. Cele douăsprezece seminţii sunt veşnic înaintea Lui. Pomenirea lor nu poate pieri niciodată. Ele sunt aşezate într-un şir rânduit de Dumnezeu, în locul sfânt, acoperite de tămâia mirositoare a lui Hristos, şi scăldate pe masa curată pe care se odihnesc de razele strălucitoare ale candelelor de aur, cari strălucesc cu o lumină netulburată, în ceasurile cele mai întunecate ale nopţii morale a poporului.

Este bine să vedem că aceste învăţături nu sunt doar închipuiri de ale noastre. Ca dovadă, în Evrei 9, vedem că toate aceste lucruri erau „închipuiri ale lucrurilor cari sunt în ceruri” şi în Evrei 10:1 ni se spune că ele erau „umbra bunurilor viitoare”. Suntem deci îndreptăţiţi să credem că sunt nişte „lucruri în ceruri” cari răspund „închipuirilor”, – că este ceva care răspunde „umbrei”. Cu un cuvânt, suntem îndreptăţiţi să credem că este „în ceruri” ceva care răspunde „celor şapte candele”, cu „masa curată”, şi cu „cele douăsprezece pâini”. Asta nu este o născocire omenească, ci un adevăr dumnezeiesc, cu care credinţa s-a hrănit în toate timpurile. Ce însemna altarul lui e, făcut din „douăsprezece pietre” pe vârful muntelui Carmel? Nu era altceva decât arătarea în afară a credinţei lui în adevărul pe care-l înfăţişau cele „douăsprezece pâini. El credea în unitatea nezdruncinată a poporului Israel păstrată înaintea lui Dumnezeu prin făgăduinţa făcută lui Avraam, lui Isaac şi lui Iacov, oricare ar fi fost starea de afară a poporului. Omul putea să caute în zadar arătarea aievea a unităţii celor douăsprezece pâini acoperite cu tămâie curată, aşezate în şirul poruncit de Dumnezeu pe masa curata; şi chiar dacă înafară totul era învelit în umbrele nopţii, credinţa, la lumina celor şapte candele de aur, putea să deosebească în ele acelaş adevăr mare, adică unitatea celor douăsprezece seminţii. Aşa era atunci, şi aşa este şi astăzi. Noaptea este tristă şi neagră. Nu este în toată această lume o singură rază de lumină care să poată face să se zărească unitatea seminţiilor lui Israel. Ele sunt risipite printre celelalte neamuri şi pierdute pentru ochii omului. Dar pomenirea lor este înaintea Domnului. Credinţa recunoaşte lucrul acesta, căci ea ştie ca toate făgăduinţele lui Dumnezeu sunt „da” şi „amin” în Hristos Isus. Ea vede, prin lumina desăvârşită a Duhului, aducerea aminte a celor douăsprezece seminţii, păstrată cu scumpătate în locul sfânt de sus. Ascultaţi glasul credinţei; „Şi acum sunt dat în judecată pentru nădejdea făgăduinţei pe care a făcut-o Dumnezeu părinţilor noştri

şi a cărei împlinire o aşteaptă cele douăsprezece seminţii ale noastre cari slujesc necurmat lui Dumnezeu zi şi noapte" (Fapte 26:6-7). Dacă împăratul Agripa ar fi întrebat pe Pavel: „Unde sunt cele douăsprezece seminţii?", ar fi putut el să i le arate? Nu. Dar, de ce nu? Pentru că nu putea să le vadă? Nu, ci pentru că Agripa n-avea ochi să le vadă. Cele douăsprezece seminţii erau dincolo de vederea tui Agripa. Trebuia ochiul credinţei şi lumina Duhului lui Dumnezeu ca să poată deosebi cele douăsprezece pâini aşezate pe masa curată în locul sfânt înaintea lui Dumnezeu. Ele erau acolo, şi Pavel le vedea acolo, deşi clipa în care îşi arăta încredinţarea aceasta era cât se poate de neagră. Credinţa nu se lasă dusă de ce vede. Ea se aşează pe stânca înaltă a Cuvântului veşnic al lui Dumnezeu, şi în tot se hrăneşte cu Cuvântul neschimbător al Aceluia care nu poate minţi. Necredinţa poate să privească uimită într-o parte şi într-alta, şi să întrebe: „Unde sunt cele douăsprezece seminţii?" Sau: „Cum vor putea fi ele găsite iertate şi unite?" Na se poate răspunde. Nu pentru că nu se poate da nici un răspuns, ci pentru că necredinţa nu poate deloc să se ridice până la punctul, de unde se poate înţelege răspunsul. Credinţa este tot atât de sigura că amintirea celor douăsprezece seminţii ale lui Israel, este păstrată înaintea Dumnezeului lui Israel, cum este de sigură că cele douăsprezece pâini erau puse în flecare zi de Sabat pe masa de aur. Dar cine ar putea încredinţa pe un necredincios despre aşa ceva? Cine ar putea face să creadă un asemenea adevăr pe aceia, cari sunt mânaţi, în toate lucrurile, de mintea sau bunul lor simţ şi cari nu ştiu ce înseamnă a „nădăjdui împotriva oricărei nădejdi". Credinţa găseşte fapte dumnezeieşti şi adevăruri vecinice în mijlocul unei lumi, unde mintea şi bunul simt nu vad nimic. Oh! de am avea o credinţă mai adâncă! O, de am prinde cu mai multă tărie, orice cuvânt care vine din gura Domnului, şi să ne hrănim cu el ca nişte copii.

Ajungem acum la al doilea punct al capitolului nostru – adică părăsirea Domnului de către Israelul pământesc şi judecata dumnezeiască pentru această părăsire.

Locul deosebit dat acestei istorisiri de către scriitorul însuflat de Dumnezeu este izbitor şi interesant. Fără îndoială că este pusă aici ca să ne dea cealaltă fată a tabloului zugrăvit în cele dintâi stihuri ale acestui capitol. Israelul trupesc a păcătuit împotriva Domnului. Numele Domnului a fost hulit printre neamuri. Mânia a venit asupra poporului, judecăţile unui Dumnezeu supărat au căzut asupra lor. Dar se apropie ziua când norul întunecat şi des al judecăţii va fi risipit, şi atunci cele douăsprezece seminţii, în unirea lor nedespărţită, se vor înfăţişa înaintea tuturor neamurilor ca dovada minunată a credincioşiei şi bunătăţii Domnului. „În ziua aceea, vei zice: „Te laud, Doamne, căci ai fost supărat pe mine, dar mânia Ta s-a potolit şi m-ai mângâiat!" „Iată, Dumnezeu este izbăvirea mea; voi fi plin de încredere, şi nu mă voi teme de nimic, căci Domnul Dumnezeu este tăria mea şi pricina laudelor mele, şi El m-a mântuit." Veţi scoate apă cu bucurie din izvoarele mântuirii, şi veţi zice în ziua aceea: „Lăudaţi pe Domnul, chemaţi Numele Lui, vestiţi lucrările Lui printre popoare, pomeniţi mărimea Numelui Lui! Cântaţi Domnului, căci a făcut lucruri strălucite: să fie cunoscute în tot pământul!" Strigă de bucurie şi veselie, locuitoare a Sionului, căci mare este în mijlocul tău Sfântul lui Israel" (Isaia 12). „Fraţilor, pentru ca să nu vă socotiţi singuri înţelepţi, nu vreau să nu ştiţi taina aceasta: o parte din Israel a căzut într-o împietrire, care va ţine până va intra numărul deplin al Neamurilor. Şi atunci tot Israelul va fi mântuit, după cum este scris: „Izbăvitorul va veni din Sion, şi va îndepărta toate nelegiuirile de la Iacov. Acesta va fi legământul pe care-l voi face cu ei, când le voi şterge păcatele." În ce priveşte Evanghelia, ei sunt vrăjmaşi, şi aceasta spre binele vostru; dar în ce priveşte alegerea, sunt iubiţi, din pricina părinţilor lor. Căci lui Dumnezeu nu-I pare rău de darurile şi de chemarea făcută. După cum voi odinioară n-aţi ascultat de Dumnezeu, şi după cum prin neascultarea lor aţi căpătat îndurare acum, tot aşa, ei acum n-au ascultat, pentru ca prin îndurarea arătată vouă să capete şi ei îndurare. Fiindcă Dumnezeu a închis pe toţi oamenii în neascultare, ca să aibă îndurare de toţi. O, adâncul bogăţiei, înţelepciunii şi ştiinţei lui Dumnezeu! Cât de nepătrunse sunt judecăţile Lui, şi cât de neînţelese sunt căile Lui! Şi în adevăr, „cine a cunoscut gândul Domnului? Sau cine a fost sfetnicul Lui? Cine I-a dat ceva întâi, ca să aibă de primit înapoi?" Din El, prin El, şi pentru El sunt toate lucrurile. A Lui să fie slava în veci! Amin" (Rom. 11:25-36). Am putea aduce mai multe locuri din Scriptură ca să dovedim că, deşi Israel este sub judecata lui Dumnezeu din pricina păcatului, totuşi lui Dumnezeu nu-I pare rău de darurile şi chemarea făcută, că, deşi Cel ce a hulit este ucis cu pietre afară din tabără, cele douăsprezece pâini rămân neatinse în locul sfânt. Glasul proorocilor spune, şi glasul apostolilor întăreşte adevărul slăvit că, „tot Israelul va fi mântuit" nu pentru că n-a păcătuit, ci pentru că darurile şi chemarea lui Dumnezeu sunt fără părere de rău. Creştinii să bage de seamă să nu dispreţuiască „făgăduinţele făcute părinţilor". Daca aceste făgăduinţe sunt înlăturate s-au întrebuinţate rău prin fel de fel de tâlcuiri nebiblice se loveşte de-a dreptul în adevărul şi insuflarea Scripturii. Dacă se înlătură o parte prin tâlcuiri nebiblice, se poate face acelaş lucru şi cu altă parte. Dacă un loc e tâlcuit în chip nelămurit, se poate face ia fel cu un altul; şi aşa am pierde acea siguranţă binecuvântată care este temelia odihnei noastre cu privire la tot ce a spus Domnul.

Cititorul va vedea o mare legătură morală între acest capitol şi cel dinainte. În capitolul 24, vedem cum casa lui Israel este păstrată pentru ţara Canaanului. În capitolul 25, vedem că ţara Canaanului este păstrată pentru casa lui Israel. Amândouă împreună sunt un adevăr pe care nici-o putere de pe pământ sau din iad nu-i poate nimici. „Tot Israelul va fi mântuit", şi „ţara nu va fi vândută de veci".

Cititorul va băga de seamă, fără îndoială, chipul deosebit în care începe capitolul nostru: „Domnul a vorbit lut Moise, pe muntele Sinai". Cea mai mare parte a celor spuse în Levitic pornesc de la cortul întâlnirii. Şi e uşor de înţeles de ce. Aceste orânduiri erau într-o legătură deosebită cu slujba lui Dumnezeu, cu adunarea lui Israel, cu slujba preoţilor sau cu starea morală a poporului, şi de aceea pornesc, cum e şi de aşteptat, de la „cortul întâlnirii". Aici, totuşi vorbirea porneşte dintr-un loc cu totul deosebit. „Domnul a vorbit cu Moise pe muntele Sinai". Ştim că în Scriptură orice vorbă are un înţeles anumit deci, suntem îndreptăţiţi să aşteptăm de la muntele „Sinai" o vorbire deosebită de cea care ne vine de la „cortul întâlnirii". Şl într-adevăr, capitolul la care am ajuns vorbeşte despre drepturile Domnului ca Domn al întregului pământ. Nu este slujba şi legătura unei case preoţeşti, sau întocmirea lăuntrică a poporului, ci drepturile lui Dumnezeu de conducător, dreptul Lui de a da unui anumit popor o anumită bucată de pământ, pe care s-o aibă ca arendaş al Lui. Cu un cuvânt, nu este Domnul din locaşul de închinare, ci Domnul de pe „muntele Sinai" – scaunul Lui de domnie, de cârmuire.

Vedem aici cum vrea Domnul să fie ţara Lui. El vrea ca ţara să se bucure de un an de Sabat, şi acel an avea să fie o dovadă a belşugului celui mare, cu care avea să binecuvânteze El pe arendaşii Lui. Fericiţi arendaşi! Ce cinste să atârni de-a dreptul de Domnul! Nici-o chirie, nici-o dare, nici-o sarcină. S-ar putea zice pe bună dreptate: „Ferice de poporal al cărui Dumnezeu este Domnul". Vai! Ştim că israeliţii n-au luat în plină stăpânire această ţară bogată pe care i-o dăruise Domnul. El le-o dăduse toată şi le-o dăduse pentru totdeauna. Ei n-au luat decât o parte şi aceia pentru o vreme. Totuşi ea e totdeauna acolo; moşia este acolo, deşi arendaşii sunt izgoniţi deocamdată. „Pământurile să nu se vândă de veci; căci ţara este a Mea, iar voi sunteţi la Mine ca nişte străini şi venetici" (Levitic 25:23). Ce înseamnă asta decât că ţara Canaanului este în chip deosebit a Domnului şi că El vrea s-o stăpânească prin seminţiile lui Israel? Este adevărat că „tot pământul este al Domnului", dar asta este cu totul altceva. E vădit că Lui I-a plăcut în sfaturile Sale, cari nu se pot pătrunde, să pună o stăpânire deosebită pe ţara Canaanului şi să supună această ţară la anumite orânduiri, ca s-o despartă de toate celelalte ţări, numind-o „ţara Sa", şi s-o deosebească prin judecăţi, porunci şi sărbători, a căror singură privire ne luminează mintea şi ne mişcă inima. Unde citim noi că ar mai fi, pe toată fata pământului, o ţară care să se bucure de un an de odihnă necurmată, de un an de cel mai deplin belşug? Necredinciosul va întreba: „Cum se

poate aşa ceva?" El se poate îndoi că s-ar putea aşa ceva, dar credinţa primeşte un răspuns mulţămitor din însăşi gura Domnului. „Dacă veţi zice: „Ce vom mânca în anul al şaptelea, fiindcă nu vom semăna şi nu vom strânge rodirile?" Eu vă voi da binecuvântarea Mea în anul al şaselea, şi pământul va da roade pentru trei ani. Când veţi semăna în anul al optulea, veţi mânca tot din vechile roade până la al nouălea an, până la noile roade, veţi mânca tot din cele vechi." (versetele 20-22). Omul firesc ar putea zice:.Ce vom face pentru semănăturile noastre?" Răspunsul lui Dumnezeu este: „Voi porunci ca binecuvântarea Mea să fie asupra voastră" „.Binecuvântarea" lui Dumnezeu face de o mie de ori mai mult decât „semănăturile" omului (Proverbe 10:22). El nu vroia să-i lase să sufere de foame în anul Său sabatic. Ei aveau să se hrănească cu roadele binecuvântării Lui, când prăznuiau anul Său de odihnă – an care închipuia mai dinainte Sabatul veşnic, care rămâne încă de venit pentru poporul lui Dumnezeu.

Fiecare a şaptea zi era o zi de Sabat; flecare al şaptelea an era un an de Sabat şi la capătul celor şapte ori şapte ani era un an de veselie. Flecare din aceste sărbători înfăţişau ochiul credinţei priveliştea binecuvântată a unei vremi când munca şi truda vor înceta, sau „sudoarea frunţii" nu va mai fi nevoie pentru potolirea foamei; când un pământ din împărăţia de o mie de ani, îmbogăţit prin îmbelşugatele ploi ale harului dumnezeiesc şi făcut roditor prin razele strălucitoare ale „Soarelui neprihănirii", îşi va vărsa belşugul în hambarele şi teascurile poporului lui Dumnezeu. Fericită vreme! Fericit popor! Ce bine este se ştii că acestea nu sunt închipuiri, sau păreri, ci adevăruri adevărate ale descoperirii dumnezeieşti, de cari are să se bucure „credinţa (care) este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredinţare despre lucrurile care nu se văd." (Evrei 11:1). Dintre toate sărbătorile evreieşti, anul de veselie pare că era cel mai mişcător şi cel mai îmbucurător El era în legătură cu ziua cea mere a ispăşirii. Tocmai când se vărsase sângele jertfei, se auzea sunetul de izbăvire al trâmbiţei anului de veselie pe dealurile şi în văile ţării Canaanului. Acest sunet, atât de dorit, era menit să trezească poporul în inima fiinţei sale morale, să mişte sufletul până în cele mai mari adâncimi şi să facă să ţâşnească şi să curgă un şiroi strălucitor de bucurie dumnezeiască de nespus, în lungul şi-n largul ţării. „În ziua ispăşirii să sunaţi cu trâmbiţa în toată ţara voastră". Nici-un colţ de ţară nu trebuia să rămână necercetat de „sunetul cel vesel". Priveliştea veseliei era tot atât de întinsă ca şi a ispăşirii pe care se întemeia veselia.

Toate clasele şi toate stările poporului puteau să simtă înrâurirea sfântă şi binefăcătoare a acestei înalte orânduiri. Cel surghiunit se întorcea în ţara sa; robul era lăsat slobod, datornicul era iertat de datoria lui; fiecare familie îşi deschidea sânul ca să-şi primească din nou pe cei depărtaţi de mult din ea; fiecare moştenire sau stăpânire îşi găsea iar stăpânul izgonit. Sunetul trâmbiţei era semnal binevenit şi zguduitor pentru cel închis, ca să plece; la auzul lui, robul arunca de pe el lanţurile, ucigaşul fără voie se întorcea acasă; săracii şi cei ce sărăciseră intrau iar în stăpânirea moştenirilor pe cari le pierduseră. De îndată ce se auzea sunetul trâmbiţei, se ridica măreţ valul puternic al binecuvântărilor şi îşi trimetea adierile înviorătoare până în locurile cele mai depărtate ale ţării, aşa de mult ocrotită de Domnul.

Anul de veselie aducea aminte cumpărătorului şi vânzătorului că ţara este a Domnului şt că nu trebuia vândută. Puteau să se vândă „secerişurile", dar aceasta era tot ce se putea vinde.

Domnul nu putea să dea nimănui ţara de veci. Este însemnat, să ţinem bine în minte acest gând, căci poate deschide o mare parte de adevăr. Dacă ţara Canaanului nu trebuie vândută – dacă Domnul spune că ea este a Lui pentru totdeauna, pentru cine o vrea? Cine trebuie să fie arendaşii? Aceia cărora le-a dat-o printr-un legământ veşnic, ca s-o stăpânească ei cât va ţinea lumea, adică din neam în neam. Nu este pe tot pământul înaintea lui Dumnezeu, un loc asemănător cu ţara Canaanului. Acolo, Domnul şi-a aşezat scaunul de domnie şi sfântul Său locaş; acolo preoţii Săi slujeau necurmat înaintea Lui; acolo se auzea glasul proorocilor mărturisind despre prăpădul de atunci şi despre ridicarea din nou şi slava viitoare; acolo Ioan Botezătorul şi-a urmat şi şi-a sfârşit lucrarea de înainte mergător al lui Mesia, acolo s-a născut Mântuitorul dintr-o femeie, acolo a fost botezat, acolo a propovăduit şi a învăţat, acolo a lucrat şi a murit, acolo S-a înălţat biruitor la dreapta lui Dumnezeu, acolo S-a pogorât Sfântul Duh în putere la Rusalii, de acolo s-a răspândit Evanghelia până la marginile pământului, acolo se va coborî în curând Domnul slavei şi îşi va pune piciorul „pe muntele Măslinilor", acolo va fi aşezat iarăşi scaunul Său de domnie şi închinarea Lui. Într-un cuvânt, ochii Săi şi inima Sa sunt în totdeauna acolo, pulberea din Ierusalim îi este scumpă. El este locaşul tuturor gândurilor Sale şi al tuturor lucrărilor Sale cu privire la acest pământ şi planul Lui este să facă din ţara aceasta ceva de o minunăţie veşnică, bucuria multor neamuri de oameni. Este deci, foarte însemnat să înţelegem bine aceste adevăruri interesante cu privire la ţara Canaanului. Domnul a zis despre această ţară: „Ea este a Mea". Cine I-ar putea-o lua? Unde este regele sau împăratul, unde este puterea omenească sau drăcească, în stare să smulgă „această ţară plăcută" din mâna atotputernică a Domnului? Este adevărat că ea a fost un măr de ceartă pentru toate neamurile. Ea a fost şi va mai fi locul unor războaie şi măceluri crâncene. Dar deasupra vuietului bătăliilor şi al certurilor neamurilor, se aud aceste cuvinte, de o limpezime şi putere dumnezeiască pentru urechea credinţei: „Această ţară este a Mea". Domnul nu poate lăsa această ţară, nici cele „douăsprezece seminţii", prin cari El are s-o moştenească pentru totdeauna. Cititorul să se gândească adânc la adevărul acesta, să se ferească de nepăsare sau tâlcuire greşită în această privinţă. Dumnezeu n-a lepădat nici pe poporul Său, nici ţara pe care a jurat să i-o dea în stăpânire veşnic. „Cele douăsprezece pâini", din capitolul 24 al Leviticului, mărturisesc adevărul dintâi şi „sărbătoarea" din capitolul 25 ai Leviticului, mărturiseşte adevărul al doilea. Amintirea celor „douăsprezece seminţii ale lui Israel" este în totdeauna înaintea Domnului, şi se apropie repede clipa când trâmbiţa anului de veselie va răsuna pe munţii Palestinei. Atunci, în adevăr, robul va arunca lanţurile ruşinoase pe cari le-a purtat atât de mult timp. Atunci cel surghiunit se va întoarce în această ţară fericită, din care a fost izgonit atât de mult timp. Atunci orice datorie va fi iertată, orice sarcină va fi ridicată şi orice lacrimă va fi ştearsă. „Căci aşa vorbeşte Domnul: „Iată, voi îndrepta spre el pacea ca un râu, şi slava neamurilor ca un pârâu ieşit din matcă, şi veţi fi alăptaţi; veţi fi purtaţi în braţe, şi dezmierdaţi pe genunchi. Cum mângâie pe cineva mamă-sa, aşa vă voi mângâia Eu, da, veţi fi mângâiaţi în Ierusalim! Şi când veţi vedea aceste lucruri, inima vi se va bucura, şi oasele voastre vor prinde putere ca iarba." Domnul Îşi va arăta astfel puterea faţă de robii Săi, dar va face pe vrăjmaşii Lui să-I simtă mânia. „Căci iată, Domnul vine într-un foc, şi carele Lui sunt ca un vârtej; Îşi preface mânia într-un jăratic, şi ameninţările în flăcări de foc. Căci cu foc Îşi aduce Domnul la îndeplinire judecăţile, şi cu sabia Lui pedepseşte pe oricine, şi cei ucişi de Domnul vor fi mulţi la număr. Cei ce se sfinţesc şi se curăţesc în grădini, mergând unul câte unul, în mijlocul celor ce mănâncă şi carne de porc, şi şoareci şi alte lucruri urâcioase, toţi aceia vor pieri, zice Domnul. „Eu pedepsesc faptele şi gândurile lor! Dar vine vremea când voi strânge toate neamurile şi toate limbile; ele vor veni şi vor vedea slava Mea. Şi voi pune un semn între ele şi voi trimite la neamuri pe cei ce vor scăpa din Israel, la Tarsis, la Pul şi la Lud, care trag cu arcul, la Tubal şi la Iavan, în ostroavele depărtate, care n-au auzit vorbindu-se niciodată de Mine, şi n-au văzut slava Mea, ei vor vesti slava Mea printre neamuri. Vor aduce pe toţi fraţii voştri în mijlocul tuturor neamurilor, ca dar Domnului, pe cai, în cară şi pe tărgi, pe catâri şi pe dromadere, la muntele Meu cel sfânt la Ierusalim, zice Domnul, cum îşi aduc copiii lui Israel darurile de mâncare, într-un vas curat, la Casa Domnului. Şi voi lua şi dintre ei, pe unii ca preoţi şi Leviţi, zice Domnul. Căci după cum cerurile cele noi şi pământul cel nou, pe care le voi face, vor dăinui înaintea Mea zice Domnul, aşa va dăinui şi sămânţa voastră şi numele vostru. În fiecare lună nouă şi în fiecare Sabat, va veni orice făptură să se închine înaintea Mea, zice Domnul" (Isaia 66:12-23).

Şi acum să ne gândim o clipă la înrâurirea acestei sărbători asupra afacerilor de la om la om. „Dacă vindeţi ceva aproapelui vostru, nici-unul din voi să nu înşele pe fratele lui. Să cumperi de la aproapele tău socotind anii de la anul de veselie; şi el să-ţi vândă socotind anii de rod” (Levitic 25:14-15). Scara preturilor trebuia regulată de anul de veselie. Dacă anul de veselie era aproape, preţul era scăzut; dacă era departe, preţul era urcat. Toate învoielile omeneşti cu privire la pământuri încetau în clipa când se auzea trâmbiţa anului de veselie, fiindcă ţara era a Domnului, şi anul de veselie punea din nou totul în starea de mai înainte.

De aici învăţăm o lecţie frumoasă. Daca inimile noastre se hrănesc cu nădejdea neclintită a întoarcerii Domnului, vom pune puţin preţ pe toate lucrurile pământeşti. Nu se poate să aşteptăm pe Fiul din cer, şi sa nu fim despărţiţi de lume. „Blândeţea voastră să fie cunoscută de toţi oamenii. Domnul este aproape” (Filip 4:5). Cineva poate ţinea de „învăţătura despre împărăţia de o mie de ani”, cum se zice, sau învăţătura despre a doua venire a Domnului”, şi să fie totuşi un om din lume; dar cine trăieşte în aşteptarea necurmată a arătării lui Hristos trebuie să se despartă de ceia ce va fi judecat şi nimicit, când va veni El. Nu este vorba aici de scurtimea şi de nesiguranţa vieţii omeneşti, ceia ce este foarte adevărat, nici în faptul că lucrurile de aici sunt trecătoare şi nu dau mulţumire sufletului, ceea ce iarăşi este adevărat. E vorba de ceva mult mal puternic, şi de o înrâurire mai mare de cât toate acestea, şi anume de faptul că „Domnul este aproape”. O, de ne-ar fi atinse inimile şi de ne-ar fi înrâurită puterea în orice prilej de acest adevăr de preţ şi sfinţitor!

Acest capitol cere puţine lămuriri. El cuprinde înşirarea mişcătoare a binecuvântărilor unite cu ascultarea, de o parte, şi urmările grozave ale neascultării, de altă parte. Dacă Israel ar fi fost ascultător, ar fi fost nebiruit. Dumnezeu ar fi fost în totdeauna scutul şi apărarea lor. Nici-o altă armă făurită împotriva lor n-ar fi izbutit. Dar Dumnezeu nu putea sta decât în mijlocul unui popor ascultător. Domnul nu putea să sfinţească prin starea Lui neascultarea şi răutatea. Neamurile cari se închinau la idoli de jur împrejurul său, puteau să se mândrească cu tăria lor şi puterea lor militară. Israel nu se putea bizui decât pe braţul Domnului şi acest braţ nu putea niciodată să se întindă ca să apere nelegiuirea şi răzvrătirea. Tăria lor era să meargă cu Dumnezeu intr-un duh de dependenţă şi de ascultare. Cată vreme mergeau în felul acesta, împrejurul lor era un zid de foc, care să-l apere împotriva oricărui vrăjmaş şi împotriva oricărei primejdii.

Dar vai! Israel nu şi-a făcut datoria! Cu toate înştiinţările înspăimântătoare puse înaintea lor, ei au părăsit pe Domnul şi au slujit altor dumnezei, şi au adus astfel asupra lor judecăţile grozave cu cari au fost ameninţaţi aici, şi a căror citire numai e de ajuns ca să te facă să te înflori. În ceasul de faţă, ei sunt tot sub povara acestor judecăţi. Risipiţi şi împrăştiaţi, istoviţi şi izgoniţi din ţara lor, ei sunt dovada judecăţii neînduplecate şi adevărului Domnului. Ei dau tuturor neamurilor pământului o lecţie straşnică despre cârmuirea morală a lui Dumnezeu – lecţie pe care aceste neamuri ar face bine s-o cerceteze cu luare aminte, lecţie pe care şi inimile noastre ar trebui s-o adâncească.

Noi suntem foarte porniţi să amestecăm două lucruri foarte deosebite în Cuvântul lui Dumnezeu, şi anume: cârmuirea lui Dumnezeu şi harul lui Dumnezeu. Acest amestec duce la urmări supărătoare. El slăbeşte în noi simţământul măreţiei cârmuirii lui Dumnezeu şi pe al curăţiei, plinătăţii şi mărimii harului. Este adevărat că, în cârmuirea Sa, Dumnezeu îşi păstrează dreptul să lucreze cu răbdare, cu îngăduială şi cu îndurare, dar arătarea acestor însuşiri, în legătură cu scaunul Său de domnie, în cârmuirea morală a lumii, trebuie deosebită de faptele fără condiţii ale harului curat şi fără margini.

Capitolul de faţă este ca o dare de seama asupra cârmuirii dumnezeieşti în lume, şi totuşi găsim în el lucruri ca acestea. Aici vedem pe Dumnezeu ca un cârmuitor, răspunzând, în îndurarea Sa răbdătoare, la cele dintâi şi cele mai slabe suspine ale unei inimi înfrânte şi pocăite. Istoria Judecătorilor şi a împăraţilor ne dă multe pilde în cari se vede acest har în cârmuirea dumnezeiască. Adeseori, sufletul Domnului a fost îndurerat din pricina lui Israel (Judecători 10:16) şi le-a trimes un izbăvitor după altul, până când în cele din urmă nu i-a mai rămas nici-o nădejde, şi cinstea scaunului de domnie a cerut izgonirea lor din ţara pe care erau cu totul nevrednici s-o păstreze.

Toate acestea privesc cârmuirea lui Dumnezeu în lume. Dar în curând Israel va fi pus în stăpânirea ţării Canaanului, în puterea harului neschimbat şi nemărginit arătat în dreptatea dumnezeiască prin sângele de pe cruce. Nu prin faptele legii, nici prin aşezământul unei economii trecătoare, ci prin harul acela care „domneşte ca să dea neprihănirea prin Isus Hristos, Domnul nostru” – în puterea lui, ei nu vor mai fi izgoniţi niciodată din ţinuturile stăpânite de ei Nici-un vrăjmaş nu-i va mai tulbura. Se vor bucura de o odihnă desăvârşită sub scutul bunei voinţe a Domnului. Stăpânirea lor asupra ţării va fi potrivit harului dumnezeiesc cel veşnic, şi în puterea legământului celui veşnic „Ei vor fi mântuiţi de Dumnezeul Cel sfânt printr-o mântuire veşnică” (Isaia 45:17).

Facă Duhul lui Dumnezeu să înţelegem mai bine adevărul dumnezeiesc, şi să judecăm lucrurile cari sunt deosebite şi să împărţim cum trebuie cuvântul adevărului.

Această parte de la urmă a cărţii noastre vorbeşte despre juruinţă sau despre fapte de bunăvoie, prin cari cineva se juruieşte pe sine însuşi, sau ceea ce are Domnului. „Domnul a vorbit lui Moise, şi a zis: „Vorbeşte copiilor lui Israel şi spune-le: „Când se vor face juruinţe Domnului, dacă e vorba de oameni, ei să fie ai Domnului, după preţuirea ta. Iar preţuirea pe care o vei face unui bărbat de la douăzeci până la şaizeci de ani să fie de cincizeci de sicli de argint, după siclul sfântului locaş:” (versetul 1-3). Când o persoană se da prin juruinţă pe ea însăşi, sau vita, sau casa sa, sau ogorul său, Domnului, era vorba de o destoinicie sau de un preţ oarecare; pentru aceasta era o anumită scară de preţuire, după vârstă. Moise, ca apărător al drepturilor lui Dumnezeu, era chemat să preţuiască, în fiecare împrejurare, după măsura sfântului locaş. Dacă un om se hotărăşte să facă o juruinţă, trebuie pus la încercare şi măsurat cu măsura dreptăţii dumnezeieşti; şi totdeauna trebuie să facem deosebire între destoinicie şi drept. În Exod 30:15, citim cu privire la preţul răscumpărării: „Bogatul să nu plătească mat mult şi săracul să nu plătească mai puţin de o jumătate de siclul, ca dar ridicat pentru Domnul, pentru răscumpărarea sufletelor”. Când se vorbea de răscumpărare, toţi erau deopotrivă. Şi aşa e totdeauna. Oameni de sus şi oameni de rând, bogaţi şi săraci, învăţaţi şi neştiutori, bătrâni şi tineri, toţi sunt deopotrivă. „Nu este nici-o deosebire”. Toţi stau pe temelia sângelui lui Hristos. Poate să fie foarte mare deosebire în ce priveşte destoinicia lor, dar, în ce priveşte dreptul lor la acest sânge, nu e nici una. Se poate să fie o deosebire foarte mare în ce priveşte cunoştinţa, în ce priveşte darurile şt rodnicia, dar, în ce priveşte dreptul la sânge, nu este nici una. Lăstarul şi copacul cel mare, copilul şi tatăl, cel întors la Dumnezeu ieri şi credinciosul înaintat sunt toţi deopotrivă în această privinţă. „Bogatul nu va da mal mult şi săracul nu va da mai puţin”. Nu se putea da nimic mai mult, dar nici nu se putea lua mai puţin. „Noi avem o slobozenie deplină să intrăm în sfântul locaş prin sângele lui Isus”. Iată dreptul nostru de intrare. Odată intraţi, destoinicia noastră a fiecăruia va atârna de puterea noastră duhovnicească. Hristos este dreptul nostru. Sfântul Duh este destoinicia noastră. Eul meu n-are nimic a face nici cu unul nici cu altul. Ce har! Noi intrăm prin sângele lui Isus; ne bucurăm, prin Duhul Sfânt, de ceea ce găsim acolo. Sângele lui Isus deschide uşa; Sfântul Duh ne duce prin casă. Sângele lui Isus ne deschide sertarul; Duhul Sfânt ne pune înaintea cuprinsul lui. Sângele lui Isus ne dă în stăpânire sertarul; Duhul Sfânt ne face în stare să-i preţuim pietrele scumpe şi rare.

Dar în Levitic 27 este vorba numai de destoinicie şi mijloace. Moise avea o măsură neclintită pe care n-o putea coborî. El avea o anumită regulă, de la care nu se putea abate. Dacă cineva putea să ajungă acolo, bine; dacă nu, trebuia să-şi ia locul ce i se cuvenea.

Ce trebuia să facă deci cu cineva, care nu putea să ajungă la înălţimea cerinţelor arătate de cel ce înfăţişa dreptatea dumnezeiască? Ascultaţi răspunsul mângâietor: „Dacă cel ce a făcut juruinţa este prea sărac ca să plătească preţuirea aceasta făcută de tine, să-l aducă la preot, să-l preţuiască; şi preotul să facă o preţuire potrivit cu mijloacele omului aceluia.” (Levitic 27:8). Cu alte cuvinte, dacă este vorba de opintiri din partea omului ca să împlinească ce cere dreptatea dumnezeiască, trebuie să le împlinească. Dar, pe de altă parte, dacă un om se simte cu totul neputincios să împlinească aceste cerinţe, nu-i rămâne decât să alerge la har, care îl va primi aşa cum este. Moise înfăţişează drepturile dreptăţii dumnezeieşti. Preotul arată bogăţiile harului dumnezeiesc. Omul sărac, care nu putea să stea înaintea lui Moise, cădea în braţele preotului. Aşa e întotdeauna. Dacă noi nu putem „săpa pământul”, adică să fim ce cere Dumnezeu, putem „cerşi” adică putem cere mila Lui, şi din clipa când ne luăm locul de cerşetori, nu mai este vorba de ceea ce suntem în stare să facem, ci de ceea ce binevoieşte Dumnezeu să ne dea. Harul va încununa lucrarea lui Hristos, în veşnicie. Ce fericire să fim datornici ai harului! Ferice de cel ce primeşte, în timp ce Dumnezeu este proslăvit dând! Când este vorba de om, el vrea mult mai degrabă să sape decât să cerşească; dar când este vorba de Dumnezeu, dimpotrivă.

Voi mai adăuga că, după părerea mea, acest capitol întreg are in vedere în chip cu totul deosebit pe poporul lui Israel. El este strâns legat de celelalte două capitole dinainte. Israeliţii făcuseră „o juruinţă” la piciorul muntelui Horeb, dar n-au fost deloc în stare să răspundă cerinţelor legii – erau mult mai răi decât preţuirea lui Moise. Dar, slavă Domnului, ei vor avea parte de bogăţia harului dumnezeiesc. Oftând, îşi vor recunoaşte deplina neputinţă de „a săpa”, nu le va fi „ruşine să cerşească”, şi atunci vor vedea ce fericire este să alergi la harul fără margini al Domnului, care se întinde ca un lanţ de aur „din veşnicie în veşnicie”. Este bine să fim săraci, când simţământul sărăciei noastre nu face decât să desfăşoare înaintea privirilor noastre bogăţiile nesfârşite ale harului dumnezeiesc. Acest har nu lasă pe nimeni să plece cu mâinile goale. El nu spune niciodată nimănui că este prea sărac. El poate răspunde celor mai mari trebuinţe ale omului, şi nu numai atât, dar el este slăvit când răspunde la aceste trebuinţe. Iată adevărul adevărat. Lucrul acesta este adevărat pentru orice păcătos luat în parte şi pentru Israel, care, fiind preţuit de legiuitor, a fost găsit „mai sărac decât preţuirea lui”. Harul este singurul şi marele loc de scăpare al tuturor. Este temelia mântuirii noastre, temelia unei vieţi sfinte şi tăria acelor nădejdi nepieritoare, cari ne însufleţesc în mijlocul încercărilor şi luptelor acestei lumi de păcate. O! de am avea un simţământ mai adânc al harului şi o dorinţă mai vie după slavă!

Isprăvim aici gândurile noastre asupra acestei cărţi atât de înseninate şi de preţ. Dacă Dumnezeu va întrebuinţa aceste file ca să trezească la vreunul din cititori, interesul pentru această parte a Scripturii, care a fost totdeauna lăsată în nepăsare de Biserici, ele nu vor fi fost scrise în zădar.

clickbible.org